Momente şi Vise

Alexandru Donca

Trăiesc un vis...
...Visez o viaţă

Capitolul I: Nu renunţ!!

Sunt momente în viaţă când totul pare să meargă atât de uşor încât să crezi că viaţa ta este perfectă. Sunt momente care te îndeamnă la visare, care fac viaţa să pară un vis frumos în care totul este aşa cum vrei tu. Pe de altă parte, sunt vise care te trezesc la realitate, care îţi arată unde ai greşit şi ce ar trebui să faci mai departe, care îţi dau speranţe sau care te îndeamnă să faci un anumit lucru. Sunt zile care par rupte dintr-un vis şi vise ce par rupte din realitate. Dar, uneori, graniţa dintre vis şi realitate este greu de definit. În astfel de momente, orice alegere poate schimba totul. Te poţi pierde în iluzii, trăind într-un vis, te poţi trezi la realitate, visând la o viaţă mai bună sau, dacă ai noroc, visul tău poate deveni realitate. Dar uneori trebuie să faci alegeri mult mai dificile. De exemplu, eşti nevoit să alegi între două persoane importante, între două vise sau mai rău, între un vis şi o persoană. În astfel de cazuri, cum te hotărăşti ce să alegi? Cum ştii la ce să renunţi? Sau... şi mai important... cum ştii la ce să nu renunţi? Şi cum înveţi să zâmbeşti din nou după ce faci alegerea?

Povestea a început într-o zi frumoasă de Mai... Soarele mă alinta cu razele lui calde, vântul îmi mângâia faţa precum mâna delicată a unei fete îndrăgostite, florile împrospătau aerul cu mireasma lor dulce... Adoram luna Mai. Totul era schimbat, părea mai frumos... totul părea perfect! Era ca şi cum trăiam un vis frumos şi lung, un vis pe care oricine şi-ar dori să-l aibă... un vis care te face să zâmbeşti chiar şi după ce te trezeşti, un vis ce ai vrea să-l ai în fiecare noapte. Dar indiferent ce visezi, orice vis se termină mai devreme sau mai târziu... Întrebarea este dacă atunci când te trezeşti vei fi trist sau vei zâmbi plin de speranţă...

– Andrei! Andrei, trezeşte-te! Andrei...

– Ce? Unde? Ce s-a întâmplat?

– Cum ce?! Ai adormit... iar!

– A... scuze... Nu ştiu ce am zilele astea... Cred că sunt obosit sau ceva de genul ăsta...

– Da, sigur... Lasă că ştiu eu ce ai!

– Cum adică ştii? Ce ştii, Katy?

– Haide... Nu face pe neştiutorul cu mine! Doar suntem colegi de bancă din clasa a doua, ştiu tot ce se întâmplă cu tine.

– Şi mă rog, ce se întâmplă cu mine? am întrebat curios.

– Păi cum ce... E luna Mai!

– Ştiu că e luna Mai. Dar ce legătură are asta cu mine?

– Cum ce legătură are asta cu tine?! Asta e cauza.

– Vrei să spui că am adormit aşa deodată pentru că e luna Mai? am întrebat-o amuzat.

– Nu. De fapt te holbai la cer atât de visător încât credeai că tu chiar visezi.

– Dar toată lumea visează cu ochii deschişi...

– Da, dar nu cât tine! a răspuns Katy râzând.

Nu aveam cum s-o contrazic. Avea dreptate, visam foarte mult, poate mai mult decât ar fi normal să visez. Visam orice: visam ce puteam să fac în ziua respectivă, cu

cine puteam să mă întâlnesc, îi visam pe prietenii mei, familia, vecinii, pe mine, mă visam chiar şi la şcoală... visam orice aveam voie şi ce nu. Dar mai ales, o visam pe ea... Eram îndrăgostit de ea încă din clasa a doua. Nici acum nu ştiu ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea, să mă gândesc mereu la ea. Poate ochii ei albaştri ca cerul senin de vară sau părul ei ce strălucea în soarele de Mai precum aurul. Sau poate zâmbetul ei inocent, dar care ascundea atât de multe mistere şi dorinţe? Nu ştiu exact, dar ştiu că ce simţeam era adevărat – ea era prima mea iubire. Şi chiar dacă nu îi spusesem asta, eram mulţumit că o puteam vedea în fiecare zi, că o puteam cunoaşte puţin câte puţin, aflând tot mai multe lucruri despre ea, descoperind tot mai multe lucruri care să mă atragă la ea. Eram plăcut surprins că mă cunoştea atât de bine... Însă nu puteam să-i spun că mă holbam la cerul uimitor de albastru pentru că îmi amintea de ochii ei superbi.

– Acum că am stabilit ce e cu tine, putem să jucăm în sfârşit?

– Ok. Hai să jucăm! am spus ridicându-mă de pe banca pe care mă întinsesem. Sper că nu te-ai supărat că am început să visez, nu?

– Nu, normal că nu. Aşa faci în fiecare an... Era şi timpul să începi – doar a început luna Mai de câteva zile deja...

– E bine atunci. Mă temeam că te-ai supărat pe mine şi că o să mă loveşti cu un „NetBreaker".

– Haha... Pentru asta ar fi trebuit să mă superi foarte foarte tare. Ştii doar că antrenorul nu mă lasă să-mi folosesc NetBreaker-ul. Spune că e prea periculos.

– Cred şi eu... După ce ai făcut gaură în fileu şi în gardul din jurul terenului şi am stat 2 ore să-ţi caut mingea de tenis până când a găsit-o antrenorul înfiptă într-un copac... Dar, totuşi... antrenorul nu e niciunde prin apropiere...

– Hehe... Dacă mai vorbeşti mult s-ar putea să mă răzgândesc şi să-ţi arăt cât de periculos este „NetBreaker"-ul cu adevărat! a spus zâmbind.

– Ce?! Bine, bine... gata... hai să jucăm...

– În sfârşit...

Cam aşa ne petreceam noi toate după-amiezile: jucam vreo trei seturi de tenis, mai povesteam printre serve şi puncte, iar cel care pierdea meciul îi plătea celuilalt un suc. Aşa ne plăcea nouă să ne povestim problemele, visele, întâmplările prin care am trecut, bârfele, totul... Unii preferă să stea pe bancă sau la o terasă şi să povestească sau poate să se plimbe şi să vorbească pe drum, dar noi nu... nu era stilul nostru. Cum ne plăcea nouă să spunem: de ce să mergi când poţi să alergi? Eram la al treilea set şi Katy conducea cu o diferenţă mare. Câştigasem primul set fiindcă ea nu îşi făcuse încălzirea. Dar şi-a luat revanşa în al doilea set, deşi rezultatul a fost foarte strâns. Dar acum mă nimicea... Şi totuşi, nu-mi păsa. Nici ei nu-i păsa că se apropia de victorie. Nu jucam pentru victorie şi nici pentru un suc. Era pur şi simplu modul nostru de a ne petrece după-amiezile, de a ne redescoperi pe noi înşine. Sau cel puţin, asta îmi plăcea să-mi spun. De fapt, îmi plăcea să o văd cum dă tot ce poate, cum se implică în ceea ce îi plăcea ei cu adevărat – tenisul. Mă făcea să îmi doresc să dau şi eu totul din mine, să lupt pentru ceea ce îmi doresc. Dar să îmi doresc şi să fac erau două lucruri diferite. Vroiam să fac ce îmi doream, dar mereu îmi găseam scuze, în timp ce ea deja făcea ce îşi dorea şi tot încerca să-şi depăşească limitele. Eram total diferiţi, dar în acelaşi timp aveam atât de multe în comun, încât nu-mi imaginam să stau prea mult departe de ea, mai ales că era aproape la fel de nebună şi de creativă ca şi mine.

Eram doar doi nebuni – doar eu şi Katy. Ne-am cunoscut în clasa întâi, dar abia în clasa a doua ne-am împrietenit. Am ajuns să fim colegi de bancă, aşa că era de

aşteptat să ne împrietenim. La început ne mai şi certam, de multe ori din lucruri mărunte, dar ne împăcam repede. Apoi am realizat că aveam multe lucruri în comun şi am început să ne apropiem unul de celălalt. Curând după aceea, am început să mă gândesc din ce în ce mai des la ea. De fiecare dată când auzeam o glumă sau vedeam ceva interesant îmi imaginam cum ar reacţiona Katy. Chiar am început să joc tenis doar ca să petrec mai mult timp cu ea. Cum era de aşteptat, nu mă pricepeam la fel de bine ca ea la sport.

Te-am bătut din nou! spuse Katy veselă, la sfârşitul celor trei seturi.

Ca de fiecare dată! i-am răspuns amuzat. Se pare că iar îţi fac cinste cu un suc.

De data asta te las să îţi păstrez banii... Mai rămân un pic să mă antrenez în plus. Peste o săptămână plec în cantonament şi trebuie să fiu în cea mai bună formă.

– Ok... în cazul ăsta, ne vedem mâine. Pa-pa!
– Desigur... Pa!
– Hey, um... Katy?
– Da, ce e?
– Eu...

Vroiam să îi spun, să îmi deschid sufletul şi inima în faţa ei. Vroiam să ştie tot ce simt pentru ea, tot ce am simţit încă de când am cunoscut-o... Dar, ca de atâtea ori până atunci, nu mi-am găsit curajul să îi mărturisesc că eram îndrăgostit de ea.

– Baftă! am spus zâmbind uşor, încercând să-mi ascund frustrarea.
– Mersi. Ne vedem mâine! mi-a răspuns zâmbind larg.
– Da. Mâine...

Aş mai fi stat, chiar îmi era greu să plec de lângă ea, dar mai mult aş fi încurcat-o. Ştiam cât de serioasă era ea cu privire la tenis, cât de mult îşi dorea să câştige. Ştiam şi că fiecare meci jucat cu mine, chiar dacă dădeam totul la fiecare servă, era doar un meci de încălzire pentru ea. Dar chiar dacă ştiam asta, despărţirea nu era uşoară pentru mine. Păşeam încet, ezitând, privind în urmă aproape la fiecare secundă, admirând-o, visând-o, sperând să mă cheme înapoi. Dar nu m-a chemat. Niciodată n-a făcut asta...

După ce am plecat de la terenul de tenis m-am îndreptat direct spre prima terasă pe care am văzut-o – eram deja obişnuit să beau ceva după un meci. Dar mi se părea ciudat să fiu singur la masă... Din fericire, un pic mai târziu a apărut Darius.

– Salut, Andrei!
– Hey, Darius! Ce mai faci?
– Bine, la plimbare... Tu?
– Şi eu tot bine. Beau un suc. Vrei şi tu?
– Normal! Pe căldura asta un suc e tot ce îmi trebuie.
– Atunci stai jos. Fac eu cinste.
– Ok. Dar unde-i Katy?
– E încă la teren, se antrenează. Săptămâna viitoare pleacă în cantonament.
– Aha. Era şi timpul...
– Cum adică?
– Păi deja te bătea prea des la tenis! mi-a răspuns râzând.
– Haha... Foarte amuzant, n-am ce zice...
– Haide nu te supăra aşa... Ştii doar că e aşa e. singurul motiv pentru care îţi place să joci tenis cu ea e pentru că...
– Ştiu şi eu de ce joc tenis. Nu trebuie să îmi aminteşti...

Bineînţeles că ştia. Doar era Darius! Colegul care la o zi după ce a aterizat în banca din spatele nostru a devenit un bun prieten pentru amândoi. Împreună am ajuns să formăm o piramidă: fiecare din noi era una din laturi, cu o personalitate proprie, dar cu un vârf comun – pofta de viaţă şi de distracţie şi prietenia dintre noi. În plus, la fel ca la o piramidă, fiecare din noi avea ceva în comun cu altul, o muchie comună, personală, de care al treilea nu se putea atinge. Eu şi Katy aveam în comun tenisul, prima bancă de pe rândul din mijloc, setea de cunoaştere şi nevoia de emoţii. Darius îmi împărtăşea nevoia de viteză, creativitatea şi majoritatea hobby-urilor. Era de aşteptat să fie prima persoană căreia să îi spun că m-am îndrăgostit de Katy. S-a întâmplat brusc, fără să realizez – şi m-am panicat puţin când mi-am dat seama ce i-am mărturisit – dar el nu a reacţionat deloc, de parcă ar fi fost ceva evident. Mi-a promis să nu spună nimănui, mai ales *ei*, din moment ce l-am rugat insistent, dar în schimb mi-a cerut să nu îl întreb nimic legat de Katy: dacă trebuia să ascundă secretul meu faţă de ea, avea dreptul să ascundă şi secretele ei faţă de mine dacă ea îl ruga asta. Şi de-asta mi-era necunoscută muchia lor comună. Ştiam doar că era de acord ca eu şi Katy să devenim un cuplu. Evident, asta dacă îi spuneam şi ei ce simt pentru ea...

– Aha. Tot nu i-ai spus...

– Normal că nu i-am spus!

Dar am încercat... oarecum.

– Omule, uneori chiar nu pot să te înţeleg. Te cunosc din clasa a doua, dar tot nu pot să-mi dau seama de ce nu-i spui pur şi simplu că o placi.

– E simplu – pentru că nu pot.

– Nu înţeleg...

– Bine... Noi trei suntem colegi din clasa întâi, nu?

– Da, aşa e. Şi ce-i cu asta?

– Şi de asemenea suntem şi prieteni foarte buni, nu?

– Da, şi?

– Ei bine, deja ţi-am spus două motive pentru care nu pot să-i spun ce simt pentru ea.

– Tot nu înţeleg. Ce legătură are faptul că suntem colegi şi prieteni cu faptul că tu o placi şi vrei să fii cu ea? m-a întrebat nedumerit.

– Are legătură! Nu pot să-i spun pur şi simplu că o plac şi să sper că nu se va schimba nimic...

– Dar nu asta urmăreşti? Să schimbi relaţia voastră?

– Ba da. Şi dacă îi spun că o plac e posibil să fie încântată de asta...

– Şi atunci? Ce mai aştepţi?

– Dar dacă nu va fi aşa? Dacă ajung într-o situaţie jenantă în care ea nu ştie cum să-mi spună mai frumos că nu mă vede decât ca pe un amic? Atunci ce mai fac?

– Da, ai dreptate, asta ar fi rău. După aceea, de fiecare dată când v-aţi vedea veţi încerca să vă purtaţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ştiind totuşi ce simte celălalt... Ar fi aiurea rău, dar...

– Dar ce? Nu e nicio parte bună în situaţia asta.

– Dar dacă şi ea simte la fel pentru tine? Sunt cel puţin 50% şanse să te placă şi ea. Te-ai gândit la asta? m-a întrebat de parcă asta ar fi trebuit să mă convingă.

– Da, m-am gândit.

– Şi? De ce nu încerci?

– Pentru că, indiferent de rezultat, nu ne vom mai vedea din toamnă...

– Da, am auzit că vrea să meargă la un liceu din Iaşi...

– Înţelegi acum de ce nu-i spun? Chiar dacă îi place şi ei de mine, chiar dacă va vrea să fie cu mine, în cel mult trei luni ne vom despărţi.

Aici ai dreptate, dar tot cred că ar trebui să ştie. Şi oricum, trei luni nu înseamnă chiar aşa puţin... Şi ştii vorba aia: „mai bine să iubeşti şi să pierzi decât să nu iubeşti deloc."

Ştii doar că nu-mi place să pierd...

Ştiu. Dar uneori merită să pierzi.

Poate că ai dreptate şi ar trebui să-i spun... Poate chiar îi voi spune... cândva...

Ar trebui să te grăbeşti. Mai sunt doar câteva săptămâni de şcoală...

Avea dreptate. Mai aveam doar puţin timp, doar câteva ocazii să-i spun, doar câteva săptămâni înainte ca ea să plece şi să n-o mai văd... dacă nu-i ofeream un motiv să rămână.

Îmi pare rău, dar eu trebuie să plec. Ne vedem mâine, bine? a spus Darius, ridicându-se.

Bine. Ne mai vedem!

După ce am plecat şi eu de la terasă mi-au revenit în minte amintiri legate de noi trei, încă de când ne-am cunoscut. Toate necazurile în care am intrat împreună, toate zilele pierdute prin oraş, glumind, râzând, uitând de tot ce ne îngrijora, de toţi care nu ne înţelegeau, care nu puteau să înţeleagă cum puteam noi zâmbi chiar şi atunci când dădeam de necaz, cum puteam trăi fără să ne pese de nimic, fără să avem vreo grijă, să ne distrăm fără să ne pese de ce credeau cei din jurul nostru. Era chiar uşor: nu aveam nicio grijă pentru că nimeni şi nimic nu era mai important decât prietenia dintre noi; pentru că eram împreună şi asta era tot ce conta. Dar acum... totul era pe cale să se sfârşească. Fiecare va merge pe drumul său, îşi va face alţi prieteni, se va distra alături de altcineva şi peste câţiva ani va povesti alte amintiri, trăite alături de alţi prieteni... Iar eu nu puteam face nimic, decât să preţuiesc ultimele clipe pe care le mai aveam de trăit alături de singurele persoane care erau la fel ca mine, alături de cei mai buni prieteni ai mei...

Tot restul zilei am trăit în trecut, în acel trecut minunat. Dar a doua zi, când m-am trezit eram hotărât să fac ceva. N-aveam de gând să las totul să se termine aşa, pur şi simplu. Dar ceva se schimbase deja...

Când am ajuns în clasă ceva lipsea – sau mai bine zis cineva. Katy nu venise încă la şcoală, ceea ce era cel puţin ciudat. Ea ajungea mereu prima la şcoală, nu lipsea aproape niciodată, decât atunci când era plecată în cantonament, dar ea urma să plece abia săptămâna următoare... Şi totuşi, de ce nu venise?

Salut, Andrei!

Hey, Darius!

Ai observat deja, nu?

Da. Nu ştii nimic de ea?

Nu. N-am mai văzut-o de ieri. Şi nici la telefon nu răspunde.

Hmm... Nu prea e stilul ei să dispară aşa, pur şi simplu.

Abia am terminat să spun asta că uşa s-a şi deschis. Era Katy...

Bună, băieţi! Ce mai e nou?

Şi eu şi Darius am rămas fără cuvinte. Eram uşuraţi că n-a păţit nimic, dar totuşi surprinşi că a întârziat. Dar nu acesta era motivul uimirii noastre – era ceva diferit la ea, însă nu ştiam ce...

Aloo! Pământul către Darius şi Andrei! Spune-ţi ceva!

Ce... ce-ai păţit? am spus cu jumătate de gură.

Da... Ai întârziat. Nu prea e stilul tău.

Eh, se mai întâmplă. M-am întâlnit cu cineva pe drum şi am stat de vorbă...

Cu cineva?! Cu cine? am întrebat în cor.

Sunteţi cam curioşi azi, nu-i aşa? Curioşii mor repede! ne-a spus Katy zâmbind uşor.

Dar...

N-am mai apucat să zic nimic – pe uşă intrase doamna profesoară.

Vorbim în pauză! ne-a şoptit uşor Katy.

Gândul că ne va spune ne-a astâmpărat un pic curiozitatea, dar când a sunat de ieşire ea dispăruse deja, lăsându-ne doar cu întrebări fără răspuns...

Am sperat că până la urmă ne va spune, dar n-a fost aşa... La fiecare oră venea cu câteva secunde înaintea profesoarei şi pleca imediat ce se suna de ieşire.

Şi aşa, trecuse o zi de şcoală fără ca ea să ne mai vorbească cu noi. Dar acum era după-amiază şi trebuia să mă întâlnesc cu ea la teren, aşa cum făceam în fiecare zi... Dar când am ajuns acolo nu era nimeni. Am aşteptat, spunându-mi că doar întârzie puţin, ca şi în acea dimineaţă... dar trecuse deja o oră când m-am hotărât să plec.

Povestea a continuat aşa toată săptămâna. Apoi a plecat în cantonament, iar revenirea ei nu a adus nicio schimbare: abia dacă reuşeam să o reţin destul cât să îi spun „Bună!".

Se întâmpla ceva ciudat, dar nici eu şi nici Darius nu ştiam ce. La şcoală doar despre asta vorbeam. Încercam să găsim un răspuns, poate chiar o soluţie...

Omule, trebuie să aflăm ce se întâmplă!

Ştiu! Nici eu nu mai suport. Se întâmplă exact ce nu vroiam, se îndepărtează de noi! i-am spus oftând.

Da... Şi ce-i ciudat e că nu pare să-i pese de asta...

Da... Chiar pare fericită, nu-i aşa?

Dar ăsta nu e un motiv să ne evite.

Crezi cumva că s-a... îndrăgostit de cineva? am întrebat un pic îngrijorat.

Era ultimul gând pe care aş fi vrut să-l am. Mereu avusesem concepţia puerilă că timpul începe pentru mine şi că nu trebuie să mă grăbesc – motiv pentru care am amânat întruna clipa când aveam să-i spun ce simt pentru ea, până când, într-un final, am renunţat la idee. Credeam că vom fi de nedespărţit până când aveam să plecăm la licee diferite. Niciodată nu mă gândisem măcar că ea va vrea să fie mai aproape de altcineva decât de mine şi de Darius. Şi totuşi, trebuia să accept că era şi asta o posibilitate.

Asta ar putea explica comportamentul ei – se poartă exact ca tine. Dar tu nu ai evitat pe nimeni... Ea nici măcar nu răspunde la telefon.

Da, ai dreptate, dar...

N-am mai apucat să zic nimic... intrase profesoara...

Staţi jos, copii!

Andrei! Katy n-a venit încă!

Ştiu! i-am răspuns trist, în timp ce priveam spre locul de lângă mine.

Ceva s-a întâmplat... Sunt sigur!

Da, dar ce?

Darius! Andrei! Linişte, vă rog!

Da, doamna profesoară!

Amândoi găseam asta ca fiind foarte ciudat: mai întâi întârzie la şcoală, apoi ne evită, iar acum nu mai vine la şcoală deloc... Ceva se întâmplase, deja era sigur. Nu ar fi avut niciun motiv să lipsească, cu o zi înainte se purtase „normal". În afară de faptul că ne evita nu părea să fie nimic ciudat la ea: zâmbea, era fericită, chiar mai energică decât de obicei, iar la antrenamente n-am mai văzut-o, deci nu avea de ce să fie obosită... Fusese atât de fericită în acele câteva săptămâni, încât ştiam că nu ar fi lipsit dacă nu s-ar fi întâmplat ceva grav. Dar ce? Faptul că nu puteam nici măcar să dau de ea, să încerc să o ajut, cât de puţin, mă deranja mai mult decât faptul că nu ştiam ce se întâmpla cu ea.

După ore am plecat acasă încercând să-mi dau seama ce motiv ar fi avut să lipsească. Nu am apucat să mă gândesc prea mult, când mi-a sunat telefonul. Era Katy...

Alo, Andrei?

Katy! Ce-ai păţit? Încerc să vorbesc cu tine de săptămâni...

Putem să ne vedem la teren, te rog? m-a întrerupt cu o voce timidă.

Da, desigur, dar...

Să-ţi aduci şi racheta de tenis.

Bine, dar...

N-am apucat să mai zic nimic, a închis. Chiar nu mă aşteptasem la asta... Timp de câteva săptămâni ea ne-a evitat, iar acum mă suna ea. Am fost surprins, dar într-un mod oarecum plăcut. Când am ajuns la teren, ea deja mă aştepta cu racheta în mână.

Deci... jucăm?

Ok.

Mă bucur că nu eşti supărat pe mine.

Trebuie să recunosc, nu mă aşteptam să mă suni, i-am spus în timp ce mă aşezam pe poziţie.

Da... Îmi pare rău că te-am evitat... şi pe tine şi pe Darius.

Dar ce s-a întâmplat? am întrebat-o în timp ce ea se pregătea să servească.

M-am îndrăgostit! a exclamat lovind mingea.

Poftim?! am strigat uimit, fără să bag de seamă că mingea lovise pământul şi se îndrepta fix spre faţa mea...

Andrei, păzea! a striga Katy speriată.

Auu! am exclamat în timp ce cădeam la pământ, surprins de lovitură.

Cred că pentru o clipă am fost inconştient, fiindcă totul se întunecase. Când m-am trezit am crezut că a fost doar un vis. Vroiam să cred asta. Speram să nu fie adevărat, să nu-mi fi ratat ocazia de a-i spune ce simt pentru ea... Dar undeva, în sufletul meu, chiar dacă nu vroiam să accept asta, ştiam că totul era real...

Andrei! Te simţi bine? m-a întrebat Katy ţinându-mă strâns de mână.

A... da... mă simt bine. Am ameţit doar un pic.

Hai să stăm pe bancă. Vom continua discuţia stând jos.

E o idee bună! i-am răspuns în timp ce ne îndreptam spre marginea terenului.

Când mă gândesc că ţie îţi era frică de „NetBreaker"-urile mele. N-ai putut să te fereşti nici măcar de o servă obişnuită! spuse Katy în glumă.

Haide, ştii doar că aş fi putut să mă feresc de ea şi cu ochii închişi... Doar că am rămas uimit când mi-ai spus că...

Da, ştiu... N-ar fi trebuit să fiu atât de entuziasmată... Dar e adevărat... m-am îndrăgostit! a repetat, dar de data asta cu un ton un pic ciudat...

„Deci am avut dreptate... chiar s-a îndrăgostit." mi-am spus în sinea mea, observând totuşi intonaţia ei oarecum nepotrivită.

O spui de parcă ar fi ceva rău. Ar trebui să te simţi în al nouălea cer...

Ar trebui, dar... nu ştiu... nu ştiu dacă e bine...

Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat intrigat.

Totul s-a întâmplat atât de repede... Nu ştiu ce ar trebui să fac... nu ştiu ce înseamnă dragostea de fapt... Poate că m-am îndrăgostit cu adevărat... poate că am în sfârşit parte de prima mea poveste de iubire. Dar... nu ştiu...

Nu înţeleg... Ce nu e bine?

Mai bine îţi povestesc de la început.

Te rog...

Totul a început în duminica aceea, după ce ai plecat... Am rămas să mă antrenez, aşa cum ţi-am spus. Doar trebuia să fiu în cea mai bună formă. Dar nu ştiu... ceva s-a întâmplat...

Ce? am întrebat curios.

Am început să lovesc mingea din ce în ce mai tare... Nu ştiu de ce. Până la urmă loviturile mele au devenit „NetBreaker"-uri. Unul din ele a trecut prin gardul dinspre direcţia parcului. A lovit un stâlp de curent şi a ricoşat, lovind un băiat... N-a mai avut timp să se ferească – mingea l-a lovit direct în cap...

O, doamne! A păţit ceva? am întrebat speriat.

Nu. N-a păţit nimic. Doar s-a îndrăgostit de mine! mi-a răspuns zâmbind.

Poftim? am întrebat de parcă n-aş fi înţeles bine.

Când am văzut că l-am lovit, am alergat la el să văd dacă e bine. L-am găsit întins pe alee. Când a deschis ochii şi m-a văzut, mi-a spus că sunt un înger trimis să-l salveze. Am rămas fără cuvinte...

Te cred. Dacă mi s-ar fi întâmplat mie asta, aş fi crezut că l-am lovit prea tare! am spus râzând, încercând să-mi ascund adevăratele sentimente.

Dar s-a dovedit o glumă proastă. Katy nici măcar n-a schiţat un zâmbet. Dimpotrivă, se întristase mai mult...

Îmi pare rău! Nu trebuia să spun asta...

Nu-i nimic. Înţeleg că pare un scenariu de film, dar nu asta mă neliniştеşte pe mine...

Dar ce?

Când s-a ridicat, primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă invite la un suc. Am fost surprinsă, dar am acceptat. Trebuia să mă revanşez cumva. Şi aşa a început totul. Am continuat să ne vedem în fiecare zi. Eram fericită lângă el. Uitam de toate grijile când eram cu el. Uitam chiar şi de antrenamente. Am uitat chiar şi de voi...

Eh, aşa e iubirea... te face să uiţi de tot. Parcă ţi-ar da o nouă viaţă.

Da, exact aşa mă simţeam şi eu...

Şi nu te mai simţi aşa?

Nu prea... Ieri vorbeam cu el despre orice îmi venea în minte, ca întotdeauna – i-am spus şi că săptămâna viitoare plec din nou în cantonament. Puţin mai târziu mi-a spus ceva care m-a lăsat fără cuvinte.

Ce ţi-a spus? am întrebat în timp ce îmi treceau prin minte o mie de replici posibile.

Mi-a spus că mă iubeşte...

Şi asta e rău?

Mi-a spus că mă iubeşte, dar că nu îi place că trebuie să plec atât de des şi că vrea să renunţ la tenis.

CE?!! am strigat dintr-o dată. Cum adică să renunţi la tenis?! I-ai spus că nu poţi să renunţi, nu? Tenisul e viaţa ta! Doar nu se aşteaptă să renunţi la ce-ţi place aşa, cât ai clipi. Nu poţi să renunţi! i-am spus cu un ton autoritar.

Crezi că eu nu ştiu asta? s-a răstit, ridicându-se de pe bancă. Crezi că nu ştiu? Joc tenis de când aveam 6 ani. E tot ce am visat vreodată. Dar e prima oară când iubesc... Nu pot să renunţ la asta... Nu pot!

Deci vrei să laşi baltă atâţia ani de antrenament pentru el?

Ce ai vrea să fac? Nu vreau să-l pierd!

Îi dăduseră lacrimile – plângea pentru el. Îmi era totul clar acum: îmi ratasem ocazia... Inima ei aparţinea altcuiva acum. Şi oricât de mult aş fi vrut să-i spun să aleagă tenisul şi să renunţe la el, n-am putut. Nu aveam dreptul să-i cer aşa ceva. Şi oricum, ştiam că nu ar fi renunţat la el... aşa cum nici eu nu aş fi renunţat la ea. Dar nu o puteam lăsa să facă o alegere ce urma să-i aducă doar regrete.

Nu ştiu ce ai putea să faci, dar nu poţi renunţa la tenis! Încearcă să vorbeşti cu el, spune-i cât de mult înseamnă tenisul pentru tine, spune-i că nu poţi renunţa aşa uşor la 8 ani de sport... Spune-i ceva, orice... dar, te rog, nu-l lăsa se te forţeze să alegi între el şi tenis! am rugat-o strângând din pumni.

Dar...

Niciun „dar"! am exclamat ridicându-mă şi eu în picioare. Dacă tu renunţi la tenis... eu renunţ la tine!! am strigat hotărât.

Acelea au fost ultimele cuvinte. Am plecat într-o linişte de nedescris. Doar zgomotul unei lacrimi zdrobite de pământ s-a mai auzit după aceea. Nu ştiu dacă a fost o lacrimă vărsată de mine sau nu, dar dacă era aşa, nu vroiam să mai vărs nicio lacrimă în plus. Aşa că am plecat fără să privesc în urmă.

A doua zi am lipsit şi eu de la şcoală – mi-era teamă să o mai privesc. De aceea m-am decis să am parte de un week-end prelungit. Trebuia să stau un timp să mă gândesc la tot... Dar nu puteam să stau în casă, aşa că am ieşit afară, gândindu-mă la tot... S-au întâmplat atât de multe şi atât de repede încât nu mai ştiam ce să fac. Nu mai înţelegeam nimic... Aşa că am început să fug, sperând să mă liniştesc. Speram să fug de toate grijile, de toate problemele, să uit de tot, să uit de ea, de ei... să uit de mine şi de visele mele. Am continuat să fug până am ajuns pe un pod, la marginea cartierului. Nu ştiu de ce, dar acolo m-am oprit. Era ceva ciudat la locul acela... era linişte, atât de linişte încât îmi puteam auzi gândurile. Simţeam că vorbesc cu mine însumi. Pentru prima dată în viaţa mea puteam să aud tot ce se întâmplă în sufletul meu, puteam să-mi aud sentimentele... În sfârşit puteam să aflu ce vreau.

Am rămas acolo toată ziua. Seara, când priveam soarele apunând, am realizat ce vroiam de fapt şi ce trebuia să fac...

În ziua următoare – o frumoasă zi de sâmbătă – am ieşit în oraş să mă plimb prin parcul plin de amintiri. Îmi aminteam de prima oară când am fost martor la un „NetBreaker". Amintirea părea atât de reală încât mă pierdeam în ea, închizând ochii. Trăiam în trecut. Din nou. O vedeam pe Katy pregătindu-se să lovească mingea. Auzeam sunetul mingii lovind pământul, urmat de zgomotul fileului rupt, iar apoi un sunet sec de metal – ca nişte lanţuri care se rupeau...

Atunci am deschis ochii. Am întors capul dorind să văd încă o dată terenul de tenis... şi am rămas şocat! Un vuiet grozav se auzise parcă la câţiva centimetri de urechea mea, urmat apoi de un zgomot puternic venind din spatele meu. Am întors

capul să văd ce s-a întâmplat. Tot ce am văzut a fost o minge de tenis înfiptă într-un copac, la doar câţiva centimetri de locul unde am găsit primul „NetBreaker". Nu-mi venea să cred. Am întors din nou capul să văd dacă nu cumva sunt încă pierdut în trecut. Dar nu eram. Vedeam gardul terenului, care încă se mişca din cauza loviturii... Ceva mai departe se vedea fileul care parcă era gata să-şi ia zborul, iar în capătul terenului am văzut o figură cunoscută – Katy.

Am alergat repede la ea. Când am ajuns lângă ea, am rămas fără cuvinte – era chiar ea.

Ce e, Andrei? Ai rămas fără glas? m-a întrebat zâmbind obosită.

Katy?! am întrebat crezând că totuşi visez.

Cine altcineva?

Dar... am crezut că... vrei să...

Chiar ai crezut că aveam de gând să renunţ la tenis? a întrebat râzând.

Păi... da...

Mi-a trecut prin minte, recunosc... Dar n-am putut.

Şi... ce ai de gând să faci? am întrebat curios

Cum ce?! Am de gând să mă antrenez – vreau să câştig din nou!

Şi... cum rămâne cu... prietenul tău? am întrebat timid.

Dacă nu-i convine poate să plece! mi-a răspuns rece.

Oau! Nu mă aşteptam la asta...

Nici eu nu mă aşteptam să-mi spui ce mi-ai spus ieri! mi-a răspuns aruncând mingea în aer, gata s-o lovească...

„Dacă tu renunţi la tenis... eu renunţ la tine!" Nici mie nu-mi venea să cred că i-am spus asta, dar se pare că a meritat.

Deci... asta înseamnă că...

Exact! m-a întrerupt în timp ce lovea mingea. NU RENUNŢ!!

N-a renunţat, niciunul din noi n-a făcut asta. Fiecare a mers mai departe pe drumul ales, spre o nouă viaţă. Cu toate clipele frumoase trăite împreună şi cu niciun regret în suflet faţă de tot ce se întâmplase în trecut, am plecat mai departe, spre noi întâmplări, noi prietenii şi noi visuri. Katy a intrat la un liceu din Iaşi, aşa cum şi-a dorit; eu am ales să rămân în Petroşani, ştiind că încă mai aveam unele vise de îndeplinit aici. Darius nu a vrut să ne spună unde merge, nici de ce a ales să ţină asta în secret, dar a dat de înţeles că deşi va pleca departe de noi, ne vom revedea cândva. Mai târziu am aflat că a intrat la un liceu din Bucureşti. Cu toţii am pornit pe drumuri noi, privind cu bucurie spre trecut şi cu speranţă spre viitor. Însă eu am pornit spre o nouă viaţă cu ceva în plus faţă de ei: cu o promisiune făcută mie însumi. Cu promisiunea că nu voi mai ezita să spun ceea ce simt cu adevărat şi să lupt pentru ceea ce îmi doresc indiferent de cât de greu pare la început. Cu o astfel de promisiune am pornit spre un nou capitol din viaţa mea, spre alte încercări, alte reuşite şi eşecuri. Am pornit spre o viaţă de liceu.

Capitolul II: Un înger...

Au trecut aproape doi ani de atunci, de când am fost atât de hotărât să fac ceva, de când am simţit aşa ceva. A trecut mult timp de atunci, dar emoţiile au rămas la fel de puternice, deşi, de data asta, eram neliniştit din vina altei fete. Aceiaşi fiori pe care îi simţeam alături de Katy, îi simţeam şi în acea zi de 14 Februarie 2006. Nu-mi venea să cred ce urma să fac... Inima mea bătea într-un ritm nebun, tot corpul îmi tremura de emoţie, iar în gândul meu era doar ea...

Eşti pregătit, Andrei? m-a întrebat Dani.

Contează? i-am răspuns zâmbind. Trebuie să acţionez astăzi! N-am de gând să îmi ratez şansa din nou.

Din nou? a întrebat curios.

Da, din nou. Prima oară am ratat-o acum doi ani. Am ezitat într-una să-i mărturisesc ce simt pentru ea. Şi când am vrut să-i spun, a fost prea târziu... altcineva mi-a luat-o înainte...

Şi ce s-a întâmplat?

Au fost destul de aproape să se despartă după câteva săptămâni, dar până l-a urmă el a făcut un compromis şi au rămas împreună.

Şi tu nu i-ai spus totuşi ce simţeai pentru ea?

Am ales să nu-i spun. Am vrut să păstrez relaţia noastră de prietenie aşa cum era, fără complicaţii.

Aha... înţeleg. Şi acum te-ai gândit că e timpul să treci mai departe.

Exact.

Dar de ce abia acum? Doar au trecut doi ani de atunci... puteai să acţionezi mai devreme.

Ai dreptate. Mi-a plăcut de Angela din prima zi când am văzut-o... Dar m-am îndrăgostit cu adevărat de ea abia acum câteva luni.

Şi, mai exact, cum te-a cucerit? a întrebat intrigat.

Eu eram la un spectacol în aer liber cu nişte prieteni. Dansam, cântam, nu aveam nicio grijă. M-am uitat în jurul meu să văd dacă mai e cineva cunoscut pe acolo... şi am văzut-o pe Angela. Era şi ea cu prietenele ei şi încă câţiva băieţi.

Erau şi băieţi în jurul ei?

Normal. Tot timpul sunt băieţi în jurul ei. Dar niciunul nu era cu ea.

Eşti sigur?

Da. Se vedea după cum dansa, după mişcările ei.

Hmm... interesant. Dar de atunci au trecut două luni... Poate acum are prieten. Eşti sigur că vrei să rişti?

Pentru o fată ca ea? Sigur că da! Dar oricum, ştiu din surse sigure că nu are prieten.

Hehe... Te-ai interesat deja. Bravo!

Mersi, dar n-a fost mare lucru să întreb. Aş fi întrebat mai demult, dar nu eram prea interesat de ea.

Până în seara aceea...

Da... până când m-a văzut şi ea şi mi-a zâmbit.

Deci te-a cucerit cu un zâmbet.

Nu, privirea ei m-a cucerit. E adevărat, are un zâmbet superb, dar când mi-a zâmbit avea o privire care m-a năucit.

Aha... acum înţeleg. Dar e altceva ce nu înţeleg...

Ce anume?

De ce tocmai Angela?

Cum de ce? Tocmai ţi-am explicat.

Ştiu. Partea asta am înţeles-o.

Şi atunci?

Să nu mă înţelegi greşit, Angela e o fată de treaba şi arată bine... Dar sunt multe alte fete care sunt mai frumoase ca ea, iar Angela e uneori destul de răutăcioasă. Cât despre ochii ei, multe fete au ochi superbi.

Da, înţeleg ce vrei să spui. Sunt multe fete care ar părea o opţiune mai bună decât Angela... De exemplu, Alexandra sau Ana... Şi ele arată bine, iar ochii verzi ai Alexandrei mă fac să uit de toate de fiecare dată când îi văd.

Şi atunci, de ce nu ai încercat nimic cu niciuna din ele?

Pentru că eu nu m-am îndrăgostit de corpul Angelei şi nici de ochii ei.

Dar înainte ai spus că te-a cucerit cu privirea ei.

Da, m-am îndrăgostit de ce vedeam în ochii ei.

Adică ce?

Vedeam tot ce ar putea fi ea. Când mă uit în ochii ei parcă pot să văd cum s-ar purta în orice situaţie, să văd cum este ea de fapt.

Şi cum e ea de fapt? a întrebat Dani curios.

Un înger... Ea e un înger.

Oau! Chiar că te-ai îndrăgostit de ea... Deja o compari cu un înger.

Nu, nu m-ai înţeles... Nu o compar cu nimic. Şi nici nu vreau să o alint sau ceva de genul ăsta. Dar ea e genul acela de fată care te ajută oricând ai nevoie şi care poate să te facă să uiţi de toate problemele doar cu un zâmbet...

Dani nu a mai spus nimic, pur şi simplu s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Cred că înţelegea perfect ce vroiam să spun. De multe ori m-a înţeles când vorbeam despre fete şi sentimente. Ştiam că avea mai multă experienţă decât mine, de aceea apelam mereu la el când vroiam să ştiu ceva. Părea să ştie aproape totul despre relaţii şi cum să faci să meargă bine. Vorbea destul de des despre fetele cucerite, dar foarte rar vorbea despre relaţiile serioase. Mereu m-am întrebat de ce evita asta, dar nu l-am presat. Era dreptul lui să aleagă ce îmi spune şi ce nu.

Acum înţelegi de ce îmi place tocmai Angela, nu?

Da. Înţeleg... Dar eşti sigur de asta?

Ce vrei să spui? am întrebat nedumerit.

Am înţeles că îţi place de ea şi că vrei să o cunoşti mai bine... dar dacă afli că ea nu este chiar aşa cum credeai?

De-asta vreau s-o cunosc mai bine, ca să aflu cum e ea de fapt.

Şi dacă afli că nu e un înger, aşa cum crezi tu? Dacă îţi va spulbera părerea pe care ţi-ai făcut-o despre ea?

Atunci am să mă obişnuiesc cu personalitatea ei. Înger sau demon, ea e fata care îmi place. Cu siguranţă are şi defecte, ca oricine altcineva, dar dacă nu i le pot accepta, atunci cum aş putea spune că ce simt pentru ea e ceva real?

Bun răspuns! a spus zâmbind, după câteva clipe de uimire. Şi ce ai de gând să faci? Vreau să spun... cum ai să acţionezi?

Simplu. Vezi asta? i-am spus arătându-i o foaie scrisă. Când se va întoarce din pauză va găsi asta în caietul ei. Iar apoi mă voi duce la ea şi îi voi spune ce simt.

Înţeleg... Vrei ca ea să citească ce simţi pentru ea înainte să îi spui. E o mişcare destul de bună. Dacă i-ai fi spus direct ce simţi pentru ea, n-ar fi ştiu ce să spună şi s-ar fi speriat... Aşa, dacă citeşte mai întâi asta, se va întreba cine e admiratorul ei secret. Şi atunci apari tu să-i arăţi ce simţi pentru ea... Bravo! Sunt impresionat.

De fapt, eu vroiam să citească ce-am scris, ca să nu mai fie nevoie de prea multe cuvinte... Dar şi ce ai zis tu e bine! i-am spus zâmbind.

Şi când ai de gând să acţionezi? m-a întrebat curios.

Cred că voi mai aştepta o pauză.

De ce să mai aştepţi? De ce nu acţionezi pauza asta?

Lasă că e destul timp. Nu vreau să mă grăbesc.

Înţeleg, dar astăzi e ziua îndrăgostiţilor. Dacă ţi-o ia cineva înainte, ca acum doi ani? Eşti sigur că vrei să rişti?

Ai dreptate, s-ar putea să mi-o ia cineva înainte. Dar ce ar putea să facă cineva în 10 minute şi nu pot eu să fac în jumătate de oră?

De unde jumătate de oră?! m-a întrebat uimit.

Gândeşte-te un pic... Astăzi avem şase ore, deci cinci pauze. Asta e a treia pauză şi tocmai ţi-am spus că voi mai aştepta încă o pauză. Deci mai rămâne o singură pauză în care să-i pun foaia în caiet.

Da, dar ea niciodată nu vine la timp la oră. Dacă vine abia după ce intră profesorul în clasă? Nu vei mai avea timp să vorbeşti cu ea.

De fapt, chiar mă bazez pe faptul că ea va întârzia la oră. Va veni, se va duce în banca ei şi va deschide caietul, cu gândul să scrie. Şi va găsi foaia asta. O va citi şi îşi va petrece toată ora gândindu-se cine a scris-o.

Aha... Şi după ce sună de ieşire tu te vei duce la ea. Şi fiind ultima oră, vei avea timp destul să-i spui tot ce vrei.

Exact. Nu va trebui să mă limitez la doar 10-15 minute ca alţi băieţi.

Acum chiar că sunt impresionat. Nu mă aşteptam să ai un plan aşa bun. Sunt sigur că va funcţiona.

Mersi pentru încredere, dar ştii cât de surprinzătoare poate fi Angela.

Da. Dar tocmai asta te-a atras la ea de la bun început. Nu te aşteptai să vezi ce ai văzut în ochii ei.

Da, ai dreptate, i-am spus zâmbind.

Vine profu!!! se auzise o voce de pe hol.

Bun plan, a spus Dani. Abia aştept să-l văd în aplicare.

Mai e puţin, i-am spus în timp ce ne îndreptam spre băncile noastre...

Realizasem că şi Dani era la fel de nerăbdător ca mine, ceea ce era destul de normal. Ştia demult că o plac pe Angela şi mi-a dat multe idei despre cum să-i spun şi ei asta. Într-un fel, Dani îmi aducea aminte de Darius când încerca să-mi dea curaj să mă duc la Katy şi să-i spun ce simt pentru ea. Îmi pare rău şi acum că nu i-am spus atunci când încă aveam şanse, dar ce a fost a fost. Am trecut mai departe, am învăţat din greşeli, iar acum urma să fac ceea ce acum doi ani m-am hotărât prea târziu să fac...

Ora a decurs normal, Angela a întârziat ca de obicei, iar eu am zâmbit toată ora privind la ea. Eram atât de nerăbdător să-mi pun planul în aplicare, încât nu mă mai gândeam că ceva ar putea merge prost. Aşa cum s-a şi întâmplat de fapt... Când s-a

terminat ora, Angela n-a mai ieşit în pauză, aşa cum făcea de obicei. Am rămas blocat... Nu mai ştiam ce să fac.

Andrei, avem probleme! mi-a şoptit Dani.

Da, ştiu. Am văzut...

Şi ce ai de gând să faci?

Nu ştiu. Dacă mă duc la ea şi îi spun direct ce simt pentru ea, este o şansă destul de mare ca ea să se sperie sau să creadă că e o glumă.

Am eu o idee... Ce-ar fi să mă duc eu la ea şi să-i distrag atenţia, în timp ce tu îi pui bileţelul în caiet?

E o idee bună, dar dacă mă surprinde cu biletul în mână?

Ai dreptate... Dacă vrei o scot pe coridor spunându-i că vreau să vorbesc ceva cu ea între patru ochi.

Şi ai ce să-i spui aşa important?

Eh, găsesc eu ceva...

Ok. Cred că va merge. Dar e mai bine să aşteptăm să se sune de oră.

Da, ai dreptate. Dacă se întoarce când se sună, va găsi bileţelul prea devreme, se va uita în jur şi îşi va da seama că tu l-ai scris...

De unde să-şi dea seama? am întrebat mirat.

Se vede pe faţa ta... Ai emoţii, te uiţi în toate direcţiile, plus că te-ai înroşit deja...

Ce?! am exclamat jenat, încercând să-mi ascund faţa.

Calmează-te! Stai jos, gândeşte-te la ce ai să-i spui Angelei şi aşteaptă să-ţi fac eu semn. Şi atunci te duci şi pui biletul. Nu trebuie să te agiţi aşa.

Scuze. Doar că... e important pentru mine să reuşesc.

Vei reuşi! Îţi garantez! mi-a spus zâmbind.

Ok. Dacă spui tu, înseamnă că aşa va fi.

Se sunase de oră. Amândoi stăteam la banca mea, aşteptând momentul potrivit. Eu stăteam jos, cu foaia în mână, privind când la Angela, când la bilet. Apoi, parcă din senin, m-am uitat la Dani. Acesta a zâmbit uşor şi m-a întrebat:

Eşti gata?

Am aprobat un pic nesigur. El s-a dus la Angela, i-a şoptit ceva şi i-a făcut semn să meargă cu el pe coridor. A lăsat-o pe ea să iasă prima, iar apoi mi-a făcut semn să mă duc la ea la bancă. Şi asta am făcut. M-am dus la banca ei, am pus bileţelul la locul lui şi m-am întors repede la banca mea, aşteptând rezultatul...

Peste câteva minute Dani s-a întors cu Angela în spatele lui, urmaţi de profesor. Dani se purta natural, iar Angela nu părea să-şi fi dat seama de ce puneam la cale... Până aici totul era bine, era la fel ca în orice altă zi. Profesorul a făcut prezenţa, apoi ne-a cerut să deschidem caietele pentru a continua lecţia de data trecută, aşa cum obişnuia. Dar ceea ce simţeam eu nu era deloc obişnuit... Emoţiile mele erau din ce în ce mai intense, inima mea bătea puternic, încercând parcă să evadeze din pieptul meu şi să fugă cât mai departe, în timp ce eu tremuram de nerăbdare...

Peste câteva momente, emoţiile mele au ajuns la apogeu – Angela găsise biletul. În timp ce o priveam, aşteptând o reacţie, simţeam că inima îmi lua foc, arzându-mă încet...

Andrei! Calmează-te, totul va fi bine! mi-a şoptit Dani.

M-am întors la el şi mi-am dat seama că el chiar credea asta.

Mersi! Dar sunt curios, despre ce aţi vorbit?

Contează?

Nu... dar mă ajută să uiţi de emoţii.

Aa... Nimic important... Am vorbit despre Ziua Îndrăgostiţilor... Mi-a spus că n-a mai ieşit pe hol pentru că s-a plictisit de propunerile băieţilor.

Poftim?! am exclamat speriat.

Stai liniştit! S-a plictisit de ei pentru că niciunul nu o iubea cu adevărat, de aceea i-a refuzat pe toţi... Dar ce simţi tu e adevărat. Deci n-ai de ce să te îngrijorezi. Aşa că întoarce-te în faţă şi stai liniştit. Aşa cum ţi-am mai spus, totul va fi bine! O placi cu adevărat. N-are de ce să te refuze! mi-a spus zâmbind.

M-am întors aşa cum mi-a spus Dani, gândindu-mă că poate chiar va merge bine şi că Angela va crede tot ce simt pentru ea. Aceste gânduri m-au eliberat de emoţii. Dar doar pentru o clipă, deoarece, din întâmplare sau nu, m-am uitat din nou la Angela... şi ea se uita fix la mine! Am încremenit. Nu ştiam ce să cred... Îşi dăduse seama cine îi lăsase biletul? Şi dacă da, era de bine sau nu? Nu făcea nimic altceva decât să mă privească drept în ochi, iar eu făceam acelaşi lucru – eram blocat. Până la urmă ea şi-a întors privirea...

Restul orei am stat cu ochii în caiet. Nu mai îndrăzneam să o privesc... Toate gândurile şi speranţele că totul va fi bine parcă dispăruseră, lăsând loc emoţiilor ce m-au copleşit din nou. Îmi doream să regăsesc calmul cel aveam mai devreme, dar nu reuşeam. Începusem să mă gândesc la ce se putea întâmpla în clipa în care ar suna de pauză... Erau atât de multe posibilităţi, iar eu încercam să mă pregătesc pentru fiecare din ele.

Deodată s-a sunat. Nu mai aveam de ales, trebuia să acţionez acum. Pregătit sau nu, acum era şansa mea. Găsise biletul aşa că nu mai era cale de întoarcere... Trebuia să-i spun ce simt pentru ea. Aşa că m-am dus la banca ei. Ea se pregătea să plece acasă...

Angela?

Da, ce vrei? a întrebat preocupată să-şi strângă lucrurile.

A... vroiam să discutăm ceva...

Ce? m-a întrebat cu un ton rece.

Păi... a... nu ştiu cum să-ţi spun...

Atunci nu-mi spune. Şi aşa am destule pe cap!

Nu ştiam ce să fac. Se vedea clar că n-avea chef să audă ce aveam de spus. Iar eu nici măcar nu ştiam cum să-i spun... Dar n-aveam de ales, trebuia să-i spun! Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am încercat să-i spun direct ceea ce simţeam pentru ea...

Angela, eu...

Tu ai scris asta? m-a întrebat arătându-mi biletul.

Mi-a tăiat tot elanul. Parcă îmi înghiţisem cuvintele...

Haide, n-am toată ziua la dispoziţie. Spune-mi, tu ai scris asta sau nu? m-a întrebat agresiv.

A... da... Eu am scris asta, am răspuns cuprins de teamă.

De ce? m-a întrebat cu un ton parcă ceva mai cald.

Cum de ce? Ţi-am scris de ce... pentru că...

Mă placi? m-a întrebat zâmbind.

O plăceam cu adevărat, dar îmi era greu să recunosc asta. Nu pentru că mi-ar fi fost ruşine, ci pentru că era prima oară când îi mărturiseam unei fete ce simt pentru ea.

A... a... da! i-am spus cu jumătate de gură.

Nu te cred!

Poftim?! De ce? am întrebat-o revoltat, uitând de toate emoţiile mele.

Pentru că nu te cred! Abia ne vorbim de 2-3 ori pe lună. Cum să mă placi? Nici măcar nu mă cunoşti...

Tocmai de-asta ţi-am scris biletul, pentru că vreau să te cunosc... Pentru că te plac, Angela!

Eu tot nu te cred! mi-a spus luându-şi geanta şi ieşind pe uşă.

Angela, stai! i-am spus alergând după ea. De ce nu mă crezi?

Angela se oprise din mers. Mă uitam în ochii în ei albaştri, încercând să-mi dau seama ce vrea să spună. M-a privit şi ea în ochi, mi-a zâmbit şi mi-a răspuns:

Simplu: nu ai dovezi!

Dovezi? am întrebat mirat.

Da, dovezi. Nu mi-ai arătat nici măcar pentru o clipă că mă placi. Doar nu te aştepţi să te cred doar pentru că îmi *spui* că mă placi.

A... nu... dar...

Dar nimic! Nu ai nicio dovadă aşa că nu te cred! mi-a spus în timp ce păşea din nou.

Dar nu puteam să o las să plece. Nu puteam să-mi ratez şansa din nou... Aşa că m-am pus în faţa ei şi am luat-o de mână, aproape fără să realizez.

Ce dovadă vrei? am întrebat-o zâmbind.

Poftim? m-a întrebat de parcă nu ştia despre ce vorbesc.

Ai spus că n-am dovezi... Ce dovadă vrei ca să mă crezi că eu te plac cu adevărat?

A urmat un alt moment de tăcere. A stat un pic pe gânduri, apoi s-a uitat din nou în ochii mei. De data aceasta avea o strălucire ciudată în privire...

Sărută-mă!

Poftim?! am întrebat şocat.

M-ai auzit bine. Sărută-mă!

Dar...

Mi-ai spus că mă placi, acum vreau să-mi demonstrezi asta. Sărută-mă!

Dar...

Dar nimic. Vrei să te cred sau nu? m-a întrebat hotărâtă.

Dar... eu... nu ştiu să sărut...

Te-am întrebat eu dacă ştii? m-a întrebat intrigată. Dacă vrei să te cred, sărută-mă! Dacă nu, am plecat!

Nu ştiam ce să fac... Bineînţeles, ştiam că vreau s-o sărut, dar cu o oră în urmă părea doar un vis îndrăzneţ. Iar ea îmi cerea să îmi îndeplinesc propriul vis. Puteam să-i dovedesc că tot ceea ce simţeam pentru ea era adevărat... dar eu nu mai sărutasem pe nimeni până atunci. Dacă greşeam cu ceva? Dacă mă făceam de râs? Aveam de ales: un sărut şi o şansă să fiu cu ea sau nimic. Era clar ce trebuia să aleg... Dar tot era ceva neaşteptat...

Bine... văd că nu vrei să mă săruţi. Am plecat! a spus făcând doi paşi.

Stai! am spus strângând-o de mână.

Nu aveam de ales – trebuia s-o fac. Şi îmi doream asta m-ai mult decât credeam până atunci. M-am apropiat de ea, mi-am pus mâinile pe obrajii ei şi am sărutat-o cât de bine am putut – probabil nu atât de bine pe cât aş fi sperat, dar speram să mă fi descurcat destul de bine pentru un prim sărut. Nu mă mai simţisem niciodată aşa. Buzele ei erau moi ca petalele unei flori şi calde ca razele soarelui de dimineaţă... şi dulci. Nu ca mierea sau ca zahărul. Nici măcar ca bomboanele ce îţi dau dureri de dinţi

dacă mănânci prea multe. Mai degrabă ca ciocolata: odată ce ai gustat din ea, vrei să mai guşti o dată... şi încă o dată. Gustul buzelor ei îmi provoca dependenţă, dar consideram că nu aveam dreptul să cer mai mult de prima dată. Deşi în acel moment mă gândeam doar la flori, răsărituri şi ciocolată...

Acum te cred, mi-a şoptit Angela după ce ne-am despărţit buzele. Chiar că nu ştii să săruţi! mi-a spus zâmbind. Dar ai găsit pe cineva să te înveţe! a continuat înainte să mă demoralizez.

Vorbeşti serios? am întrebat uimit, crezând că visez.

La început nu mi-a răspuns. S-a apropiat de mine, luându-mă în braţe şi privindu-mă în ochi, zâmbind uşor.

Tu ce crezi? m-a întrebat strângându-mă tandru şi sărutându-mă. Vorbesc serios?

Nu-mi venea să cred! O ţineam în braţe pe fata care m-a cucerit cu o singură privire, fata pe care o visasem de atâtea ori... Părea prea frumos ca să fie adevărat... Şi totuşi era adevărat! În ziua aceea îmi mărturisisem pentru prima oară sentimentele, în aceeaşi zi am simţit gustul primului sărut şi tot acea zi însemna începutul primei mele relaţii. Şi totuşi, nu-mi păsa prea mult de astea... Tot ce conta era că Angela era în braţele mele, ştia că o plac şi probabil mă plăcea şi ea. În clipa aceea eram cel mai fericit băiat de pe pământ. Şi asta era doar începutul!

Capitolul III: La mulţi ani!

Sunt multe lucruri triste pe lume şi mult mai multe care te întristează prin absenţa lor. Dar nu e nimic mai trist decât să-ţi petreci ziua de naştere singur. Asta ştiam din propria experienţă. Dar, pentru o fată, o asemenea experienţă este mult mai dureroasă. Iar eu, cum nu pot fi indiferent la lacrimile unei fete, nu puteam să las aşa ceva să se întâmple...

Era o zi frumoasă de Mai... Totul era perfect: eram împreună cu Angela de trei luni şi ne înţelegeam de minune; fratele meu mai mare îşi găsise de ceva timp o slujbă bună în Timişoara, iar cu şcoala nu aveam deloc probleme, notele fiind toate bune. De fapt, mă descurcam atât de bine la şcoală, încât începusem să dau meditaţii colegilor. Nu conta materia: engleză, matematică, franceză sau contabilitate... îi ajutam pe toţi să înţeleagă tot. Dar cel mai mult îmi plăcea să-i dau meditaţii Anei. Nu pentru că înţelegea mai bine decât ceilalţi, ci pentru faptul că eu învăţam mai multe de la ea. Nu mă refer la materiile de la şcoală – acolo, aşa cum am mai spus, mă descurcam destul de bine, iar ce nu ştiam, rezolvam împreună cu alţi colegi. Dar Ana avea o personalitate aparte... Putea să-mi trezească interesul în orice situaţie, oricât de plictisit aş fi fost şi oricât de obişnuit ar fi sunat ceea ce îmi povestea. Îmi plăcea să o ascult chiar şi atunci când vorbea despre relaţia cu prietenul ei, Robert, care de altfel îmi era destul de antipatic, fără vreun motiv anume. Vorbeam cu ea în fiecare zi. Şi aşa ar fi trebuit să se întâmple şi în dimineaţa aceea...

Dar când am ajuns la şcoală, ea nu era acolo. La început nu am dat importanţă acestui detaliu, mai ales că ştiam că Ana întârzia mai mereu. Şi în plus, aşa puteam sta mai mult timp cu Angela, ceea ce am şi făcut. Dar după câteva ore, absenţa Anei s-a făcut simţită... Eram atât de obişnuit să vorbesc cu ea, încât nu ştiam cum să mă descurc în absenţa ei. Îmi lipsea... Era prima persoană care s-a apropiat atât de mult de

mine încât să-mi devină prieten. Exceptându-l pe Darius, desigur. Dar nu mai auzisem nimic de el de când s-a mutat la Bucureşti. Cât despre celelalte persoane din viaţa mea... erau importante pentru mine şi încă sunt, dar la acea vreme, nu consideram că am alţi prieteni în afară de Ana şi Darius. E destul de evident de ce n-am considerat-o pe Katy ca fiind o prietenă, nu? Prietenia poate duce la iubire, dar dacă iubirea a apărut înaintea prieteniei, aceasta nu poate exista, nu în adevăratul sens al cuvântului. Eram îndrăgostit de ea şi aş fi vrut să fiu mereu acolo pentru ea, dar nu m-aş fi mulţumit să fiu doar un prieten. În schimb, Alexandra părea să aibă şanse destul de mari să urmeze exemplul Anei. Era grozavă şi avea un suflet cald. Şi ştia să asculte... Oricând aveam nevoie să vorbesc cu cineva, ea era acolo. De multe ori, fără să-i cer asta... Acelaşi lucru îl pot spune şi despre Dani. Dacă aveam nevoie de vreun sfat, la el apelam. Poate tocmai din acest motiv în consideram mai mult un consilier sau chiar un profesor mai degrabă, decât un prieten. Dar Ana era diferită... Nu avea toate răspunsurile şi de multe ori nu înţelegea ce gândeam, dar era mereu lângă mine când aveam nevoie şi ştia ce să spună sau să facă pentru a mă simţi mai bine. Uneori era de ajuns doar s-o aud vorbind despre „minunatul Robert" ca să îmi treacă orice supărare. Avea un stil aparte de a-mi reaminti că nimic nu e definitiv şi că grijile sunt inutile... deşi rareori îşi urma propriile sfaturi. Dar totuşi, chiar şi aşa, cu defectele ei, cu optimismul ei incurabil, era prietena mea. Şi îmi lipsea... Era evident pentru oricine, cu atât mai mult pentru Angela.

Andrei, ce s-a întâmplat? m-a întrebat un pic supărată.

Ce? A... nimic... doar că nu sunt în apele mele azi.

E din cauza Anei, nu? Lipsa ei te afectează.

Poftim?! Nu... De ce m-ar afecta? Doar te am pe tine! i-am răspuns schiţând un zâmbet oarecum forţat.

Haide, ştii doar că nu mă poţi minţi... De ce mai încerci?

Dar nu te mint! am încercat să o lămuresc.

Crezi că nu te-am văzut cum o priveşti, cum o asculţi când îţi vorbeşte? m-a întrebat lăsând privirea în jos.

Am rămas fără cuvinte... Nu mai avea rost să o mint că nu e adevărat, când ştiam prea bine că are dreptate. Priveam cum se lupta cu îndoiala, strângând pumnii şi privind în gol... Nu ştiam cum de am lăsat să se întâmple aşa ceva, cum am putut să-i dau motive să se îndoiască de sentimentele mele...

Nu-i nimic, nu mă supăr, a continuat Angela. Ana arată bine, poate chiar mai bine decât mine... şi are o şi personalitate cuceritoare.

Brusc, parcă m-am trezit din starea aceea de melancolie. Cuvintele ei m-au intrigat... Cum putea să spună aşa ceva? Vorbea despre Ana de parcă cu ea ar fi trebuit să fiu de fapt... Mai avea puţin şi mă îndemna să mă despart de ea, ca să fiu cu Ana...

Stai un pic... Cum adică nu te superi?! am spus revoltat. Nu te deranjează chiar deloc că petrec atâta timp cu Ana? Nu eşti măcar un pic geloasă?

De ce am întrebat asta?

Geloasă? m-a întrebat de parcă nu ştia ce înseamnă. Nu cred... De ce? Ar trebui să fiu? m-a întrebat luându-mă de mână.

Mă pierdusem. Nici eu nu ştiam răspunsul la întrebarea asta. Nici măcar nu ştiam de ce am început discuţia asta... Eram cu Angela şi o iubeam foarte mult, dar Ana avea ceva care mă atrăgea la ea. Au fost unele clipe în care chiar am fost tentat să fac ceva în legătură cu asta. Dar am avut mereu în minte un mic amănunt care m-a oprit de fiecare dată – prietenul ei, Robert. Oricât de mult îmi displăcea tipul, ştiam că

dacă aş fi făcut ceva, aş fi devenit doar o complicaţie în relaţia lor, iar Angela ar fi fost cea care ar fi avut de suferit de pe urma mea. În plus, Ana nu mi-a făcut niciodată avansuri şi nici nu mi-a dat vreun semn cum că i-ar plăcea de mine.

În timp ce mă frământam încercând să găsesc un răspuns potrivit, ţinând-o de mână pe Angela, simţeam cum inima ei bătea mai repede ca de obicei. Trebuia să fac ceva să o liniştesc. Aşa că la întrebarea ei am răspuns în singurul mod care la momentul respectiv avea sens: i-am sărutat buzele delicate şi moi ca petalele de trandafir pe care ea le iubea atât...

Nu m-am simţit prost pentru că nu i-am dat un răspuns sincer, fiindcă nici eu nu ştiam care ar fi fost acela. Momentan eu eram împreună cu Angela, iar Ana era doar ceva mai mult decât o colegă.

Convins de „claritatea" sentimentelor pe care o dobândisem, am continuat ziua alături de Angela, uitând de Ana şi de povestirile ei. Chiar şi după ore mi-am petrecut timpul cu prietena mea, neţinând cont de faptul că a doua zi aveam teză la matematică. Tot ce conta era Angela şi ce simţeam eu pentru ea. Oricum, nu prea îmi făceam griji în legătură cu teza... Nu era stilul meu. Plus că eram destul de pregătit pentru ea. Iar Angela era cel puţin la fel de pregătită. Am stat împreună până seara târziu, uitând de griji, uitând de şcoală, uitând de Ana. Eram doar noi doi şi ne iubeam... nimic altceva nu mai conta.

Pe la 11 seara, în timp ce îmi pregăteam ghiozdanul pentru a doua zi, mi-a sunat telefonul. M-am uitat să văd cine e, dar nu recunoşteam numărul. Aşa că am răspuns...

Alo?

Bună, Andrei! Sunt Ana?

Ana? am întrebat surprins. De unde ai numărul meu?

Am rugat-o pe Angela să mi-l dea.

Şi ţi l-a dat?! am exclamat de parcă ar fi comis o crimă.

Doar te-am sunat, nu? De ce? Nu trebuia să i-l cer? a întrebat un pic supărată.

A.. nu. Nu-i vorba de asta, doar că... nu contează! am spus, descoperind măcar un motiv pentru atitudinea stranie a Angelei. Ce s-a întâmplat? De ce n-ai venit azi la şcoală? am întrebat curios.

Am avut un mic accident şi m-am lovit destul de rău la picior.

E grav?

Doctorul a spus că mă va ţine în spital vreo două săptămâni.

În spital? am întrebat speriat. Atât de grav e?

Cred că da... aşa au zis doctorii, mi-a explicat cu un ton ciudat.

Dar nu pare să te deranjeze aşa rău, i-am spus intrigat.

Da, ai dreptate... Altceva mă supără...

Ce anume?

Mâine e ziua mea şi...

O, la mulţi ani!

Lasă-mă să termin, te rog! mi-a tăiat elanul.

Bine...

Mâine e ziua mea şi nu-mi place faptul că o să fiu singură...

Singură?! Dar spitalul nu e aşa departe... sunt sigur că vor veni toţi prietenii tăi să te viziteze.

Dar nu sunt în spital acolo... sunt la Timişoara.

Timişoara? Acum înţeleg... Dar nu stai singură acolo, nu? Doar sunt părinţii cu tine...

Nu, nu sunt... Tata a primit mai multe proiecte recent, iar mama trebuie să aibă grijă de magazin, deci...

Aha... şi Robert, prietenul tău?

Mâine are şi el teză la matematică şi nu poate lipsi... profesorul l-a ameninţat că dacă lipseşte îi dă 2. Şi deja are probleme cu notele...

Dacă vrei, încerc să vorbesc cu profesorul. Poate voi reuşi să-l conving să...

Au încercat deja Angela şi Alexandra... dar n-au reuşit, mi-a răspuns Ana supărată.

Deci chiar nu are cine să vină? am întrebat-o supărat.

La început n-a răspuns, dar după un oftat îndelung şi-a regăsit glasul...

Nu... De asta te-am sunat... Vroiam să aud o voce prietenoasă...

Era din ce în ce mai supărată, se simţea în vocea ei. Iar când a urmat încă o pauză mai lungă, parcă am simţit ce urma...

Îmi pare rău, dar trebuie să închid! mi-a spus izbucnind în lacrimi. Mai vorbim... Pa!

N-am mai apucat să spun nimic – închisese. Probabil că nu vroia ca eu să o aud plângând... Mereu a fost aşa. În aparenţă, era destul de egoistă, dorind să lase impresia că nimic n-o afectează, dar nu vroia ca cineva să îşi dea seama ce simte de fapt. Îi era teamă să nu supere pe alţii cu tristeţea ei. Aşa cum şi mie îmi era teamă de îndoielile mele. Dar printre atâtea îndoieli era şi o certitudine: trebuia să fac ceva.

Mi-am amintit că fratele meu, Adrian, se angajase de ceva timp în Timişoara, aşa că l-am sunat...

Alo?

Adrian? Bună, sunt Andrei.

Frăţioare! Ce mai faci?

Bine, vroiam să ştiu cum te descurci.

A... perfect! Am cunoscut deja multă lume aici. Mi-am făcut mulţi prieteni buni.

Mă bucur să aud asta. De curiozitate, cât de bine cunoşti lumea de acolo?

Destul de bine. Fiind curier, am ajuns să cunosc persoane de toate felurile, de la chelneri şi asistente, la directori şi manageri. Desigur, fiind şofer la rândul meu, am ajuns să cunosc şi alţi şoferi, curieri sau taximetrişti. Sunt toţi oameni de treabă... Dar de ce întrebi? m-a întrebat curios.

Am nevoie de o favoare...

Am vorbit cu Adrian vreo jumătate de oră ca să îi explic o idee care mi-a venit în câteva secunde. Aveam cam puţin timp la dispoziţie, aşa că erau multe variabile la mijloc. Dar aveam încredere în fratele meu, iar eu nu eram obişnuit să renunţ.

Cam ăsta e tot planul... Ce zici, va merge?

Ceri cam multe, frăţioare... dar cred că va ieşi destul de bine. Să văd ce pot să fac şi te anunţ. Ok?

Bine. Mulţumesc mult, frate!

Oricând... Ştii doar că te poţi baza pe mine.

Ca întotdeauna. Te las să rezolvi ce poţi. Mai vorbim mâine.

Ok. Dau câteva telefoane şi vom vedea ce se va întâmpla. Tu du-te la culcare. E destul de târziu şi tu trebuie să te odihneşti. Te aşteaptă o zi lungă...

Da, ai dreptate. Noapte bună!

Noapte bună! Vorbim mâine.

I-am urmat sfatul... Oricum, eu nu mai puteam face nimic. Totul depindea acum de Adrian. Dar, deşi aveam încredere deplină în fratele meu, nu puteam să nu mă gândesc la posibilitatea că ceva ar putea merge prost. Dar eu nu ştiam ce înseamnă să renunţ. Eram gata să înfrunt orice obstacol şi indiferent de riscuri, aveam de gând să reuşesc ce mi-am propus. Eşecul nu era o opţiune!

A doua zi am început-o în mod obişnuit: m-am trezit, am mâncat, m-am pregătit de şcoală, mi-am luat ghiozdanul în spate şi am plecat. Pe la jumătatea drumului spre şcoală mi-a sunat telefonul – era Adrian.

Alo?

S-a rezolvat, frăţioare!

Serios? am întrebat de parcă nu mă aşteptam la asta.

Da. Te aşteaptă un taxi în faţa liceului. Spune-i că eşti fratele meu şi va ştii unde să te ducă.

Oau! Mersi, frate! Eşti cel mai bun!

Ţi-am spus doar că te poţi baza pe mine. Dar grăbeşte-te... Ştii doar că dacă te întorci mai târziu de ora patru, părinţii te vor lua la întrebări. Aşa că fiecare minut contează.

Da, ai dreptate. Te sun când sunt în taxi ca să îmi dai detaliile. Pa!

Pa.

După ce am închis telefonul, am început să alerg. Cum a spus şi fratele meu, fiecare minut conta. Când am ajuns la liceu, am văzut taxi-ul de care vorbea Adrian. M-am dus la el şi i-am spus şoferului cine sunt. Acesta nu a mai stat pe gânduri şi a pornit maşina. Dar chiar înainte să urc am văzut-o pe Angela. M-a văzut şi ea. Era surprinsă, neştiind ce se întâmpla... dar nu aveam timp să-i explic. Aşa că m-am urcat şi am plecat.

Nu-mi plăcea faptul că am lăsat-o aşa, fără să-i spun unde plec, ce fac... fără să vorbesc cu ea. Dar dacă aş fi vorbit cu ea, mi-ar fi pus întrebări la care nu puteam să-i răspund fără să o îngrijorez. Îmi spuneam că îi voi explica totul când mă întorc. Acum aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Şi trebuia să aflu dacă totul va merge bine. Aşa că l-am sunat pe Adrian, să fiu sigur.

Alo?

Adrian, sunt Andrei. Deci? Cum stăm?

Perfect. Totul s-a aranjat!

Glumeşti? Chiar tot? am întrebat surprins.

Normal că tot. Nu mai ştii care era motto-ul nostru?

„Totul sau nimic!" Dar nu credeam că o să rezolvi chiar tot.

Ţi-am spus doar că te poţi baza pe mine. Tu cum mai stai? Eşti gata de acţiune? m-a întrebat zâmbind.

Acum sunt în taxi. O să ajung acolo destul de repede. Nu credeam că cineva poate conduce atât de bine. Voi ajunge acolo mai devreme decât speram.

Înseamnă că vei avea mai mult timp să stai cu fata.

Da. Sper să nu se trezească înainte să ajung eu acolo. Ar strica toată surpriza...

Nu se va trezi.

De unde ştii?

Simplu. Mi-ai spus că a început să plângă când a vorbit cu tine, adică pe la zece şi jumătate. Bănuiesc că a plâns până a adormit, adică cel puţin jumătate de oră. Asta înseamnă că va dormi mai profund decât de obicei, deci mai mult cu cel puţin o oră.

De unde ştii asta? am întrebat curios.

Ştii doar că mă pricep la fete. Oricum, i-am spus unei asistente să nu tragă draperiile până la ora nouă, ca să n-o deranjeze lumina.

Hehe... Chiar te-ai gândit la tot.

Doar eşti fratele meu! Trebuie să am grijă de tine. Dar să nu uiţi să te întorci acasă înainte de ora patru. Altfel, am încurcat-o amândoi.

Fii liniştit! Mă voi întoarce la timp!

Ok. Mă bazez pe tine! Să nu mă dezamăgeşti, frăţioare!

Niciodată, frate! Mai vorbim mai târziu. Pa!

Pa!

După vreo trei ore am ajuns în sfârşit în Timişoara. Era deja ora 11. Planul meu era să stau cu Ana până pe la ora unu, iar în timpul ăsta trebuia să îi aduc zâmbetul pe buze. Era destul de uşor, mai ales acum când Adrian aranjase totul pentru mine.

Am început să-mi pun planul în aplicare când am ajuns aproape de spitalul în care era Ana. Era cam 11 şi jumătate când am sunat-o...

Alo? a răspuns cu o voce somnoroasă.

Bună, Ana! Sunt Andrei.

Andrei? a întrebat surprinsă. Ce s-a întâmplat?

Cum ce? E ziua ta şi te-am sunat să-ţi urez „La mulţi ani!"

Mersi mult, dar ştii că azi nu pot zâmbi...

Haide, nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla! Ştii vorba aia... „De fiecare dată când te uiţi pe fereastră vezi altceva."

Hmm.. nu ştiam asta. De unde ai auzit-o?

Am auzit-o din întâmplare, dar nu se ştie niciodată. De ce nu încerci să vezi dacă e adevărat?

Bine, a răspuns urmând apoi o pauză. Dumnezeule!

Ce s-a întâmplat? am întrebat de parcă nu ştiam ce se întâmplă.

E un buchet de baloane agăţat la geam!

Oau! Asta chiar e ceva! Pentru cine sunt? am întrebat curios.

Nu ştiu. Stai să văd, poate au vreun bileţel.

S-ar putea...

Am avut dreptate, e un pliculeţ legat de fire. Scrie „Ana" pe el.

Deci e pentru tine. Şi ce e în plic?

Un bilet... „Uită-te în jos!" Ce vrea să însemne asta?

A, nu ştiu... Cred că cineva vrea să te uiţi în jos! i-am răspuns râzând.

Haha. Foarte amuzant. Dar, fie ce o fi... mă uit să văd ce e.

Atunci am aşteptat să-i văd reacţia. Mă uitam fix la geamul ei – îi aflasem salonul de la fratele meu, care-l aflase de la o asistentă. Deodată am văzut-o... m-a văzut şi ea.

Dumnezeule! Ce cauţi aici? a strigat de la fereastră.

Nu ţipa! i-am spus prin telefon. O să-i trezeşti pe ceilalţi din spital.

Bine, mi-a şoptit la telefon. Dar ce cauţi aici? Ai şcoală!

Şi ce dacă? am întrebat râzând. Nimeni n-ar trebui să fie singur de ziua sa. Cu atât mai puţin tu.

Vai, nu ştiu ce să spun! Am rămas fără cuvinte...

Dacă asta te-a impresionat aşa tare, stai să vezi ce-i în spatele tău!

Poftim? a întrebat plecând de la fereastră. Nu se poate! a exclamat, abţinându-se să nu strige iar.

Îţi place? am întrebat mulţumit de reacţia ei.

Cum ai reuşit aşa ceva?

Eh, nu contează asta...

Cum nu? Nu oricine poate aduce un tort în spital în afara orelor de vizite fără să atragă atenţia asupra sa.

Dacă vrei îţi povestesc. Vin imediat sus!

Bine, te aştept! mi-a spus închizând telefonul.

Când am ajuns sus, ea stătea pe pat privind fix tortul, ca şi când nu era sigură că el chiar era acolo.

La mulţi ani, Ana!

Nici n-am apucat să spun bine asta, că ea m-a şi luat în braţe.

Mulţumesc mult, Andrei! Nici nu-ţi dai seama cât de fericită sunt! a spus toată un zâmbet.

Înseamnă că planul a avut succes!

Aşa e... Dar trebuie să-mi spui cum ai reuşit să faci toate astea.

Stai jos şi îţi voi povesti...

După ce ne-am aşezat în patul ei, i-am povestit tot ce s-a întâmplat începând cu o seară înainte, când l-am sunat pe Adrian, şi până în momentul respectiv. I-am povestit cum Adrian aranjase totul ca planul să meargă bine: cum vorbise cu un prieten taximetrist să vină să mă ia de la liceu, cu un organizator de petreceri care să pregătească buchetul de baloane şi cu un cofetar care să pregătească un tort în toiul nopţii şi cum o rugase pe asistentă să agaţe baloanele la geam şi să aducă tortul când Ana urma să mă vadă sub fereastra ei...

Apoi ea a început să-mi povestească ce dor îi era de colegi, de Robert, de mine şi cât de singură şi de tristă se simţea înainte să vin eu. Începusem să povestim aşa cum făceam în fiecare zi la şcoală. Dar ne simţeam mai bine ca oricând. Ea uitase de lacrimi şi de singurătate, iar eu uitasem de şcoală şi de îndoielile mele. Parcă dispăruseră toate grijile ca prin farmec... Eram doar eu şi ea, întinşi unul lângă altul în patul ei. Şi era bine. Mă simţeam bine, mă simţeam normal şi oarecum complet, de parcă am regăsit piesa lipsă din puzzle-ul sufletului meu. Nu eram deloc stânjenit de faptul că stăteam întinşi într-un pat, nici nu aveam cine ştie ce gânduri nepotrivite situaţiei. Părea ceva natural. Pentru amândoi.

Dar din păcate, orele au trecut mai repede decât credeam. Era deja ora unu când m-a sunat Adrian.

Andrei, e ora unu! Taxi-ul te aşteaptă în faţa spitalului.

Dar...

Niciun dar! Dacă nu pleci acum, vei întârzia şi vom avea amândoi probleme. E clar? m-a întrebat pe un ton autoritar.

Bine, frate, am înţeles.

Grăbeşte-te! mi-a spus rece, după care a închis.

Ana... îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Înţeleg... Mulţumesc mult că ai venit! mi-a spus luându-mă din nou în braţe. Mi-ai făcut ziua mai frumoasă!

Asta e tot ce vroiam să aud! i-am răspuns zâmbind. Ne vedem când te întorci la şcoală. Până atunci, să ai grijă de tine!

O să am! Mulţumesc din nou! La revedere!

Pa! i-am strigat ieşind pe uşă.

M-am grăbit apoi să ajung la taxi, care a plecat imediat ce m-am urcat în el. Am ajuns acasă pe la ora patru fără ceva, aşa că nu a trebuit să le explic părinţilor unde am fost. Dar era altcineva care avea nevoie de explicaţii. Cu şcoala urma să nu am nicio problemă, deoarece îmi scrisese Adrian o motivare, pe care mi-a dat-o prin intermediu taximetristului. Dar Angela trebuia să ştie adevărul. Aşa că am sunat-o şi am rugat-o să ne întâlnim în parc.

Când am ajuns, ea era deja acolo. Stătea pe bancă, cu mâinile împreunate şi cu privirea în pământ. Parcă încerca să înţeleagă dinainte ce vroiam să-i spun.

Bună, Angela!

Andrei! a exclamat ridicând privirea în timp ce un surâs cristalin îi luminase faţa angelică pe care o adoram atât.

Îmi pare rău că am plecat aşa! i-am spus în timp ce m-am aşezat lângă ea.

Nici măcar nu ţi-ai luat la revedere! mi-a reproşat lăsându-şi din nou privirea în pământ. Ce s-a întâmplat?

Am fost la Ana...

Angela încremenise. Probabil se gândea la ce e mai rău. Dar după câteva secunde a schiţat un zâmbet.

Cum se mai simte? m-a întrebat privind în continuare în jos.

E bine... era tristă fiindcă era singură de ziua ei. Dar am reuşit să o fac să uite de tristeţe.

Nu cred că mi-am ales prea bine cuvintele, fiindcă Angela a tresărit un pic când am spus asta. Se frământa din ce în ce mai rău. Se vedea după felul în care reacţiona: strângea din pumni, privea direct în jos, abia clipea şi respira într-un ritm aiurea. Era agitată, dar încerca să ascundă asta. Când am luat-o de mână am rămas blocat câteva clipe. Inima îi bătea atât de puternic încât îi simţeam pulsul chiar şi în degetele ei delicate. Nu am crezut niciodată că cineva poate trăi o emoţie atât de puternică. Eram surprins, dar într-un mod oarecum plăcut, fiindcă acum ştiam cât de mult ţine la mine.

Angela, i-am spus ridicându-i capul, stai liniştită... nu s-a întâmplat nimic!

Ochii ei parcă s-au aprins deodată. Aveau în ei o strălucire aparte. Într-un fel, îmi aminteau de prima zi în care am fost împreună. Acea strălucire îmi amintea de privirea pe care o avea când mi-a cerut să o sărut... Ştiam acum ce aştepta de la mine. Aşa că n-am stat pe gânduri. Am sărutat-o dorind să-i arăt ce am simţit când ne-am sărutat prima oară şi de fiecare dată când am sărutat-o de atunci. Îi încălzeam trupul cu focul din sufletul meu, ce ardea mai tare ca niciodată. Dar atunci nu mi-am dat seama ce se întâmpla de fapt – mă îndrăgosteam din nou de ea. Toate îndoielile mele dispăreau pe rând, lăsând doar certitudine în loc. Acum ştiam ce vreau, o vroiam pe ea. Doar pe ea!

Capitolul IV: Luptă!

Orice acţiune are şi o consecinţă. Şi orice consecinţă duce la o altă acţiune... Am fost la Ana şi i-am readus zâmbetul pe buze, dar asta a pus-o pe gânduri pe Angela. I-am explicat ce s-a întâmplat de fapt şi am devenit mai apropiaţi ca oricând. Robert a dat teza la matematică şi a luat o notă buna, dar n-a fost lângă Ana de ziua ei. Iar ea nu i-a mai răspuns la telefon, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă a făcut ce trebuia... Eu am lipsit de la şcoală, stârnind la rândul meu câteva întrebări. Am adus motivarea semnată de fratele meu, conform căreia aş fi fost bolnav, dar nu toţi colegii au crezut asta. Mai târziu au aflat că ziua în care am lipsit era aceeaşi în care Ana îşi sărbătorea ziua. Puţini au crezut că asta era o coincidenţă.

În următoarea săptămână, colegii şi alţi elevi de la etajul nostru au început să combine fragmentele pe care le ştiau, încercând să găsească o explicaţie. Se aflase deja că eu am fost la Ana, dar nu ştiau ce s-a întâmplat acolo. Iar faptul că acum o iubeam mai mult ca oricând pe Angela le dădea senzaţia că aş avea ceva de ascuns.

Desigur, asta a pus-o pe gânduri şi pe Angela. Am convins-o că nu s-a întâmplat nimic, dar acum toată lumea vorbea despre mine şi Ana, iar ea nu mai ştia ce să creadă.

Robert aflase şi el că am fost la Ana, iar asta însemna doar probleme. De obicei, Robert îmi era antipatic, dar lui nu părea să-i pese. Dar acum îi păsa şi, ca o consecinţă, nici el nu mă plăcea. Avea şi de ce, doar am fost la Ana când el n-a putut, am făcut-o să uite de el şi de lacrimi, iar el nu a ştiut asta până acum.

Restul săptămânii, toată lumea a încercat să-şi dea seama ce s-a întâmplat în ziua aceea, de fapt. Pe mine oricum nu m-ar fi crezut nimeni, aşa că nu avea rost să le explic... I-am lăsat să vorbească în voie, prefăcându-mi că nu-i observ vorbind despre mine. Dar la începutul săptămânii următoare, lucrurile s-au agravat. Faptul că nu se ştia ce am făcut în ziua aceea la Ana, a dat naştere multor zvonuri, din ce în ce mai ridicole. Asta îl enerva la culme pe Robert, iar Angela a început să se îndoiască de vorbele mele, mai ales că zvonurile se auzeau şi în clasa noastră.

Andrei, în ce te-ai băgat? s-a răstit Dani la mine în timpul primei pauze.

Ce vrei să spui?

Cum adică ce vreau să spun? Tot etajul vorbeşte despre tine şi Ana, iar Angela e prinsă la mijloc.

Ştiu, dar n-am ce să fac... I-am explicat cât de bine am putut...

Atunci explică-i şi mai bine! Nu merită să sufere... I-ai spus de atâtea ori că o iubeşti, era ca un înger pentru tine şi acum toată lumea vorbeşte că umbli după Ana... Cum crezi că se simte ea?

Ştiu şi eu că suferă! am strigat la el. Dar până nu se întoarce Ana, nimeni nu va crede nimic din ce spun... nici măcar Angela...

Şi nu era *ca un înger*. Este *un înger!*

Ei bine, acum ai ocazia să clarifici totul! S-a întors Ana! mi-a spus făcându-mi semn să mă uit în spate.

Poftim? am întrebat întorcându-mă surprins.

Atunci am văzut-o. Abia intrase pe uşă, cu ghiozdanul în spate şi cu un zâmbet uriaş pe faţă. Era mai fericită ca niciodată...

Ana? am întrebat de parcă nu eram sigur că e chiar ea.

Andrei! a exclamat fericită, grăbindu-se spre mine. Ce mult mă bucur să te văd! Vino aici! mi-a spus luându-mă în braţe şi ţinându-mă strâns. Nici nu-ţi dai seama ce dor mi-a fost de tine!

A... şi mie! i-am răspuns îmbrăţişând-o şi eu, încă surprins şi un pic nesigur pe mine.

Nu-mi venea să cred. Nu ştiam cum să mă port, ce să simt. Eram plăcut surprins să o văd şi în acelaşi timp uşurat, ştiind că ea va reuşi să lămurească totul. Dar îmbrăţişarea aceea m-a luat total pe nepregătite. Era ceva diferit... Nu era prima dată când mă lua în braţe – aşa îmi mulţumea de fiecare dată când o ajutam – dar de data asta, nu ştiu de ce, dar era altfel. Am încercat, totuşi, să mă port cât se poate de normal...

Mă bucur să te văd, Ana! am continuat privind în ochii ei căprui, în timp ce ea continua să mă strângă în braţe. Dar nu mă aşteptam să...

Am vrut să-i spun că eram surprins să o văd atât de repede, dar îmi înghiţisem cuvintele. Angela stătea în uşă şi privea derutată cum Ana mă strângea în braţe. Nu ştia ce să facă... şi nici eu. Acea îmbrăţişare n-ar fi trebuit să însemne nimic, dar adăugând zvonurile care circulau la etajul nostru, oricine ar fi văzut asta s-ar fi gândit la un singur lucru. Dar Angela nu vroia să creadă asta, aşa că a fugit afară. Am fugit şi eu după ea... Trebuia să-i explic.

Angela, stai!

Lasă-mă în pace! mi-a strigat continuând să alerge.

Angela! am strigat prinzând-o de mână. Te rog... stai!

Am privit-o în ochi şi am văzut ceva ce n-aş fi vrut să văd vreodată – lacrimi. Plângea din cauza mea... *Am făcut un înger să plângă.* Aşa ceva nu puteam să-mi iert. Dar puteam să o fac să zâmbească din nou. Puteam să-i explic...

Angela... Ce ai văzut... nu înseamnă nimic!

Chiar vreau să cred asta... dar nu pot! Ce am văzut acolo...

Nu înseamnă nimic, îţi jur! Mi-am dat seama ce simt cu adevărat... ce simt pentru ea... ce simt pentru tine!

Şi... ce simţi pentru ea? m-a întrebat cu teamă, în timp ce-şi ştergea o lacrimă singuratică.

Nimic! Adică... ţin la ea, îmi place să vorbesc cu ea, dar atât! Pe tine te iubesc, nu pe ea!

Aş vrea să te cred... dar te-a îmbrăţişat cu atâta dor, eraţi atât de aproape unul de celălalt... Nu ştiu ce să cred...

Crede-mă pe mine! Acum, când pot să-ţi răspund la întrebare...

Ce întrebare? m-a întrebat confuză.

Acum două săptămâni... M-ai întrebat dacă ar trebui să fii geloasă...

Şi... ar trebui să fiu?

Nu! Ţi-am spus... nu simt nimic pentru ea!

Dar ea?

Poftim?

Ea... Ce simte ea pentru tine?

Ce vrei să spui?

Am văzut cum te-a îmbrăţişat, cum te privea... Poţi să-mi spui sincer că nici ea nu simte nimic?

Nu ştiam ce să spun... Deşi nu credeam că e ceva între mine şi Ana, nu puteam şti ce simte ea de fapt. Acea întrebare m-a derutat de tot. Îmi făcusem ordine în

gânduri şi sentimente... Ştiam în sfârşit ce simt, ştiam că o iubesc cu adevărat pe Angela. Dar nu mai era de ajuns...

Aşa credeam şi eu! a continuat Angela, în timp ce lacrimile începeau din nou să curgă pe faţa ei.

Dar... Angela, eu...

Dar nimic! Nu vreau să te pierd din cauza unei alte fete... Nici nu am să plâng, a continuat ştergându-şi lacrimile. Dar până nu vei fi sigur că nu voi mai avea motive să-mi fie teamă să te pierd... să nu mă mai cauţi...

Ce? Dar eu...

Îmi pare rău!

Au fost ultimele ei cuvinte... după aceea a fugit. Aş fi fugit din nou după ea, dar n-aş fi rezolvat nimic. Nu puteam să o asigur că Ana nu simte nimic pentru mine... Am rămas acolo câteva minute... Avea dreptate. Căutasem atâta timp să aflu ce simt eu pentru Ana, încât nu m-am gândit nicio clipă dacă ea simţea ceva pentru mine...

E totul în regulă, Andrei? m-a întrebat Ana ieşind din clasă.

Ce? A... da, totul e în regulă. Nu-ţi face griji!

Ok. Vii cu mine până la chioşc?

Nu ştiu... Nu prea am chef să ies afară...

Dar dacă merg cu ea, atunci...

Bine, înţeleg... În cazul ăsta...

De fapt... m-am răzgândit. Vin!

Mă bucur! mi-a spus zâmbind.

Nu vroiam să ies afară, dar am acceptat să o însoţesc cu speranţa că aş putea afla ceva. Dar nu ştiam cum aş putea să aflu... Aşa că m-am hotărât s-o întreb direct.

Hey, Ana... Vreau să te întreb ceva.

Bine, întreabă! a spus curioasă.

Vreau să ştiu dacă tu...

Bună, iubito! a intervenit Robert, ieşind din clasă. Nu ştiam că te-ai întors...

Da, am ieşit mai repede cu o zi.

Oau! Nici măcar nu i-a spus că se întoarce azi! gândeam în sinea mea. *A venit întâi la mine!*

Trebuie să vorbim! a continuat Robert.

Nu mai poate aştepta? a întrebat Ana. Acum vroiam să merg la chioşc cu Andrei...

Nu-i nimic! Dacă vrei, mă întorc în clasă, i-am spus Anei.

Ar fi o idee bună, puştiule! s-a răstit Robert.

Robert, calmează-te! l-a îndemnat Ana.

Nu... Lasă-l! Are dreptate... e o idee bună! Oricum trebuie să mă gândesc la anumite lucruri...

Oau! Tu ştii să gândeşti? a exclamat Robert râzând.

Robert! i-a atras atenţia Ana.

Ce vrei să spui cu asta?

Tu ce crezi că vreau să spun cu asta? a întrebat retoric.

Ceva neinteresant, în mod sigur! Nu mă cunoşti, aşa că nu ştii nimic despre mine...

Ştiu că eşti un dobitoc care îşi înşală prietena cu fata mea!

Ce?! am exclamat surprins.

Robert, termină! a strigat Ana iritată.

Tu nu te băga! s-a răstit la ea. Asta e între mine şi el! a continuat întorcându-şi privirea spre mine.

Hey! Nu vorbi aşa cu ea! Ea te iubeşte!

Da... Şi tu ştii totul despre iubire, nu?

Gata! Ai ceva de spus, spune! m-am răstit la el.

Bine! Eşti un tâmpit şi mă calci pe nervi!

Asta e! Nu pot să fiu plăcut de toţi! i-am răspuns zâmbind răutăcios.

Şterge-ţi zâmbetul ăla de pe faţă sau ţi-l şterg eu! m-a ameninţat nervos.

Haha! Aş vrea să te văd încercând! i-am răspuns continuând să zâmbesc.

Te-am avertizat! s-a răstit trântindu-mă de perete. E ultima oară când te las să spui ce vrei! Nu te mai băga între mine şi Ana sau o păţeşti!

Robert! Ajunge, lasă-l în pace! a intervenit Ana, deja speriată.

Ţi-am zis să stai deoparte! a strigat împingând-o cu mâna.

Las-o în pace! Ea n-are nicio vină!

Hey! mi-a strigat împingându-mă în perete. Tu nu te mai gândi la Ana şi întoarce-te la proasta ta!

Ce?! am strigat împingându-l înfuriat. Ascultă bine ce-ţi spun, dobitocule! Nu-mi pasă ce crezi despre mine, că n-ai încredere în Ana sau că n-ai fost lângă ea de ziua ei! Dar dacă mai spui ceva de Angela, jur pe ce am mai scump că te fac să cazi în genunchi în faţa mea!

Chiar crezi că poţi să mă dobori aşa uşor? a întrebat râzând.

Nu cred. Ştiu!

O, cineva e hotărât să ia bătaie!

Ce?! Doar nu vorbiţi serios? a intervenit Ana.

Ana! s-a răstit Robert. Ţi-am mai spus...

Nu te băga! am continuat eu. Asta e între mine şi el!

Poftim? s-a mirat Ana.

Dacă intervii, tot ce faci e să agravezi situaţia! i-am explicat. Deci – am continuat întorcându-mă spre Robert – când şi unde?

Oau! Tu chiar vorbeşti serios? m-a întrebat mirat.

Andrei, dar...

Ana! Ce ţi-am spus? Nu te băga şi se va termina mai repede... Deci, Robert?

Bine... Văd că vorbeşti serios. Dacă chiar vrei să iei bătaie, ne vedem la ora unu în parcul de lângă liceu.

Bine! Ne vedem la unu.

Dacă ai tupeu! a spus el râzând.

Ne vedem la unu! am repetat hotărât după ce am făcut doi paşi.

Grozav. N-aveai deja destul probleme?

Am plecat apoi în clasă. I-am lăsat pe cei doi să-şi rezolve problemele lor. Eu urma să le rezolv pe ale mele un pic mai târziu... Dar, până atunci, trebuia să analizez ce s-a întâmplat: Ana a venit mai întâi la mine, m-a ţinut strâns în braţe, iar eu i-am răspuns la fel. M-am certat cu Robert, i-am luat apărarea Anei, dar am reacţionat violent doar atunci când s-a rostit numele Angelei... Credeam că mi-am dat seama ce simt, că s-a clarificat totul în sufletul meu... Şi totuşi, urma să mă lupt cu prietenul Anei pentru Angela... Nici măcar eu nu înţelegeam ce se petrece...

În doar câteva ore, aproape toată şcoala aflase de lupta dintre mine şi Robert. Cei mai mulţi aşteptau cu nerăbdare confruntarea noastră, ei fiind cei care au crezut

zvonurile despre mine şi Ana. Dar erau câteva persoane care nu doreau ca eu să lupt. Printre aceste persoane era şi Dani.

Doar nu vorbeşti serios, Andrei! Chiar ai de gând să te lupţi cu Robert?

Da, desigur. De ce eşti aşa surprins?

Păi, Robert e mai mare ca tine cu un an, e de două ori mai solid decât tine, se antrenează la sală în fiecare zi... E un „băiat rău" în toată regula! Pe când tu...

Eu ce? am întrebat simţindu-mă ofensat.

Nu mă înţelege greşit, dar nu eşti chiar Van Damme. Nu ai nicio şansă în faţa lui!

N-aş fi aşa sigur! l-am contrazis zâmbind.

Dar, Andrei...

Dar nimic! I-am spus că o să lupt, aşa că voi lupta!

Ba n-ai să lupţi! a intervenit Ana. N-am să te las!

Of! Şi tu începi?

Are dreptate, Andrei! Nu poţi să te lupţi cu el!

Mai lăsaţi-mă în pace! am strigat ieşind pe coridor.

Andrei! Stai un pic! a strigat Ana urmându-mă.

Las-o baltă! N-am de gând să dau înapoi! i-am spus dorind să plec mai departe.

Unde pleci?

Afară!

Dar... se sună...

Şi? am întrebat nepăsător. E doar o absenţă, n-am să mor din cauza ei.

Atunci vin şi eu! a spus hotărâtă.

Unde? am întrebat surprins.

Oriunde mergi tu! Trebuie să vorbim!

Dar...

Nu accept niciun refuz! m-a întrerupt luându-mă de braţ.

Nu am mai spus nimic. Am lăsat-o să vină cu mine, dar niciunul din noi nu a scos un cuvânt. Cred că amândoi încercam să ne dăm seama ce să spunem... Abia când am ajuns la o bancă din curtea liceului, ea a început să vorbească.

Andrei... te rog, anulează lupta! m-a rugat în timp ce ne aşezam pe bancă.

Regret, Ana, dar nu pot!

De ce nu? O să vorbesc eu cu Robert şi o să se calmeze. O să vezi, se va rezolva totul între voi doi! a spus încercând să zâmbească sincer.

Ştiu că se va rezolva! i-am răspuns zâmbind. Astăzi la ora unu! am continuat hotărât.

Dar... de ce?

Ce vrei să spui?

De ce vrei neapărat să te lupţi cu el? Ştiu că nu-l placi şi de când cu vizita ta, nici el nu te place... Dar asta se poate rezolva şi altfel...

Ai dreptate, asta se poate rezolva. Dar acum nu mai e vorba doar de mine şi Robert...

Nu înţeleg...

E adevărat că nu-l plac pe Robert, dar nu mă interesează dacă el mă place sau nu. Nu-mi pasă dacă el mă agreează...

Şi atunci?

Îmi pasă atunci când îi jigneşte pe cei la care ţin!

Da, ai dreptate... a insultat-o pe Angela, dar...

Nu la asta m-am referit! am întrerupt-o. Desigur, m-a înfuriat când a vorbit aşa despre Angela, dar ea m-a învăţat să nu mă las afectat de ce spun alţii.

Şi atunci, pentru ce te mai lupţi?

Pentru tine!

Poftim? a întrebat înroşindu-se. De ce pentru mine?

Felul în care te-a tratat... a strigat la tine, te-a împins... Tu abia ai ieşit din spital, după ce ai stat acolo două săptămâni, iar lui nici nu i-a păsat cum te simţi... Nu pot să accept aşa ceva!

Oau! N-am crezut că ţii aşa mult la mine!

Nici eu! i-am răspuns zâmbind. Chiar... ce vroiam să te întreb...

Ce?

Tu ţii la mine?

A rămas blocată. Mi-am dat seama că am surprins-o cu întrebarea asta, dar vroiam să aflu – relaţia mea cu Angela depindea de asta. A stat un pic pe gânduri, iar apoi mi-a zâmbit uşor.

Asta vei afla doar dacă îmi promiţi că nu te lupţi!

Ana... Ţi-am spus că nu pot să renunţ...

Atunci nu vei afla ce simt pentru tine! Deci, ce alegi? O luptă stupidă sau răspunsul meu?

Bine, bine. Promit să nu mă lupt cu el! Mulţumită?

Da, foarte! a afirmat cu un zâmbet de câştigătoare.

Acum îmi răspunzi la întrebare?

Bine, aşa ar fi corect! Eu...

N-a mai apucat să spună nimic, i-a sunat telefonul.

Alo?

Eram un pic nerăbdător şi supărat că cineva a întrerupt-o tocmai acum, când era gata să îmi spună ce doream să aflu de câteva săptămâni.

Îmi pare rău! mi-a spus după ce a închis telefonul. Trebuie să plec... Era Robert!

Dar... cum rămâne cu răspunsul tău? am întrebat supărat.

Ţine-ţi promisiunea şi am să-ţi spun mai târziu! mi-a răspuns în timp ce pleca.

Alte probleme...

Nu aveam de ales. Dacă vroiam să aflu ce simte Ana pentru mine, trebuia să renunţ la luptă, să accept înfrângerea în faţa lui Robert. Dar nu puteam să nu mă întreb dacă chiar merita să fac aşa ceva. Dacă răspunsul Anei nu era favorabil? Atunci ar trebui să-l suport pe Robert în continuare şi să-i accept insultele datorită promisiunii făcute. Eram confuz... Nu ştiam dacă merita să-mi ţin promisiunea sau să-mi încalc cuvântul sub pretextul că răspunsul Anei putea să nu fie cel aşteptat... Dar nu ştiam care era acel răspuns aşteptat...

Dacă Ana ar simţi pentru mine ceva mai mult decât prietenie, atunci aş fi victorios în faţa lui Robert chiar dacă nu m-am luptat cu el. Dar aşa, Angela ar suferi... Pe de altă parte, dacă Ana nu ar simţi nimic pentru mine, relaţia mea cu Angela ar reveni la normal, însă aş pierde în faţa lui Robert. Dacă mi-aş încălca promisiunea, ar fi o şansă să câştig lupta cu Robert, dar n-aş afla ce simte Ana pentru mine şi astfel aş pierde-o pe Angela... Dacă îmi ţin promisiunea, pierd în faţa lui Robert, dar s-ar putea s-o pierd şi pe Angela... Indiferent ce urma să fac, era o şansă s-o pierd pe Angela...

Întrebările şi îndoielile mele se amplificau pe măsură ce se apropia momentul confruntării. Era aproape unu fără un sfert când a început să se adune lumea în parc. Cu fiecare minut, mulţimea devenea din ce în ce mai agitată, iar Robert mai sigur de victoria sa. Cu cât mă apropiam mai mult de mulţime, îl auzeam pe Robert lăudându-se mai mult în faţa spectatorilor.

Sunt sigur că fricosul ăla mic nici nu va veni! Ştie că va pierde! Vă daţi seama ce tupeu are? Îşi înşală prietena, vrea să-mi fure fata, iar acum nici măcar nu vine să-şi apere onoarea! Asta dacă are aşa ceva... E cu Angela de trei luni, dar pentru el asta nu înseamnă nimic. Se pare că Angela nu e destul de...

Hey! am strigat în timp ce-mi făceam loc prin mulţime. Tu chiar vrei să ajungi în genunchi?

Oau! Sunt impresionat... Chiar ai avut curajul să vii!

Ce, doar nu credeai că mi-e frică de tine, nu?

Văd că încă mai crezi că poţi învinge... Dar se poate aranja asta!

Vom vedea!

Da, aşa e! Eşti gata de luptă? m-a întrebat hotărât.

De fapt, nu prea...

Ce? a întrebat surprins. Deja ţi-ai pierdut curajul? Vrei să abandonezi?

Hey! Nu te grăbi cu concluziile. N-am spus că renunţ, am spus doar că nu lupt!

De ce nu? Ţi-e frică să nu te faci de râs? a întrebat râzând.

Crede-mă, nimic nu m-ar face mai fericit decât să îţi închid gura!

Şi atunci? Ce te opreşte? a întrebat deşi se vedea că nu m-a crezut.

Am făcut o promisiune cuiva...

Tu vorbeşti serios? Ai promis cuiva că n-o să te lupţi?

Exact!

Oau! Eşti mai prost decât credeam! a exclamat râzând. Dar totuşi, de ce te-ai mai deranjat să vii dacă n-aveai de gând să lupţi?

Poate sunt prost, dar în mod sigur nu sunt laş!

Ei bine, în curând o să fii un prost bătut măr! a strigat luându-şi avânt.

Între timp, la etajul al doilea al liceului, pe coridor stătea Angela, privind pe fereastră, gândindu-se la ce ar trebui să facă. Îşi dorea să creadă că totul va fi bine, dar nu era sigură că va fi aşa, nu era deloc sigură de asta.

Hey, Angela! Te simţi bine? a întrebat Ana ieşind din clasă.

Bună, Ana! a răspuns încercând să zâmbească. Da, mă simt bine, cred...

Crezi? a întrebat intrigată.

E vorba de Andrei... Se poartă cam ciudat de la o vreme...

Ciudat? Ce vrei să spui?

Ştiu că ţine la mine şi că mă iubeşte, dar...

Dar ce?

Nu ştiu dacă sunt singura fată la care ţine...

Dumnezeule! Crezi că te înşală?! a exclamat Ana.

Angela n-a răspuns. A inspirat adânc şi şi-a lăsat capul plecat, privind cu coada ochiului spre Ana.

Sincer, nu ştiu! a spus strângând din pumni.

Stai puţin! Asta are cumva legătură cu faptul că a venit la spital de ziua mea?

Hey, ce faceţi aici? a intervenit Alexandra.

Discutam doar! a răspuns Angela continuând s-o privească insistent pe Ana.

Cum de nu sunteţi afară?

De ce să fim afară? a întrebat Ana curioasă.

Cum de ce? Să nu-mi spuneţi că nu ştiţi de lupta dintre Andrei şi Robert?

Poftim?! a exclamat Angela uimită. Andrei se luptă?

Nu se poate! a continuat Ana. Mi-a promis că nu va lupta!

Ce a făcut?! a strigat Angela revoltată.

Deci asta era! a exclamat Alexandra de parcă ar fi găsit un răspuns.

Asta era ce? a întrebat Ana nedumerită.

Mai devreme m-a sunat Dani şi mi-a spus că a început lupta. Dar a spus că Andrei nu luptă din cauza unei promisiuni făcute cuiva...

Ce?! a strigat Angela de-a dreptul nervoasă.

O, doamne! Trebuie să opresc lupta! a strigat Ana speriată.

Ah, tu şi şarmul tău stupid! De ce n-ai putut să stai departe de prietenul meu? i-a reproşat Angela vizibil iritată.

Hey! Nu e vina mea că îi place să vorbească cu mine mai mult decât...

Poftim?! a izbucnit Angela.

Gata, fetelor! Calmaţi-vă! a intervenit Alexandra calmă. Acum trebuie să facem ceva în legătură cu lupta!

Da, ai dreptate! a răspuns Ana. Trebuie să oprim lupta!

Dar... de ce? a întrebat Angela cu o voce un pic stranie.

Cum adică? a întrebat Ana derutată.

De ce ţi-ar fi promis ţie aşa ceva? Şi de ce s-a mai dus să-l înfrunte pe Robert dacă nu avea de gând să lupte?

Nu avem timp de aşa ceva! Andrei e în pericol să fie bătut măr de prietenul meu!

Hey! Nu-l subestima pe Andrei!

Poftim?

Andrei ştie să lupte! A învăţat de la iubitul surorii sale. Dar nu s-a luptat niciodată pe bune cu altcineva în afară de „antrenorul" lui.

De ce nu?

Îmi spunea mereu că nu are un motiv destul de bun să lupte. Dar acum... O, doamne!

Ce e? Ce s-a întâmplat? au întrebat în cor Ana şi Alexandra.

Acum înţeleg totul! Trebuie să ne grăbim! Trebuie să ajungem în parc! Repede!

Mergeţi voi! a spus Alexandra. Eu trebuie să fac ceva...

Bine! Ana, să ne grăbim!

Bine! a răspuns pregătindu-se să alerge.

Înapoi la locul luptei...

Nu poţi s-o ţii aşa la nesfârşit! a strigat Robert. Nu te poţi feri de toate loviturile mele...

Nici nu intenţionez să mă feresc într-una...

Poftim?

Vezi tu, eu ştiu deja cum se va termina lupta.

Nu, zău! Uimeşte-mă!

Va fi aşa cum ţi-am promis: tu vei sta în genunchi în faţa mea! am afirmat zâmbind încrezător.

Continuă să visezi, puştiule!

Nu eu sunt cel care visează! Dar am o întrebare...

Care? a întrebat încercând să mă lovească, fără rezultat.

De ce eşti aşa nervos?

Poftim?! a întrebat de parcă n-avea rost să întreb asta.

E din cauză că am fost la prietena ta de ziua ei? Sau pentru că am fost la ea când tu n-ai putut, deşi amândoi eram în aceeaşi situaţie? am întrebat zâmbind răutăcios.

Vino aici, nenorocitule! a strigat încercând din nou să mă lovească.

Să înţeleg că e a doua variantă! am afirmat ferindu-mă de lovitură. Dar ai dreptate... N-a fost frumos din partea mea să-ţi fac una ca asta...

Să ştii că dacă îţi pare rău n-o să scapi mai uşor! mi-a spus zâmbind.

Dar cine a spus că îmi pare rău?

Poftim? a strigat nervos.

Nu regret nimic din ce am făcut! Şi oricum, lucrurile stăteau cam prost între voi tine şi Ana...

Asta nu e treaba ta, dobitocule! s-a răstit întinzându-se spre mine.

Ştii, acum parcă totul are sens! am continuat dându-mă câţiva paşi înapoi. De asta n-ai aflat mai devreme de vizita mea... Nu era vorba că n-avea încredere în tine, n-ar fi avut niciun motiv să se îndoiască de loialitatea ta. Dar aţi fost certaţi, nu?

Ciudat, dar Robert se calmase. Nu-l mai văzusem niciodată în starea asta. Îi părea rău, se vedea în ochii lui. Dar nu înţelegeam ce se întâmplase de fapt...

Hey, Robert! am întrerupt tăcerea. Uite ce e, îmi pare rău că te-am insultat. Nu mi-am dat seama cât de gravă era situaţia...

Tu să taci! a izbucnit. Lupta nu s-a terminat! a strigat venind înspre mine.

Haide! Mi-am cerut scuze... Ce mai vrei?

Vreau să lupţi! a strigat încercând să mă lovească.

Asta n-o să se întâmple! am răspuns ferindu-mă. Ţi-am spus doar...

Nu mă interesează motivele tale! Luptă! m-a îndemnat nervos, în timp ce a încercat să mă lovească iar.

Ţi-am spus... nu lupt! am răspuns ferindu-mă din nou. Nu-mi pasă dacă tu... Stai puţin! am spus făcând câţiva paşi în spate. De ce mai vrei să lupţi cu mine? Am recunoscut că ai avut dreptate, n-ar mai trebui să ai motive să lupţi cu mine... Doar dacă...

Între timp, uşa de la intrarea liceului se deschise violent. Era Angela, urmată îndeaproape de Ana.

Angela, stai!

Nu pot! Trebuie să ajung mai repede la Andrei!

Angela! a strigat Ana prinzând-o de mână. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Nu e vina ta că Andrei nu luptă...

Poftim? Dar a cui e atunci?

A mea!

A ta?! a exclamat surprinsă. De ce?

L-am forţat să caute un răspuns.

Răspuns la ce?

Vroiam să mă asigur că nu va interveni nimeni între mine şi Andrei. Aşa că ne-am despărţit până îşi dă seama ce e între voi doi...

Ce?! a exclamat şocată. V-aţi despărţit din cauza mea? Dar Andrei n-a spus nimic...

Aşa e el. Vrea ca lumea să fie sinceră. Dacă îţi spunea asta, nu i-ai fi răspuns sincer l-a întrebare...

Ce întrebare? a întrebat Ana confuză.

Te-a întrebat deja, nu? Dar nu i-ai răspuns... aşa că a căutat răspunsuri în altă parte...

La Robert!

Exact!

Trebuie să ne grăbim! a strigat Ana speriată. Andrei e în pericol! a exclamat pregătindu-se să alerge.

Hey, stai liniştită! a oprit-o Angela. Ţi-am spus deja, Andrei se descurcă!

Cum să se descurce dacă nu luptă?

Va lupta când va primi un răspuns. Şi oricum, ştie să se apere.

Da, dar...

Ţi-am spus... nu-l subestima!

Nu e vorba că nu s-ar descurca...

Atunci?

Acum Robert trece printr-o perioadă dificilă şi se enervează foarte repede. Iar când se enervează, nimic nu mai contează pentru el...

Perioadă dificilă? Dar ce s-a întâmplat?

Ne-am certat... De aceea, acum e mai periculos decât de obicei. Pentru că el a fost de vină. Şi acum, de fapt el nu se luptă cu Andrei...

Adevărul începea să iasă la iveală şi la locul luptei...

...nu te mai lupţi cu mine, ci cu tine însuţi...

Ţi-am spus să taci! a strigat lovindu-mă în stomac.

Au! am exclamat căzând jos şi sprijinindu-mă în mâini. Nu credeam că o să mă doară aşa rău!

Ţi-am spus... nu ai cum să mă învingi!

Cum să te învinţ dacă tu ai pierdut deja? am întrebat zâmbind.

Cum adică? Eşti la pământ în faţa mea! Cum am pierdut?

Tu şi Ana v-aţi certat... iar tu ai pierdut!

Cred că te-am lovit prea tare... Ai început să-ţi imaginezi lucruri. Eu nu m-am certat cu Ana!

Mi-am dat seama! am răspuns ridicându-mă de jos. Ea s-a certat cu tine. E vina ta...

Vina mea? Eu n-am greşit cu nimic!

Aşa crezi tu! i-am răspuns ştergându-mă de praf.

Vorbeşti prea mult! a exclamat Robert furios, păşind înspre mine.

Adevărul doare, nu?

Asta o să te doară şi mai tare! a strigat lovindu-mă în faţă.

Ştii, pentru cineva care nu a greşit cu niinic te superi foarte repede! am afirmat în timp ce îmi masam obrazul.

Vorbind de greşeli, crezi că tu n-ai greşit cu nimic?

Eu ştiu că am greşit, dar încerc să-mi repar greşelile.

Şi crezi că dacă lupţi pentru Ana îţi repari greşelile faţă de Angela? a întrebat râzând ironic.

Eu nu vorbeam despre acele greşeli...

Glumeşti, nu?

Chiar deloc. Am greşit faţă de Angela, e adevărat. Dar nu regret că am făcut ce am simţit că trebuia. Regret doar că ea a avut de suferit...

Şi totuşi, nu ţi-ai cerut scuze...

Ţi-am spus... nu am de ce să-mi cer scuze. Oricum, relaţia mea cu Angela s-a terminat.

Poftim?! a exclamat Robert surprins, acompaniat de glasul mulţimii.

Da, ai auzit bine.

Glumeşti...

Aş vrea eu... Dar e adevărat. Nu mai suntem împreună...

Dar... de ce?

Acuma vrei să vorbim? Te-ai săturat de luptă?

Se pare că suntem în aceeaşi situaţie...

Da... Amândoi am făcut pe cineva să plângă. Dar asta nu înseamnă că noi doi suntem la fel! Îmi voi ţine promisiunea!

Avea dreptate Ana... chiar eşti încăpăţânat!

Atunci ştii cum se va termina lupta...

Da, ştiu... cu tine la pământ! Din moment ce nu lupţi, mi-e cam greu să cred că mă vei învinge.

Ce te face să crezi că nu voi lupta?

Pentru că i-ai promis Anei!

Ce? am întrebat surprins că ştia de asta.

Asta era, nu? Ei i-ai promis. Pentru ea ai venit... pentru că tu...

Taci! m-am răstit la el. Nu ştii nimic despre mine!

Se pare că ştiu mai multe decât crezi!

Între timp, Ana şi Angela se apropiau de locul confruntării noastre...

Aproape am ajuns, Ana... Deja văd mulţimea!

Angela, încetineşte un pic! De ce te grăbeşti aşa? Înţeleg că te temi pentru Andrei, dar...

Nu e vorba de asta.

Atunci?

Şi eu vreau să aflu ceva...

Ce anume?

Ţi-am spus deja, ne-am certat din cauza ta! Dacă ajungem înainte să se termine lupta, poate voi afla adevărul...

Ce adevăr? a întrebat Ana curioasă.

Vreau să ştiu pe cine iubeşte Andrei! a răspuns oftând.

Ce vrei să...

Tu ce crezi că vreau să spun? a întrerupt-o aruncându-i o privire rece şi strângând din pumni.

Adică el...

Însă lupta era departe de a se termina...

Nu ştii nimic! am strigat. Nu ştii ce simt eu!

De fapt... nici tu nu ştii ce simţi! Doar de asta eşti aici...

Nu te purta de parcă m-ai cunoaşte!

Nu te cunosc... dar o cunosc pe Ana! Ştiu ce efect poate avea asupra unui băiat... asupra ta.

Şi ce dacă? Eu o iubesc pe Angela!

Sunt sigur de asta! Dar asta nu înseamnă că nu simţi nimic pentru Ana...

Tu vorbeşti serios? Nu pot să iubesc două fete...

Ba poţi, dar nu ai voie! Trebuie să alegi... Ana sau Angela?

Şi dacă nu vreau să aleg?

Atunci... o să păţeşti ca mine: nu vei rămâne cu niciuna! a răspuns oftând îndelung.

Şi ce... acum te răzbuni pe mine pentru greşelile tale?

Hey! Nu mă judeca pentru faptele mele... Nu ştii toată povestea!

Nici nu vreau s-o ştiu... Vreau doar să te învinge!

Puştiule, întinzi coarda!

De fapt, coarda s-a rupt de mult! Acum înfruntăm consecinţele şi alegem ce să pierdem...

Deci înţelegi că trebuie să alegi între ele, nu?

Înţeleg, dar acum nu e vorba despre alegerea mea... Nu eu trebuie să aleg.

Ţi-am spus deja... Eu nu mai am ce să aleg...

Nu vorbeam despre tine!

Atunci despre ci... Stai puţin! Doar nu vorbeşti serios?

Vorbesc foarte serios! De asta sunt aici, de fapt!

Cred că glumeşti! Tu vrei să rişti să fi rănit pentru o prostie ca asta? a întrebat surprins.

Nu e o prostie! Şi oricum, nu eu voi fi cel rănit! am afirmat zâmbind răutăcios.

Începi să mă enervezi! a răspuns cu o privire rece şi încruntată.

Da, sigur! De parcă până acum ai fost calm! am exclamat râzând.

Nu mă cunoşti... Nu ştii ce pot face!

Ştiu că nu mă poţi învinge!

Mai vedem noi! a spus luându-şi avânt.

Angela şi Ana au ajuns în sfârşit la noi. Dar mai aveau de trecut un ultim obstacol...

Dumnezeule! Ce de lume! a exclamat Angela. Nu vom ajunge la Andrei prin mulţimea asta...

Dar trebuie!

Ai dreptate! Ne despărţim! Cine ajunge prima la Andrei încearcă să oprească lupta!

Şi cum rămâne cu răspunsul pe care îl cauţi?

Nu mai contează! Vreau doar să se termine totul mai repede...

Bine! Am pornit!

În jurul nostru, mulţimea era din ce în ce mai agitată, Robert aruncând pumni în stânga şi în dreapta.

Nu te mai feri atât! a strigat nervos.

Doar nu vrei să stau pe loc ca să poţi tu să mă loveşti! am exclamat râzând batjocoritor.

Nu ai cum să câştigi! a spus în timp ce încerca să mă lovească.

Aici te înşeli! am răspuns dându-mă la o parte. Am câştigat deja! Acum aştept! am continuat făcând câţiva paşi înapoi.

Ce aştepţi?

Să văd ce am să pierd! am răspuns dându-mă şi mai în spate.

Ţi-am spus deja... o să pierzi lupta! a strigat alergând spre mine.

Andrei! se auzise o voce din mulţime. Faceţi loc! Andrei! Andrei!

Ana? a întrebat Robert surprins, oprindu-se în loc. Ce caută ea aici?

Nu e evident? A venit să vadă cum pierzi!

Tu să taci! Ea n-ar trebui să fie aici! A promis că va sta în clasă!

Andrei! se auzise din nou vocea Anei, apropiindu-se de noi.

Ţi-am spus că am câştigat! Nu m-ai crezut! am afirmat zâmbind victorios.

Nenoro... Eşti mort! a strigat alergând din nou spre mine.

Andrei! a strigat din nou Ana, ieşind din mulţime. Luptă, Andrei!

Asta aşteptam... Mi-a dat permisiunea ei să lupt... şi totodată, mi-a dat şi răspunsul la întrebarea mea.

Ar fi trebuit să mă crezi, Robert! i-am spus strângând pumnul drept. Dar e alegerea ta! am continuat pregătindu-mă să-l lovesc, în timp ce mulţimea îl aclama pe Robert. Acum... ai pierdut! am afirmat lovindu-l.

Brusc, se făcu o linişte deplină. Mulţimea amuţise, iar Robert a rămas blocat. Nimeni nu ştia ce se întâmplă...

Nu trebuia să mă subestimezi! am spus în timp ce îmi retrăgeam pumnul.

Nu se poate! a exclamat Robert căzând în genunchi. Cu un singur pumn! a continuat uimit.

Nu contează numărul de pumni, contează unde loveşti! i-am explicat. Dacă loveşti pe cineva în piept, îi opreşti respiraţia temporar, dar după câteva momente e ca şi nou. Dacă loveşti pe cineva în plex, adversarul rămâne fără aer şi cade la pământ, ceea ce-ţi oferă un avantaj considerabil, dar tot nu e învins. Dar... dacă loveşti pe cineva la doi centimetri sub plex, aşa cum ai păţit tu, atunci victima cade la pământ, rămâne fără aer pentru câteva secunde, dar nu se mai poate mişca prea bine pentru aproximativ două minute şi treizeci de secunde. Vezi tu, când eşti lovit în acel punct, sunt atinse mai multe organe în acelaşi timp. Nu eşti rănit grav, desigur... dar este de ajuns o lovitură bună ca să forţezi creierul să trimită un impuls electric spre toate acele organe. Însă un asemenea impuls afectează şi restul corpului. Priveşte asta ca pe un scurt-circuit. Un cablu de reţea este supraîncărcat, ducând astfel la prăbuşirea întregii reţele.

Ai dreptate, te-am subestimat! M-ai doborât cu o singură lovitură... Abia mai pot să mă mişc... Dar tot tu eşti cel care a pierdut!

Poftim? Mi-am ţinut promisiunea, te-am adus în genunchi... De ce am pierdut? am întrebat intrigat.

Ai câştigat lupta, într-adevăr... Dar doar pentru că ţi-a dat voie Ana. N-ar fi trebuit să-i promiţi aşa ceva de la bun început. Poate aşa ai fi rămas împreună cu Angela...

Ţi-am spus deja, relaţia mea cu Angela s-a terminat din clipa în care... a plâns din vina mea! am explicat lăsând privirea în jos.

După modul în care ai spus-o, bănuiesc că ea nu ştie asta...

Nu, nu încă... Am vrut să văd dacă îi pot oferi un motiv destul de bun ca să rămânem împreună. Dar nu pot... Aşa că va afla destul de curând.

A aflat deja! a afirmat zâmbind, privind undeva în spatele meu.

Ce?! am exclamat surprins.

Când am privit înapoi am rămas blocat – Angela era chiar în spatele meu, cu ochii înlăcrimaţi, strângând din pumni şi muşcându-şi buzele...

Angela! Eu...

Taci! a strigat izbucnind în lacrimi.

Apoi a fugit în mulţime. Am alergat după ea, dar cineva m-a oprit – era Dani.

Andrei, las-o să plece!

Doar nu vorbeşti serios? am întrebat revoltat.

Ba da! Ai rănit-o prea mult. Are nevoie de timp, are nevoie s-o laşi în pace! Las-o să plece! Şi ar trebui să pleci şi tu... de tot!

Ce?! Ai înnebunit? Nu pot s-o las aşa...

Ba poţi şi ai s-o laşi aşa! Trebuie să se gândească, trebuie să fie singură... Aşa că pleacă!

Dar...

Mai sunt doar două săptămâni de şcoală, nu mai contează, poţi să lipseşti... Inventează o scuză sau ceva, dar nu mai veni până la toamnă. Stai departe de Angela pe timpul verii!

Dar...

Niciun dar! Uite-ţi ghiozdanul! a continuat luând ghiozdanul meu de la Alexandra. Acum pleacă... Te rog!

Nu ştiam ce să fac, ce să spun... Avea dreptate. Am rănit-o pe Angela, dar nu puteam, nu vroiam s-o las singură...

Nu te teme! Voi avea eu grijă de Angela... Doar pleacă!! a strigat înmânându-mi ghiozdanul.

Nu aveam de ales. Vroiam să rămân, dar nu mai aveam pentru ce – am pierdut-o pe Angela, mi-am pierdut îngerul... Şi n-ar fi fost corect din partea mea să o fac să sufere şi mai mult prin prezenţa mea. Aşa că asta a fost tot... Ultima zi de şcoală pentru mine, ultima zi în care am văzut-o pe Angela... Prima mea luptă, prima mea victorie... prima mea înfrângere. Prima oară când am făcut-o pe Angela să plângă... şi în aceeaşi zi i-am frânt şi inima. Trebuia să las totul în urmă... Aşa era cel mai bine, atât pentru ea, cât şi pentru mine. Aşa că mi-am luat ghiozdanul de la Dani, mi-am lăsat privirea în pământ... şi am plecat!

Capitolul V: Evadare în vis

Alo?

Bună, Adrian. Sunt eu, Andrei.

Hey, frăţioare! a exclamat surprins. Ce mai faci?

Nu prea bine. Eu...

Are legătură cu Angela?

Da...

Cât de rău e?

Nu ştiu... Nu ştiu ce ar trebui să fac...

Vrei să vii pe la mine, să stai câteva zile să te liniştesti? m-a întrebat îngrijorat.

Poftim? Vrei să spui la Timişoara? am întrebat surprins.

Da. Dacă vrei, vorbesc cu cineva să te ia şi...

Mersi, frate, dar câteva zile nu cred că vor fi de ajuns! l-am întrerupt deprimat.

O, aşa de rău e? a întrebat mirat. Atunci e un singur lucru pe care poţi să-l faci.

Care? am întrebat curios.

Să evadezi! mi-a răspuns scurt.

Să evadez? Dar nu sunt în închisoare...

De fapt, eşti... doar că nu-ţi dai seama.

Ce vrei să spui? am întrebat nedumerit.

Acum tu eşti prizonier în lumea emoţiilor tale. Sentimentele tale, sau mai bine zis, regretele, sunt ca nişte lanţuri care te leagă de trecut, împiedicându-te să te gândeşti la prezent.

Fii serios, frate! Ce te-a apucat cu filozofiile astea? am întrebat uimit.

Greşesc, Andrei? m-a întrebat calm. Poţi să stai cinci minute fără să te gândeşti la ce ai făcut, la ce ai greşit?

N-am putut spune nimic. Avea dreptate, chiar dacă nu vroiam să recunosc asta.

– Aşa credeam şi eu.

– Bine, ai dreptate. Şi acum? Ce ar trebui să fac? am întrebat resemnat.

– Ţi-am spus – trebuie să evadezi!

– Şi cum fac asta?

– Simplu: pleci.

– Să plec? Unde?

– Oriunde vrei, oriunde ai nevoie. Undeva unde să poţi să te detaşezi de trecut, să revii în prezent şi să te pregăteşti pentru viitor.

– Ok. Şi unde găsesc un astfel de loc? am întrebat curios.

– Asta doar tu ştii.

– Poftim?

– Tu eşti singurul care ştie unde te simţi bine, unde poţi trăi fără regrete.

– Un singur loc îmi vine în minte acum.

– Care? m-a întrebat curios.

– Piteşti.

– Atunci plecăm la Piteşti!

– Dar... e prea devreme pentru asta. Ştii doar că de obicei plecăm abia pe la mijlocul lui Iulie. Acum de-abia a început luna Iunie...

– Ei bine, atunci anul ăsta facem o excepţie special pentru tine!

– Dar...

– Stai liniştit, vorbesc eu cu mama. Tu doar pregăteşte-ţi lucrurile şi mâine vin să vă iau!

– Mâine? am întrebat uimit.

– Da, mâine. La ora 10 e bine?

– Da, bănuiesc... Dar...

– Atunci ne vedem mâine! Noapte bună, frăţioare!

– Noapte bună! am răspuns îndoielnic.

Se spune că e normal să mai şi greşim din când în când. Aşa e firea omului, cu toţii greşim. Dar ce ne diferenţiază e modul în care suportăm consecinţele greşelilor noastre. Unii oameni îşi asumă răspunderea şi acceptă să sufere pentru acele greşeli. Alţii, pur şi simplu ignoră greşelile făcute şi merg mai departe, în timp ce doar puţini învaţă din ele. Mai sunt şi persoane care nu pot accepta faptul că au greşit şi nu vor să accepte aşa uşor consecinţele. În schimb, ele caută o modalitate de a îndrepta lucrurile....

Cât despre mine, credeam că voi sta toată vacanţa închis în camera mea, ghemuit într-un colţ, meditând la greşeli, regretând consecinţele, întrebându-mă dacă am procedat corect şi încercând să găsesc o cale să îndrept totul. Dar nu s-a întâmplat aşa...

În ziua următoare am plecat cu toţii la Piteşti, aşa cum a spus Adrian. Dar, după trei ore cu maşina, mă simţeam mai rău decât înainte. Când am ajuns la bunici, într-un sat aşezat foarte aproape de Piteşti, n-am stat nici măcar să-mi salut rudele aşa cum trebuie... am schiţat un zâmbet forţat şi am spus un „sărut-mâna" cu jumătate de gură, iar apoi m-am îndreptat direct spre camera mea şi m-am aruncat în pat, de unde nu m-am mai ridicat până a doua zi.

În zilele ce au urmat, Adrian a încercat de multe ori să mă facă să mă simt mai bine, dar fiecare tentativă a sa avea ca rezultat un zâmbet ce dura doar o clipă, înainte să fie cuprins din nou de tristeţe şi regret.

După ce au plecat Adrian şi tatăl meu, lucrurile au atins o monotonie deprimantă: mă trezeam, mâncam, mă duceam în camera mea, unde stăteam aproape nemişcat timp de câteva ore, ieşeam să iau prânzul, mă întorceam în cameră, din când în când mai încercam să citesc o carte, dar mă opream după primul paragraf, luam cina, iar apoi mă culcam.

Trăiam o depresie continuă şi monotonă, tulburată din când în când de gândul pueril că totul se va rezolva de la sine. Dar ştiam prea bine că ceea ce făcusem eu nu putea fi îndreptat. Se terminase totul... iar acum trebuia să aştept şi să văd cum lumea mea se prăbuşeşte, iar eu nu puteam face nimic.

Dar Adrian putea. Şi era hotărât să mă ajute să ies din ruine şi să-mi reconstruiesc universul. Se vedea asta încă din prima zi când a revenit, împreună cu tata, prin douăzeci şi ceva Iulie. A încercat din nou să mă facă să zâmbesc, dar de data asta s-a străduit mai mult. M-a luat cu el în oraş în fiecare zi, ne-am plimbat prin toate magazinele, mi-a făcut mereu cinste cu un suc, chiar şi cu o bere câteodată şi îmi atrăgea mereu atenţia când trecea o fată frumoasă pe lângă noi... Dar pentru mine nu prea conta nimic... eram pierdut printre amintiri şi regrete. Asta până când Adrian s-a folosit de autoritatea sa de frate mai mare...

Gata! M-am săturat! a exclamat Adrian.

Ce-i? am întrebat revenind cu mintea în prezent.

Cum ce-i? Te eşti cel care vroia să evadeze, să plece departe de Petroşani şi de probleme... Iar acum eşti în oraşul tău preferat, cu fratele tău, înconjurat de atâtea frumuseţi şi tu stai aici plângându-ţi de milă! mi-a reproşat pe un ton dur şi rece.

Ce ai vrea să fac? am întrebat supărat. Ştii doar ce s-a întâmplat...

Ai pierdut o fată... Şi ce dacă? Nu e singura de pe lume!

Dar...

Niciun dar! Am hotărât: diseară mergem într-un club plin de lume şi de muzică bună! Îţi va prinde bine.

Dar...

Nu accept un refuz!

N-am mai spus nimic. Ştiam că n-aveam cum să-l fac să se răzgândească când era aşa hotărât. Şi oricum, avea dreptate – o noapte pe ringul de dans mă putea face să uit de tot...

Aşa că, în seara aceea am mers într-un club din centrul oraşului. Eram noi doi şi verii noştri, Gabi şi Mihai. Totul a început într-un mod obişnuit: ne-am căutat un loc unde să stăm, am băut suc şi bere, după preferinţele fiecăruia, apoi ne-am îndreptat spre ringul de dans. Verii mei erau foarte energici în seara aceea aşa că dansau pe tot ringul, cu fiecare fată... Se vedea că şi fratele meu avea acelaşi chef de distracţie ca şi ei, dar a preferat să stea pe lângă mine, care dansam cam mecanic, fără să simt ritmul.

Andrei, revin imediat! mi-a spus la ureche.

Unde mergi?

O să vezi...

Eram curios să văd unde merge, aşa că m-am oprit din aşa-zisul meu „dans", urmărindu-l cu privirea pe Adrian. Se îndrepta către Dj. Nu ştiam ce vroia să facă, aşa că am continuat doar să privesc. Apoi, Adrian s-a întors la mine, în timp ce Dj-ul schima melodia.

Dacă nici acum nu te distrezi, te bat de-ţi sună apa în cap! m-a avertizat Adrian.

Am rămas uimit şi derutat în acelaşi timp. Nu ştiam ce pusese la cale... Dar apoi am realizat. O melodie foarte cunoscută mie urma să încingă atmosfera. Dj-ul pusese melodia mea preferată. M-am uitat înspre fratele meu, care zâmbea încrezător – ştia ce efect avea acea melodie asupra mea. Am lăsat privirea în jos, zâmbind visător, aşteptând ca ritmul să mă cuprindă şi să-mi îndemne mişcările.

În câteva clipe am început să dansez de parcă eram singur pe tot ringul de dans. Nu-mi mai păsa de nimic, contau doar muzica şi mişcările mele. Uitasem de toate grijile şi regretele ce îmi măcinau sufletul... uitasem chiar şi de Angela. Însă, după alte câteva clipe, am uitat şi de dans... Ceva – sau mai bine zis, cineva – îmi captase atenţia. M-am oprit, privind spre bar, încercând să revăd fata ce îmi acaparase gândurile şi mă făcuse să uit de tot. Şi atunci am văzut-o din nou... Nu mă aşteptam să mă simt atras de o altă fată atât de curând, dar după ce am privit-o mai bine, am înţeles de ce nu i-am putut rezista: era înaltă şi suplă, avea părul şaten, cu vârfurile roz şi nişte ochi verzi, superbi, ca două smaralde. Plus că avea un fizic foarte plăcut. Eram uimit de ce vedeam...

Ce mai aştepţi, frăţioare? m-a întrebat Adrian, apropiindu-se.

Poftim? am întrebat neştiind la ce se referă.

Haide, ştii doar că vrei să mergi la ea! De ce nu te duci să vorbeşti cu ea?

Dar... Nu, nu pot! N-aş şti ce să-i spun...

Improvizează! Doar n-o s-o laşi să-ţi scape, nu?

Dar nu pot...

Of! Bine atunci... dacă nu vrei să te duci la ea, atunci du-te şi ia-mi o bere! Mi-e sete! mi-a spus zâmbind, dându-mi nişte bani.

Am stat un pic pe gânduri, fiindcă rugămintea lui mi se părea un pic cam stranie, el fiind un şofer responsabil de obicei. Apoi am realizat ce vroia de fapt... Dar i-am făcut pe plac. Am mers la bar şi am cerut o bere. Acolo, fie că am vrut sau nu, puteam să aud ce vorbea fata respectivă. Dar era cu prietenul ei – un tip de vreo 20 de ani, foarte solid, care stătea jos, cu paharul într-o mână şi sticla în cealaltă – aşa că nu am făcut nimic, doar am ascultat...

Hai să dansăm, iubire! îl ruga ea.

Imediat, să termin de băut! i-a răspuns pe un ton rece. Barman, încă o bere!

Iubire, te rog! a insistat supărată.

Ţi-am zis „imediat"! i-a repetat ridicând tonul.

Dar...

Nu mă mai stresa atât! a strigat la ea.

Dar vreau să dansez...

Taci şi lasă-mă să beau! a strigat ridicându-se în picioare, deşi nu prea îşi găsea echilibrul.

Hey! am intervenit eu. Nu e frumos să strigi la o domnişoară!

Ce te interesează pe tine? a întrebat nervos. Vrei bătaie?

Nu, vreau doar să te porţi mai frumos cu domnişoara!

Ştii că pot să te dobor dintr-o singură lovitură, nu? m-a întrebat cu o privire de prădător.

Ştiu că ai putea! am răspuns calm. Dar la fel de bine ţi-ai putea folosi mâna aia mare ca să ţii sticla asta de bere! i-am spus oferindu-i sticla adusă de barman.

La început n-a ştiut ce să spună... nu se aştepta la asta. Dar se vedea în privirea lui că venise să bea, iar o sticlă în plus nu i-ar fi displăcut, mai ales dacă nu era plătită de el.

Haide, ştii că vrei! l-am îndemnat. Şi în plus, pot să te scap şi de domnişoara asta! am continuat privind spre fată. Ce zici? Câştigi o bere şi dansez eu cu ea în locul tău! am spus zâmbindu-i frumos fetei.

Bine! a răspuns după ce a mai ezitat un pic. Du-te şi dansează cu puştiul dacă vrei! i-a spus fetei.

Mersi! i-am spus prietenului ei, luând-o de mână fără să-i aştept răspunsul.

Îţi mulţumesc şi eu! mi-a şoptit fata la ureche.

N-am mai spus nimic, doar am privit-o în ochi şi i-am zâmbit uşor, în timp ce ne îndreptam spre ring. Am mai apucat să dansăm pe melodia mea preferată cam jumătate de minut, dar din fericire pentru mine, piesa era mai lentă la sfârşit, astfel încât am dansat foarte aproape unul de celălalt.

Apoi a urmat o melodie foarte ritmată, care s-a dovedit mult mai interesantă decât mă aşteptam. Domnişoara a început să danseze fără să-i pese de nimic, însă mişcările ei erau perfect sincronizate cu ritmul. La început am crezut că ştie foarte bine melodia sau chiar că îşi pregătise un dans special pentru acest cântec, dar apoi am realizat că mişcările ei nu aveau nicio legătură cu versurile, ci doar urmau ritmul. Am început să dansez şi eu, încercând să mă sincronizez cu ea, dorind să ajungem să dansăm ca o pereche, nu ca două persoane. Dar n-am reuşit...

Hey, relaxează-te! mi-a spus ea. Nu încerca să mă urmezi pe mine. Simte pur şi simplu ritmul! Lasă-l să te conducă...

M-am oprit, încercând să realizez ce vroia să spună. Întotdeauna mă lăsam condus de ritm, dar mi se părea că mişcările ei se sincronizau prea bine cu ritmul ca să fie naturale, spontane...

Văd că nu înţelegi! a spus oprindu-se din dans. Lasă-mă să te ajut! a continuat punându-şi mâinile pe umerii mei. Închide ochii!

Nu ştiam ce rost avea să fac asta, dar i-am urmat sfatul. Am închis ochii. Toată lumea dispăruse... Eram doar eu, ea şi muzica...

Simte ritmul! m-a îndemnat. Lasă-l să te pătrundă, să-ţi controleze mişcările, lasă-ţi inima să te conducă! Uite! a spus punându-şi mâna pe pieptul meu. Bătăile inimii seamănă cu ritmul, nu?

Da, ai dreptate! am spus surprins, vrând să deschid ochii.

Ţine-ţi ochii închişi! m-a oprit. Continuă să asculţi ritmul, să-ţi asculţi inima! mi-a spus luându-mă de mână. Aşa cum fac eu! a continuat punându-mi mâna pe pieptul ei, în dreptul inimii.

Prima mea reacţie a fost să-mi retrag mâna, dar ea nu m-a lăsat. Mă ţinea strâns de mână, în timp ce îşi ţinea cealaltă mână pe pieptul meu. După ce am reuşit să trec peste sentimentul de jenă, am reuşit să îi simt bătăile inimii. Erau ca bas-ul unei melodii... iar împreună cu bătăile inimii mele şi cu ritmul cântecului, realizau o linie melodică perfectă.

Acum înţelegeam ce vroia să spună. M-am lăsat condus de ritmul ce îl simţeam doar noi doi, iar după câteva clipe am realizat ce mi-am propus: îi completam mişcările. Nu mai dansam ca doi străini, ci formam o pereche. Chiar mai mult, dansam ca o singură persoană. Fiecare mişcare era însoţită şi continuată de mişcarea celuilalt. Era prima dată când auzeam melodia, dar ne mişcam de parcă am fi repetat acel dans timp de o lună...

Am dansat împreună ore în şir. Nu oboseam deloc, nu refuzam nicio melodie... Pur şi simplu dansam. Nici măcar nu ne mai vorbeam, ne înţelegeam din mişcări. Era incredibil. Dar, din păcate, sosise timpul ca ea să plece... împreună cu prietenul ei, care venea uşor înspre ea.

Regret, dar trebuie să plec! s-a scuzat oprindu-se din dans.

Nu-i nimic! i-am răspuns schiţând un zâmbet. Înţeleg...

Mulţumesc pentru o seară minunată! mi-a spus zâmbind.

Te voi mai vedea? am întrebat-o privind-o visător.

Poate! mi-a răspuns zâmbindu-mi provocator. Pe curând! a continuat făcându-mi cu ochiul.

Pe curând! am răspuns mulţumit.

Am urmărit-o cu privirea până a ieşit din club. Îl ţinea de mână pe prietenul ei, dar asta nu mă deranja. Eram fericit că am întâlnit o astfel de fată. Şi cred că şi ea era fericită că m-a întâlnit... Şi-a întors privirea spre mine de vreo trei ori până să iasă din club.

Hey, frate! a intervenit Adrian, luându-mă de gât. Cum a fost?

Adrian! M-ai speriat! am răspuns parcă trezindu-mă din vis.

Scuze! mi-a răspuns indiferent. Deci, cum a fost? a repetat curios.

Um... A fost... super! am exclamat zâmbind cu gura până la urechi.

Bine atunci! Ar trebui să plecăm, e cam târziu!

Ok! am răspuns nepăsător. Să mergem!

După aceea ne-am îndreptat cu toţii spre maşină şi am pornit spre casă. Însă, pe drum, au început întrebările...

Deci, cum v-aţi descurcat? a întrebat Adrian de la volan.

Grozav! a exclamat Gabi. Am luat cinci numere de telefon şi o adresă de e-mail. A fost o seară destul de bună pentru mine.

Poate, dar seara mea a fost şi mai bună! i-a răspuns Mihai.

Cum aşa? am întrebat eu.

Câte numere ai luat? a întrebat Adrian.

Doar trei...

Haha! Şi mai spui că seara ta a fost mai bună! i-a reproşat Gabi zâmbind.

Chiar a fost! i-a răspuns Mihai. Am luat numerele de la trei fete care stau la cămin...

Şi ce dacă? am întrebat nepăsători.

Stau la cămin în aceeaşi cameră! a afirmat zâmbind mulţumit.

Poftim?! am exclamat surprinşi.

Aţi auzit bine! Duminică mă văd cu trei fete deodată!

Oho! Se pare că avem un câştigător! a afirmat Adrian.

Dar tu, Andrei? Cum te-ai descurcat? m-a întrebat Gabi din spate, după câteva clipe.

Da, am văzut că ţi-ai găsit o fată superbă! a continuat Mihai.

Da, frăţioare, ce ai făcut? Spune-ne tot!

Ce să vă spun? Am dansat doar...

Bine, asta am văzut şi noi. Dar i-ai luat numărul?

N-am mai spus nimic. Mă simţeam de parcă aş fi uitat ceva foarte important. Dar nu era numărul ei de telefon – deşi nici asta nu aflasem.

Eh, nu-i nimic! a continuat Adrian. E prima oară când ai fost la agăţat! mi-a spus punându-mi mâna pe cap.

Mersi, frate! Dar mi-ar fi plăcut să o mai văd...

Nu se ştie niciodată! Poate o vei mai vedea... Apropo, cum o cheamă?

Poftim? am întrebat ca şi cum n-aş fi înţeles întrebarea.

Numele ei... care e? s-a repetat.

N-am spus nimic. Motivul era evident...

Ai întrebat-o cum o cheamă, *nu*? m-a întrebat zâmbind.

Eu... aa... am uitat! am răspuns jenat.

Tu glumeşti, nu? m-a întrebat cu uimire Mihai din spate.

Vrei să spui că ai dansat vreo trei ore şi ceva cu ea şi nici măcar nu i-ai aflat numele? a întrebat Gabi râzând.

Hey, ce vreţi de la mine? Sunt nou în chestia asta... nu am învăţat tot ce trebuie să fac! am încercat să mă scuz.

Înţeleg, a răspuns Adrian, dar să stai ore întregi cu o singură fată şi să nu afli nici măcar cum o cheamă mi se pare prea aiurea, chiar şi pentru tine!

Nu mai ştiam ce să spun. Simţeam că l-am dezamăgit pe Adrian. Personal, nu îmi păsa prea mult că nu-i aflasem nici măcar numele. Ar fi fost mai bine dacă îl ştiam, dar ce era important era că aveam o amintire plăcută cu o fată grozavă. Dar, totuşi, pentru ceilalţi din maşină, asta nu era de ajuns. Mi-am lăsat capul plecat şi am încercat să găsesc o cale de scăpare din această situaţie deloc confortabilă.

Relaxează-te! a continuat Adrian. Vei mai avea şi alte ocazii.

Chiar crezi? am întrebat visător.

Nu cred. Ştiu asta! mi-a răspuns hotărât.

I-am răspuns zâmbind, plăcut surprins de câtă încredere avea în mine, de fapt.

Restul drumului spre casă a fost liniştit, ca şi restul nopţii, de altfel. Dar a doua zi s-a dovedit mai surprinzătoare decât aş fi sperat...

Fratele meu încă nu renunţase... O noapte de distracţie nu era de ajuns. Ştia că eu aveam să mă întorc la starea aceea de depresie. Dar el n-avea de gând să lase să se întâmple aşa ceva. Aşa că m-a luat cu el la o plimbare în oraş...

Deşi era destul de devreme, fiind abia ora zece când am ajuns în Piteşti, Adrian mi-a promis că nu voi avea timp să mă gândesc la greşelile mele, cel puţin până a doua zi.

Nu prea aveam ce face în oraş atât de devreme, aşa că ne-am hotărât să ne plimbăm prin diverse magazine. A fost destul de distractiv... probam haine şi accesorii, ne purtam de parcă am fi fost vedete, ne imaginam cum ar fi viaţa noastră dacă am avea tot ce ne plăcea din magazinul respectiv... Iar în acelaşi timp făceam şi o mulţime de poze.

Pe la ora unu, ne-am hotărât să luăm o pauză. Ne-am oprit în centrul oraşului, ne-am luat câte o îngheţată – doar era vară – şi ne-am aşezat pe o bancă, lângă „râu". Era de fapt un râu artificial, care primea apă de la o fântână arteziană, numită „Zodiacul" datorită însemnelor de pe margine. Apa se întindea ca un şarpe până la o altă fântână, „Laleaua". Mai era încă o fântână înaltă de vreo cinci metri prin zonă,

„Trandafirul" – de fapt avea forma unei lalele, îi spuneam aşa doar ca să evit confuzia. Zona aceea era locul meu preferat din tot oraşul, iar Adrian ştia asta.

Hey, frăţioare! Hai să facem câteva poze cu fântânile.

Bine, cu care începem?

Hm, să vedem! a spus uitându-se în dreapta, părând un pic surprins. Ce fântână e aia? a întrebat arătând în stânga, înspre „Lalea".

Aia e „Laleaua".

Bun, atunci începem cu „Zodiacul"! a spus zâmbind.

Bine, de acord! am aprobat un pic derutat, terminând îngheţata.

Ne-am îndreptat apoi spre „Zodiac", însă era ceva ciudat la Adrian... avea un zâmbet misterios. Nu înţelegeam ce avea de gând, dar ştiam că punea ceva la cale.

Ok. Aşează-te pe poziţie! m-a îndemnat Adrian în timp ce se dădea câţiva paşi înapoi.

Bine! i-am răspuns pregătindu-mă să pozez.

Dar, dintr-un anumit motiv, Adrian ezita să facă poza. Stătea fix, privind prin obiectiv, zâmbind încrezător, ca şi când ar fi aşteptat ceva.

Frate, mai aştept mult? l-am întrebat revoltat.

Imediat, Andrei! Două secunde...

Ce tot aştepţi? am întrebat derutat.

Asta! a răspuns zâmbind, în timp ce cineva îmi punea mâinile la ochi. V-am prins!

Ce nai... Hey! am strigat întorcându-mă.

Am rămas înmărmurit. Nu-mi venea să cred cine era...

Tu? am întrebat surprins.

Chiar eu! mi-a răspuns zâmbind. De ce eşti aşa uimit?

Credeam că n-o să te mai văd vreodată...

Ţi-am spus că *poate* ne vom mai vedea, nu?

Nu-mi venea să cred că era chiar ea. Am luat-o de mână, să fiu sigur că nu visez... dar nu visam. Era chiar ea, fata cu care am dansat trei ore fără să scot un cuvânt, fără să ştiu măcar cum o cheamă...

Oau! Deja mă ţii de mână? m-a întrebat zâmbind. Ce repede te mişti!

A, îmi cer scuze! am răspuns lăsându-i mâna, realizând că nu visam.

Nu te scuza! mi-a spus luându-mă ea de mână.

Nu am mai spus nimic, doar am privit-o în ochi, zâmbind. Am vrut s-o întreb ceva, dar sunetul aparatului făcând poze m-a oprit.

V-am prins din nou! a spus Adrian.

Frate, încetează cu pozele!

De ce? Ai fost de acord să facem poze!

Da, dar...

Lasă-l! m-a întrerupt fata. Se distrează şi el.

Dar...

Hai să ne distrăm şi noi! m-a îndemnat.

Cum? am întrebat curios.

Improvizăm pe parcurs! mi-a răspuns zâmbind. Vii?

Dar Adrian...

Du-te, frăţioare! m-a întrerupt fratele meu. Mă descurc eu!

Eşti sigur?

Du-te odată! Ştii doar că vrei! m-a îndemnat zâmbind încrezător.

În cazul ăsta...

Haide odată! m-a îndemnat ea, trăgându-mă mai aproape.

Bine, să mergem!

Andrei! a strigat Adrian în timp ce noi ne îndepărtam. Ai grijă să nu uiţi şi de data asta!

Ce vrea să spună? m-a întrebat fata.

Nimic, nu contează. Deci, unde mergem? am întrebat curios.

Ţi-am spus , improvizăm din mers. Acum, hai să bem un suc!

Ok.

Ne-am mai plimbat un pic, iar apoi ne-am aşezat la o terasă. Acolo am început să discutăm mai serios...

Deci, ce s-a întâmplat? m-a întrebat curioasă, după ce m-a privit atent câteva clipe.

Ce vrei să spui? am întrebat confuz.

Arăţi ca cineva care fuge de ceva, poate de trecut?

Oau! Aşa de evident e? am întrebat uimit.

Vrei să vorbeşti despre asta?

Bine! am răspuns ezitând un pic.

Nu ştiu de ce, dar i-am povestit totul, toate întâmplările prin care am trecut, atât în generală, cu Darius şi Katy, cât şi în liceu, cu Angela, Ana, Dani şi Robert. Părea foarte interesată de cele ce îi povesteam, punându-mi foarte multe întrebări. Aparent, era surprinsă prin câte am trecut, dar în acelaşi timp, parcă se aştepta la asta. Însă, pe lângă această reacţie a ei, mai era ceva interesant la ea: şi-a dat seama de tot ce am simţit, de tot ce am greşit şi ce ar fi trebuit să fac... ca şi cum ar fi trecut şi ea prin aşa ceva. N-a aşteptat să termin de povestit ca să îşi exprime părerea, însă abia după ce a aflat întreaga poveste mi-a arătat unde am greşit şi ce ar fi trebuit să fac...

E clar, eşti un idiot! a spus calmă.

Da, ştiam asta deja...

Dar asta nu înseamnă că nu poţi învăţa din greşeli.

Dar nu îmi dau seama unde am greşit şi ce ar trebui să fac de fapt...

Te pot ajuta eu cu asta! a spus zâmbind.

Vorbeşti serios? am întrebat plin de speranţă.

Da. Prima ta greşeală a fost cu Katy...

Da, ştiu. Ar fi trebuit să-i spun...

Nu la asta mă refeream.

Atunci la ce? am întrebat nedumerit.

E adevărat, ar fi fost ideal să îi spui ce simţi pentru ea. Dar nu ţi-ai dat seama ce simţea ea pentru tine...

De unde era să ştiu ce simte ea?

Ţi-a spus ea.

Poftim? Când? am întrebat confuz.

Nu ţi-a spus direct... dar a dat de înţeles.

Când? m-am repetat.

Când ţi-a spus că ştie tot ce se întâmplă cu tine... şi când te-a avertizat cu privire la „NetBreaker"...

Dar asta...

Am o întrebare! m-a întrerupt.

Care?

Înainte să-i fi reuşit primul „NetBreaker", i-ai spus ceva anume?

Hmm, dacă stau să mă gândesc... da, i-am spus.

Ce anume?

I-am spus că loveşte ca o fată şi că dacă va lovi aşa şi la campionat, n-are rost să mă mai antrenez cu ea...

Exact cum credeam.

Vrei să spui că...

Da! Din cauza ta a lovit mingea aşa tare. Nu vroia să te piardă! Era îndrăgostită de tine...

Să fiu al... Simţea la fel ca mine! am exclamat lăsându-mă pe spătarul scaunului.

Da... Dar abia acum încep greşelile mari. Eşti sigur că vrei să auzi?

Da! am răspuns hotărât. E evident că tu ai mai multă experienţă decât mine. Iar eu vreau să învăţ!

Mă bucur să aud asta! a răspuns zâmbind. Sper să te mai poţi bucura şi tu după ce auzi asta...

Nu mă menaja! Spune-mi!

A doua greşeală a fost cu Angela. Te-ai grăbit să-i spui ce simţi pentru ea...

Dar am iubit-o... asta a fost real!

Ştiu că a fost. Altfel n-ai mai fi aici... Dar tot te-ai grăbit.

De ce?

N-ai apucat s-o cunoşti. Te-ai îndrăgostit de ea înainte să ştii cu adevărat ceva despre ea. Te-ai îndrăgostit de potenţialul ei, dar nu te-ai gândit cum o va afecta prezenţa ta. Nu te-ai gândit că poate, din cauza ta, ea nu-şi va atinge potenţialul, nu va deveni îngerul pe care l-ai văzut în ea...

Dar...

Dacă ai fi ajuns s-o cunoşti înainte s-o cucereşti, poate ai fi iubit-o pentru ce este ea, nu pentru ce poate fi... Aşa cum te-a iubit ea. A riscat să fie cu tine chiar dacă nici ea nu te cunoştea prea bine. Dar, cu timpul, s-a îndrăgostit cu adevărat de tine, aşa cum eşti tu... Însă tu te-ai îndrăgostit de Ana...

Dar cum să fi iubit două fete?

De fapt, ai iubit doar una, dar nu ai fost sigur de sentimentele tale... Se pare că nici acum nu eşti sigur. E uşor să încurci dorinţa de a avea pe cineva aproape cu sentimentele de iubire. Dar dacă te opreşti o clipă să-ţi asculţi inima, ai să-ţi dai seama că ce spun e adevărat. Totuşi, chiar şi aşa, mai rămâne o problemă.

Care?

E evident că ţii la ambele fete, chiar dacă într-un mod diferit. Dar e la fel de evident că tu încă nu ai învăţat să iubeşti cu adevărat. Iubeşti, dar nu în adevăratul sens al cuvântului.

Poftim? Ce vrei să spui? am întrebat revoltat.

Ai iubit ceea ce Angela putea deveni şi ceea ce Ana era. Dar nu le-ai iubit pe deplin, nu le-ai acceptat defectele. Pentru tine, Angela îţi schimba fiecare zi într-una mai bună, mai interesantă, mai plină de evenimente, dar ea era o fată simplă, obişnuită. Putea deveni un înger, fata perfectă pentru tine, dar nu era încă la nivelul pe care îl doreai. Ana, în schimb, era o fată unică, specială, lângă care te simţeai liniştit, confortabil. Te făcea să uiţi de probleme, atrăgându-te în lumea ei, înconjurându-te cu probleme şi evenimentele din viaţa ei. Dar, în timp, te-ar fi plictisit, devenind o fată obişnuită. Ai încercat să îţi uiţi sentimentele faţă de Ana, folosindu-te de Angela, chiar

dacă vroiai să iubeşti doar îngerul din ea. Iar apoi ai uitat-o pe Angela, luptând pentru Ana şi forţând-o să aleagă între tine şi Robert, forţând-o să se schimbe. Dar nu te-ai mai gândit la Angela şi la consecinţe... Nu te-ai gândit că vei realiza pe cine iubeşti cu adevărat abia după ce o vei pierde tocmai pentru că n-ai ştiut până atunci. Robert te-a avertizat, dar nu l-ai ascultat. Acum le-ai pierdut pe amândouă.

Sunt un idiot! am exclamat lăsându-mi capul pe masă.

Hey! Nu crezi că ai regretat destul? mi-a reproşat ea. Nu te las să regreţi asta din nou! mi-a spus ridicându-mi capul.

Dar a fost vina mea... De ce să nu regret? am întrebat resemnat.

Pentru că a trecut deja. Nu mai poţi face nimic să schimbi ce s-a întâmplat. Poţi doar să readuci zâmbetul pe buzele Angelei şi să ai grijă ca Ana să nu se schimbe într-un mod negativ. Dar asta doar când te vei întoarce acasă.

Şi până atunci ce să fac?

Să uiţi de trecut şi să nu te mai gândeşti la viitor. Acum eşti în prezent... cu mine!

Avea dreptate. Nu avea rost să mă gândesc la trecut... ce a fost, a fost. Iar viitorul era prea departe... Tot ce rămânea era prezentul. În sfârşit înţelegeam cât de aiurea m-am purtat până atunci. Dar nu înţelegeam la ce se referea când a spus că sunt în prezent cu ea.

Aşa că haide! m-a îndemnat.

Unde? am întrebat derutat.

Hai cu mine şi ai să vezi! mi-a spus luându-mă de mână.

M-am lăsat condus de ea vreo jumătate de oră, însă deşi ştiam oraşul destul de bine, nu recunoşteam nimic din ce vedeam în jurul meu.

Unde suntem? am întrebat-o curios.

Aproape de locul meu preferat. Mai avem puţin! a spus entuziasmată, îndreptându-se spre un gard de sârmă.

Avem voie să intrăm? am întrebat ezitând.

De fapt... nu! Dar nu contează asta! a răspuns zâmbind pueril.

Dar... dacă ne prinde cineva? am întrebat cu teamă.

În viaţă trebuie să mai şi rişti!

Dar...

Haide! mi-a strigat în timp ce se căţăra pe gard. O să-ţi placă. Promit! a spus zâmbind.

Am privit-o în ochi şi am realizat că ea chiar îşi dorea s-o urmez. Aşa că m-am decis să văd ce vrea să-mi arate. Ar fi meritat să o urmez şi doar ca s-o cunosc mai bine! După ce am sărit gardul, am mai mers un pic şi am ajuns într-un loc de vis: era o pajişte imensă, cu o mulţime de flori, la marginea unui lac mic, cristalin. Habar n-aveam că există un asemenea loc... Înţelegeam de ce era o proprietate privată – locul acela era pur şi simplu perfect!

Hai să ne aşezăm! mi-a spus trezindu-mă din visare.

Bine! i-am răspuns aşezându-mă pe iarbă, în stânga ei. Nu-mi vine să cred că există un loc ca ăsta! am exclamat uimit de privelişte. E pur şi simplu...

Şşşt! m-a întrerupt punându-şi degetul pe buzele mele. Acum e rândul meu să vorbesc! a continuat coborându-şi mâna pe pieptul meu, în timp ce se sprijinea pe cea stângă.

Te ascult! i-am răspuns punându-mi mâinile peste ale ei.

Mi-a vorbit vreo oră despre viaţa ei... Venise în Piteşti în vacanţă la nişte rude, însă avea aici şi o casă a ei, unde stătea singură, părinţii ei fiind acasă, în Constanţa.

Deşi era doar cu un an mai mare decât mine, avea mult mai multă experienţă, atât în dragoste, cât şi în viaţă. Relaţia complicată cu prietenul ei dura de vreo lună şi ceva, dar se apropia încet-încet de sfârşit. Însă nu din vina lui, aşa cum aş fi crezut eu. Deşi prima mea impresie despre el a fost că era un tip violent căruia îi plăcea să bea, ea îl descria ca pe un băiat de treabă, care, exceptând momentele când avea o bere în mână, era foarte calm şi cumsecade, se purta frumos cu toată lumea şi era politicos cu oricine, indiferent de vârstă sau sex. Se ştiau de mulţi ani şi se cunoşteau mai bine ca oricine. Însă aveau să se despartă în toamnă, când ea urma să se întoarcă acasă, în Constanţa, iar el urma să plece la facultate în Cluj.

Îmi pare rău să aud asta!

Să nu-ţi pară! mi-a răspuns ea. N-are rost să regreţi ceva ce nu poţi controla. Poţi doar să trăieşti clipa şi să încerci să faci tot ce simţi! a continuat zâmbind provocator.

Apropo, am o întrebare!

Care? a întrebat curioasă.

Care e numele tău? am întrebat puţin stânjenit.

Numele meu? a repetat lăsându-mă pe spate, ţinându-şi mâna pe pieptul meu şi aplecându-se deasupra mea, privindu-mă în ochi. E Delia! mi-a spus cu o voce senzuală, clipind des.

În sfârşit îi ştiam numele. Dar în momentul acela, asta nu mai era aşa important. Era atât de aproape de mine, încât nu ştiam ce să fac. Stăteam întins, rătăcindu-mă în ochii ei verzi şi simţindu-i răsuflarea caldă pe faţa mea, în timp ce inima îmi bătea inconştient mai tare.

Hey, am o idee! a spus aplecându-se şi mai mult înspre mine şi luându-mi mâna dreaptă în mâna ei stângă.

Care? am întrebat curios în timp ce ea mă ridica.

Hai să ne udăm! a răspuns trăgându-mă înspre lac.

Dar...

Haide, o să ne distrăm! a afirmat zâmbind.

Dar nu am costum de baie!

Bun. Înseamnă că nu sunt singura! a răspuns râzând cristalin, în timp ce se dezbrăca de tricou.

Eram uimit... Nu doar de corpul ei sau de sutienul ei roz cu dantelă, ci şi de personalitatea ei. Era incredibil cum reuşea să trăiască fără nicio grijă, să facă orice simte, orice îi trecea prin cap. Dar nu pot să mint şi să spun că nu-mi plăcea asta la ea.

I-am urmat exemplul şi mi-am dat şi eu tricoul jos. Dar, din fericire, eu venisem îmbrăcat cu pantaloni trei-sferturi, aşa că i-am lăsat pe mine, spre deosebire de Delia, care şi-a dat jos şi blugii. N-am apucat să stau s-o privesc prea mult, fiindcă a intrat imediat în lac.

Haide, Andrei! Apa e perfectă!

Bine, vin acum!

Nici n-am intrat bine în apă că ea m-a şi stropit cu apă.

Ce rea eşti, Delia! am spus pe un ton glumeţ. Nici nu mă laşi să intru bine în apă...

Şi? Ce ai de gând să faci? m-a întrebat zâmbind nepăsătoare.

Asta! am răspuns stropind-o şi eu, însă cu mai multă apă.

Vai! a exclamat surprinsă în timp ce apa se scurgea pe ea. Te omor! a strigat stropindu-mă din nou.

Şi aşa a început un război cu apă. Ne stropeam într-una, apropiindu-ne unul de altul, până am ajuns la vreo jumătate de metru de ea. Atunci m-am oprit şi am privit-o pentru câteva clipe. Era superbă, ca într-un vis. Părul ud îi mângâia faţa, apa curgea pe tot corpul ei, ochii verzi îi străluceau mai tare ca smaraldul, iar buzele ei subţiri şi umede erau mult prea ispititoare. Însă niciun vis nu era mai frumos ca realitatea...

Hey, trezirea! a strigat stropindu-mă cu apă.

Nu am spus nimic. Am continuat s-o privesc visător, zâmbind şi lăsându-mă un pic mai mult în apă. Mi-am dat mâinile mai în spate, iar apoi le-am ridicat repede şi puternic, aruncând un val de apă pe Delia.

Asta păţeşti dacă eşti rea! am spus zâmbind, apropiindu-mă de ea.

Dar îţi place să fiu aşa, nu? m-a întrebat luându-mă de mâini şi lipindu-şi pieptul ud de al meu.

Era clar ce urma să se întâmple. Ne-am privit în ochi... amândoi vedeam aceeaşi privire plină de dorinţă. Şi amândoi ne-am lăsat purtaţi de acea dorinţă, întâlnind buzele celuilalt. Nu am crezut că un sărut te poate face să pluteşti. Sau poate era din cauza valurilor... Oricum, cert era că n-am mai simţit niciodată aşa ceva. Era uimitor!

Hey, voi! se auzise o voce din depărtare. Ce faceţi aici?

O, nu! a exclamat Delia, dezlipindu-şi buzele de ale mele. Trebuie să plecăm!

Să ghicesc... Proprietarul? am întrebat zâmbind.

Exact! Vino! Să fugim până nu vine pe partea asta a lacului! a spus înotând spre mal.

Am urmat-o spre mal, însă ne grăbeam să plecăm, aşa că n-am mai stat să ne îmbrăcăm. Delia a reuşit totuşi să-şi ia blugii pe ea, însă tricourile şi adidaşii le-am luat în mână fiecare. Alergam spre gard, uzi din cap până în picioare, cu adidaşii într-o mână şi tricoul în cealaltă, privind la Delia şi ea la mine, în timp ce amândoi aveam un zâmbet uriaş pe faţă.

Când am ajuns la gard, proprietarul trecuse deja de lac. Îl auzeam grăbindu-se, în timp ce noi urcam gardul. Din fericire, după ce am sărit gardul, de nicăieri, a apărut Adrian cu maşina.

Intraţi! a strigat deschizând portiera din spate.

Frate, ce cauţi aici? am întrebat uimit în timp ce ne urcam în maşină.

Ce-i, frăţioare? Nu te bucuri să mă vezi? a întrebat zâmbind.

Ba da, dar...

Ce vrea Andrei să spună e „mulţumesc că ai apărut la timp să ne salvezi"! m-a întrerupt Delia.

Cu plăcere! Acum, ce-ar fi să plecăm de aici?

E o idee bună! am spus zâmbind.

Am reuşit să plecăm înainte să ne vadă proprietarul, însă asta era cea mai mică grijă a mea. Ce mă îngrijora de fapt era impresia pe care i-am lăsat-o lui Adrian când m-a văzut pe mine, frăţiorul lui mai mic, fugind de pe o proprietate privată, împreună cu o fată ce nu purta tricou, ca şi mine de altfel... Timp de câteva clipe nu am spus nimic, încercând să mă gândesc cum să-i explic mai bine situaţia. Delia a profitat de liniştea mea ca să îi explice lui Adrian unde locuieşte.

Apropo, Andrei! a întrerupt el tăcerea ce se aşternuse în maşină. Felicitări! a spus zâmbind.

Pentru ce? am întrebat confuz.

Pentru că ţi-ai descoperit partea sălbatică. Nu mă aşteptam ca prima dată s-o faci pe o proprietate privată, dar...

Hey, frate, stai un pic! l-am întrerupt brusc. Sper că nu vorbeşti despre ce cred eu că vorbeşti, nu? am întrebat un pic stânjenit.

Ba da, cred că la asta te gândeşti. Doar ai făcut-o, nu?

Poftim?! am strigat ruşinat. Adrian! Te rog, nu mai spune aşa ceva! Nu am făcut aşa ceva! am continuat în timp ce Delia izbucnise în râs.

Frăţioare, eşti chiar haios! a exclamat Adrian, râzând şi el.

Ce-i aşa amuzant? am întrebat derutat, uitându-mă când la Adrian, când la Delia.

Tu eşti! a răspuns Delia.

Cum adică?

Ştiu că sunt o fată directă, dar nici chiar aşa! a spus zâmbind.

Da, frăţioare! Chiar credeai că o să te întreb dacă ai făcut *aia* cu o fată pe care ai abia cunoscut-o aseară? a întrebat râzând.

Dar... atunci la ce te refereai? am întrebat confuz şi stânjenit în acelaşi timp.

S-a referit la faptul că ai încălcat regulile! a răspuns Delia.

Şi ce-i aşa uimitor la asta? am întrebat curios.

Glumeşti, nu? a întrebat Adrian surprins.

Când a fost ultima oară când ai încălcat o regulă şi ţi-a plăcut? m-a întrebat Delia.

N-am mai spus nimic. Nu ştiam ce să spun... Încercam să găsesc un răspuns, să-mi amintesc ceva să ies din încurcătură, dar nu reuşeam.

Exact ce spuneam! a exclamat Adrian. Astăzi ţi-ai descoperit o altă personalitate de-a ta!

Cum adică o altă personalitate? am întrebat confuz. Doar nu am o personalitate multiplă!

Nu chiar! a spus Delia.

Vezi tu, fiecare om se comportă diferit în funcţie de situaţia în care se află! a răspuns Adrian. Desigur, oamenii pot fi caracterizaţi după cum se poartă... Pot fi calmi, irascibili, spontani, grăbiţi, veseli, gânditori sau oricum altcumva.

Da, asta ştiam! Şi atunci...

Dar o persoană nu e întotdeauna calmă sau gânditoare sau aşa mai departe. În anumite situaţii, se poartă de parcă n-ar fi ea însăşi. Câteodată asta e bine, alteori nu. Eu numesc asta personalitate flexibilă. Cu toţii avem aşa ceva... Însă ne trebuie un impuls ca să ne descoperim potenţialul.

În cazul ăsta, eu am fost impulsul! a exclamat Delia.

Exact! a afirmat Adrian. Ea te-a ajutat să-ţi descoperi a treia personalitate.

A treia?! a exclamat Delia surprinsă.

Ce vrei să spui, Adrian? l-am întrebat.

Andrei, chiar vrei să vorbim despre latura ta ascunsă de faţă cu ea? m-a întrebat pe un ton serios şi rece.

Da, ai dreptate! am spus realizând la ce se referea.

Despre ce vorbiţi? a întrebat Delia nedumerită.

Nu contează, uită că am spus ceva! s-a scuzat Adrian. Acum să vorbim despre lucruri serioase.

Ce s-a întâmplat, frate?

Nu vreau să fiu eu cel care îţi dă veştile rele, dar trebuie...

Ce e, Adrian? am întrebat speriat.

Mâine plecăm acasă...

Ştiam asta! am răspuns uşurat. Regret că tu şi tata trebuie să plecaţi deja, dar înţeleg... vi s-a terminat concediul.

N-ai înţeles! a răspuns pe un ton serios. Nu doar noi plecăm...

Ce vrei să spui?

Dana s-a îmbolnăvit... şi ştii ce înseamnă asta.

Cine e Dana? a întrebat Delia.

E sora noastră! i-am răspuns. Dar are Ionuţ grijă de ea, nu? l-am întrebat pe Adrian. Doar e iubitul ei...

Da, aşa e. Dar el are şi serviciu. Şi nu poate să stea toată ziua acasă... trebuie să plătească taxele cu ceva, nu?

Dar... nu pot să plec...

Ştiu, frăţioare, dar s-ar putea să fii nevoit. Mama vrea să se întoarcă să aibă grijă de Dana.

Hey, Adrian! a intervenit Delia întinzându-se spre fratele meu. N-ai putea să vorbeşti cu mama voastră să-l lase pe Andrei aici?

Aş putea! a răspuns surprins parcă de întrebare. Dar nu ştiu dacă voi reuşi să schimb ceva...

Sunt sigură că vei găsi ceva s-o convingi! N-aş vrea ca Andrei să plece atât de repede...

Şi eu şi fratele meu am fost surprinşi să auzim asta. Nu credeam că îi păsa chiar atât de mult de mine. Eram bucuros să aflu că şi ea ţinea la mine, dar gândul că voi fi nevoit să mă întorc mai devreme acasă mă întrista mai mult. Amândoi şi-au dat seama de asta...

Va fi bine, Andrei! a încercat Delia să mă încurajeze.

Aş vrea să pot crede asta...

Delia, am ajuns la tine acasă! ne-a întrerupt Adrian.

Ok. Mersi mult! a spus ieşind din maşină.

Hey, stai puţin! am strigat după ea. Cum o să mai dau de tine?

A... te referi la următoarea întâlnire...

Da! am răspuns zâmbind.

Uite aici! a intervenit Adrian întinzându-i Deliei o hârtiuţă.

Ce-i asta? am întrebat curios.

Numărul tău! mi-a răspuns direct.

Hey! Dar tocmai vroiam să i-l cer pe al ei! am exclamat revoltat.

L-ai fi cerut degeaba! Nu are mobil...

De unde ştii? am întrebat supărat.

Are dreptate, Andrei! a intervenit Delia luând hârtia. Nu am mobil.

Ai văzut, frăţioare? Nu te mai supăra aşa... Oricum, ea are mai multă nevoie să-ţi ştie numărul.

De ce? am întrebat nedumerit.

Ea va avea grijă de tine în locul meu! a răspuns uitându-se la Delia.

Ce vrei să spui cu asta? am întrebat curios.

Vei vedea cât de curând! mi-a spus Delia cu o sclipire ciudată în ochi.

Eram derutat... nu ştiam ce vor să spună. Îi vedeam pe amândoi zâmbind, ca şi cum ar fi ştiut ce se va întâmpla.

Ei bine, eu trebuie să plec! a continuat Delia.

Ok! am răspuns un pic supărat. Sper să ne mai vedem...

Şi eu! mi-a răspuns plecând.

Hey, stai un pic! am strigat ieşind din maşină. Ai uitat ceva! am continuat luându-i tricoul de pe banchetă.

Da, ai dreptate! a răspuns venind înspre mine. Am uitat să fac asta! a spus înainte să mă sărute.

Eu mă referem la tricou! am spus zâmbind după ce mi-am dezlipit buzele de ale ei.

Ştii ce? Păstrează-l tu! mi-a spus surâzând.

L-aş păstra, dar nu e mărimea mea! am spus râzând uşor.

Da, ai dreptate! a răspuns luându-l din mâna mea. Oricum îţi stă mai bine fără el! a continuat făcându-mi cu ochiul.

Şi ţie la fel! am spus zâmbind provocator.

Mersi! mi-a mulţumit sărutându-mă din nou. La revedere! Pa, Adrian!

Pa-pa, Delia! am răspuns în cor.

După aceea, ne-am continuat drumul spre casă, unde aveam să aflu unde urma să stau în următoarea lună, până începea şcoala. Imediat ce am ajuns acasă, mama ne-a întâmpinat cu o expresie serioasă pe faţă.

Ai aflat, Andrei? m-a întrebat ea.

Da. În legătură cu asta...

Mamă, trebuie să vorbim! m-a întrerupt Adrian.

Ce e? a întrebat curioasă.

Nu trebuie neapărat să vină şi Andrei cu noi...

Poftim? a întrebat uimită. Doar nu vrei să-l lăsăm aici singur?! a exclamat revoltată.

Dar nu e singur... E cu bunicii şi celelalte rude ale noastre.

Dar nu va fi lângă mine să am grijă de el...

Nu mai e nevoie să ai grijă de el... Se descurcă el.

Dar...

Mamă! a întrerupt-o hotărât. E rândul lui...

Rândul lui? a întrebat surprinsă.

Ce vrei să spui, frate? am întrebat confuz.

Tu vorbeşti serios, Adrian?

Da, mamă, e serios! De-asta te-am rugat să venim aici aşa de repede, de-asta am vrut să staţi aici toată vara şi de-asta te rog să-l laşi să rămână aici...

Deci chiar a venit rândul lui! a exclamat mama cu un ton ciudat.

Rândul meu să fac ce? Despre ce vorbiţi? am întrebat insistent.

Bine! a spus mama.

Adică...

Da! Poate să stea! a continuat ea.

Dar... despre ce era vorba? am repetat.

O să-ţi explic altădată... Acum mă duc să-mi fac bagajele.

Ok, frate! am spus resemnat. Vin să te ajut!

Am stat cu el toată seara. Vroiam să fiu lângă el pentru ultima oară, înainte ca el să plece şi să revină abia peste o lună.

După ce ai mei au plecat, deşi eram trist fiindcă am rămas singur, mă simţeam uşurat. Nu pentru că nu am fost nevoit să mă întorc mai devreme acasă, ci pentru că

puteam s-o văd în continuare pe Delia. Ceea ce am şi făcut. Peste câteva zile, ea m-a sunat să ne întâlnim. Şi am continuat să ne întâlnim cu fiecare ocazie pe care o aveam.

Nu mă deranja faptul că avea deja prieten, fiindcă nu mă simţeam deloc în plus. Ne vedeam de vreo patru-cinci ori pe săptămână şi nu ne feream de lume; mergeam oriunde: în parc, în cluburi, la terase, pe bulevard, în centru, în parcul de distracţii... oriunde.

Dar ultima oară urma să ne vedem într-un loc unde nu mă aşteptam să ajung prea curând: la ea acasă, în seara din 9 septembrie, ultima mea zi în Piteşti. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar îmi făcusem deja bagajele pentru a doua zi, aşa că atunci când m-a sunat să merg la ea, pe la ora zece, n-am mai stat pe gânduri.

Pe la ora 11 fără ceva, am ajuns în faţa casei ei. Nu ştiam ce urma să se întâmple, aşa că nu mă pregătisem pentru nimic. Stăteam în faţa casei ei, îmbrăcat într-un hanorac şi o pereche de blugi, oscilând între ezitare şi nerăbdare. După ce am stat câteva clipe pe gânduri, m-am îndreptat spre uşa ei. Când am ajuns, am mai ezitat un pic, iar apoi am bătut la uşă. După câteva secunde, ea se deschise...

Mă bucur că ai venit! mi-a spus timid, având o sclipire în ochi.

Eu rămăsesem uimit, nu-mi găseam cuvintele...

Nu spui nimic?

Ce puteam să spun? Eram detaşat de realitate, credeam că visez... Stătea acolo, în pragul uşii, purtând un halat de satin roz, lăsat liber, legat de formă cu un cordon, lăsând să se vadă totul: picioarele lungi şi goale, abdomenul plat, lenjeria neagră dantelată, totul. Era superbă!

A-Arăţi... Oau! am răspuns încercând să mă opresc din visare.

Mersi de compliment! mi-a răspuns zâmbind, dându-şi părul după ureche. Dar de ajuns cu vorbele! a continuat hotărâtă, trăgându-mă înăuntru şi închizând uşa după mine. Să trecem la fapte! a exclamat sărutându-mă cu foc, sprijinindu-mă de perete.

N-am avut timp să reacţionez, dar chiar dacă aş fi avut, nu cred că aş fi făcut ceva. Îmi plăcea cum mă săruta, aşa că m-am lăsat condus de ea. Dar era ceva diferit, totuşi... Chiar dacă mă vedeam cu ea de o lună întreagă şi fiecare întâlnire era plină de sărutări, nu m-a mai sărutat niciodată aşa. Parcă nu vroia să se oprească, mă săruta într-una de parcă avea nevoie de mine ca de aer, poate chiar mai mult. Desigur, mie îmi plăcea, chiar dacă uneori nu mai puteam ţine pasul cu ea.

Am continuat să ne sărutăm fără încetare, timp de vreo jumătate de oră, până când am ajuns în dormitorul ei. Aici, ea mi-a dat hanoracul joc, m-a împins în pat, iar apoi s-a urcat peste mine, privindu-mă în ochi şi zâmbind visătoare.

Îţi place, nu-i aşa? m-a întrebat încrezătoare.

Mai mult decât îţi poţi imagina! am răspuns zâmbind.

Bun! Să vedem dacă asta îţi va plăcea şi mai mult! mi-a şoptit dulce înainte să îmi dea un sărut franţuzesc de toată frumuseţea.

Era incredibil! Atâta pasiune şi atâtea sentimente într-un singur sărut... Eram atât de surprins, de uimit de magia acelui sărut, încât simţeam că mă scufund printre aşternuturi, simţeam că mă topesc...

Ei, ce crezi? m-a întrebat curioasă după ce şi-a dezlipit buzele de ale mele.

Oau! am exclamat încă uimit. A fost uimitor!

Mă bucur că ţi-a plăcut! mi-a spus zâmbind. Mai mult de atât nu vei primi! a continuat schimbându-şi tonul vocii.

Poftim? De ce? am întrebat revoltat.

Pentru că nu eşti pregătit! a răspuns întorcându-şi privirea.

Ce vrei să spui? am întrebat indignat.

Vreau să spun că nu vrei asta cu adevărat...

Cum să nu? am întrebat surprins. Vreau asta! am spus hotărât. Te vreau pe tine! am exclamat punându-mi mâinile pe şoldurile ei.

Fii sincer cu tine, Andrei! mi-a spus cu o privire serioasă. Cu cine ai vrea să faci asta? Cu mine sau cu Angela?

Întrebarea asta mi-a dat fiori mai reci decât un cub de gheaţă lăsat în viscol. Eram şocat fiindcă mă întreba aşa ceva, dar, deşi era ciudat, mă simţeam oarecum uşurat, totuşi. Avea dreptate... Nici măcar în acele momente fierbinţi nu puteam să mi-o scot pe Angela din minte. Ea era îngerul meu, fata ideală, era aleasa mea... O iubeam. Iar Delia ştia asta. Nu credeam că va conta aşa mult faptul că încă aveam sentimente pentru Angela, mai ales că Delia avea deja prieten şi ţinea mult la el, poate chiar îl iubea. În ciuda a ceea ce mi-a spus Robert în trecut, am vrut să cred e posibil să iubeşti două persoane în acelaşi timp, aşa cum eu am fost – sau am crezut că am fost – îndrăgostit şi de Angela şi de Ana. Am crezut că va fi în regulă dacă şi Delia va trece prin aşa ceva, dacă îl va iubi atât pe prietenul ei, cât şi pe mine. Dar acum...

Şi tăcerea e un răspuns! a afirmat Delia oftând.

Şi... acum ce facem? am întrebat după câteva clipe de tăcere.

Ce vrei să spui? a întrebat derutată.

Păi, am hotărât deja că nu o să facem asta. Dar e cam târziu acum, nu cred că mai găsesc vreun taxi prin oraş la ora asta! am exclamat oftând, deşi ştiam că pot oricând să chem unul cu mobilul din buzunar.

Da, ai dreptate! Atunci... bănuiesc că eşti blocat aici... cu mine! a spus zâmbind, cu o sclipire ciudată în priviri.

Aha. Şi eu unde dorm? am întrebat curios, cu un ton glumeţ.

Poftim? a strigat surprinsă. Crezi că te las să dormi în casa mea fără să primesc nimic în schimb? a întrebat râzând răutăcios.

Ce-ce vrei să spui? am întrebat un pic speriat.

Te las să stai aici, dar cu o condiţie! a spus apropiindu-se de mine cu o privire înfricoşătoare.

Ce condiţie? am întrebat şi mai speriat.

Să înveţi! a răspuns scurt pe un ton obişnuit.

Să învăţ? am repetat confuz. Ce să învăţ?

Am de gând să te învăţ câte ceva despre dragoste! Mi-a răspuns şoptind uşor.

Dar ştiu deja...

Hey, nu fii atât de încrezut! mi-a atras atenţia. Doar pentru că ai avut o relaţie de câteva luni, nu înseamnă că eşti expert! Încă mai trebuie să ştii câteva lucruri.

Ca de exemplu?

Sărutul...

Ce-i cu el? Ştiu deja să sărut.

Dar nu ştii să te exprimi printr-un sărut.

Ce vrei să spui?

Vezi tu, printr-un sărut poţi să afli tot ce simte o fată şi de asemenea, poţi să-i spui tot ce simţi tu. Dar trebuie să ştii cum...

Spune-mi.

Sunt patru tipuri de săruturi...

Care? am întrebat nerăbdător.

Primul e sărutul de foc! a spus întinzându-se în pat, lângă mine. E acel sărut care te aprinde şi te face să vrei mai mult. De obicei, se foloseşte şi limba, dar nu e obligatoriu. Contează doar ce vrei să spui prin acel sărut...

Şi ce ar trebui să spun? am întrebat curios.

Că o vrei pe fata respectivă... că ea e totul pentru tine, că doar ea contează în clipa aceea...

Hey, ştiu sărutul ăsta! Aşa am sărutat-o pe Angela când i-am explicat ce am...

Nu am mai putut să spun nimic, fiindcă m-a întrerupt cu un sărut. Dar era ceva ciudat... părea un sărut obişnuit, dar avea un efect neobişnuit: m-a făcut să uit ce vroiam să spun.

Ăsta e al doilea tip de sărut – sărutul-fulger. De obicei, ar trebui să săruţi o fată aşa atunci când vrei ca ea să fie atentă la tine sau înainte de o despărţire, când vrei ca ea să se gândească şi la altceva în afară de tine...

Aha, am înţeles. Vroiai să...

M-a întrerupt din nou cu acelaşi tip de sărut.

Sau când vrei să tacă! a continuat zâmbind. Folosirea limbii e opţională şi în cazul ăsta, dar în general e un sărut simplu. Al treilea tip de sărut – sărutul de aer – are un efect contrar cu acesta: în loc să-i captezi atenţia, o îndemni la visare, dându-i senzaţia că se află la răscruce de vânturi, neştiind dacă să se lase condusă sau să zboare cum vrea ea. Mai poate să-i dea senzaţia că pluteşte sau că se înalţă din ce în ce mai mult, depinde de caz.

Şi când ar trebui să-l folosesc? am întrebat curios.

De obicei, imediat, după sărutul de foc, ca s-o aprinzi şi mai rău, şi cu mult înaintea celui fulger. Dar, uneori, acest sărut poate fi primul, cum a fost în ziua aceea, la lac. Sărutul acesta îl foloseşti pentru a-i trezi dorinţa şi pasiunea, pentru a o convinge să se lase pradă sentimentelor şi viselor. Dar se mai poate folosi şi la despărţiri, când vrei să fii sigur că se va gândi la tine.

Aha, am înţeles...

Mă bucur. Acum, să trecem la următoarea lecţie...

Am continuat să discutăm încă vreo câteva ore bune. Chiar dacă regretam faptul că am ratat o şansă unică, eram bucuros că puteam totuşi să învăţ atâtea lucruri de la ea. Nu înţelegeam de ce era dispusă să mă înveţe aceste lucruri, dar ştiam că într-o zi voi reuşi să-i mulţumesc pentru asta. Mi-a vorbit despre multe lucruri legate de iubire, dar într-un târziu ne-am decis să ne oprim şi am sfârşit adormind îmbrăţişaţi.

Când m-am trezit, era aproape ora 12. Brusc, un fior îmi trecuse prin tot corpul. Realizasem ce urma să se întâmple: din clipă în clipă, Adrian avea să mă anunţe că a sosit în Piteşti şi că voi fi nevoit să mă întorc acasă, să încep din nou şcoala, să mă întâlnesc din nou cu cei pe care i-am lăsat în urmă: Dani, Alexandra, Robert, Ana... Angela...

Deodată am auzit mobilul sunând. Am băgat mâna în buzunar, dar nu era acolo. Mi-am dat seama că se auzea din altă cameră, aşa că m-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre bucătărie, unde Delia răspunsese deja la telefon.

Cine era? am întrebat un pic speriat, după ce a încheiat convorbirea.

Adrian. A spus că plecaţi de aici în zece minute. Să fii gata!

Poftim? am întrebat surprins. În zece minute? Dar bagajele mele...

S-a rezolvat deja! A sunat mai devreme şi i-am spus să treacă mai întâi pe la bunicii tăi, să îţi ia bagajele, iar apoi să vină aici...

A sunat mai devreme? Şi de ce nu m-ai trezit? am întrebat revoltat.

N-am vrut! mi-a răspuns zâmbind, cu un ton răutăcios, dar glumeţ.

I-am zâmbit şi eu, însă acel zâmbet a dispărut repede de pe faţa mea, realizând că în câteva momente urma să plec.

Nu fii trist, Andrei! mi-a spus luându-mă în braţe. Totul va fi bine, ai să vezi!

Da, dar... nu ştiu... mi-aş fi dorit să se întâmple altfel...

De ce? Regreţi ceva din ce s-a întâmplat luna asta? a întrebat un pic supărată.

Nu, doar că... dacă n-aş fi regretat ce s-a întâmplat cu Angela, relaţia noastră ar fi decurs altfel... Nu m-aş mai fi gândit atât la ea, iar noi doi...

Stai liniştit! m-a întrerupt ea. Vom mai avea şi alte ocazii!

De unde ştii? am întrebat curios.

Ai încredere în mine! mi-a spus înainte să mă sărute. Ne vom vedea din nou! a continuat încrezătoare.

Bine! Atunci îţi spun data viitoare...

Ce să-mi spui? a întrebat derutată.

Vroiam să-ţi spun că, deşi suntem împreună doar de o lună şi probabil e cam devreme să spun aşa ceva, cred că te...

Glumeşti, nu?

Nu, eu...

Ai uitat cum ai ajuns în situaţia asta în primul rând? mi-a reproşat indignată. Ai venit aici, departe de oraşul tău, departe de fata pe care o iubeşti cu adevărat pentru că nu erai sigur de sentimentele tale. Motivul: încurci dorinţa de a ţine pe cineva aproape cu iubirea. Credeam că ţi-am explicat asta deja...

Aşa e, dar...

Nici un „dar"! Ştiu că mă placi şi mă bucur să ştiu asta. Dar tu o iubeşti pe Angela, nu pe mine! Ştii că adevărat. Poate că nu îţi doreşti asta cu adevărat, dar...

S-a oprit, privindu-mă atentă. Probabil a observat adevărul din privirea mea, pentru că apoi tonul vocii ei a devenit mai cald.

– Vezi? Te abţii să mă contrazici pentru că nu vrei să mă superi, dar ştii că aşa e. O iubeşti pe Angela. Poate data viitoare lucrurile vor sta altfel, dar acum asta e situaţia: mă placi pe mine, dar o iubeşti pe ea. Aşa că nu mai fii atât de evaziv şi capricios. Învaţă ce înseamnă fidelitatea cu adevărat.

– Dar eu...

– Nicio fată nu îşi doreşte un băiat care nu e serios şi îşi schimbă sentimentele de fiecare dată când apare o altă fată.

– Înţeleg...

– Bun. Atunci ţine-ţi capul sus şi luptă pentru fata pe care o iubeşti cu adevărat! Tot ce te rog e să nu mă uiţi, nici măcar după ce o recâştigi pe Angela.

– Nu ştiu dacă-

– Hey! Luptă întâi. Vezi apoi dacă poţi sau nu să câştigi lupta.

Aşa am să fac. Şi nu trebuie să-ţi faci griji, n-aş putea să te uit nici dacă aş avea amnezie! i-am răspuns zâmbind.

Bine atunci! a spus luându-mă din nou în braţe. E timpul să pleci! a continuat privind pe fereastră. A venit Adrian.

Bine! am spus un pic nehotărât.

Adrian aştepta în maşină, cu motorul pornit şi cu muzica dată tare. Când am ieşit afară împreună cu Delia, a deschis portiera din faţă şi a oprit casetofonul.

Eşti gata, frăţioare? a strigat din maşină.

Imediat! i-am răspuns hotărât. Cred că aici ne luăm la revedere! am spus întorcându-mă spre Delia.

Da, cred că da... O să-mi fie dor de tine! mi-a spus luându-mă în braţe pentru ultima oară.

Şi mie! i-am răspuns strângând-o tandru la pieptul meu. La revedere! am continuat dându-i drumul.

La revedere!

Haide, frăţioare! Avem un drum lung de făcut.

Bine, frate, vin! am spus îndreptându-mă spre maşină. Hey! Stai puţin! am exclamat când am ajuns la portiera deschisă.

Ce s-a întâmplat, Andrei? m-a întrebat Delia, venind spre mine.

Azi-noapte mi-ai spus că sunt *patru* tipuri de săruturi... Care e al patrulea? am întrebat curios.

Ah, despre asta era vorba! a exclamat zâmbind.

S-a apropiat de mine, m-a luat de mâini şi m-a sărutat mai pasional ca niciodată. Brusc, s-a oprit şi mi-a dat drumul la mâini.

Al patrulea tip de sărut... îl vei afla singur! mi-a răspuns zâmbind.

Poftim? am întrebat surprins. Şi sărutul ăsta ce...

A fost ca să mă ţii minte! m-a întrerupt şoptindu-mi la ureche.

Andrei! E timpul să plecăm! a strigat Adrian din maşină.

Ok, frate! Să mergem! am spus urcând în maşină.

La revedere, Andrei! a spus Delia, luându-mă de mână. Pe data viitoare!

Da, pe data viitoare! am răspuns zâmbind.

După câteva clipe, am plecat spre casă. N-a trecut mult timp până când mi-au revenit emoţiile, cu gândul la ce mă aştepta în ziua următoare. Nu mă puteam abţine să nu mă tem că voi ajunge să regret din nou... Dar ca de obicei, Adrian nu m-a lăsat să mă gândesc prea mult la asta.

Spune-mi, Andrei! m-a întrerupt din visare. Te-ai distrat luna asta?

Da... cred că da! am răspuns nehotărât.

Doar crezi? a întrebat intrigat. Haide! Ai vrut să evadezi şi ai ajuns în oraşul tău preferat, unde ai întâlnit o fată superbă, cu care te-ai văzut aproape în fiecare zi timp de o lună. Doar atât poţi spune?

Bine, bine... A fost grozav! Nu credeam că mă voi simţi atât de bine! am răspuns cu un zâmbet uriaş pe faţă.

Aşa mai merge! Deci... ai avut partea de evadarea de vis la care ai sperat? m-a întrebat curios.

De fapt... a fost mai mult o „evadare în vis"! am răspuns zâmbind mulţumit.

Adrian n-a mai spus nimic, doar a zâmbit şi el. Probabil a trecut şi el prin aşa ceva, dar nu l-am întrebat. Eram mai preocupat de ce urma să se întâmple decât de ce s-a întâmplat deja. Îmi înlocuisem regretele cu speranţele. Visam la ce urma să vină, însă nu plănuiam nimic. Doar priveam pe geam şi zâmbeam, fără vreun motiv anume.

Chiar dacă ştiam că îmi va fi greu să înfrunt consecinţele greşelilor mele, cumva ştiam că anul acela va fi plin de evenimente şi că aveam să fac tot posibilul să fiu sigur că nu voi avea ce să regret. Îmi promisesem asta... Şi aveam de gând să îmi ţin promisiunea!

Capitolul VI: Efecte secundare

E frumos să poţi să evadezi din când în când... Să fii departe de stres şi de rutina de zi cu zi, de griji şi probleme, să poţi fugi de tot ce te-ar putea deranja şi să mergi undeva unde trecutul tău nu mai contează, unde nimeni nu te poate judeca pentru ce ai fost, ci doar pentru ceea ce eşti în acel moment... să evadezi într-un loc unde poţi fi liber. Dar orice evadare de acest gen, orice vacanţă, are şi o parte neplăcută – întoarcerea. Indiferent cât timp încerci să fugi de regrete, nu ai de ales decât să te întorci şi să le înfrunţi. Dar niciodată nu e atât de simplu pe cât sună...

Pe măsură ce mă apropiam mai mult de liceu, în acea dimineaţă de septembrie, aveam din ce în ce mai multe emoţii. Gândul că îmi voi revedea colegii îmi aducea zâmbetul pe buze, dar în acelaşi timp îmi dădea fiori. Mi-era teamă de ce reacţii ar putea avea ei faţă de mine, de ceea ce vor spune când mă vor revedea. Într-o singură zi am luptat, am învins, am pierdut şi am fugit, lăsându-i pe toţi în urmă... Pe Dani, singura persoană în care aveam încredere, pe Alexandra, care a fost martoră la tot ceea ce am făcut, pe Ana, fata din cauza căreia am plecat... şi pe Angela, fata pentru care m-am întors acasă. De reacţia ei îmi era teamă cel mai mult. Erau atâtea feluri în care se putea comporta după toate astea... însă niciunul amiabil.

În timp ce urcam scările liceului, încercam să-mi dau seama ce să spun şi ce să fac, astfel încât situaţia să nu devină şi mai gravă. Dar ce mai era de făcut? Greşelile au fost deja făcute, iar consecinţele lor au adus doar lacrimi şi regrete. Tot ce mai puteam face era să sper că Angela va zâmbi din nou.

Pierdut printre gânduri, am ajuns la etajul al doilea fără să realizez... Eram atât de reticent şi în acelaşi timp, atât de nerăbdător să văd ce mă aşteaptă, încât nici măcar nu am observat fiorii reci ce m-au pătruns când am trecut pe lângă uşa larg deschisă a clasei lui Robert. Nu mai aveam cale de întoarcere acum... trebuia să înfrunt orice urma să se întâmple în acea zi.

Din fericire pentru mine, prima persoană pe care am întâlnit-o a fost Dani, care stătea la fereastra din faţa clasei noastre...

Hey, Dani!

Salut, Andrei! a exclamat bucuros să mă revadă. Ce mai faci?

Bine, cred... Angela a venit? am întrebat îngrijorat.

Nu, nu încă. De fapt, nu ştiu nimic de ea... Nu am văzut-o deloc toată vacanţa.

Cum adică n-ai văzut-o? Doar eşti vecinul ei... Trebuie să fi văzut sau să fi auzit ceva de ea...

Cum am spus, nu ştiu nimic de ea. Poate a fost plecată şi ea...

Da... poate ai dreptate! am spus lăsându-mi privirea în jos.

Hey! Ascultă, Andrei... eu... îmi pare rău!

Îţi pare rău? Pentru ce? am întrebat nedumerit.

Te-am forţat să pleci, să stai departe de ea şi...

Hey, linişteşte-te! N-ai de ce să regreţi asta! Dacă aş fi rămas, Angela ar fi suferit mai mult...

Dar chiar şi aşa...

Uită de asta! În plus, ar trebui chiar să-ţi mulţumesc...

Să-mi mulţumeşti?! Pentru ce?

Ştiu că nu asta a fost intenţia ta, dar m-am distrat de minune departe de Angela!

Poftim?! a exclamat Angela din spatele meu.

Angela?! am spus întorcându-mă surprins.

Aşa deci... Faptul că ne-am despărţit nu te-a afectat deloc.

Poftim? Nu, nu asta am vrut să spun...

Dar ai spus-o... M-ai uitat.

Ba nu te-am uitat! Angela, eu...

Taci! m-a întrerupt brusc.

Dar...

Niciun dar! Ne-am despărţit... Nu mai avem ce să ne spunem!

Ba mai avem! am contrazis-o hotărât. Tu crezi că te-am uitat, dar nu e aşa! M-am gândit la tine în fiecare zi... Nici nu-ţi imaginezi prin ce am trecut....

Prin ce ai trecut *tu*? a întrebat intrigată. Dar eu? Prin ce am trecut *eu* nu contează? Te-am iubit, idiotule! Dar m-ai rănit prea mult... Iar ţie nici măcar nu-ţi pasă!

Nu-i adevărat! Ţi-am spus, m-am gândit la tine toată vara... Nu te-am uitat!

Dar eu te-am uitat! mi-a spus pe un ton rece, plecând în clasă.

N-am avut timp să-i mai spun nimic. Nici nu ştiam ce să-i mai spun...

Au! Asta a fost rece! a afirmat Dani.

Da, dar bănuiesc că meritam asta...

Poate... doar a fost vina ta...

Da, ştiu...

Deci... te simţi bine? m-a întrebat îngrijorat.

De ce să nu se simtă bine? a intervenit Ana, care tocmai sosise.

Hey, Ana! a salutat-o Dani. Nu te-am văzut...

Ana?! am exclamat surprins.

Eram bucuros s-o văd, chiar îmi fusese dor de ea – din când în când. Dar eram surprins pentru că ea se schimbase pe parcursul verii. Nu-mi dădeam seama de ce, dar părea mai atrăgătoare decât până atunci. Îşi schimbase culoarea părului din blond în şaten, dar nu era doar asta. Era ceva mai complicat decât atât, dar nu puteam să găsesc motivul, oricât de atent o priveam.

Bună, Andrei! a spus ocolindu-mi privirea şi zâmbind timidă.

Ana! am repetat fericit, realizând că indiferent de motiv, era ceva de bine, mai ales pentru ea. Ce mai faci?

Bine, cred! Hey... um... putem vorbi ceva?

A... da, desigur! am răspuns intrigat. Doar să-mi las ghiozdanul...

Oau! Ţi-ai adus ghiozdanul în prima zi de şcoală? a întrebat surprinsă.

Da, am auzit că s-ar putea să primim nişte manuale, aşa că...

A, da! Am uitat de asta...

Băieţi, vine diriga! a intervenit Dani.

Ok. Ar trebui să intrăm în clasă! am spus îndreptându-mă spre uşă.

Mersi că mă faci băiat, Dani! i-a reproşat Ana pe un ton glumeţ.

A, da! Scuze, Greşeala mea! a răspuns Dani indiferent.

Deci, Ana... ce ai mai făcut? am întrebat-o curios în timp ce intram pe uşă. Nu te-am mai văzut demult...

Da... şi mie mi-a fost dor de tine! mi-a spus luându-mă în braţe.

După aceea, Ana s-a dus la ea în bancă, iar eu şi Dani am mers în spatele clasei, la băncile noastre.

Oau! a exclamat Dani.

Ce e?

Tu!

Eu? Ce vrei să spui?

Eşti aici doar de cinci minute şi deja te-ai certat cu fata pe care o iubeşti şi ai vorbit cu fata care a stat între tine şi fata pe care o iubeşti.

Ce vrei să spui cu asta?

Nimic. Doar că... te-ai schimbat.

Poate... Rămâne de văzut dacă asta e bine sau nu...

Apoi m-am aşezat în bancă şi am aşteptat să înceapă ora, nerealizând că Angela a fost martoră la discuţia mea cu Ana şi că a văzut reacţiile noastre...

După ce s-a terminat ora, eu şi Dani am decis să mergem iar pe coridor, însă, înainte să ieşim pe uşă, am aruncat o privire spre Angela. Stătea în bancă, nemişcată, cu capul plecat, privind pierdută înainte. Părul ei şaten încerca să-i ascundă privirea, dar era prea scurt ca s-o învăluie de tot. Am privit-o în ochi şi aproape m-am oprit în loc. Erau atâtea sentimente în privirea ei pierdută, în ochii ei ce nici măcar nu mă vedeau în faţa ei, încât am rămas uimit. Suferinţă, tristeţe, confuzie şi încă ceva ce nu puteam să deslușesc exact îi bântuiau sufletul.

Ai văzut, nu? m-a întrebat Dani în timp ce ieşeam pe uşă.

Da, dar mă aşteptam la asta...

Ştii, poate ar trebui să o laşi în pace o vreme...

Scuze, dar nu pot face asta! am răspuns hotărât, oprindu-mă la fereastră.

Ascultă, ştiu că ţii la ea, dar acum, ea nu mai ştie ce simte...

Ştiu asta. Tocmai de aceea nu pot s-o las în pace!

Chiar dacă ea nu vrea nici măcar să te vadă?

Chiar şi aşa! am răspuns privind pe fereastră. Nu pot s-o condamn pentru asta... Merit fiecare semn de dispreţ din partea ei... pentru ce i-am făcut, pentru cât a suferit din cauza mea.

Şi totuşi nu vrei s-o laşi în pace...

Nu! am spus la fel de hotărât. Ştiu ce înseamnă să suferi, să nu ştii ce simţi sau ce ar trebui să simţi... Să vrei să uiţi şi să nu poţi... Dacă va continua să simtă aşa, o va distruge!

Şi crezi că o poţi salva?

Nu ştiu, dar pot să încerc! Şi voi face tot ce pot să reuşesc!

Şi dacă dai greş?

Voi încerca din nou... şi din nou... şi din nou, până voi reuşi să-i readuc zâmbetul pe buze.

În ritmul ăsta *tu* te vei distruge!

Dacă voi reuşi să-i aduc fericirea, va merita...

Tu vorbeşti serios? m-a întrebat uimit.

Normal că vorbesc serios... doar e vorba de Angela!

Hey! Nu mă mai vorbi pe la spate! a intervenit Angela ieşind din clasă.

Nu te vorbesc pe la spate... Dacă vrei, îţi spun tot ce simt faţă în faţă.

Nu vreau! a răspuns hotărâtă.

Atunci te vorbesc pe la spate...

Poftim?

Dacă nu mă laşi să vorbesc cu tine, voi vorbi *despre* tine! Aşa cum am spus, nu te-am uitat.

Dar eu te-am uitat, aşa că...

Ba nu m-ai uitat.

Ce?

M-ai auzit... Nu m-ai uitat şi tu ştii asta.

Cum îndrăzneşti să crezi că încă mă cunoşti? *Tu* eşti motivul pentru care mă port aşa, din cauza ta am suferit atât! mi-a reproşat cu o privire rece. Iar tu nici măcar nu te-ai deranjat să mă cauţi măcar o dată în toată vacanţa!

Angela, asta e vina mea! a intervenit Dani.

Tu nu te băga! s-a răstit la el.

Hey! Nu ţipa la el... N-are nicio vină!

Ţip la cine vreau, clar? E prietenul tău, aşa că nu-mi pasă dacă se supără sau nu!

Destul! m-am răstit la ea. Ştiu că ai vrea să nu mă mai vezi vreodată şi înţeleg asta! Dar nu rupe relaţiile cu cei din jurul tău doar pentru că îi cunosc şi eu!

A, da... Am uitat că toţi ceilalţi sunt mai importanţi decât mine...

Ce?! Ştii că nu-i adevărat!

Cum aş putea să ştiu? a întrebat lăsând privirea în pământ. Ai fost la Ana fără să-mi spui dinainte, l-ai înfruntat pe Robert, iar eu am aflat ultima de asta... I-ai promis Anei că nu vei lupta, când eu nici măcar nu ştiam de luptă. În final, ai luptat doar pentru că ţi-a dat voie ea... şi ai câştigat. Ai luptat pentru Ana şi ai câştigat! Si m-ai rănit pe mine... Şi acum vrei să te iert, să fie totul ca la început? Cred că glumeşti...

Te înşeli! i-am răspuns oftând.

Poftim?

Nu vreau să fie ca la început... Mi-am pierdut dreptul ăsta.

Aici ai dreptate! a exclamat triumfătoare. Dar atunci... ce vrei? m-a întrebat derutată.

Vreau să... vreau să te uit! am răspuns ocolindu-i privirea.

Ce?! a exclamat Dani în timp ce Angela rămăsese fără cuvinte.

Bine! mi-a răspuns Angela după câteva secunde. Deci asta vrei! a continuat pe un ton oarecum ameninţător.

Fără să mai spună ceva, a intrat în clasă închizând uşa în urma ei.

Ai fost cam dur cu ea, nu crezi? m-a întrebat Dani îngrijorat.

Poate, dar a trebuit... E singura cale...

Eşti sigur de asta?

Nu, dar trebuie să încerc...

Bine, atunci. Dar ar trebui să încetezi să te mai prefaci! a spus pe un ton autoritar.

Ce vrei să spui? am întrebat confuz.

Nu ai uitat-o şi ştii asta. Ea e îngerul tău... şi mereu va fi aşa.

Ştiu, ştiu...

Atunci de ce ai spus asta?

Ai văzut ce privirea avea când a auzit asta?

Da. Era uimită, la fel ca mine...

Aia n-a fost uimire, a fost teamă.

Teamă?

Da... Îi era teamă să creadă asta.

Deci... chiar dacă ţi-a spus că te-a uitat, ea nu vrea să creadă că tu vrei s-o uiţi?

Exact.

Şi... ce ai de gând să faci acum?

Nu ştiu...

Oricum, indiferent ce ai face, sfatul meu e să nu te mai prefaci! mi-a spus pe un ton rece. Mai ales dacă vrei să faci o impresie bună mâine...

Ce vrei să spui?

Am auzit că începând de mâine vom avea un coleg nou...

Pe cine? am întrebat curios.

Nu ştiu... De fapt, nu se ştie nici măcar dacă e băiat sau fată. Am aflat doar că s-a transferat din alt oraş.

Ce-ar fi dacă ar fi fată? am întrebat zâmbind.

Atunci ar fi... Hey! Stai un pic! a tresărit Dani. Doar nu te gândeşti să te dai la ea, nu?

Nici chiar aşa, dar ar fi interesant să avem o fată nouă în clasă. Şi cine ştie, dacă ne vom înţelege bine...

Dar nici măcar nu ştii cum arată! Şi în plus, cum rămâne cu Angela?

Voi rezolva totul cu ea...

Într-o singură zi?

Da! am răspuns hotărât.

Dar diriga a spus că ne va mai ţine doar o oră... nu mai ai mult timp...

Atunci cred că trebuie să mă grăbesc, nu?

Hmm... te-ai schimbat mult în vacanţa asta, Andrei!

Ce vrei să spui?

Eşti mai hotărât. De obicei îţi era teamă că vei da greş.

Încă îmi este... Dar dacă voi face tot ce pot, nu voi avea ce să regret.

Bună atitudine!

Brusc, se deschise uşa clasei noastre. Era Angela... gata de plecare.

Hey, Angela! Unde pleci? a întrebat Dani.

Acasă! a răspuns hotărâtă.

De ce? am întrebat uimit. Mai avem doar o oră de stat la şcoală...

Vrei să mă uiţi? m-a întrebat cu o privire rece. Am să-ţi dau ocazia! a spus pe un ton dur, plecând mai departe.

Nu mă aşteptam la asta. Dar, de fapt, nu plănuisem nimic, deci...

Angela, stai! am strigat plecând după ea.

Lasă-mă în pace! a spus continuând să meargă.

Angela! Te rog, stai! am rugat-o, punându-mă în faţa ei.

Am spus să mă laşi în pace! s-a răstit la mine, dându-mă la o parte.

Angela! am spus prinzând-o de mână. Te rog...

Dă-mi drumul! mi-a spus cu o privire încruntată.

Doar ascultă-mă un pic...

Am spus să-mi dai drumul! a strigat eliberându-şi mâna.

Bine, dar ascultă-mă, te rog!

Nu vreau! mi-a răspuns hotărâtă.

Dar...

Lasă-mă în pace! mi-a repetat reluându-şi drumul.

Te rog! am rugat-o mergând pe lângă ea. Vreau doar să vorbim...

Nu am ce să-ţi spun!

Dar eu am! i-am răspuns oprind-o la capătul coridorului.

Dar eu nu vreau te mai ascult! s-a răstit iar la mine. Aşa că lasă-mă în pace dacă ştii ce-i bine pentru tine! mi-a spus pe un ton ameninţător.

Poftim? am întrebat surprins. Mă amenințI?!

Bravo. Primul pas e cel mai greu.

Ce e, dragă? Eşti surprins să vezi că şi eu pot să fiu rea? m-a întrebat zâmbind răutăcios.

Ai dreptate, sunt surprins...

Chiar sper să merite asta...

Bun! mi-a răspuns zâmbind mulţumită. Ţi-am spus că nu mă mai cunoşti!

Nici nu vreau să te cunosc! i-am răspuns pe un ton rece.

Nu e adevărat, dar trebuie să crezi...

Aşa cum am spus, vreau să te uit! am continuat ferindu-mi privirea de ochii ei. Dar altceva mă surprinde...

E mai bine dacă te îndepărtezi de mine.

Ce anume? a întrebat derutată de tonul meu calm, aproape trist.

Sunt surprins să văd că ai uitat de ce ne-am despărţit.

Tu eşti îngerul meu, dar te-am rănit prea mult.

Poftim? a întrebat uimită de afirmaţia mea.

Ne-am despărţit pentru că n-ai avut încredere în mine.

Şi ai avut dreptate, Angela... De-asta trebuie să mă uiţi.

Iar eu am luptat ca să îţi demonstrez că te iubesc... Am ales să lupt, chiar dacă asta însemna să-mi încalc promisiunea făcută unei persoane importante... Am ales să lupt!

Pentru că te iubesc. Dar acum tu trebuie să mă urăşti...

Iar acum *tu* mă ameninţi?! Chiar crezi că mi-e frică să te înfrunt?

Nu vreau să te pierd, dar trebuie.

Înseamnă că *tu* nu mă cunoşti *pe mine*!

Dacă rămâi, vei suferi din nou.

Angela n-a mai spus nimic. Se uita la mine uimită şi nu mai ştia ce să spună... Mă privea de parcă nu mă recunoştea, de parcă îl căuta în mine pe băiatul acela nevinovat care o iubea atât şi de care se îndrăgostise şi ea... Dar băiatul acela era rătăcit în adâncurile sufletului meu, legat în lanţuri şi încuiat într-o cuşcă, astfel încât să nu poată evada. Pentru că tocmai din cauza acelui băiat, un înger a ajuns să cunoască lacrimile şi suferinţa. Pentru asta, acel băiat avea să rămână închis până când acel înger va uita ce înseamnă durerea şi se va înălţa din nou deasupra mea, recâştigându-şi vitalitatea şi libertatea de altădată. Până atunci, acel băiat nu va putea fi găsit nici măcar de Angela...

Chiar dacă îmi simţeam inima înfăşurată cu sârmă ghimpată, ştiam că ea nu trebuie să găsească acel băiat ce ar putea s-o rănească din nou. În mintea mea, asta era singura cale ca ea să-şi regăsească aripile, chiar dacă asta însemna să mă mint pe mine însumi şi să-mi calc sentimentele în picioare.

Dar după câteva clipe, ceva se schimbase... Angela a închis ochii pentru câteva clipe, şi-a dat capul într-o parte, strângând din pumni, iar apoi m-a privit direct în ochi, având o strălucire ciudată în privirea ei hotărâtă. Apoi... a plecat.

Imediat după plecarea ei, am auzit nişte paşi îndreptându-se spre mine.

Hey! a strigat o voce cunoscută.

M-am întors să văd cine e, dar am fost surprins de un croşeu ce m-a doborât la pământ.

Ce nai... Dani?! am exclamat surprins, privindu-l cum îşi scutura mâna dreaptă. Pentru ce naiba a fost asta? am întrebat furios.

Ţi-am spus să nu te mai prefaci! s-a răstit la mine.

Nu mă prefac! i-am răspuns ridicându-mă în picioare.

Nu mă minţi! a strigat lovindu-mă din nou.

Nu te mint! am strigat şi eu.

Ba da! s-a răstit luându-ţi avânt cu gândul să mă lovească din nou.

Bine, bine! am spus oprindu-l. Ai dreptate, mă prefac. Am minţit-o pe Angela. Dar asta e singura cale...

Nu te cred! Nu cred că tu ai alege o cale care ar răni-o atât pe Angela, chiar dacă ar fi singura cale!

Chiar începeam să am îndoieli cu privire la asta, la intenţiile mele. Credeam că eram hotărât, dar simplul gând că Angela va fi rănită din nou... *Aşa e mai bine!* mi-am spus încercând să-mi recâştig încrederea că fac ceea ce trebuie.

Totul se va termina azi, ţi-am mai spus...

Nu-mi pasă! Vreau să încetezi acum! a spus hotărât.

Hey, ce se întâmplă aici? a întrebat Alexandra ieşind de la baie.

Nimic! a răspuns Dani. Du-te în clasă, Alexandra! Asta e între mine şi Andrei.

Poftim? V-aţi certat?! a întrebat surprinsă. De ce?

Nu contează! Du-te în clasă! s-a răstit la ea.

Ştii că nu o să te asculte, nu, Dani? l-am întrebat zâmbind.

Ba o să mă asculte, iar tu o să încetezi în clipa asta!

Nu pot să fac asta! am răspuns hotărât.

Ba poţi şi o vei face! a strigat Dani.

Sau ce? am întrebat sfidător.

Sau te lovesc din nou! a răspuns hotărât.

Poftim?! a exclamat Alexandra uimită, care nu făcuse niciun pas.

Poţi să încerci! i-am spus lui Dani cu un ton indiferent. Dar de data asta nu mă vei mai atinge! am continuat încrezător.

Îndoielile mele dispăruseră. Eram sigur că asta era cea mai uşoară şi mai rapidă metodă de a o convinge pe Angela să mă uite şi să înveţe să zâmbească din nou. Chiar dacă nu-mi plăcea metoda...

Hey! Nu fi încrezut doar pentru că l-ai învins pe Robert! mi-a atras atenţia Dani. Eu deja te-am lovit de două ori!

Chiar dacă m-ai lovit de două ori în mai puţin timp decât Robert, asta nu înseamnă că vei reuşi să mă loveşti din nou!

E o singură cale să aflăm! a spus strângând din pumni. Eşti sigur că nu vrei să renunţi de bunăvoie?

Ţi-am mai spus... nu pot să fac asta! am răspuns hotărât.

Cum vrei tu! a spus Dani în timp ce îşi lua avânt.

Opreşte-te! a strigat Alexandra punându-se în faţa mea cu braţele întinse în lateral, privind hotărâtă în ochii lui Dani.

Alexandra, dă-te la o parte! i-a strigat Dani oprindu-se la câţiva centimetri de ea.

Nu! a răspuns hotărâtă.

Alexandra!

Am spus nu! a strigat şi mai hotărâtă. Nu ştiu ce e între tine şi Andrei, dar se termină aici şi acum! s-a răstit la el privindu-l direct în ochi.

Niciunul din noi nu a spus nimic timp de câteva clipe.

Deci asta era! a exclamat Dani, relaxându-se.

Înţelegi acum, nu, Dani? l-am întrebat zâmbind.

Da, dar rişti mult aşa... Dacă dai greş...

N-o să dau greş! am răspuns hotărât.

Bine atunci! Poţi să te dai la o parte acum! i-a spus Alexandrei, care nu se clintise deloc.

Deci s-a terminat? a întrebat Alexandra nesigură.

Aproape, dar depinde doar de Andrei.

Acum că s-a clarificat totul aici, scuzaţi-mă, dar trebuie să plec! am spus făcând o plecăciune în joacă.

Unde pleci? a întrebat Alexandra nedumerită.

Trebuie să merg undeva înainte să rezolv problema...

Unde? a întrebat curioasă.

E secret! am răspuns zâmbind. Ne vedem mâine! am spus plecând.

În gândul meu era un singur loc unde puteam să merg într-o astfel de situaţie... Nu mai fusesem acolo de vreo doi ani, dar ştiam că va avea acelaşi efect asupra mea, că mă va ajuta să decid ce şi cum urma să fac mai departe. În câteva minute am ajuns la acelaşi pod unde ajunsesem întâmplător acum doi ani când nu ştiam ce să fac în legătură cu relaţia dintre mine şi Katy. Nu am mai fost acolo de atunci, însă am privit spre acel pod în fiecare zi de la fereastra clasei mele. Nu ştiam dacă cineva a observat asta sau dacă puteam fi văzut de colegii din clasă, dar nici nu-mi păsa. Acel pod era singurul loc din oraş în care puteam să aştept în linişte, să mă pregătesc pentru ce va urma. La fel ca şi prima dată, nu am simţit cum a trecut timpul. Eram pe punctul de a pleca, când Alexandra a venit la mine.

Bună, Andrei! mi-a spus zâmbind.

Alexandra? Ce cauţi aici? am întrebat surprins.

Ţi-ai uitat ghiozdanul la şcoală aşa că am venit să ţi-l aduc...

Dar... cum ai ştiu că sunt aici? am întrebat confuz.

Am observat că în timpul orelor, din când în când, te uiţi pe fereastră căutând ceva. Iar după ce găseşti acel ceva, începi să priveşti în gol. Într-o zi am fost curioasă să văd la ce te uiţi aşa că m-am aşezat în banca ta în timp ce tu erai plecat în pauză şi am văzut podul acesta... M-am gândit că aici ar trebui să te caut prima oară. Văd că am avut dreptate! a spus zâmbind.

Da, ai avut dreptate...

Hey, e deja a doua oară când îşi aduc ghiozdanul... Sper că n-o să devină un obicei, nu?

Sincer, Alexa, nu m-ar deranja asta! am spus zâmbind, luând ghiozdanul din mâna ei.

Alexa?! De unde ţi-a venit asta? a întrebat surprinsă.

A, scuze... Nu mi-am dat seama că am spus asta cu voce tare...

Nu e nevoie să te scuzi. Doar că... nu mi-ai mai spus aşa niciodată.

Ştiu, dar mi s-a părut un nume frumos şi m-am gândit că aş putea să-ţi spun ţie aşa. Mai ales că nu e folosit prea des numele ăsta. E chiar unic... ca tine! am spus zâmbind. Dar dacă nu-ţi place...

Nu, nu e vorba de asta! m-a întrerupt. Îmi place, serios! a spus zâmbind sincer. Dar va trebui să-ţi găsesc şi eu alt nume sau o poreclă, să fim chit! a continuat privindu-mă cu blândeţe.

Da, aşa e. Şi apoi ne vom striga fiecare în mod diferit faţă de ceilalţi! am exclamat entuziasmat. Şi doar noi vom ştii acele nume. Vom fi... unici! am spus schimbându-mi tonul vocii. Ştii... e amuzant! am continuat privind în depărtare.

Ce anume? a întrebat nedumerită.

Dintre toate persoanele care mă cunosc, nu mă aşteptam să fii tu cea care mă va găsi aici. Dar e chiar ironic! am exclamat surâzând.

De ce?

Pentru că dintre toate persoanele, numai tu ai fi putut să mă găseşti aici! Şi totuşi sunt surprins...

Numai eu? a întrebat surprinsă şi ea. De ce tocmai eu?

Pentru că... tu mă cunoşti mai bine decât aproape oricine!

Aproape? a întrebat intrigată.

Da... încă mai sunt câteva lucruri pe care nu le ştii despre mine...

Ca de exemplu?

Să zicem doar că e mai bine dacă nu ştii chiar tot...

Andrei, ce îmi ascunzi? a întrebat curioasă.

Nimic... nu e important! m-am scuzat.

Dar...

Hey, cât e ceasul? am întrerupt-o brusc.

E 11 şi jumătate. De ce?

11 jumate?! am strigat surprins. Stai un pic... nouă şi cincizeci, cincizeci şi cinci, zece şi cinci, zece jumate, zece şi cincizeci, 11 şi cinci, 11 şi douăzeci şi cinci! La naiba! Am întârziat!

Unde? a întrebat Alexandra nedumerită.

Scuze, n-am timp să explic acum! am spus luând ghiozdanul din mâna ei. Ne vedem mâine la şcoală! am continuat începând să alerg.

Dar, Andrei...

Aş fi vrut să îi spun, dar n-am putut... Îmi era teamă că ar fi încercat să mă oprească şi ea, aşa cum a încercat şi Dani. Şi oricum, eram deja în întârziere... Aşa că m-am grăbit să ajung cât mai repede la locul unde avea să se rezolve totul, acolo unde mă aştepta singura persoană care ar mai putea s-o facă pe Angela să zâmbească.

În câteva minute am ajuns lângă parc, unde am încetinit... Eram aproape de destinaţie. După ce am trecut de parc, l-am văzut. Dar aşa cum mă aşteptam, nu venise singur – mai erau încă patru băieţi cu el. Era clar ce vroia el, dar amicii lui nu păreau prea dornici de luptă: unul din ei stătea întins pe treptele Bibliotecii, cu mâinile sub cap şi cu ochii abia deschişi, încercând să rămână treaz; altul stătea rezemat de gardul de piatră al grădinii din faţa Bibliotecii, privind în stânga spre fetele ce se plimbau prin oraş şi zâmbind cuceritor; pe acelaşi gard stătea întins al treilea băiat, care privea visător spre cer; ultimul din cei patru era un tip mai solid decât ceilalţi, avea o privire încruntată şi părea destul de nerăbdător să se lupte, dar gândul lui nu era la mine. În faţa lor stătea cu braţele încrucişate la piept singurul băiat care ar fi reprezentat o problemă pentru mine şi în acelaşi timp singurul care era soluţia la problema mea – cel care urma să readucă zâmbetul pe buzele Angelei – fratele ei, Cristi.

Presupun că pe mine mă cauţi! am spus apropiindu-mă de el.

Depinde. Tu eşti...

Idiotul care a făcut-o pe Angela să plângă? Da, eu sunt.

Vroiam să întreb dacă tu eşti Andrei, dar e bine şi cum ai spus tu. Nu pari prea surprins să mă vezi...

Asta pentru că nu sunt surprins. Mă aşteptam să veniţi... Sper că nu v-aţi supărat că am întârziat vreo zece minute! am spus pe un ton glumeţ.

Poftim? Vrei să spui că ştii exact când am venit? a întrebat surprins.

Nu chiar exact, dar aproximativ... Pe la ora zece şi cinci ai venit prima oară ca să o iei pe Angela, deci pe la zece jumate ai ajuns acasă. Apoi, la 11 şi cinci ai plecat iar, împreună cu prietenii şi aţi ajuns aici la 11 şi 25... Aproximativ! am spus pe un ton jucăuş.

Deci ştii pentru ce am venit, nu? m-a întrebat hotărât.

Da! am răspuns la fel de hotărât. Dar ar fi o problemă...

Care? a întrebat curios.

Deja am primit câteva lovituri pe ziua de azi, aşa că mi-a cam trecut cheful de luptă...

Şi ce dacă? Asta nu ne opreşte să te învăţăm minte!

Da, ai dreptate! Dar se pare că nici prietenii tăi nu au chef de luptă.

Poftim? a întrebat privind înapoi, spre amicii lui.

E evident că fiecare din ei ar vrea să fie altundeva sau să facă altceva decât să lupte cu mine... Aşa că mai rămâi doar tu.

Pot să te învinge şi singur! a exclamat zâmbind încrezător.

Poate, dar sunt sigur că ai prefera o cale mai rapidă de a rezolva problema asta...

La ce te-ai gândit? m-a întrebat curios.

O cursă! am spus hotărât.

O cursă? a întrebat surprins.

Da. O cursă pe aleea din parc... Nu va dura mai mult de zece secunde.

Şi de ce aş accepta să mă întrec cu tine când aş putea pur şi simplu să te învinge în luptă?

Nu ştiu dacă ţi-a spus asta Angela, dar nu sunt genul de persoană căreia să-i fie frică de cineva. Ne luptăm dacă vrei, dar chiar dacă învingi şi chiar dacă mă lupt cu voi toţi deodată, eu n-o să renunţ să fac ceea ce cred eu că e bine...

Şi dacă pierzi cursa, vei renunţa?

Da! am răspuns la fel de hotărât.

Bine, atunci! Toni, Alex, aşteptaţi-ne la capătul parcului! a strigat spre cei doi care stăteau la gard. Voi veţi fi arbitrii!

S-a făcut, Cristi! au răspuns în cor.

Edi, du-i cu maşina! i-a spus celui care stătea în picioare.

Ok! a răspuns scurt.

Cosmin, trezeşte-te! a strigat spre cel de pe scările Bibliotecii. Tu vei dai startul!

Bine! a răspuns somnoros.

Eşti gata? m-a întrebat Cristi.

Oricând! am răspuns hotărât.

Ne-am îndreptat apoi spre alee. Când am ajuns acolo, ne-am aşezat pe poziţii şi am aşteptat startul. Dar Cristi a întrerupt aşteptarea.

Hey, Andrei!

Ce e? am întrebat curios.

De ce faci asta?

Ce anume? am întrebat derutat.

Totul. Cursa, povestea cu Angela... De ce ai mai venit dacă ştiai că te aştept? Puteai să mă eviţi, puteai să...

Ştiu că puteam! l-am întrerupt zâmbind. Dar aşa n-aş fi rezolvat nimic. Angela ar rămâne supărată şi m-ar evita mereu la şcoală, iar când nu va reuşi să mă evite, se va certa cu mine... Trebuie să-i pun capăt cât mai repede! am răspuns strângând din pumni.

Şi atunci ce rost mai are cursa asta? m-a întrebat nedumerit.

Ce vrei să spui? am întrebat confuz.

Vrei ca Angela să fie fericită din nou, pot vedea asta în ochii tăi. Dar de ce ne mai întrecem? Vreau să spun, dacă ai renunţa, totul s-ar termina acum. Nu asta vrei?

Ba da...

Şi atunci?

Cum am spus, nu o să renunţ să fac ce cred eu că e bine decât dacă mă vei învinge în cursă...

Dar ce contează dacă faci cum crezi tu sau cum spun alţii, atâta timp cât rezultatul e acelaşi? Dacă pierzi, Angela va fi mulţumită şi va putea zâmbi din nou. Dacă vei câştiga, vei continua să faci ce crezi tu că e bine, având acelaşi scop: s-o vezi pe Angela zâmbind din nou. Deci, ce rost mai are cursa asta? s-a repetat nedumerit.

Hey, băieţi! a intervenit Cosmin. Nu vreau să vă întrerup, dar mi-e somn! Pot să dau odată startul ca să pot merge acasă să dorm? a întrebat nerăbdător.

Bine, bine! a răspuns Cristi.

Pe locuri...

Să nu te abţii, Cristi! l-am îndemnat. Eu, unul, n-am s-o fac!

Fiţi gata...

Dă tot ce poţi, Andrei! Voi face la fel! mi-a răspuns hotărât.

Start! a strigat Cosmin.

Şi aşa a început cursa. În zece secunde urma să se termine totul, urma să se decidă cine şi cum îi va readuce zâmbetul Angelei. Iar Cristi nu avea de gând să renunţe prea uşor la acest drept. L-am subestimat, nu credeam că e aşa bun la alergat. Startul l-a luat perfect, iar în următoarele două secunde a atins o viteză uimitoare! De mult nu mai întâlnisem pe cineva care să ţină pasul cu mine. Însă în secunda a cincea ceva s-a întâmplat... Mi-am pierdut concentrarea. Nu mai eram atent la cursă, aproape uitasem unde sunt. Doar pentru o clipă, dar îndeajuns ca să îmi amintesc vorbele lui Cristi. „Dacă ai renunţa, totul s-ar termina acum. Nu asta vrei?" Nu m-am putut abţine să nu recunosc că avea dreptate. Asta era tot ce doream: să se termine odată povestea asta, iar Angela să zâmbească din nou. Aşa că de ce nu am renunţat? Nu găseam un răspuns la întrebarea asta... Era de vină orgoliul meu, mândria? Vroiam neapărat să rezolv *eu* problema? De ce? Doar pentru că a fost vina *mea*? Pentru că eu credeam că e datoria *mea* să fac asta? Pentru că vroiam să fac aşa cum credeam *eu* că e mai bine? „Dar ce contează dacă faci cum crezi tu sau cum spun alţii, atâta timp cât rezultatul e acelaşi?" Nu puteam să nu fiu de acord cu el...

Era secunda a opta, iar eu aveam un mic avans faţă de Cristi. Dar în mintea mea erau prea multe gânduri ca să îmi pese de asta. Alergam să câştig cursa, dar de fapt fugeam de mine însumi. Vroiam să repar eu totul, pentru că eu am stricat totul. Dar planul meu improvizat din mers nu era cel mai bun şi ştiam asta. Iar Cristi venise cu o soluţie. Mă rog, nu era chiar o soluţie, dar era o versiune mai bună a planului meu. El putea să aline suferinţa prin care urma să treacă Angela. Ştiam că vorbele mele au rănit-o şi vor continua s-o rănească. Dar dacă îl lăsam pe Cristi să câştige, poate că

Angela nu ar suferi atât de mult. Şi asta era cu siguranţă un lucru bun. În mintea mea era o luptă continuă între mândrie şi raţiune. Dar, cum Angela era la mijloc, mândria a pierdut. Am încetinit, iar Cristi m-a întrecut şi a câştigat la o distanţă de câţiva centimetri.

Bravo, Cristi! au strigat Toni şi Alex în cor.

Mersi, băieţi! le-a răspuns. Dar trebuie să recunosc, a fost o cursă strânsă...

Felicitări! i-am spus trăgându-mi răsuflarea.

Mersi, dar n-aş fi reuşit fără tine...

Ce vrei să spui? am întrebat derutat.

Ţi-ai dat seama ce trebuia să faci şi ai încetinit...

Ba nu! am spus hotărât. M-ai învins cinstit!

Andrei! Nu trebuie să recunoşti asta dacă nu vrei! mi-a spus zâmbind. Oricum, îţi sunt recunoscător că ai ales calea uşoară... N-aş fi vrut să se complice lucrurile...

Ce vrei să spui cu asta? Dacă aş fi câştigat aş fi făcut totul aşa cum credeam eu că e mai bine, iar tu ai fi stat deoparte...

N-am spus niciodată că voi sta deoparte!

Poftim?

Dacă ai fi câştigat, n-ai fi plecat de aici până când n-ai fi renunţat.

Dar...

Uite ce e, eşti un băiat de treabă. Dar Angela e sora mea şi n-am de gând să stau degeaba când ea plânge. A plâns destul vara asta...

Vrei să spui...

Da... Asta a fost cea mai urâtă vacanţă, atât pentru ea, cât şi pentru mine. Nu e prea plăcut să vezi că sora ta stă încuiată în camera ei, plângând după un băiat...

A plâns... toată vacanţa? am întrebat oftând supărat.

Ai fi ştiut dacă ai fi căutat-o...

Crede-mă, am vrut...

Şi de ce n-ai făcut-o? De ce n-ai căutat-o măcar o dată? mi-a reproşat pe un ton dur.

Eu... E complicat...

Bine, nu mai contează... Mă bucur doar că s-a terminat.

Da, bănuiesc că ai dreptate! am spus ezitând puţin. Hey, Cristi... Poţi să... îmi faci o favoare?

Ce anume?

Nu-i spune Angelei despre cursă...

De ce nu? a întrebat curios.

Nu-i spune! Atât îţi cer...

Bine, bine... Şi ce vrei să spun?

Spune-i... spune-i că mi-am dat seama că viaţa e mai dură decât credeam şi că mi-am învăţat lecţia. Că îmi pare rău şi că voi sta departe de ea de acum înainte.

Sigur vrei să-i spun asta? Sună un pic cam... nu ştiu... ca şi când ţi-ar fi frică de ea...

Tu doar spune-i asta...

Ok. Îi voi spune.

Hey, Cristi! a strigat Edi din maşină. Putem pleca odată? Am şi altceva de rezolvat!

Bine, Edi! Plecăm acum... Haideţi, băieţi! a spus privind spre Toni şi Alex. Cosmin, plecăm! a strigat spre cel care ne dăduse startul. La revedere, Andrei!

Pa! Ai grijă de Angela...

O să am! mi-a răspuns zâmbind.

Asta a fost... S-a terminat totul. Ştiind că n-o voi mai deranja, Angela va reuşi să zâmbească din nou şi poate îşi va regăsi aripile. Iar acel băiat, care a rănit-o cândva, va putea vedea din nou acei ochi albaştri ce l-au fermecat. Acel băiat va ieşi din nou la suprafaţă, dar n-o va mai răni pe Angela. Îşi va continua viaţa în mod obişnuit, la fel ca şi îngerul său.

Am plecat apoi spre casă, zâmbind victorios şi cu o strălucire în ochi. Totul a decurs conform planului. Nu puteam să nu fiu fericit de asta sau să nu-mi exprim fericirea. Aşa că în timp ce mergeam, am spus doar atât:

Misiune îndeplinită!

Apoi am râs. Atât pentru că tratam o problemă serioasă de parcă ar fi fost un joc, cât şi pentru că mi se părea absurdă această afirmaţie. Mă simţeam victorios, dar ce câştigasem de fapt? Distanţa faţă de Angela? Faptul că ea mă va uita? Că mă va ignora la şcoală? Adevărat, va reuşi să zâmbească din nou – până la urmă – dar va mai zâmbi vreodată pentru mine? Aş putea accepta faptul că ea va zâmbi pentru altcineva? Ştiam răspunsul la fiecare întrebare şi totuşi... Misiune îndeplinită? Poate. Dar consecinţele nu erau prea favorabile pentru mine...

Capitolul VII: Deja-vu

Tuturor ne plac surprizele. Indiferent ce spunem altora, ştim că este adevărat. Dacă nu am avea parte de surprize, viaţa ar fi previzibilă, iar în timp ar deveni chiar plictisitoare. Chiar dacă uneori am vrea să putem controla totul, să ştim că nimic nu ne va strica planurile sau că putem alege să stăm acasă fără ca nimeni să ne sune şi să ne propună o ieşire în oraş, surprizele sunt întotdeauna bine-venite. Chiar dacă sunt neplăcute, chiar dacă ne strică toate planurile şi simţim că totul se prăbuşeşte în jurul nostru, surprizele sunt cele care ne determină să mergem mai departe, să finalizăm planurile, să ieşim din ruine şi să fim mai mulţumiţi de noi înşine decât am fi fost dacă totul ar fi decurs aşa cum am dorit. Îmi plac surprizele şi ştiu că şi ţie îţi plac, chiar dacă la început poate vei nega asta. Ce îmi place cel mai mult la o surpriză – poate şi ţie îţi place acelaşi lucru – e că întotdeauna vine când nu te aştepţi. Desigur, dacă m-aş aştepta să se întâmple, atunci nu ar mai fi o surpriză... Dar aşa cum am mai spus, faptul că te surprinde îţi face viaţa mai interesantă şi mai plină de evenimente, aşa cum am crezut că va fi clasa a XI-a pentru mine. Şi am avut dreptate...

A doua zi de şcoală a început frumos: cer senin, vânt uşor, atmosferă plăcută, eu eram relaxat, nu mai aveam emoţii, nu-mi mai era frică de reacţiile altora, nu mai regretam nimic. Dimpotrivă, eram chiar mulţumit de ceea ce făcusem. Pentru mine, totul revenise la normal. Sau cel puţin aşa credeam...

Prima persoană pe care am văzut-o a fost Dani, care, la fel ca şi în ziua trecută; stătea la fereastra din faţa clasei noastre.

Hey, Dani!

Andrei! a exclamat bucuros. Ce mai faci, omule?

Bine, cred... Ce ai păţit? am întrebat surprins de starea lui de spirit.

Ce vrei să spui? a întrebat derutat.

Eşti fericit. Tu nu eşti niciodată fericit dimineaţa. Iar acum eşti bucuros să mă vezi. E surprinzător, mai ales după întâmplarea de ieri...

Da, în legătură cu asta... Îmi pare rău, nu ştiu ce m-a apucat...

Nu, nu... Ai avut dreptate, nu trebuia s-o mint pe Angela.

Da, dar trebuia să am încredere în tine, trebuia să îmi dau seama că ai un plan... şi să nu reacţionez aşa violent.

Stai liniştit. E şi vina mea. Nu a fost frumos ce am făcut...

Dar a funcţionat! a exclamat zâmbind.

Ce vrei să spui? am întrebat curios.

Angela e mai fericită ca oricând. Mai are un pic şi începe să danseze în clasă...

Stai un pic! Angela a venit deja? am întrebat uimit.

Da, e în clasă. Zâmbeşte şi sare într-una, de când a venit.

Deci, stai un pic. Angela a venit la şcoală deja... înaintea mea?! am exclamat şocat.

Da, ştiu. Şi eu m-am mirat s-o văd atât de devreme la şcoală, dar dacă e fericită, nu mă interesează altceva.

Deci e fericită?

Da, omule, nu mă asculţi? Zâmbeşte de parcă ar fi câştigat la loterie! mi-a răspuns râzând.

Atunci... înseamnă că am reuşit...

Da, omule. Nu ştiu ce ai făcut, dar a funcţionat. E chiar mai fericită decât era atunci când eraţi împreună. Fără supărare...

Nu mă supăr. De fapt, chiar mă bucur... Am îndeplinit primul obiectiv pe care mi l-am propus pentru anul ăsta..

Primul? a întrebat surprins. Şi care e al doilea? a întrebat curios.

Bună, băieţi! a intervenit Ana, care abia venise la şcoală.

Bună, Ana! am răspuns zâmbind.

Iar ai venit fără ghiozdan! i-a atras atenţia Dani.

Da, de ce? Ne trebuie ghiozdanul? a întrebat curioasă.

Da, desigur! i-a răspuns Dani. Toată lumea şi l-a adus astăzi.

Da, Ana. Ai uitat că ieri am primit o parte din manuale? am întrebat amuzat. Astăzi le primim pe restul...

A, da... Am uitat! s-a scuzat ea.

Ce-i cu tine, Ana? a întrebat Dani.

Ce vrei să spui? a întrebat nedumerită.

Pari distrasă. Adică... mai distrasă decât de obicei! a spus glumind. S-a întâmplat ceva?

A, nu! Doar că nu-mi stă gândul la şcoală! a răspuns zâmbind.

Dar la ce îţi stă gândul? am întrebat-o curios.

Poftim? a întrebat surprinsă, înroşindu-se un pic. A, nu... la nimic... Scuze, trebuie să plec! a spus grăbindu-se în clasă, ocolindu-ne privirile nedumerite.

Ce a fost asta? a întrebat Dani uimit.

N-am idee... Se poartă cam ciudat, chiar şi pentru ea.

Da, ai dreptate... Hey, eşti pregătit? m-a întrebat dintr-odată.

Pentru ce? am întrebat confuz.

Azi vine colegul cel nou... sau colega! a spus zâmbind.

A, da! Am uitat complet de asta...

Hey, vine diriga! Hai să intrăm în clasă!

Ok.

Deci, cum crezi că va arăta? m-a întrebat curios.

Nu ştiu, dar cum am spus şi ieri, sper că va fi...

Hey, Andrei! m-a întrerupt Ana în timp ce treceam pe lângă banca ei. Putem vorbi ceva în pauză?

Bine! am răspuns indiferent.

Bună ziua, copii! a spus doamna dirigintă, intrând pe uşă.

Bună ziua! am răspuns odată cu clasa, în timp ce ne grăbeam spre locurile noastre.

Astăzi am o surpriză pentru voi. Aşa cum poate aţi auzit, începând de astăzi veţi avea un coleg nou. Să vă purtaţi frumos cu el.

Da, doamna dirigintă! au răspuns colegii în cor.

Deci e băiat! mi-a şoptit Dani din spate.

Chiar acum e la uşă! a continuat doamna dirigintă. Poţi să intri, Darius! a spus privind spre uşă.

Stai puţin... Darius? am spus surprins. Să fie oare...

Haide, Darius! l-a îndemnat din nou.

În cele din urmă a păşit înăuntru. Nu-mi venea să cred...

Darius?! am strigat surprins.

Bună, Andrei! mi-a răspuns zâmbind.

Vă cunoaşteţi? a întrebat doamna dirigintă un pic surprinsă.

Da! a răspuns Darius. Am fost colegi în generală...

Ce cauţi aici? l-am întrebat uimit.

Ce, n-ai fost atent? Sunt noul tău coleg!

Darius, poţi să te aşezi în ultima bancă din mijloc!

Bine, doamna dirigintă! a răspuns Darius, îndreptându-se spre locul său şi trecând pe lângă banca mea – a patra, pe rândul de la fereastră.

Darius! Ce cauţi aici? l-am întrebat din nou când a ajuns lângă mine. Ar fi trebuit să fii...

Andrei! mi-a atras atenţia doamna dirigintă. Puteţi discuta cât vreţi, dar în pauză!

Da, doamna dirigintă! m-am scuzat.

Nu puteam să-mi dau seama de ce a venit Darius aici. Trebuia să fie în Bucureşti, ca şi până atunci. Şi totuşi, el a venit aici, pe neaşteptate, spunând că va fi coleg cu mine. În acel moment nu mai ştiam cum să mă simt... Pe de o parte, eram bucuros că puteam să-l văd din nou, după atâta timp, dar pe de altă parte... odată cu el a readus şi amintirile acelea vechi şi regretele mele faţă de Katy. Credeam că totul va reveni la normal odată ce am rezolvat problemele mele cu Angela, dar acum totul părea să devină mai complicat ca oricând. Trebuia să aflu de ce a venit aici.

Din fericire, ora a trecut repede, deşi nu eram deloc atent la ce spunea doamna dirigintă.

Ura! S-a sunat! a strigat Angela bucuroasă.

Oau! am exclamat surprins de reacţia ei.

Cine e fata aceea? m-a întrebat Darius din bancă.

Nu contează. Mai important, ce cauţi aici? l-am întrebat pe un ton dur, mergând spre banca lui.

Cum am mai spus, sunt noul tău...

Nu la asta m-am referit! l-am întrerupt aşezându-mă pe scaunul din faţa băncii lui. De ce ai venit?

Ce e, Andrei? Nu te bucuri să mă vezi? m-a întrebat supărat.

Nu e vorba de asta. Dar...

Uite, îţi spun mai târziu despre asta. Acum spune-mi, ce ai mai făcut? Şi ce e cu fata aceea de e aşa de veselă? m-a întrebat zâmbind.

Ea... Ea e...

Ea e Angela! a intervenit Alexandra, trăgându-şi un scaun şi punându-se la banca noastră.

Da, e Angela! am repetat eu. Şi aceasta e...

Eu sunt Alexandra! m-a întrerupt întinzând mâna spre Darius.

Eu sunt Darius! a spus strângându-i mâna.

Deci tu ai fost prieten cu Andrei în generală? l-a întrebat ea.

Da, am fost unul din cei mai buni prieteni ai lui! a răspuns aproape mândru.

Şi spune-mi, cum era el atunci? Tot aşa aiurit? a întrebat râzând.

Hey! i-am atras atenţia Alexandrei.

Ei bine, nu ştiu cât de aiurit e acum, dar pe atunci era mai tot timpul pierdut în lumea lui...

Ce vrei să spui cu asta? l-am întrebat revoltat.

Tot timpul dădea de necaz, se purta de parcă nu îi păsa de nimeni şi visa tot timpul cu ochii deschişi...

Hey, asta nu-i adevărat! am strigat. Visam cu ochii deschişi doar în luna Mai...

A, da. Scuze, am uitat când mi-a spus asta Katy...

Cine e Katy? a întrebat Alexandra curioasă.

O fată din clasa noastră. Era aproape la fel de nebună ca noi. Dar Andrei era cel mai nebun dintre noi, mai ales când era şi ea prin zonă...

Ce vrei să spui? a întrebat Alexandra.

Darius! i-am atras atenţia. Asta nu e important...

Da, am uitat... Scuze. Deci, Andrei... spune-mi, ce ai mai făcut?

A, nu prea multe... lucruri obişnuite.

Poftim? Lucruri obişnuite?! a exclamat Alexandra râzând uşor.

Ce e, Alexandra? a întrebat-o Darius nedumerit.

Scuze, dar nu mi se pare un lucru obişnuit să devii cel mai cunoscut băiat din liceu! a spus zâmbind.

Alexandra, nu-l interesează asta...

Cum să nu? Spune-mi, te rog...

Ei bine, ai remarcat-o deja pe fata veselă din prima bancă de la perete, nu? a spus arătând spre Angela, care se pregătea să iasă în pauză.

Da, desigur. Cum era să n-o remarc? a întrebat glumeţ.

Ea e Angela, fosta prietenă a lui Andrei...

Aha, deci asta era... De asta ai ezitat când te-am întrebat cine e, nu-i aşa, Andrei?

Ei bine...

Dar, stai... Mai sunt multe de zis! a exclamat Alexandra.

Ca de exemplu? a întrebat Darius curios.

O vezi pe fata aceea din prima bancă de pe rândul ăsta?

Da, ce e cu ea?

Ea e Ana! i-a răspuns Dani, care s-a alăturat discuţiei noastre.

Da! a spus Alexandra.

A, da. Am uitat... Ana vroia să vorbească ceva cu mine! am spus ridicând-mă de pe scaun.

Hey, unde crezi că pleci? m-a oprit Darius.

Ţi-am spus, vreau să văd ce vrea Ana să-mi spună...

O, nu! Nu pleci nicăieri până nu aud tot ce au colegii tăi de spus despre tine! mi-a spus hotărât.

Dar...

Niciun dar! Ştii că n-ai cum să câştigi acum...

Bine! am spus resemnat, aşezându-mă din nou pe scaun.

Grozav...

Deci, Alexandra... Spune-mi despre Ana.

Ei bine, Ana e motivul pentru care Angela şi Andrei s-au despărţit...

Vrei să spui că Andrei a părăsit-o pe Angela pentru Ana? a întrebat Darius uimit.

Nu chiar! a spus Dani. Vezi tu, totul a început de ziua Anei, când ea a fost internată în spital la Timişoara. Andrei a aflat că ea avea să fie singură de ziua ei...

Aşa că a vrut să facă ceva pentru ea! a continuat Alexandra.

Da! Aşa că s-a dus s-o viziteze, deşi în ziua aceea aveam teză la matematică...

Exact! Dar şi Robert, prietenul Anei, avea teză în aceeaşi zi. Doar că el n-a fost s-o viziteze...

Şi Robert a aflat de vizita lui Andrei? a întrebat Darius curios.

O, da! a exclamat Alexandra. De aici începe să devină interesant...

Vezi tu, nimeni nu ştia ce s-a întâmplat în ziua aceea între Ana şi Andrei aşa că au început să circule multe zvonuri prin şcoală! continuat Dani. Şi asta l-a enervat pe Robert.

Da. Iar atunci când Ana s-a întors la şcoală mai devreme decât trebuia şi a venit mai întâi la Andrei, Robert l-a provocat pe Andrei la o luptă! a spus Alexandra.

De fapt, nu-i chiar aşa! i-am întrerupt. Eu sunt cel care l-a provocat pe Robert...

Stai un pic! a exclamat Darius. Vrei să spui că tu l-ai provocat pe Robert, prietenul Anei, la o luptă, în timp ce aveai o relaţie cu Angela? m-a întrebat surprins.

Nu chiar! am răspuns un pic trist. După ce Ana a venit prima oară l-a mine, Angela a văzut cum ne îmbrăţişam. Aşa că a decis să luăm o pauză până când se va clarifica ce e între mine şi Ana.

Deci era ceva între voi doi? m-au întrebat toţi în cor.

Nu! am răspuns hotărât. Sau cel puţin... nu cred că era. O plăceam, e adevărat. Dar atunci nu puteam să o consider pe Ana mai mult decât o prietenă. Dar nu ştiam dacă ea simţea acelaşi lucru pentru mine.

Şi de ce n-ai întrebat-o? m-a întrebat Darius.

Am încercat, crede-mă! Dar mi-a spus că îmi va răspunde doar dacă îi promit că nu voi lupta cu Robert...

Şi ce ai făcut? a întrebat Darius.

I-a promis că nu va lupta! a răspuns Alexandra.

Dar tot s-a dus să-l înfrunte pe Robert! a continuat Dani.

Deci şi-a încălcat promisiunea? a întrebat Darius surprins.

Nu, şi-a păstrat promisiunea... nu s-a luptat cu Robert! i-a răspuns Dani.

Dar ai zis...

L-a înfruntat pe Robert, dar nu s-a luptat, chiar dacă a primit câteva lovituri! l-a lămurit Alexandra.

Hey! M-a lovit doar de două ori! am spus revoltat.

Şi cine a câştigat? a întrebat Darius curios.

Tu cine crezi? l-a întrebat Dani zâmbind.

Vrei să spui că...

Exact! a răspuns Alexandra. Andrei l-a învins în cele din urmă...

Dar cum? a întrebat Darius curios. Cum a câştigat fără să lupte?

A venit Ana şi i-a dat voie să lupte! a răspuns Dani.

Iar apoi, Andrei l-a doborât pe Robert dintr-o singură lovitură! a continuat Alexandra.

Iar apoi, eu şi Angela ne-am despărţit definitiv. Punct! am spus iritat. Acum pot să văd ce vroia Ana?

N-am terminat bine întrebarea că s-a şi sunat de oră.

Grozav! am exclamat supărat. Mă duc în banca mea... Mai vorbim în pauză.

Nu mai rezistam să stau cu ei. Mi-a fost teamă că odată cu venirea lui Darius voi începe să regret din nou ce s-a întâmplat între mine şi Katy... sau ce nu s-a întâmplat. Dar acum trebuia să îndur cum ceilalţi spuneau povestea mea, o poveste care m-a aruncat într-o depresie monotonă din care cu greu am reuşit să ies. Abia rezolvasem situaţia între mine şi Angela, iar acum mi se reaminteau greşelile făcute faţă de ea... Nu puteam să accept aşa ceva. Aşa că am plecat în banca mea, încercând să uit din nou ce s-a întâmplat, încercând să trec din nou peste toate regretele... Nu dădeam atenţie nimănui, nici măcar lui Dani care mă striga într-una sau Anei care se ridicase din bancă, vrând să vină înspre mine, dar care s-a oprit când a intrat diriga în clasă... În acea oră m-am simţit de parcă aş fi fost singur în clasă şi nimeni nu putea ajunge la mine... şi ce era mai rău era că eu alesesem asta. Eu vroiam să fiu singur, să mă îndepărtez de toţi, astfel încât să nu-mi mai poată aminti nimeni de ce s-a întâmplat în trecut. Vroiam doar să stau în banca mea şi să privesc în gol, ca şi când nimic n-ar fi în jurul meu. Ceea ce am şi făcut, chiar dacă îmi amintea foarte mult de prima lună din vacanţa de vară.

– Andrei! Hey, trezeşte-te! a strigat Darius, care venise lângă mine după ce se sunase de pauză.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat derutat.

– Şi mai ziceai că visezi doar în luna Mai! a exclamat el râzând uşor.

– Ah, tu erai! am exclamat indiferent.

– Uite ce e, Andrei. Îmi cer scuze pentru pauza trecută. Dani mi-a povestit ce s-a întâmplat după lupta cu Robert... Regret că te-am forţat să îţi aminteşti iar asta.

– E în regulă, doar că... a fost cam neaşteptat.

– Neaşteptat? a întrebat surprins. E normal să fiu curios în legătură cu ce ai mai făcut în ultimii doi ani şi ceva, nu?

– Da, dar nu la asta mă referem.... Când te-am văzut intrând pe uşă, primul lucru la care m-am gândit a fost...

– Katy, nu? m-a întrerupt. Încă te mai afectează...

– Nu! am răspuns hotărât. Adică... nu ştiu... poate.

– Hey! E în regulă. Ea a fost prima fată de care te-ai îndrăgostit... E normal să îţi mai aminteşti de ea, chiar şi după atâta timp.

– Problema nu e că îmi mai amintesc de ea... sau că încă mai regret că nu i-am spus ce simt...

– Dar atunci?

– Problema e că şi ea simţea la fel pentru mine! am spus oftând dezamăgit.

– Deci ţi-ai dat seama! a exclamat Darius zâmbind.

– Da... Hey! Stai puţin... Tu ştiai asta? am întrebat surprins.

– Desigur! a răspuns calm.

– Dar... atunci de ce nu mi-ai spus? am întrebat revoltat.

– Fii serios, Andrei! Ce ai mai fi învăţat dacă ştiai că te place?

– Dar...

– Gândeşte-te... Dacă ai fi ştiut, cine ştie cum ai fi reacţionat... Poate ai fi fost prea sigur pe tine şi ai fi făcut ceva care ar fi stricat totul. Sau poate că aţi fi ajuns să fiţi împreună, dar asta doar pentru că erai sigur că ea deja te plăcea. Dacă nu ai fi regretat ce s-a întâmplat între tine şi Katy, poate nu ai mai fi avut curajul să-i spui Angelei ce simţi pentru ea. Aşa că povestea ar fi avut acelaşi final, dar cu altă parteneră...

Da, bănuiesc că ai dreptate, dar...

Şi oricum, Katy m-a făcut să-i promit că nu-ţi spun... Şi ştii ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aş fi încălcat promisiunea, nu? m-a întrebat zâmbind.

Da... Te-ar fi alergat prin tot oraşul şi te-ar fi învăţat de ce nu e bine să te pui cu o fată! am răspuns râzând.

Deci mai ţii minte...

Cum aş putea să uit? Încă mai am emoţii când trec prin parc! am răspuns zâmbind.

Da... Cine ar fi crezut că ea va reuşi să alerge iarna jumătate de oraş după tine şi după aceea să mai aibă energie să te bată cu zăpadă! a exclamat râzând.

Dar a avut noroc că am alunecat pe aleea din parc...

Poate, dar şi tu ai avut noroc că v-aţi împăcat repede... Încă mai ţin minte ce om de zăpadă grozav aţi lăsat în parc.

Hey! Acela nu era un om de zăpadă... Eram eu! am exclamat râzând în hohote.

Poftim?! Tu vorbeşti serios? m-a întrebat izbucnind şi el în râs.

Da. De ce crezi că am lipsit de la şcoală în următoarele zile? Am răcit mai rău ca niciodată! am spus zâmbind.

Deci de-asta era Katy aşa de mulţumită la şcoală!

Da... Doamne, ce dor îmi e de zilele acelea! am exclamat nostalgic.

Da, ai dreptate... Hey! Cât e ceasul? m-a întrebat brusc.

E aproape fix. De ce? am întrebat curios.

Scuze, dar trebuie să plec!

Unde? am întrebat confuz.

Îţi spun altădată... Ne vedem mai târziu! a spus plecând în grabă.

Oau! Unde a plecat aşa grăbit? m-a întrebat Alexandra, venind la banca mea fără să observ.

N-am idee! Dar dacă va vrea să ştiu, îmi va spune...

Da, probabil... Andrei, eu... Îmi pare rău! a spus timidă. N-ar fi trebuit să-ţi aduc aminte de ce s-a întâmplat... Trebuia să ştiu că...

Hey! am întrerupt-o cu un ton serios. Dacă ai ceva de spus, spune fără regrete! Nu-ţi cere iertare pentru că eşti tu însăţi, Alexa!

Dar...

Şi în plus, chiar crezi că aş putea fi supărat pe cineva la care ţin foarte mult? am spus zâmbind.

Oau! a exclamat surprinsă. Avea dreptate Dani – te-ai schimbat...

Presupun că da...

Deci... despre ce vorbeaţi tu şi Darius? Nu te-am mai văzut aşa vesel de mult timp! a spus zâmbind.

A, doar nişte amintiri din generală! am răspuns indiferent.

Ştii ceva? Tocmai mi-am dat seama că nu prea mi-ai povestit nimic din ce ai făcut înainte să începi liceul... Deci, spune-mi tot!

Ei bine...

Scuză-mă, Andrei! m-a întrerupt Ana venind la banca mea. Pot să vorbesc cu tine o clipă?

Hey! i-a atras atenţia Alexandra. Nu vezi că noi avem o conversaţie aici? Aşa că du-te înapoi în banca ta şi aşteaptă-ţi rândul! a strigat autoritară.

Oau! am exclamat uimit. Alexandra, ce...

Scuzaţi-mă, copii! a intervenit doamna dirigintă, intrând în clasă. Am un anunţ de făcut: am câteva lucruri de rezolvat, aşa că ora asta veţi sta singuri. Vă rog să fiţi cuminţi şi să nu ieşiţi afară!

Bine, doamna dirigintă! a strigat clasa în cor.

Şi încă ceva: au venit şi restul manualelor! a continuat doamna. Am nevoie de câţiva băieţi să le aducă în clasă... Andrei, Dani! Veniţi cu mine, vă rog!

Bine! a spus Dani, care tocmai încheiase o convorbire la telefon. Haide, Andrei!

Ok. Să mergem!

Nu am avut de ales, decât să mă conformez. Dar eram surprins de reacţia Alexandrei faţă de intervenţia Anei. Am vrut să aflu de ce se purta aşa rece cu ea. Aşa că, imediat ce am ieşit pe uşă, l-am întrebat pe Dani.

Hey, Dani!

Ce e?

Ce se întâmplă cu Ana şi Alexandra?

Ce vrei să spui? m-a întrebat confuz.

Nu par să se înţeleagă prea bine... Adică, ştiu că niciodată nu au fost cele mai bune prietene, dar acum se poartă de parcă ar fi în tabere adverse... Mă întrebam dacă ştii de ce...

Ei bine, se poartă aşa pentru că ele chiar sunt în tabere adverse!

Ce vrei să spui? am întrebat derutat.

A, da! Încă nu ai aflat despre asta, nu-i aşa?

Ce să aflu? am întrebat curios.

În zilele următoare după ce tu ai plecat, atât Angela, cât şi Ana au încercat să ia legătura cu tine. Dar n-au reuşit şi au început să se întrebe de ce le eviţi. N-a trecut mult timp până când au început să dea vina una pe cealaltă. Angela credea că ai părăsit-o din cauza Anei, iar Ana credea că Angela te-a forţat să pleci.

Dar nu s-a întâmplat aşa... Nu a fost vina lor că am plecat...

Crede-mă, eu ştiu asta cel mai bine! a spus un pic supărat. Dar ele nu ştiau asta. Aşa că au urmat multe certuri între ele două. Până într-o zi, când, parcă din senin, Alexandra a apărut în faţa Anei şi i-a spus părerea ei despre tot ce s-a întâmplat... N-am crezut niciodată că Alexandra poate fi atât de dură!

Ce vrei să spui?

Ei bine, din ce am auzit, cearta lor a fost aproape ca lupta dintre tine şi Robert. A acuzat-o pe Ana că a intervenit între tine şi Angela şi că nu i-a ajuns un singur prieten. Dar cel mai grav, a acuzat-o că nu a făcut nimic să oprească lupta dintre tine şi Robert, deşi ştia cum va reacţiona el şi deşi Angela a rugat-o asta. I-a spus că ea e de vină pentru suferinţa adusă Angelei şi ţie şi că e doar vina ei că tu ai fugit departe de toată lumea...

Au! Asta a fost cam dur...

Asta nu e nimic! Din ce am înţeles, la un moment dat Alexandra a pălmuit-o pe Ana...

Tu vorbeşti serios? am întrebat uimit, oprindu-mă în loc.

Da. Sincer, chiar aş fi vrut să fiu de faţă când s-a întâmplat. Nici eu nu am crezut când am auzit asta prima oară...

Da, înţeleg de ce... Dar totuşi, de ce era Alexandra atât de pornită împotriva ei? am întrebat pornind din nou spre cancelarie. Vreau să spun... Ştiu că a crezut că Ana e de vină pentru despărţirea mea de Angela, dar de ce s-a implicat şi ea? Asta era doar problema Angelei şi a Anei...

Asta nu pot să-ţi spun... Orice motiv ar fi avut să facă asta, probabil a fost destul de bun. Altfel, nu s-ar purta aşa cu Ana chiar şi acum, după trei luni de la incident...

Da, bănuiesc că ai dreptate! am spus intrând în cancelarie.

Iată cărţile! a spus doamna dirigintă. Vă rog să le duceţi în clasă şi să le împărţiţi colegilor. În pauză voi veni să vă mai spun câteva lucruri, iar apoi sunteţi liberi să plecaţi. Bine?

Da, doamna dirigintă! a spus Dani în timp ce luam cărţile.

Bună ziua! am spus în timp ieşind pe uşă.

Ce tare! a exclamat Dani.

Ce anume? am întrebat curios.

Stăm o oră singuri, fără niciun profesor.

Şi ce dacă? am întrebat nepăsător.

Vom avea ocazia să aflăm ce au făcut fiecare în vacanţa asta...

Da, grozav! am spus pe un ton sarcastic.

Hey, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Dani curios.

Nimic... Doar că nu ştiu dacă vreau ca toată lumea să afle ce am făcut vara asta...

De ce nu? Doar nu ai făcut nimic extraordinar...

Ei bine...

Andrei! Ce ai făcut? m-a întrebat zâmbind.

Nimic extraordinar! am spus glumind.

Andrei... Ştii că nu mă poţi minţi, nu?

Ştiu, dar pot să încerc! am răspuns râzând.

Poţi încerca cât vrei, dar nu vei reuşi! Aşa că spune-mi, ce ai făcut? s-a repetat deschizând uşa clasei.

Am stat o noapte la o fată acasă! am spus timid.

Poftim? a strigat surprins.

Hey! Nu fi aşa surprins! am spus revoltat.

Bine. Lasă că îmi povesteşti după ce împărţim cărţile! a spus în timp ce aşezam manualele pe catedră.

Hey, băieţi! a intervenit Ana. Lăsaţi-mă să vă ajut cu manualele!

Bine! am spus indiferent.

Eu mă ocup de rândul din mijloc, ok? a spus Dani.

Ok! a răspuns Ana. Eu mă ocup de rândul tău, Andrei şi tu de cel de la perete, bine? a întrebat zâmbind.

Bine...

După ce am împărţit manualele, am vrut să plec repede la banca mea, sperând să scap de Dani. Dar n-am reuşit...

Hey! Unde crezi că mergi, Andrei? mi-a strigat Dani de la banca lui Darius. Vino aici să ne povesteşti ce ai făcut la...

Bine, vin! l-am întrerupt alergând la banca lui Darius, unde mă aşteptau şi Darius şi Alexandra. Dar nu mai striga! Nu vreau să ştie toată clasa despre asta...

Ce să ştie? a întrebat Alexandra nedumerită.

N-o să-ţi vină să crezi! a spus Dani zâmbind.

Haide! Nu e chiar aşa incredibil! am spus timid.

Dacă tu zici! a spus Dani glumind.

Spune-ne odată, Andrei! m-a îndemnat Darius.

Bine, bine! Nu ştiu de ce sunteţi aşa nerăbdători să auziţi asta. Nu e aşa de extraordinar... Doar mi-am petrecut noaptea la o fată acasă! am spus de parcă asta era un lucru obişnuit pentru mine.

Poftim?! a strigat Alexandra şocată.

Hey! Nu aşa tare! i-am atras atenţia.

Tu vorbeşti serios, Andrei? m-a întrebat Darius surprins.

De ce sunteţi toţi aşa surprinşi? E ceva normal, nu?

Tu glumeşti?! mi-a atras atenţia Dani. Te-am forţat să pleci ca să îi dai Angelei timp să se liniştească şi ca să îţi dai seama ce trebuie să faci, nu ca să ajungi în patul altei fete! mi-a reproşat autoritar.

Dar chiar am aflat ce trebuia să fac! am încercat să mă apăr.

Da? Ce anume? S-o laşi pe Angela să sufere în timp ce tu te distrai în patul alteia? m-a întrebat Alexandra revoltată.

Cum de ai ajuns aşa departe cu ea, totuşi? m-a întrebat Dani.

Hey, staţi un pic! a intervenit Darius. Ce-ar fi să începem cu ceva legat de prezent?

Ce vrei să spui? am întrebat nedumerit.

Ce e între tine şi Ana? m-a întrebat curios.

Ţi-am mai spus deja, nu s-a întâmplat nimic între noi! i-am răspuns revoltat. De ce mă întrebi iar asta?

Pentru că nu ne-ai spus dacă acum simţi ceva pentru ea.

Hey! Tocmai ţi-am spus că am fost cu altă fată vara asta...

Tot nu mi-ai răspuns! mi-a reproşat el.

Darius, e clar că nu e nimic între ei şi nici nu va fi vreodată! a spus Alexandra încrezătoare.

De ce crezi asta? a întrebat-o Darius curios.

Pentru că, oricât de aiurit ar fi Andrei, n-ar face o asemenea greşeală...

Eşti sigură că asta ar fi o greşeală? a întrebat-o Dani intrigat.

Sigur că ar fi! Deja a pierdut-o pe Angela din cauza ei... Sunt sigur că nu ar vrea să mai piardă pe cineva...

Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o derutat.

Vreau să spun că nu ar trebui să fii cu ea! Nu după ce a făcut...

Fără supărare, Alexandra, dar asta e decizia mea! Dacă vreodată voi dori să-i dau o şansă, o voi face! am spus hotărât.

Atunci mă vei pierde pe mine! a spus hotărâtă, plecând la banca ei.

Oau! a exclamat Darius surprins.

Ce a fost asta? am întrebat uimit.

Ţi-am spus că ea şi Ana nu se înţeleg deloc...

Da, dar...

Crezi că vorbea serios? m-a întrebat Darius.

Nu ştiu, dar m-a surprins...

Ca pe noi toţi, de altfel! a spus Darius.

Dar are dreptate, să ştii! a afirmat Dani.

Ce vrei să spui? am întrebat confuz.

Dacă nu era Ana, poate ai mai fi fost împreună cu Angela. Ar fi nebunie curată să fii împreună cu cea care te-a despărţit de fata viselor tale!

Fata viselor tale?! a exclamat Darius surprins. Cum adică?

Ce, nu ţi-am spus? l-a întrebat Dani zâmbind. Pentru Andrei, Angela e fata perfectă!

Vorbeşti serios? a întrebat Darius uimit. Ce are ea de este aşa specială pentru Andrei? a întrebat curios.

La asta pot să răspund eu! am spus zâmbind. Ea...

Brusc, am simţit mobilul meu vibrând. Primisem un mesaj, dar expeditorul era necunoscut. Era ceva ciudat la mesajul acela: „Nu ar trebui să fii aşa de neatent cu manualele tale... Cineva ar putea umbla prin ele şi să îţi lase mesaje ciudate (verifică-ţi cartea de mate şi ai să înţelegi)."

Andrei, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Darius.

Nimic... Trebuie să verific ceva. Continuaţi fără mine! am spus plecând la banca mea.

Credeam că mesajul acela era doar o glumă, dar mi-am zis că nu strică să verific. Aşa că am deschis cartea de matematică şi am găsit un bilet: „Uită-te pe fereastră!" Oricine ar fi scris mesajul acela, avea dreptate... chiar era un mesaj ciudat. Dar era ceva în legătură cu acel bilet ce îmi dădea o senzaţie de deja-vu. Dar eram destul de curios încât să mă uit pe fereastră. Şi atunci am văzut-o... Ana stătea pe bancă, privind spre geamul meu şi făcându-mi cu mâna, în timp ce în cealaltă mână îşi ţinea mobilul. Deodată, mobilul meu a vibrat din nou – primisem încă un mesaj: „Vino jos! Vreau să vorbesc cu tine. E important!"

Am ezitat un pic, dar până la urmă am mers la ea. Mă aştepta pe bancă, cu o privire gânditoare şi un zâmbet plin de speranţă.

Hey, Ana! am spus zâmbind.

Andrei! a exclamat fericită. Mă bucur că ai venit!

Deci... despre ce vroiai să vorbim? am întrebat curios.

Să fiu sinceră, despre tine.

Despre mine? am întrebat uimit. Ce vrei să spui?

Ei bine... M-am gândit mult vara asta...

La ce?

La ultimele luni de dinainte de vacanţă... la cum m-ai ajutat mereu la şcoală şi cum ai fost mereu acolo când am avut nevoie să vorbesc cu cineva, cum mă ascultai cu interes, chiar şi atunci când vorbeam despre Robert...

Era normal să mă port aşa, doar suntem prieteni!

Chiar suntem? a întrebat cu un ton ciudat, lăsând privirea în jos.

Ce vrei să spui? am întrebat derutat.

Şi eu îmi spuneam acelaşi lucru pe atunci, dar dintre toţi prietenii mei, tu eşti singurul care m-a vizitat de ziua mea...

Da, dar...

Şi apoi mi-ai luat apărarea în faţa lui Robert. El chiar te-a provocat la o luptă din cauza mea! a spus un pic supărată.

Ana, nu a fost vina ta!

Ba a fost! Şi am înrăutăţit lucrurile făcându-te să-mi promiţi că nu vei lupta! Doar pentru că nu am vrut să-ţi răspund la întrebare...

Dar, Ana...

Ai riscat să fii rănit doar pentru că eu nu am vrut să-ţi răspund la o întrebare simplă! Cum să nu fie vina mea? a întrebat oftând.

Hey! am exclamat hotărât. Fiecare acţiune are şi o consecinţă. Dacă aş fi ştiut asta atunci, nimic n-ar fi mers prost... Aşa că e vina mea, nu a ta!

Dar...

Şi oricum... nu are rost să regreţi ce a fost. Trebuie să trăieşti în prezent şi să faci ceea ce simţi! Nu contează ce ai făcut, contează ce faci acum! Iar dacă pierzi timpul regretând ce a fost, să ştii că asta nu va schimba nimic. Dar ai putea pierde o grămadă de ocazii să fii din nou fericită şi să uiţi de trecut. Aşa că lasă trecutul în urmă şi profită de acele ocazii!

Oau, Andrei! a exclamat zâmbind. Eu...

Stai un pic! am întrerupt-o simţindu-mi telefonul vibrând în buzunar. Alo? Am spus răspunzând la apel.

Andrei! Unde eşti? m-a întrebat Darius cu un ton autoritar.

Pe afară, de ce?

Cum de ce?! a exclamat iritat. A venit doamna dirigintă!

Stai liniştit! am răspuns calm. I-am mai auzit discursul şi anul trecut...

Şi ce dacă? Vino în clasă! a spus oarecum nervos.

Hey! Ce s-a întâmplat? am întrebat intrigat.

Nimic! Doar vino în clasă! s-a repetat cu un ton mai calm.

Bine, vin! am răspuns închizând telefonul. Hey, Ana... eu mă duc sus, în clasă. Vii?

Nu... Cred că să mai stau un pic pe aici! a răspuns preocupată.

Ok. Cum vrei... Atunci, ne vedem mai târziu.

Da... mai târziu...

După ce am lăsat-o pe Ana acolo, m-am grăbit să ajung în clasă. Nu eram prea nerăbdător să aud discursul doamnei diriginte, dar vroiam să aflu de ce Darius se purtase aşa ciudat la telefon.

– Mă scuzaţi că am întârziat! am spus intrând în clasă.

– Nu-i nimic, Andrei! mi-a răspuns doamna dirigintă. Bine că ai venit! Aproape am terminat, aşa că aşază-te în bancă.

– Bine! am spus mergând la locul meu şi observând că Dani şi Darius făcuseră schimb de locuri.

– În sfârşit ai venit! mi-a reproşat Darius în timp ce mă aşezam.

– Hey, calmează-te! Imediat scăpăm, oricum!

– Asta nu contează! mi-a răspuns rece.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, doar că...
– Ce e? am întrebat îngrijorat.
– Vreau să ne distrăm iar ca pe vremuri...
– Ne vom distra, te asigur! Avem destul timp pentru asta...
– De fapt, nu avem...
– Ce vrei să spui? am întrebat intrigat.
– M-am transferat în clasă cu tine, dar nu e permanent.
– De ce nu?
– Tata urmează să primească o slujbă nouă şi va trebui să ne mutăm.
– Poftim?! Când?
– Iniţial, credeam că pot să stau tot semestrul aici. Dar tocmai m-a sunat tata... Plecăm în prima zi din vacanţa de Crăciun...
– Deci stai doar vreo trei luni...
– Da...
– Şi unde te muţi? am întrebat supărat.
– La Iaşi.
– Iaşi? Dar asta e aşa departe! E tocmai în...
– Andrei! m-a întrerupt brusc.
– Ce e? am întrebat curios.
– Concentrează-te! Mă mut la *Iaşi!*
– Da, am înţeles deja că te muţi la... IAŞI! am strigat realizând de ce era atât de important oraşul ăsta.
– Andrei! mi-a atras atenţia doamna dirigintă. S-a întâmplat ceva?
– Nu, nimic! Mă scuzaţi!
– Ai înţeles, nu? m-a întrebat Darius.
– Tot în Iaşi e şi...
– Exact!
– Oau! am exclamat surprins. Din toate oraşele...
– Da, asta am spus şi eu. De asta am vrut să vin aici... Vroiam să te văd şi pe tine, înainte s-o văd pe Katy.
– Hmm... mă întreb ce mai face ea. Au trecut vreo doi ani şi ceva de când n-am mai văzut-o... Probabil s-a schimbat mult.
– Poate, dar sunt sigur că nu te-a uitat...
– Da, ai dreptate. Mai ales că şi ea simţea ceva pentru mine...
– Eh, poate veţi mai avea o a doua şansă! a spus zâmbind.
– Chiar crezi asta? l-am întrebat visător.
– Nu se ştie niciodată, nu? Dar mai bine să nu ne gândim la viitor, ci să trăim prezentul!
– Da, ai dreptate! Imediat terminăm orele şi începem distracţia, nu? l-am întrebat zâmbind încrezător.
– Exact! Deci... ce vrei să facem mai întâi?
– Ce-ai zice să ne lăsăm duşi de val şi să vedem ce se întâmplă?
– Pare interesant... Să ne lăsăm conduşi de soartă atunci! a răspuns hotărât şi încrezător.
– Deci e stabilit!

În continuare, am aşteptat ca doamna dirigintă să îşi încheie discursul ei – pe care aproape toată clasa îl ştia deja pe de rost – şi ne-am amuzat amintindu-ne toate momentele bune petrecute împreună şi visând la momentele ce vor urma. Imediat ce doamna dirigintă şi-a încheiat discursul, noi doi eram deja în picioare şi gata de plecare.

– În sfârşit am scăpat! a exclamat Darius în timp ce ieşeam pe uşă.

– O să te obişnuieşti! i-a spus Dani din spate. Vor urma multe astfel de discursuri.

– Poate, dar pentru astăzi am scăpat! a răspuns zâmbind. Deci, unde mergem, Andrei?

– Deja v-aţi făcut planuri? a întrebat Dani uimit.

– Nu chiar! am răspuns surâzând. Pur şi simplu vom...

Am vrut să-i spun ce i-am spus şi lui Darius – că ne vom lăsa purtaţi de val – dar mi-a atras atenţia cineva: Ana venea înspre noi, hotărâtă şi cu un zâmbet încrezător pe faţă. N-am mai văzut-o nicicând aşa... A venit direct la mine şi s-a oprit pentru o clipă.

– Hey, Ana! am salutat-o zâmbind şi oarecum uimit. Ce mai...

M-a surprins cu un sărut. N-am ştiut cum să reacţionez, aşa că n-am îndepărtat-o. Dar nu înţelegeam de unde venea schimbarea ei – deşi, trebuie să recunosc, îmi plăcea noua Ana.

– Oau! am exclamat zâmbind. Ce a fost asta?

– Eu, profitând de ocazie! mi-a răspuns hotărâtă. Deci, ce ai de gând?

– Ce vrei să spui? am întrebat confuz, în timp ce Darius şi Dani stăteau tăcuţi, neînţelegând ce se întâmplă.

– Vei lăsa ocazia asta să treacă pe lângă tine sau vei profita de ea? m-a întrebat punându-şi mâinile în jurul meu.

Mi-a dat de gândit cu întrebarea asta. Dacă m-ar fi întrebat mai devreme, răspunsul meu ar fi fost simplu. Dar nu puteam să nu mă gândesc la ce a spus Alexandra. Dacă vorbea serios? Dacă aveam din nou de ales între două fete? Ultima oară nu a ieşit prea bine, aşa că trebuia să mă gândesc serios acum... Dacă aş respinge-o pe Ana, eu şi Alexandra am rămâne prieteni, dar probabil n-aş mai avea altă ocazie cu Ana. Şi atunci ce rost ar mai fi avut lupta mea cu Robert şi despărţirea mea de Angela? Pe de altă parte, dacă aş alege-o pe Ana, iar Alexandra ar fi vorbit serios, atunci urma să pierd singura persoană care ar fi putut reuşi să mă cunoască în totalitate. Era o alegere dificilă, dar trebuia să aleg. Şi indiferent de alegere, nu mai era cale de întoarcere. Sau poate...

Deodată, Angela ieşise din clasă, grăbindu-se să plece, fără să mă privească măcar. Atunci am realizat care era răspunsul meu.

– Hey, băieţi! Puteţi să mergeţi voi înainte? Trebuie să vorbesc ceva cu Ana. Vă prind din urmă, bine?

– Ok. Nicio problemă! a răspuns Darius zâmbind. Să nu întârzii.

– Atunci, ne vedem mâine, Andrei! Ai grijă ce faci! mi-a spus Dani oarecum îngrijorat.

– Bine.

Am aşteptat până cei doi s-au îndepărtat, apoi mi-am întors privirea spre Ana, care aştepta cu emoţie răspunsul meu.

– Îmi pare rău, Ana, dar nu pot face asta! i-am spus ocolindu-i privirea.

– De ce nu? Nu mă placi? m-a întrebat supărată, luându-şi mâinile din jurul meu.

– Nu e vorba de asta. Te plac, dar... n-ar fi corect...

– Ce vrei să spui?

– Încă mai am sentimente pentru Angela. Sentimente pe care nu le voi putea uita, indiferent ce se va întâmpla.

– Încă o iubeşti, nu-i aşa? m-a întrebat lăsându-şi privirea în jos.

– Da... Înţelegi de ce nu pot face asta, nu?

– Da, cred că da...

– Îmi pare rău.

– Dar... Pot să-ţi cer o favoare? m-a întrebat zâmbind.

– Ce anume? am întrebat curios.

– Înţeleg că nu putem fi împreună... dar putem fi mai apropiaţi decât până acum? m-a întrebat timid, luându-mă de mână.

Nu mă aşteptam la asta.

– Ce vrei să spui?

– Promit să nu-ţi creez probleme, dar nu vreau să fim doar prieteni. Putem fi undeva între prietenie şi o relaţie serioasă?

– Nu ştiu ce să zic... Nu cred că e o idee bună! am răspuns nesigur.

– Te rog! Nu o să fac nimic, promit! Dar... vreau să te ţin în braţe mai des. Şi poate... să ne ţinem de mână... Ce spui? a întrebat emoţionată.

– Ei bine... Anul trecut mă luai de multe ori în braţe, aşa că nu se va schimba prea mult. Cât despre ţinutul de mână... nu cred că poate crea probleme. Deci... cred că e în regulă.

Abia am terminat de spus asta, că Ana m-a şi luat în braţe, fericită.

– Mulţumesc, îţi mulţumesc foarte mult! a exclamat ţinându-mă strâns. Promit să nu-ţi fac probleme!

Nu ştiam dacă făcusem alegerea potrivită sau măcar dacă era bine să îi dau voie fetei care a dus la despărţirea mea de Angela să fie atât de aproape de mine, dar, sincer, nu prea îmi păsa. Îmi promisesem să nu regret nimic din ce fac şi să fac doar ceea ce simt. Şi exact asta aveam de gând!

Capitolul VIII: Un demon...

Cu toţii avem luptele noastre de purtat. Fie că este vorba să îi înfruntăm pe cei din jur sau să depăşim nişte obstacole pentru a ajunge unde dorim, fie să trecem prin situaţii ce par imposibile, trebuie să luptăm şi mai presus de toate, trebuie să învingem.

Dar adevăratele bătălii sunt purtate în interior, undeva în adâncul fiecărui suflet. Acestea sunt bătăliile care contează cu adevărat, pentru că este mult mai uşor să-i înfrunţi pe ceilalţi decât să te înfrunţi pe tine însuţi. Când vine vorba să schimbăm ceea ce ne defineşte, ceea ce devenim sau chiar felul în care reacţionăm, abia atunci aflăm ce înseamnă o luptă adevărată. Dar cel mai greu este să ne abţinem să-i rănim pe cei din jur, mai ales atunci când suntem provocaţi. Dar chiar şi atunci, continuăm să luptăm. Însă e greu să învingi atunci când lupţi cu tine însuţi...

Relaţiile din clasa noastră s-au schimbat mult în trei luni de şcoală, în trei luni de când Ana m-a sărutat. Cu toţii ne bucuram de venirea vacanţei de iarnă şi aşteptam cu nerăbdare să auzim soneria în ultima zi de şcoală. Dar fiecare ne bucuram alături de propriul grup de prieteni din clasă...

Datorită faptului că eu şi Ana eram mult mai apropiaţi, mulţi au înţeles greşit relaţia noastră, ca şi Alexandra, de altfel. Ea se îndepărtase de mine şi de cei ce îmi erau aproape şi odată cu ea s-a răcit şi relaţia mea cu prietenele ei din ultimele bănci de pe rândul de la perete. Angela se purta la fel ca înainte să fim împreună: era mereu în centrul atenţiei, împreună cu prietenele ei din primele bănci de la perete; cu mine vorbea foarte rar, cam de câteva ori pe lună, dar cel puţin nu mă ignora. Eu am încercat, pe cât posibil, să mă înţeleg bine cu toată lumea, fără să aparţin de un singur grup. Nici n-am încercat să-mi formez un grup propriu, n-aş fi reuşit, oricum. Aveam o personalitate mult prea schimbătoare ca să mai fie măcar doi colegi cu care să am ceva în comun şi mai presus de toate, să aibă ei doi ceva în comun. De aceea am evitat să-i forţez pe Dani şi Darius să facă parte din acelaşi grup. Era clar că ei doi nu se înţelegeau prea bine, însă n-am reuşit să-mi dau seama de ce, iar ei nu vroiau să vorbească despre asta.

Dar ce mă deranja cel mai mult era relaţia mea cu Alexandra, care era pe zi ce trece mai distantă. Dar uneori, indiferent dacă vrem sau nu, trebuie să ne apropiem de anumite persoane din viaţa noastră. Aşa ceva s-a întâmplat în ziua de 22 decembrie 2006.

Eram la ora de engleză, iar doamna dirigintă a venit cu ideea ca în ultima zi din an să studiem pe grupe de câte trei. Era perfect, din moment ce astăzi eram doar 21 de copii prezenţi, printre absenţi numărându-se şi Darius şi Ana, care anunţaseră cu o zi înainte că vor veni mai târziu la şcoală, şi Angela. Astfel, eu am picat în grupă cu Dani şi Alexandra, urmând să stăm în banca mea. Fiecare grupă trebuia să îndeplinească trei sarcini pe parcursul lecţiei, însă era la alegerea noastră ce sarcină i se atribuia fiecărui membru al grupei. Astfel, Dani a trebuit să caute cuvintele necunoscute în dicţionar – asta fiind cel mai uşor; eu trebuia să traduc un anumit fragment şi să rezolv exerciţiile – ceea ce mi se părea cel mai interesant; iar Alexandra trebuia să prezinte segmentul de lecţie – ea având cea mai frumoasă voce dintre noi trei.

Ora a decurs bine, fiecare şi-a îndeplinit sarcina cu brio şi am reuşit să mai şi vorbim câte ceva. Însă imediat ce s-a sunat, Alexandra vroia să plece de la banca noastră.

– Alexandra! am spus prinzând-o uşor de mână. Mai stai! am rugat-o timid.
– De ce? m-a întrebat pe un ton rece.
– Pentru că... mi-e dor de tine! Mai stai, te rog! m-am repetat zâmbind.
– Bine! a răspuns cu o voce caldă, aşezându-se iar.
– Eu trebuie să dau un telefon! s-a scuzat Dani. Vă las singuri...
– Ok! a răspuns Alexandra zâmbind.
– A fost frumos să lucrăm din nou împreună, nu? am întrebat-o uşor.
– Da, mi-a trezit amintiri...
– Plăcute, sper...
– Da, normal! Mi-a amintit cât de bine ne înţelegeam noi doi...
– Încă ne putem înţelege bine, să ştii!
– Da, ştiu! a spus zâmbind visătoare.

– Deci, ce zici? Crezi că putem uita ce s-a întâmplat şi să revenim la normal? am întrebat zâmbind plin de speranţă.

– Hmm... poate! a răspuns zâmbind uşor.

Între timp, Ana ajunsese în sfârşit în clasă.

– Bună, Andrei! m-a strigat de cum a intrat pe uşă. Sper că nu mi-ai dus dorul prea mult! a continuat făcându-mi cu ochiul.

– Sau poate că nu! a exclamat Alexandra hotărâtă, ridicându-se brusc din bancă şi îndreptându-se spre uşă.

– Poftim? am întrebat uimit, neînţelegând ce s-a întâmplat. Hey, Alexandra! Stai! am strigat plecând după ea.

– Lasă-mă în pace! a spus aruncându-mi o privire rece. Şi tu – a continuat privind-o urât pe Ana – dă-te din faţa mea! a exclamat hotărâtă, împingând-o la o parte şi ieşind nervoasă.

– Alexandra! am strigat grăbindu-mă. Mă întorc imediat! i-am spus Anei, ieşind pe uşă. Alexa, stai! am continuat, închizând uşa după mine.

– Ce vrei? m-a întrebat pe un ton rece, privindu-mă încruntată.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat confuz.

– Nu e evident? a spus supărată, rezemându-se de perete şi lăsând privirea în pământ.

– Uite, ştiu că tu şi Ana nu vă înţelegeţi prea bine, dar...

– Nu despre asta e vorba! m-a întrerupt indignată, privindu-mă în ochi.

– Dar despre ce e vorba atunci? am întrebat curios.

– Despre tine! a răspuns scurt.

– Despre mine?! am exclamat uimit. Dar ce am făcut?

– Tot ce ai putut şi nu trebuia să faci...

– Ce vrei să spui? am întrebat derutat.

– Te-ai despărţit de Angela şi ai lăsat-o să creadă că a fost vina ei... N-ai căutat-o deloc toată vara şi când în sfârşit v-aţi revăzut, ai făcut-o să plângă şi să te urască!

– Dar asta...

– Şi pe deasupra l-ai pus şi pe fratele ei s-o mintă!

– Poftim?! De unde ştii despre asta? am întrebat uimit.

– Am fost acolo... După ce ai plecat de pe pod, te-am urmărit până în parc, unde m-am ascuns după un copac. Am văzut cum ai riscat să intri într-o bătaie cu fratele Angelei şi prietenii lui. Am văzut şi cum te-ai luat la întrecere cu el şi l-ai lăsat să câştige, iar apoi l-ai rugat s-o mintă pe sora sa.

– Dar...

– Şi pentru ce? a întrebat cu o voce severă. Ca a doua zi să văd cum te săruţi cu fata din cauza căreia v-aţi despărţit în primul rând?

– Bine, am înţeles. Am făcute greşeli... multe greşeli. Dar tot nu înţeleg ce s-a întâmplat...

– Dar tocmai ţi-am explicat...

– Nu asta! Mă referam la noi! Ce s-a întâmplat cu noi?

– Nu înţelegi că nu există „noi" aici? a strigat supărată. Aşa că, întoarce-te, te rog, la prietena ta şi lasă-mă în pace! a spus tristă.

– Haide, Alexa! Nu e...

– Nu-mi mai spune aşa! a strigat nervoasă.

– De ce nu? Doar suntem prieteni! am exclamat intrigat.

– Ba nu suntem! Ai uitat? Ai ales-o pe ea!

– N-a fost niciodată o alegere! am spus lăsându-mi privirea în jos. N-am renunţat niciodată la tine...

– Ba da, ai renunţat! Ai ales să fii cu Ana, în loc să...

– Asta nu contează! am întrerupt-o hotărât. Indiferent cu cine îmi petrec timpul, eu ţin la fel de mult la tine!

– Poftim?! a exclamat uimită, înroşindu-se un pic.

– Înţelege odată că nu vreau să te pierd! Eşti ca o soră pentru mine...

– Tu îţi baţi joc de mine?! s-a răstit înfuriată. Nu vreau să fiu sora ta! Nu vreau să fiu în aceeaşi categorie cu fratele tău idiot!

– Hey! i-am atras atenţia, fiind un pic surprins. Ce vrei să...

– Taci! Pleacă odată!

– Bine, tac! Dar nu-l implica pe Adrian în asta! Nu-l cunoşti...

– Cred că glumeşti! mi-a răspuns rece. Îl cunosc pe tâmpitul ăla mai mult decât aş vrea!

– Hey! Nu mai vorbi aşa despre el! m-am răstit la ea.

– Sau ce? Ce ai să faci ca să mă opreşti? m-a întrebat sfidătoare.

– Eu...

– Ai să mă ameninţi? Ai să mă faci să te urăsc şi eu? Sau poate ai să mă loveşti...

– Poftim?! am exclamat uimit că se putea gândi la aşa ceva. Eu n-aş...

– Sau cine ştie... poate că ai să fugi şi tu cum a făcut şi fratele tău nenorocit acum doi ani! a continuat cu o voce schimbată.

– De unde ştii că...

– Ţi-am spus că îl cunosc pe nenorocitul ăla mai bine decât crezi! m-a întrerupt pe acelaşi ton iritat.

– Hey! Nu mai...

– Aşa că nu-mi pasă ce zici tu sau dacă te deranjează că spun adevărul despre ticălosul ăla...

Încetează...

– Am zis...

– E dreptul meu să îmi exprim părerea despre dobitocul ăla!

Te rog, încetează!

– ...să nu mai vorbeşti aşa despre el!! m-am răstit nervos.

– Despre cine? a întrebat calmă. Despre laşul ăla tâmpit care a fugit acum doi ani?

N-o să te opreşti, nu-i aşa?

Nu vroia să mă asculte. Nu îşi dădea seama ce făcea... Dar undeva, adânc în sufletul meu ştiam ce urma. Dar tot ce puteam să fac era să încerc să rezist, să îndur toate acele vorbe grele, să sper că Alexandra se va opri.

– Despre egoistul ăla idiot care face ce vrea fără să-i pese ce simt ceilalţi?

Îmi pare sincer rău, Alexandra...

Fiecare vorbă, fiecare insultă adresată fratelui meu, era pentru mine ca o scânteie ce aprindea fitilul unei bombe... O bombă de care mă temeam cu toată fiinţa mea. Auzeam o voce în sufletul meu strigând încet, rugându-se ca acea bombă să nu explodeze... Era vocea acelui puşti care era cândva închis în cuşcă şi legat în lanţuri,

acel puşti care a rănit-o cândva pe Angela. Acum uitase de lanţuri şi de suferinţa îndurată neputându-se apropia de îngerul său... Uitase de tot. Tot ceea ce conta acum pentru el era ca Alexandra să se oprească, să îşi dea seama ce se întâmplă şi să stingă fitilul acelei bombe. Dar ea nu se oprea...

– Sau despre nenorocitul ăla pe care tu îl consideri modelul tău în viaţă?

Sper să mă poţi ierta...

...iar fitilul ardea foarte repede... *Opreşte-te, te rog! Încă nu e prea târziu...* striga vocea acelui puşti din mine. Dar Alexandra nu putea să-i audă vocea îngrozită, nu putea să-i vadă ochii înlăcrimaţi... Niciodată n-a putut. Eu n-am lăsat-o să vadă ce simt de fapt... Acesta era singurul regret pe care îl mai aveam. Poate dacă s-ar fi întâmplat altfel, ea n-ar fi aprins astăzi fitilul, nu ar fi spus toate acele vorbe urâte despre Adrian şi totul s-ar fi terminat cu bine. Dar ea a spus toate acele lucruri şi a aprins fitilul, însă nu era totul pierdut... nu încă. Dacă s-ar opri acum, totul s-ar termina aşa...

– A, da! Am uitat! a exclamat iritată. Toţi trei sunt de fapt acelaşi dobitoc...

Te implor, opreşte-te! striga aceeaşi voce. *Nu mă lăsa să distrug tot ce am făcut în aceşti ani! Te implor!* a continuat izbucnind în lacrimi. Mi-am închis ochii, împiedicând acele lacrimi să iasă la iveală. Realizasem că Alexandra nu avea de gând să se oprească, realizasem că totul era pierdut acum. Acel fitil arsese aproape de tot. Mai era nevoie de un singur cuvânt, o singură scânteie... Deşi mă resemnasem deja, mă rugam ca Alexandra să se oprească aici, mă rugam ca bomba aceea să nu explodeze... Strângeam din pumni, în speranţa că aşa voi rezista mai mult, că voi prelungi inevitabilul sau că ea va observa ce durere îmi provocau toate acele vorbe despre fratele meu, toată această ceartă şi mai ales, cât mă durea faptul că tocmai ea era cea care îmi provoca această durere insuportabilă. Dar indiferent cât mă rugam, cât îmi doream să nu mai spună nimic, indiferent cât încercam să îndur acea durere, ştiam că nimic nu mai putea să o oprească...

Chiar îmi pare rău...

– Şi anume fratele tău ticălos! a continuat cu o voce în care se simţea ura ei faţă de Adrian.

– Destul!! am strigat nervos, ţinând-mi ochii închişi şi pierzând controlul asupra corpului meu.

Nimic n-a putut să oprească explozia. Dar, din fericire, a fost o explozie scurtă. Doar un „BUM!" puternic şi atât. Apoi, doar linişte, o linişte parcă de mormânt... Nu mai auzeam nimic, nu mai mişcam nimic. Simţeam doar o durere mică în pumnul drept, atât. În rest, tot corpul meu era împietrit. Nu mai tremuram deloc, nici măcar puştiul din mine nu mai vorbea... Era doar o linişte calmă şi rece acum.

Am deschis ochii şi am văzut efectele „exploziei": Alexandra îngheţase în faţa mea, rezemată de perete, amuţită şi cu ochii în lacrimi; mă privea îngrozită, tremurând de frică. Pumnul meu drept era însângerat, înfipt în lambriurile peretelui, la doar câţiva centimetri de faţa Alexandrei. Tot etajul amuţise. Îi simţeam cum mă priveau fix, uimiţi de ce vedeau, unii îngroziţi, unii neînţelegând ce se întâmplă.

O voce mă striga insistent, cerându-mi să-mi revin, dar eram prea pierdut ca s-o aud. Nici măcar eu nu înţelegeam prea bine ce se întâmplase. În acele clipe în care am închis ochii, totul se schimbase... Alexandra fusese nervoasă, ţipase la mine, iar acum era îngrozită şi nu mai avea curaj să spună un cuvânt. Pe coridor era o gălăgie infernală înainte, iar acum se mai auzea doar ticăitul ceasurilor din clase... Iar vocea din sufletul meu, care până atunci îmi spunea să mă abţin, să o ignor pe Alexandra, acum era

schimbată şi îmi spunea să-mi revin, mă striga disperată, cerându-mi să mă trezesc. Dar eu eram încă în stare de şoc, eram împietrit de ceea ce vedeam. Dar o voce continua să mă strige... iar şi iar... Credeam că vocea aceea venea doar din sufletul meu, dar acum se auzea ca şi cum ar fi venit de undeva din spatele meu. Şi continua să mă strige iar şi iar, devenind enervantă.

– Andrei! Andrei! Andrei, revino-ţi! Andrei!

– Ce-i?! am strigat întorcându-mă iritat, fără să realizez cine mă striga de fapt.

Şi atunci am văzut-o... am văzut-o aşa cum speram să n-o văd vreodată. Era a treia oară când vedeam privirea aceea în ochii unei fete. Acea privirea derutată, căutând parcă pe altcineva în mine, neînţelegând cine sunt... Prima oară, Angela m-a privit aşa când i-am spus că vreau s-o uit. A doua oară, am văzut privirea aceea în ochii Alexandrei, cu câteva clipe înainte, când ea a rămas blocată, temându-se din cauza mea. Iar acum, Ana avea aceeaşi privire confuză. Se uita direct în ochii mei, dar nu reuşea să mă găsească în întunericul ce îmi acaparase mintea. În câteva clipe, ochii ei deveniseră umezi şi îngroziţi, neştiind cine sunt, neînţelegând ce s-a întâmplat cu Andrei, cu mine...

Acea privire m-a trezit cu adevărat. Realizasem că s-a întâmplat din nou, că trecutul mă ajunsese din urmă. Iar gândul acesta – sau mai bine zis realitatea – mă îngrozea şi pe mine. Aşa că am fugit, neştiind ce altceva aş putea face. Am fugit lăsând în urma mea o grămadă de întrebări fără răspuns şi prieteni buni ce nu înţelegeau ce se întâmplă, neştiind ce ar trebui să facă în continuare. Am fugit de acolo fără să privesc în urmă, fără să fiu atent la cine mă vedea aşa, fără să îmi ascult inima ce îmi cerea să mă opresc şi să realizez pe cine am lăsat în urmă. Am fugit cuprins de teamă, sperând să scap de acest coşmar. Am fugit... şi am continuat să fug cât mai departe...

După ce am plecat, etajul parcă se trezise la viaţă. Ticăitul ceasurilor era din nou ascuns de zgomotul de pe coridor. Toată lumea parcă îşi revenise şi începuse să vorbească din nou... probabil despre ce tocmai se întâmplase în faţa lor. *Despre mine.* Alexandra stătea acum ghemuită, rezemată de perete, plângând fără oprire, având-o pe Ana lângă ea, încercând s-o calmeze. Dani era la geam, căutându-mă cu privirea, fiindu-i încă greu să creadă ceea ce tocmai auzise de la Ana. În clasă, colegii erau uimiţi să afle ce se întâmplase, ce provocase toată agitaţia asta şi ce a fost de fapt acel zgomot puternic. Între timp venise şi Darius la şcoală.

– Hey! Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el uimit.

– Andrei... a înnebunit şi... Ei bine, cred că se vede ce a urmat! a răspuns Dani.

– Au! Şi cine a fost victima?

– Din fericire, doar peretele. Dar era foarte aproape s-o nimerească...

– A ratat?! a exclamat Darius uimit. Pe cine?

– Pe Alexandra! a spus dându-se la o parte şi arătând-o pe Alexandra, care plângea în spatele lui. După cum vezi, încă mai e speriată.

– Cred şi eu! A vrut să ştie toate secretele lui Andrei şi aproape a fost lovită de unul din ele.

– Hey! Nu e amuzant! i-a atras Dani atenţia.

– Nici nu vroiam să fie. Asta e ceva serios! Aşa că spune-mi, unde e Andrei acum? a întrebat îngrijorat.

– Nu ştiu... şi nici nu cred că vreau să ştiu! a răspuns cu o voce ciudată.

– Aşa deci... Istoria se repetă!

– Ce vrei să spui? a întrebat intrigat.

– Sunteţi prietenii lui cei mai buni până când aflaţi un secret întunecat pe care el a încercat din răsputeri să-l ţină ascuns...

– Dacă eram cei mai buni prieteni ai lui, nu ar fi ţinut asta secret! i-a răspuns revoltat.

– Deci, după părerea ta, ar fi trebuit să vă spună că fratele lui e mai important decât orice altceva... Nu crezi că era deja evident? a întrebat ironic.

– Nu asta am vrut să spun! Ar fi trebuit să ne spună că nu trebuie să-l vorbim de rău pe fratele lui...

– Şi asta era destul de evident... Oricum, nu mai contează acum. Important e să-l găsim pe Andrei!

– Cred că acum e mai important să avem grijă de Alexandra!

– Nici măcar n-a atins-o. E bine! a spus Darius pe un ton oarecum indiferent.

– Asta numeşti tu „bine"? a întrebat revoltat arătând din nou spre Alexandra, care încă nu se oprise din plâns.

– Hey! i-a atras Darius atenţia. Dacă o gaură în perete v-a speriat atât de rău, doar imaginează-ţi cum ar fi fost dacă el nu ar fi ratat! Încă nu s-a terminat, să ştii!

– A, da? Şi cum se face că ştii atât de multe despre asta? l-a întrebat Dani sfidător.

– Pentru că s-a mai întâmplat înainte! Şi atunci n-a ratat! a răspuns oftând.

– Tu vorbeşti serios? Chiar a lovit pe cineva aşa? a întrebat uimit.

– Crede-mă, n-aş glumi cu aşa ceva!

– Oau! Cu aşa o lovitură, l-ar băga în spital chiar şi pe Robert!

– Ei bine, se pare că pentru Andrei, chiar şi în momente ca acestea, contează cine îi este prieten. M-a lovit cu dreapta, care e mai mult precisă decât puternică, în loc să-mi dea o lovitură de stânga, care e exact invers. De-asta n-a fost nevoie să mă internez în spital...

– Stai un pic... Vrei să spui că te-a lovit pe tine?! a exclamat şocat. Dar eşti prietenul lui cel mai bun!

– Nu, nu sunt! a răspuns rece. Sunt doar cineva care pleacă de lângă el, aşa cum am făcut şi atunci...

– Ce vrei să spui? a întrebat Dani nedumerit.

– Mâine plec... Mă transfer la un liceu din Iaşi.

– Deci şi tu fugi de el! l-a acuzat Dani.

– Ba nu! Andrei nu e genul de persoană pe care s-o poţi uita aşa uşor. Odată ce ajungi să-l cunoşti, nu-l poţi lăsa în urmă...

– Dar tu asta faci!

– Nu am de ales! a răspuns Darius supărat. Toată familia mea se mută acolo... Şi oricum, deja m-am asigurat că voi fi la curent cu ce se întâmplă cu Andrei. Dacă va avea nevoie de mine, îl voi ajuta! Până atunci, asta e treaba ta!

– Poate, dar tot nu mi-ai dat niciun motiv să-l caut acum...

– Poftim?! a exclamat Darius surprins. Nu m-ai ascultat?

– Ba da. Şi am înţeles că e periculos să fii lovit aşa, dar acum n-a lovit pe nimeni. Aşa că nu văd care e problema...

– Of! Voi chiar nu ştiţi nimic, nu-i aşa?

– Ce să ştim? a întrebat Ana, apropiindu-se de ei.

– Poate că Andrei v-a povestit despre o fată din generală, Katy!

– Da, mi-a spus de ea. Dar ce legătură are ea cu asta? a întrebat Dani nedumerit.

– Vroiai să afli ce se întâmplă dacă Andrei ratează... Ei bine, până acum, Katy a fost singura persoană care a scăpat neatinsă în momente ca acesta.

– Hey, stai puţin! a intervenit Ana. De câte ori au avut loc „momente ca acesta"? a întrebat curioasă.

– Ei bine, eu am fost de faţă doar la primele două momente. Dar din câte am auzit, s-a mai întâmplat de trei ori. Deci asta ar fi a şasea oară...

– A şasea oară?! au exclamat uimiţi Dani şi Ana.

– Da. Şi luând în calcul situaţia de faţă, Alexandra e doar a doua persoană pe care o ratează.

– Deci au fost şi ratări. Asta e bine! a exclamat Ana uşurată.

– De fapt, nu e bine deloc! a spus Darius pe un ton serios.

– Ce vrei să spui? a întrebat Dani confuz.

– E chiar mai rău decât dacă loveşte! a răspuns Darius şi mai serios.

– Cum ar putea să fie mai rău dacă ratează?! a exclamat Ana surprinsă.

– Deoarece, dacă Andrei îşi loveşte ţinta o dată, asta e tot! Fără alte lovituri, fără alte vorbe grele...

– Şi dacă ratează? a întrebat Ana un pic speriată.

– Dacă ratează, atunci sunt două posibilităţi...

– Care?

– Fie se va descărca pe altcineva, indiferent dacă e străin sau nu... Şi atunci nu mai este vorba de o singură lovitură...

– Ce vrei să spui? Că Andrei va alege pe cineva la întâmplare şi îl va lua la bătaie? a întrebat Dani confuz.

– Nu. Andrei nu e chiar aşa iraţional... Să spunem doar că în astfel de momente e mai bine să nu-i dai motive de ceartă...

– Mi-e cam greu să cred că Andrei e aşa de periculos! a spus Dani îndoindu-se de cele auzite.

– Crezi ce vrei, dar înainte să mai spui ceva, mai uită-te o dată la gaura din perete! i-a răspuns Darius sfidător. Oricum, eu nu de asta îmi fac griji...

– Ce vrei să spui, Darius? a întrebat Ana neînţelegând la ce se referă.

– Dacă alege să facă asta, măcar va scăpa întreg. Va intra în câteva necazuri, desigur, dar el va fi bine...

– Deci cealaltă posibilitate e şi mai rea?

– Pentru Andrei, da! a răspuns îngrijorat.

– De ce? l-a întrebat Ana un pic speriată.

– Pentru că dacă alege să nu se descarce pe cei din jurul lui, mai rămâne o singură persoană în pericol...

– Cine? au întrebat amândoi în cor.

– El însuşi!

– Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Dani nedumerit.

– Nu ştiu detaliile, din moment ce n-am fost acolo, dar a doua zi după ce a ratat, Andrei a venit la şcoală arătând ca după o luptă grea: era obosit, plin de zgârieturi, cu blugii rupţi şi cu mâinile bandajate. Avea chiar şi câteva pete de sânge pe haine...

– Ce se întâmplase? a întrebat Ana îngrijorată.

– Nu ştiam sigur, de aceea am decis să merg în parc, unde auzisem că a fost Andrei după ce fugise de la şcoală.

– Şi ce ai găsit? a întrebat Dani curios.

– La prima vedere, nimic. Dar m-am gândit că Andrei nu e chiar atât de expresiv, aşa că am căutat mai bine...

– Şi?

– La marginea parcului am găsit nişte copaci cu crengile rupte. Am crezut că nu au legătură cu Andrei, dar în spatele unui monument am văzut un copac care arăta ca după război: multe crengi pe jos, scoarţa ruptă, trunchiul crăpat... şi pete de sânge...

– Vrei să spui că...

– Nu ştiu sigur! a întrerupt-o Darius. Dar cred că Andrei a distrus copacul...

– Nu te cred! Andrei nu ar face asta! a izbucnit Dani.

– Hey! Nici eu nu am crezut, dar gândeşte-te: Andrei era nervos, mai rău decât îţi poţi imagina. Dar totuşi, nu vroia să se descarce pe nimeni. Ajunge în parc, unde loveşte ce apucă, iar apoi găseşte un copac ascuns, unul pe care nu-l puteai vedea din întâmplare... Dacă s-a descărcat lovind copacul?

– Nu! Andrei nu e aşa! a exclamat Ana îngrijorată.

– V-am spus, înainte să mai spuneţi ceva, mai uitaţi-vă o dată la gaura din perete!

– Eu nu te cred! a exclamat Dani. Nu are sens!

– Uite ce e, eu ţi-am spus doar ce am văzut şi auzit. Dacă mă crezi sau nu, e alegerea ta!

– Dar cum ai putea ştii ambele variante dacă Andrei a mai ratat o singură dată? L-a întrebat Dani confuz.

– Nu am spus asta! Am spus că a mai ratat o singură persoană în afară de Alexandra – pe Katy. Dar a ratat-o de două ori... A doua oară a lovit copacul, iar prima oară a lovit nişte băieţi care se credeau tari...

– Deci Katy a făcut aceeaşi greşeală de două ori... Iar Andrei a iertat-o de fiecare dată! a exclamat Dani uimit.

– Şi ea l-a iertat de multe ori. Erau mai apropiaţi decât credea lumea. Dar nu asta contează acum...

– Da, ştiu. Contează să-l găsim pe Andrei! a răspuns Dani plictisit de afirmaţia asta. Ai mai spus...

– Şi totuşi încă n-ai plecat după el...

– Ţi-am spus, e mai important să avem grijă de Alexandra!

– Doamne, ce enervant poţi fi! Ea e bine! s-a răstit iritat. Andrei n-a lovit-o!

– Ştiu că tu crezi că asta e bine, dar ea totuşi e speriată! i-a răspuns arătând spre Alexandra care încă mai plângea, chiar şi după atâta timp. Andrei putea s-o lovească şi atunci...

– Hey! l-a întrerupt Darius apropiindu-se de el. Ce te face să crezi că Andrei a ratat din greşeală? l-a întrebat şoptindu-i la ureche.

– Ce vrei să spui? a întrebat Dani derutat.

– Gândeşte-te un pic! Alexandra şi Katy sunt singurele persoane care au scăpat tefere din aşa ceva. Andrei nu a ezitat să le lovească doar pentru că sunt fete, crede-mă. A avut motivele lui...

– Doar nu vrei să spui că...

– În sfârşit! a exclamat Darius uşurat. Acum vrei, te rog, să mergem să-l căutăm pe Andrei?

– Bine, dar unde?

– Sincer, nu ştiu... Dacă am fi fost încă în generală, ar fi mers în parc. Dar şi-a făcut prea multe amintiri neplăcute acolo, aşa că probabil va evita acel loc...

– Şi atunci?

– Andrei mi-a spus că a găsit un loc unde poate să fie singur atunci când are nevoie. Îl numea „locul lui ascuns la vedere". Dar habar nu am unde e...

– Eu... um... eu ştiu! a intervenit Alexandra cu o voce slabă, încercând să se oprească din plâns.

– Grozav! a exclamat Dani bucuros. Poţi să ne duci acolo?

– Eu... Nu... Îmi pare rău, dar...

– E în regulă! a calmat-o Ana înainte să izbucnească din nou în plâns. Doar spune-mi unde se află. Mă duc eu! a afirmat hotărâtă.

– Eşti sigură că vrei să-l vezi acum? a întrebat-o Dani îngrijorat.

– Da! Asta e ceva ce trebuie să fac...

Alexandra i-a şoptit ceva la ureche, fiind deja înecată de atâtea lacrimi vărsate.

– Am înţeles! Mersi mult, Alexandra! a spus Ana ridicându-se. Am plecat!

– Vin cu tine! a exclamat Dani hotărât.

– Ba nu! l-a oprit Ana. Trebuie să fac asta singură! i-a spus pe un ton serios.

– Ok. Cum vrei tu... Baftă!

– Da, o să ai nevoie! a spus Darius zâmbind uşor.

– Mersi. Cred...

Aveau dreptate... Era un singur loc unde puteam să fiu – pe „podul meditaţiei", locul meu ascuns la vedere. Acel loc era exact aşa cum vroiam eu: ascuns. Deşi podul era vizibil din multe puncte ale oraşului şi avea o panoramă superbă, nu am văzut niciodată pe cineva acolo. Dar asta era bine pentru mine... Vroiam să fiu singur, chiar dacă urma să fiu aşa şi în continuare. Nu puteam învinui pe nimeni pentru asta. Sunt puţini oameni care ar putea trece peste un astfel de moment, mai ales dacă ei ar fi fost victima... Încă nu mi-am dat seama cum a reuşit Darius să mă ierte şi să rămână prietenul meu, mai ales că el a fost prima mea victimă... Chiar dacă a fost rănit şi a lipsit de la şcoală vreo două săptămâni, evitându-mă în acest timp, când s-a întors la şcoală s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate şi pentru că nu au fost martori atunci...

Dar când s-a întâmplat a doua oară, lucrurile au stat cu totul altfel... Ca şi astăzi, eram la şcoală. Şi tot ca şi acum, „victima" era persoana care mă cunoştea cel mai bine; pe atunci, această persoană era Katy. Şi atunci am început tot cu o ceartă. Eram amândoi în clasă, dar asta nu m-a oprit... De îndată ce a spus cuvintele interzise, de îndată ce l-a vorbit de rău pe Adrian, am înnebunit. N-am lovit-o, desigur... N-aş fi putut să-mi iert asta vreodată. Aşa că a trebuit să mă descarc pe altceva. Am plecat nervos, abţinându-mă să nu mă întorc, să nu-mi pierd controlul. Şi aproape am reuşit, cu o singură excepţie: în timp ce ieşeam din clasă, am lovit uşa cu putere. O singură lovitură a fost de ajuns ca aceasta să cedeze şi să sară din balamale. Dar asta nu a fost aşa grav. Însă când am ieşit în curte, nişte băieţi puşi pe ceartă s-au luat de mine. *Mare greşeală*... Doi dintre ei au scăpat doar cu câte o mână ruptă, dar al treilea a vrut să fugă după ce deja mă lovise de vreo două ori. Eu nu mă calmasem, aşa că am fugit după el. L-am prins din urmă când alerga disperat spre poartă. A reuşit să ajungă la ea,

dar a ajuns atât de aproape de ea încât i-a simţit gustul – la propriu. L-am împins în timp ce alerga spre poartă, iar tipul s-a dezechilibrat şi s-a lovit cu umărul de ea, căzând apoi cu faţa în pământ. Şi-a dislocat umărul când s-a lovit de poartă, iar datorită gravitaţiei şi-a spart nasul şi vreo doi dinţi. A fost norocos... Eu încă nu mă calmasem, dar când am văzut în ce stare ajunsese deja, am evitat să-l lovesc din nou. Dar a trebuit să mai lovesc în metalul porţii de câteva ori ca să mă descarc complet. N-am realizat atunci că cineva mă vedea. Sau nu mi-a păsat. Dar aproape jumătate din colegii mei fuseseră martori la cele întâmplate. Până să se termine orele, aproape trei sferturi de clasă aflaseră ce s-a întâmplat. Şi aproape toată clasa m-a evitat începând cu ziua următoare. Singurele excepţii erau Darius, care deja trecuse prin asta o dată şi Katy. Dar ea a început să vorbească din nou cu mine abia după o săptămână.

Dar de data asta nu mai speram la excepţii... Darius urma să plece, iar singura persoană care mă cunoştea la fel de bine precum Katy era Alexandra. Dar în acel moment mi se părea o minune dacă ea ar mai îndrăzni să mă salute măcar. Şi apoi, mai era Ana... Indiferent ce reacţie urma să aibă ea, un lucru mi se părea sigur: nu avea să-şi mai dorească să fim atât de apropiaţi ca până acum.

Mă resemnasem deja... Nu mai îndrăzneam să sper în minuni. Tot ce rămânea de făcut era să îmi înfrunt soarta, să înfrunt privirile colegilor ce urmau să mă considere un străin. Nu mai era cale de întoarcere. Eram singur... *Înconjurat de atâta lume şi totuşi*...

– Um... Bună, Andrei! m-a salutat Ana cu teamă.

– Hey, Ana! Ce cauţi aici? am întrebat încercând să zâmbesc, privind în depărtare.

– Ei bine, eu am... venit... um... să te văd...

– Dar de unde ai ştiut unde sunt? am întrebat curios.

– Um... Alexandra mi-a spus că îţi place să vii aici...

– Aha, înţeleg! am exclamat un pic trist.

– Um... Nu te-ai supărat că am venit, nu? m-a întrebat un pic speriată.

– Nu, sunt doar un pic surprins... şi mai mult trist cu gândul la ce va urma...

– Ce vrei să spui? m-a întrebat nedumerită.

– Ai văzut ce s-a întâmplat... Chiar crezi că se va mai apropia cineva de mine? am întrebat oftând supărat.

– Uite ce e... Ce s-a întâmplat a fost cu totul neaşteptat, într-adevăr, dar asta nu înseamnă că de acum toată lumea te va evita! Eu sunt aici, nu?

– E adevărat, dar... şi ţie îţi e teamă de mine...

– E normal, nu? Ce s-a întâmplat acolo ne-a speriat pe toţi. Şi în plus, felul în care m-ai privit când ai ţipat la mine... nu mai vreau să văd vreodată o astfel de privire plină de ură şi mânie...

– Da, cred că ai dreptate... Dar mi-aş fi dorit să nu se fi întâmplat toate astea...

– Hey! Nu contează trecutul, contează doar prezentul îţi aminteşti? Şi acum eu sunt aici, lângă tine. Şi voi fi mereu lângă tine când vei avea nevoie de mine! a exclamat hotărâtă şi plină de entuziasm.

– Dar doar ca o amică, nu? am întrebat-o cu un ton destul de rece.

– Ei bine...

– E în regulă... Mă aşteptam la asta! am spus resemnat.

– Ce vrei să spui?

– E la fel ca prima oară: toată lumea face un pas înapoi când mă vede...

– Spune-mi, Andrei... De ce nu ne-ai spus nimic despre asta, nici măcar mie?

– Mi-a fost teamă... Înainte să se întâmple aşa ceva, aveam o mulţime de prieteni la şcoală... Însă, după aceea, toţi m-au evitat. Eram singur, deşi eram înconjurat de zeci, chiar sute de oameni...

– Asta nu se va întâmpla şi de data asta! a spus la fel de hotărâtă ca şi înainte.

– Eşti sigură? am întrebat îndoielnic. Alexandra deja a renunţat la mine...

– Va trece peste asta. Şi în plus, mai sunt alţii care n-au renunţat la tine...

– A, da? am exclamat ironic. Ca de exemplu? Angela, care mă consideră un nimeni? Darius, care pleacă mâine? Dani, care tocmai a realizat că nu mă cunoaşte de fapt? Sau tu, care nu mai vrei să fim atât de apropiaţi? am întrebat cu o voce rece.

– Hey! Nu crezi că eşti un pic cam dur? mi-a reproşat iritată. Doar sunt aici, nu? Asta ar trebui să însemne ceva!

Nu m-ai contrazis... mi-am spus trist, dar fără să arăt asta.

– Şi chiar înseamnă ceva! Chiar dacă acum mă placi doar ca pe un amic, eu tot ţin la tine! Şi tocmai mi-ai arătat cât de mult contez pentru tine...

– Dacă ai înţeles asta, atunci nu te mai plânge atât! Ce a fost, a fost! Şi nimeni nu se va îndepărta de tine, dacă nu îi laşi... Aşa că uită ce s-a întâmplat şi încearcă să îndreptţi lucrurile! Dacă încerci, îţi promit că nu vei fi singur! a spus punându-şi mâna pe umărul meu.

– Ana, eu...

– O, Doamne! a exclamat uitându-se la ceas. Trebuie să plec! Am întârziat acasă... iar! a exclamat zâmbind copilăresc.

După ce a plecat, am mai rămas un pic pe pod, gândindu-mă la ce mi-a spus ea: „îţi promit că nu vei fi singur". Nu ştiam dacă vorbea serios sau nu, dar simplul fapt că a spus asta îmi dădea speranţă că totul va fi altfel, că istoria nu se va repeta. Şi chiar credeam asta! În momentul în care a venit Ana la mine, ceva se schimbase deja – nu mai eram singur. La început am fost prea ambiţios, ca un fluture ce zbura prea aproape de soare. Iar acum, după ce am continuat să zbor, deşi aveam aripile în flăcări, acum când totul părea să se sfârşească, când eram în cădere liberă, devenisem un demon. Un demon ce ar fi trebuit să-i îndepărteze pe toţi de mine, dar n-a reuşit. Eram doar un demon în cădere liberă. Şi indiferent cât de repede cădeam, de la ce înălţime mă prăbuşeam şi cât de tare aveam să mă lovesc de consecinţele faptelor mele, ştiam că va fi cineva acolo să mă ridice şi să mă ajute să-mi iau din nou zborul. Pur şi simplu ştiam... sau doar speram...

Capitolul IX: Înger de gheaţă

Mereu am fost de părere că o excursie poate şterge toate grijile şi problemele din viaţa oricui. Dar nu am crezut niciodată că înainte de asta ea poate aduce şi mai multe griji şi probleme...

Am vrut ca măcar pentru o zi să fiu lăsat în pace şi să nu mai simt privirile tuturor aţintite asupra mea; am vrut să mă simt din nou eu însumi şi nu acel monstru de acum două luni, acel demon pe care colegii îl vedeau de fiecare dată când mă priveau... am vrut să fiu singur. De-asta am ales să vin în excursia organizată de clasa noastră şi a lui Robert. Ei spuneau că este o idee bună să scăpăm de aglomeraţie şi să mergem la munte de Sf. Valentin. Eu vroiam doar să scap de ei şi de privirile lor. Şi

chiar dacă mă aşteptam să nu reuşesc să scap de ele, mai ales pe durata călătoriei cu autobuzul, credeam că vor fi doar priviri speriate, confuze sau discriminatorii. Însă nu mă aşteptam să mă tem de privirea *ei*...

– Hey! Ce faci, Andrei? m-a întrebat Ana aşezându-se pe bancheta din faţa mea.

– Bună, Ana. Nimic, încerc să mă pierd în peisaj...

– Te superi dacă îţi ţin companie? m-a întrebat zâmbind.

– Cum vrei... E riscul tău! am răspuns indiferent, privind pe geam.

– Ce vrei să spui?

– Priveşte în jur...

Ana a privit un pic în jur, neînţelegând ce vroiam să spun, apoi şi-a dat seama – toate privirile erau aţintite asupra mea.

– Ce nai... Care e problema lor? m-a întrebat nedumerită.

– Te uiţi la ea!

– Poftim? De ce tu?

– De ce crezi?

– Doar nu e vorba tot de...

– Bingo!

– Dar asta s-a întâmplat acum două luni! Nu au reuşit să treacă peste asta?

– Se pare că nu! am răspuns indiferent.

– Lasă că îi învăţ eu minte! a exclamat revoltată, ridicându-se în picioare. Doar pentru că ei nu înţeleg ce s-a întâmplat...

– Lasă-i în pace, Ana! am spus indiferent, oprind-o cu mâna.

– Poftim? Dar nu e drept! Nu a fost vina ta...

– Nu contează! am spus privind pe geam.

– Dar nu îţi pasă că te vorbesc pe la spate, că te privesc aşa? m-a întrebat aşezându-se iar.

– Nu! am răspuns nepăsător. Altceva mă îngrijorează...

– Ce anume? m-a întrebat curioasă.

– Uită-te în spatele autobuzului!

– La cine? m-a întrebat înclinându-se spre stânga şi zărind-o pe Alexa. A, Alexandra! Ei bine, nu poţi s-o învinuieşti că se fereşte să te privească...

– Nu ea! E normal să se poarte aşa... Uită-te în spate, pe rândul nostru!

– Poftim? Ok! a spus ridicându-se şi zărind-o pe Angela. Uou! a exclamat aşezându-se repede la loc. Ce a păţit Angela? Are o privire foarte înfricoşătoare...

– Da, ştiu... S-a uitat aşa la mine încă de când ne-am urcat în autobuz.

– De ce? V-aţi certat?

– Nu, tocmai asta nu înţeleg! Nici măcar n-am vorbit în astea două luni. Nu ştiu ce s-a întâmplat, de ce mă priveşte aşa...

– Poate ai făcut ceva şi nu ţi-ai dat seama...

– Mă îndoiesc că i-ar fi păsat de ce fac eu, dar sunt sigur că are legătură cu mine...

– Şi ce ai de gând să faci?

– Nu e evident? Voi încerca să aflu ce s-a întâmplat şi voi rezolva problema!

– Eşti sigur că e o idee bună? Nu pare să fie dispusă să vorbească cu tine... Ar putea ieşi urât.

– N-ar fi prima oară! am spus zâmbind nostalgic. Şi oricum, nu pot să fiu indiferent ştiind că ea e supărată pe mine...

– Dar poate nu e vorba de tine...

– Aşa am crezut şi eu, dar...

– Dar ce? m-a întrebat nedumerită, văzând că n-am mai spus nimic.

– Mai uită-te o dată la ea...

Ana s-a ridicat din nou, iar apoi s-a aşezat mai repede decât prima oară.

– Bine, acum chiar că mă sperie! Priveşte neîncetat spre tine cu aceeaşi privire sfâşietoare...

– Încă mai crezi că nu e vorba despre mine? am întrebat-o zâmbind.

– Nu... E clar că are ceva cu tine... Întrebarea e ce?

– Ei bine, asta am de gând să aflu! am spus hotărât.

– Te ajut şi eu!

– Mersi, dar mă descurc. Şi în plus, nu vreau să-ţi răpesc şansa de a te distra la munte.

– Atunci te ajut până ajungem! a spus hotărâtă. Am să vorbesc cu ea cât timp mai stăm în autobuz.

– Apreciez asta, dar am ajuns deja.

– Poftim? a exclamat surprinsă privind în spatele ei. A,da... aşa e.

– Am ajuns copii! a exclamat doamna profesoară de sport. Coborâţi în ordine, vă rog! Aveţi 30 de minute să vă instalaţi în camerele stabilite, după care ne vedem în faţa cabanei!

– Ar trebui să coborâm, nu? m-a întrebat Ana un pic dezamăgită.

– Nu încă!

Am aşteptam până a trecut Angela pe lângă noi. Avea aceeaşi privire ca şi înainte, dar de data asta privea doar în faţă, evitând să se uite la mine.

– Acum coborâm! am spus grăbindu-mă s-o prind din urmă pe Angela.

– Angela, aşteaptă! Am strigat ajungând-o din urmă la câţiva metri de autobuz.

– Ce vrei? m-a întrebat pe un ton rece, având aceeaşi privire de gheaţă.

– Ce se întâmplă? am întrebat îngrijorat, în timp ce colegii treceau pe lângă noi.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti! a spus indiferentă, întorcându-se şi continuându-şi mersul.

– Vorbesc despre noi! am exclamat punându-mă în faţa ei.

– Nu există „noi"! Credeam că ai înţeles asta...

– Am înţeles, dar de ce te porţi aşa? am întrebat un pic trist.

– Pentru că aşa vreau! a răspuns răutăcioasă.

– Ăsta nu-i un răspuns! i-am reproşat pe acelaşi ton.

– E răspunsul meu! Dacă nu-ţi place, e treaba ta! a spus hotărâtă, dându-mă la o parte şi reluându-şi drumul.

– Stai! am spus prinzând-o de mână. Spune-mi, de ce eşti supărată pe mine? Ce am făcut? am întrebat supărat.

– De ce crezi mereu că totul are legătură cu tine?! a întrebat nervoasă trăgându-şi mâna.

– Pentru că aşa e! Altfel nu m-ai evita...

– Hey! Sunt liberă să fac ce vreau, da? mi-a reproşat revoltată. Asta înseamnă că pot să evit pe cine vreau!

– Da, dar...

– Şi tu eşti singura persoană pe care vreau s-o evit!

– Dar... de ce? am întrebat trist şi confuz.

– Pentru că nu vreau să te mai văd! mi-a răspuns serioasă şi iritată.

– Tot nu mi-ai răspuns...

– Şi ce dacă? a întrebat nepăsătoare. Cum am spus, pot să fac orice vreau. Şi vreau să fac orice nu are legătură cu tine! a exclamat hotărâtă, aruncându-mi o ultimă privire sfâşietoare, înainte să se întoarcă şi să plece.

Nu am mai putut spune altceva. Vorbele ei îmi păreau mai ascuţite decât tăişul unui pumnal. Dar în ciuda durerii provocate de acel pumnal, trebui să aflu ce s-a întâmplat!

– Hey! Eşti bine, Andrei? m-a întrebat Ana, ajungându-mă din urmă.

– Da... Oarecum...

– Am să încerc să aflu eu ce s-a întâmplat. Ne vedem mai târziu când ne adunăm cu toţii.

– Ok. Ne vedem atunci.

– Salut, Andrei! m-a surprins Dani, din spatele meu.

– Hey, Dani! Ai aflat ceva nou? l-am întrebat ştiind că el venise cu celălalt autobuz.

– Ei bine, nu s-au schimbat prea multe... Colegii noştri încă te consideră un pericol public şi au de gând să te evite pe cât posibil. Dar cei mai mulţi sunt doar derutaţi, nu înţeleg ce s-a întâmplat. Mai sunt puţini cărora să le fie teamă de tine, iar cei din cealaltă clasă consideră că nu ai ce căuta printre noi, elevii normali.

– Deci acum sunt anormal... În curând o să fiu numit „demon" din nou! am exclamat amintindu-mi de trecut şi forţând un zâmbet.

– Nu fi prea dur cu tine, Andrei! Ei nu ştiu toată povestea...

– Oricum nu contează! am spus indiferent. Singurul lucru care mă interesează acum e să aflu ce s-a întâmplat cu Angela.

– E mai uşor de spus decât de făcut... Ştii doar cum e ea...

– Da. Dar din fericire, eu sunt un demon care nu ştie să renunţe! am spus zâmbind încrezător.

– Asta e clar! Oricum, are trebui să mergem şi noi la cabană. Diriga a spus că vrea să ne vorbească peste 30 de minute.

– Ok. Să mergem!

După aceea am plecat la cabană, unde ne-am pregătit de distracţia la munte. Aproape fiecare dintre noi venise cu schiuri, snowboard-uri sau chiar săniuţe. Eu nu îmi adusesem nimic, pentru că nu venisem cu gândul să mă distrez, ci să evadez, să stau departe de ceilalţi. Bineînţeles, scopul meu se schimbase odată cu sosirea la cabană, când am văzut-o din nou pe Angela, care imediat ce m-a văzut şi ea, a fugit în camera ei. Un pic mai târziu ne-am adunat cu toţii în faţa cabanei, unde doamna dirigintă îşi ţinea discursul despre siguranţa la munte, importanţa respectării regulilor, riscurile neglijenţei şi multe alte lucruri pe care toţi colegii le găseau plictisitoare.

– Ce plictisitor! a exclamat Ana din spatele meu.

– Hey, Ana! am spus surprins.

– Hey şi ţie! Nu te-ai plictisit de discursul ăsta? m-a întrebat curioasă.

– Ba da. Dar după discurs suntem liberi să facem ce vrem până diseară.

– Da, ai dreptate! Şi... ce ai de gând să faci? m-a întrebat zâmbind.

– Ei bine, în primul rând vreau să rezolv situaţia cu Angela. Apropo, ai reuşit să afli ceva? am întrebat privind spre Angela, care stătea mai retrasă.

– Nu prea... E clar că are ceva cu tine, dar nu vorbeşte cu nimeni despre asta.

– Nu-i nimic. Tot va trebui să vorbească cu cineva până la urmă...

– Nu cred că asta se va întâmpla curând! a spus serioasă. E foarte irascibilă acum... Dacă cineva aduce vorba de tine, se enervează şi mai tare...

– Dar tot va trebui să-şi înfrunte problemele, să mă înfrunte pe mine...

– Poate, dar nu cred că e o idee bună să încerci să vorbeşti cu ea acum.

– Idee bună sau nu, el tot trebuie să vorbească cu ea! a intervenit Dani hotărât.

– Dar, Dani, dacă vorbeşte cu ea o va supăra şi mai tare! a spus Ana îngrijorată.

– Nu contează! i-a răspuns pe un ton serios.

– Eşti sigur, Dani? l-am întrebat surprins.

– Da. Am învăţat că atunci când e vorba de tine, întotdeauna strici mai rău lucrurile înainte să le rezolvi.

– Deci de data asta vei sta deoparte chiar dacă ea va plânge din nou?

– N-am de ales..

– Înseamnă că n-o să mă mai loveşti, nu? am întrebat zâmbind.

– Da, sigur... De parcă aş putea să mă pun cu un demon care nu ştie să renunţe! a răspuns râzând.

– Asta aşa e! am exclamat încrezător.

– Eu tot nu cred că e o idee bună! a spus Ana îngrijorată. Dar dacă eşti hotărât să încerci... Sper doar ca Dani să aibă dreptate şi să rezolvi lucrurile în final...

– Aşa voi face! Ai încredere în mine, Ana! Până la sfârşitul zilei, Angela va zâmbi din nou! am exclamat hotărât.

– Şi ce mai aştepţi? m-a întrebat Dani împingându-mă uşor. Du-te la ea! a spus arătând spre Angela, care pleca deja. Diriga şi-a terminat discursul...

– Ok. Am plecat...

– Baftă! a spus Ana zâmbind.

– Da... vei avea nevoie! a exclamat Dani încrezător.

M-am îndreptat uşor, cu paşi hotărâţi spre Angela, care se îndrepta spre cabană.

– Angela! am strigat apropiindu-mă de ea.

– Iarăşi tu? a exclamat deranjată, întorcându-se spre mine. Nu înţelegi că nu vreau să te mai văd?

– Dar nu pot să te las în pace până nu rezolv problema...

– Nu am nicio problemă, aşa că pleacă! a spus hotărâtă.

– Dar eu am! M-am săturat să te văd supărată pe mine fără să ştiu de ce... Dacă am greşit cu ceva, spune-mi şi voi face tot ce pot să repar lucrurile!

– Tu nu mai poţi face nimic! a strigat revoltată.

– Refuz să cred asta! am exclamat hotărât.

– Asta e problema ta, nu a mea! a răspuns întorcându-se şi plecând.

– Stai! De ce faci asta? am întrebat oftând supărat.

– Ce anume? a întrebat derutată, oprindu-se în loc.

– De ce te închizi în tine? Înţeleg că nu vrei să mă mai vezi, chiar dacă nu ştiu de ce... dar ce rost are să fugi întruna?

– Cine fuge, idiotule? s-a răstit întorcându-se spre mine. Tu eşti cel care îmi stă în drum de fiecare dată când vreau să plec! Aşa că dacă vrei într-adevăr să mă schimb, dispari din viaţa mea! mi-a reproşat nervoasă, stând în faţa mea.

– Bine, dacă asta vrei...

– Poftim? a exclamat surprinsă, uitând de furia pe care o avea mai devreme.

– Dacă asta trebuie să fac ca tu să zâmbeşti din nou, atunci asta voi face – voi dispărea din viaţa ta! Nu te voi mai deranja, nu vei mai auzi un cuvânt din partea mea. Va fi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic între noi, ca şi cum nu ne-am fi cunoscut niciodată...

– Idiotule! a strigat deodată, parcă reamintindu-şi de starea ei de mai devreme. Tu chiar crezi că e aşa uşor? Crezi că voi putea să fiu veselă din nou dacă tu nu mă mai deranjezi? Cum aş putea să mai fiu fericită când tu m-ai rănit de atâtea ori? Spui că va fi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? m-a întrebat ironică. Dar s-a întâmplat! Şi nimic din ce faci tu nu va schimba asta! Cum crezi că aş putea să zâmbesc din nou când ştiu asta, idiotule? mi-a reproşat cu lacrimi în ochi. Tu chiar crezi că...

– Atunci, uită! am întrerupt-o hotărât.

– Poftim? a exclamat uimită de ce am spus.

– Dacă nu poţi fi fericită din cauza a ce s-a întâmplat între noi, atunci uită totul, toată povestea noastră! am spus strângând din pumni. Dacă asta te va face fericită, atunci uită-mă!

Abia am spus aceste cuvinte şi m-am trezit cu o palmă peste obraz. A fost doar o palmă – destul de puternică, ce-i drept –, dar venind de la Angela, m-am simţit de parcă m-ar fi lovit un tir.

– Idiotule! mi-a strigat în faţă, fugind apoi, având din nou o privire ce n-aş fi vrut s-o văd vreodată: o privire plină de tristeţe şi confuzie amestecată cu o durere amară, o privire ce arăta dorinţa arzătoare ca totul să fie doar un vis, iar inima ei să rămână nefrântă.

Dar nu a fost un vis, iar eu am rănit-o din nou. *Dar ai devenit mai puternică, Angela!* am spus în gând, având o mână pe obrazul lovit. Realizasem că dacă până acum era supărată pe mine, acum cu siguranţă mă ura. Ana avusese dreptate – n-a fost o idee bună să încerc să vorbesc cu ea. La fel cum a spus şi Dani, am înrăutăţit lucrurile. Dar spre deosebire de ce spusese el, eu nu mai aveam speranţe de reuşită. Mă resemnasem deja să încep să trăiesc fără zâmbetul Angelei, fără să o mai pot privi şi cu siguranţă, fără să mai vorbesc cu ea... *Dar dacă ea va fi măcar la fel de puternică, atunci merită.* Resemnat, dar cu un strop de optimism în suflet, m-am întors la Ana şi Dani, care se pregăteau să meargă pe pârtie.

– Hey, Andrei! Te-ai întors deja? m-a întrebat Dani surprins.

– Da...

– Şi? Cum a mers?

– Ei bine...

– Înţeleg... Ai înrăutăţit situaţia...

– Da... Sau mai bine zis, am stricat totul...

Sau cel puţin orice şansă de împăcare...

– Haide, Andrei! Nu fi trist! mi-a spus Ana luându-mă de braţ. Uneori, lucrurile se rezolvă de la sine. Sunt sigur că şi acum se va întâmpla aşa! a încercat să mă înveselească.

– Ana s-ar putea să aibă dreptate, Andrei! E adevărat că uneori reuşeşti să rezolvi singur totul, dar s-a întâmplat şi ca lucrurile să se rezolve de la sine!

– Serios? Când? l-am întrebat neştiutor.

– Când te-ai luptat cu Robert. Atunci ai cam forţat lucrurile un pic, dar până l-a urmă lucrurile s-au rezolvat de la sine! mi-a răspuns zâmbind.

– Ce vrei să spui? am întrebat nedumerit. Robert n-a pierdut din cauza ghinionului... A pierdut pentru că eu l-am învins! am exclamat serios.

– Nu la asta mă refeream! a exclamat Dani. Da, l-ai învins pe Robert, dar aici vorbim despre Angela.

– Ce legătură are ea cu lupta? am întrebat şi mai confuz.

– Cu câteva ore înainte de luptă, voi... v-aţi certat – ca să spun aşa. Dar până să ajungă ea să vadă lupta, îşi pierduse deja orice urmă de îndoială pe care o avea. Vroia doar să te oprească să lupţi. De asta venise în parc...

– Aşa e, Andrei! a continuat Ana. Înainte să te vadă luptând cu Robert, Angela realizase că tu luptai pentru ea de fapt. Luptai ca să îţi demonstrezi că o iubeai mai multe pe ea decât... pe mine... Dar e vina mea că n-am oprit lupta, aşa cum mă rugase ea...

– Ce a fost, a fost! a spus Dani. Dar oricum, de când ai plecat după lupta aceea, Angela a continuat să se gândească la tine, a continuat să te iubească chiar dacă nu vroia să-ţi arate asta.

– Nu sunt de aceeaşi părere. Eu am făcut-o mai mult să mă urască, decât să mă iubească...

– Ştiu că aşa pare, dar te înşeli! m-a contrazis Dani. Mai ţii minte prima zi de şcoală? Înainte să te lovesc, te-ai certat cu Angela...

– Da... şi am făcut-o să plângă! am spus oftând supărat.

– Exact. Dacă ea chiar te ura, nu ar fi plâns. Nici măcar nu i-ar fi păsat ce crezi tu despre ea. Sau dimpotrivă, s-ar fi certat şi mai rău cu tine. Dar în loc de asta, ea a fugit. De ce crezi că a făcut asta? m-a întrebat el zâmbind.

– Pentru că... nu vroia să o văd plângând? am întrebat nesigur.

– Exact! Acum adu-ţi aminte ce i-ai spus lui Robert când era la picioarele tale!

– Hey! i-a atras atenţia Ana. Robert nu era chiar la picioarele lui! a spus revoltată.

– Scuze... Am uitat că voi doi v-aţi împăcat! a răspuns Dani.

– Poftim?! am exclamat surprins. V-aţi împăcat? am întrebat-o uimit.

– Da! mi-a răspuns timidă, nedorind să aprofundeze subiectul.

– Oricum... Îţi mai aminteşti ce i-ai spus? m-a întrebat Dani.

– Da... I-am spus că m-am despărţit de Angela.

– Da, dar i-ai spus şi motivul! mi-a atras el atenţia.

– Serios? am întrebat nedumerit.

– Da. I-ai spus că voi doi v-aţi despărţit în clipa în care ai făcut-o pe Angela să plângă! mi-a răspuns el. Acum înţelegi de ce a fugit când ai făcut-o să plângă?

– Da... Dar totuşi, acum lucrurile stau mult mai rău între noi... Nu ştiu ce aş putea face...

– Atunci nu mai încerca nimic! m-a sfătuit Dani.

– Da, Andrei! Hai să ne distrăm un pic şi să vedem ce se întâmplă! a spus Ana trăgându-mă de braţ.

– Nu mă deranjează să aştept, dar... eu nu ştiu să schiez sau să mă dau cu placa! am spus timid.

– E în regulă! Dacă vrei, te învăţ eu să te dai cu placa! mi-a spus Dani.

– Sunt de acord! Dar... n-ai de gând să te echipezi? am întrebat curios, observând că încă purta haine obişnuite, în timp ce Ana avea echipament complet de schi.

– M-am echipat deja! mi-a răspuns încrezător. Vezi? a spus arătând spre încălţăminte.

– Ok... Deci ai clăpari, asta e bine. Dar asta nu înseamnă că eşti echipat complet! i-am reproşat.

– Nu, dar asta e tot ce îmi trebuie pentru a mă opri când am nevoie. Chiar dacă aş avea echipament complet, dacă se întâmplă să cad, riscurile sunt aceleaşi. Aşa că e mai bine să păstrez doar ghetele, care chiar ajută, nu doar ţin de cald. Înţelegi?

– Da, cred că da.

– Atunci, hai să ne distrăm!

Ne-am dat cu snowboard-ul câteva ore, timp în care am încercat să mă gândesc cât mai puţin la Angela. Am învăţat destul de repede ce înseamnă snowboarding-ul şi elementele de bază ale acestui sport. Nu mă consideram un talent în acest sport, dar ştiam deja să virez şi să mă opresc, lucruri ce mie mi se păreau cele mai importante. Mi se părea ceva liniştitor să alunec uşor pe pârtie, menţinându-mi echilibrul pe placă, în timp ce îmi căutam echilibrul interior. Era un contrast uimitor între echilibrul fizic şi dezastrul sufletesc în care mă aflam, dezastru în faţa căruia nu puteam face nimic, doar să aştept şi să sper...

Dar, în timp ce coboram pe pârtie, Alexandra venise la Dani, părând oarecum neliniştită. Eram uimit s-o văd, având în vedere că Dani era singurul băiat care era de partea mea, acea persoană care, la drept vorbind, o traumatizase. Dar mai presus de asta, eram curios să ştiu de ce era atât de neliniştită. Aşa că m-am grăbit să ajung repede la baza pârtiei.

– Hey, ce s-a întâmplat? am întrebat îngrijorat, ţinând placa în braţe.

– E vorba de Angela, se pare că lipseşte! a răspuns Dani.

– Ce?! am exclamat uimit. Cum adică lipseşte?

– N-a mai văzut-o nimeni de când a plecat de la cabană. Ea a spus că vrea să fie singură şi că se duce să schieze, dar nu răspunde la telefon! a spus Alexandra, îngrijorată.

– Poate că e pe pârtie! am spus, încercând să par optimist, deşi eram cel puţin la fel de îngrijorat ca şi Alexandra.

– Nu e acolo! au spus Ana şi Robert, care tocmai veniseră. De acolo venim noi.

– Unde ar putea fi? se întreba Alexandra, evitând totuşi să mă privească.

– Sper să nu i se fi întâmplat nimic! a spus Ana, la fel de îngrijorată.

– Asta e imposibil! a exclamat Dani. Angela e atât de rezistentă, că ar putea face faţă la orice! Nu-i aşa, Andrei? m-a întrebat văzând cât de îngrijorat eram şi eu.

– Da... Şi în plus, e atât de încăpăţânată, încât ar putea întoarce munţii dacă ar vrea!

– Da, probabil că ar putea! a spus Dani râzând uşor.

– Stai un pic! am exclamat realizând ceva. Suntem pe munte, iar ea vrea să fie singură...

– Ce s-a întâmplat, Andrei? m-a întrebat Ana intrigată.

– Ştii unde e? a continuat Alexandra, căutând o urmă de speranţă în ochii mei.

– Poate! Dani, îţi aduc placa mai târziu, bine?

– Sigur, nicio problemă. Dar să mă anunţi când o găseşti.

– Bine. Ne vedem mai târziu! am spus îndepărtându-mă de ei.

– Hey, stai puţin! a strigat Ana venind spre mine. Tu vrei să mergi singur să o cauţi?

– Stai liniştită, o voi aduce înapoi în siguranţă. Promit! am spus zâmbind încrezător.

– Nu pentru ea îmi fac eu griji! Ai spus-o şi tu, Angela e mai încăpăţânată ca oricine... Nu are rost să te cerţi cu ea. Dar dacă te vede, sigur vă veţi certa. Cum o vei convinge să se întoarcă cu tine? m-a întrebat neîncrezătoare.

– Simplu: nu ne vom certa.

– De ce eşti aşa sigur de asta? m-a întrebat intrigată.

– Ana, lasă-l să plece! i-a spus Dani. El o cunoaşte mai bine ca oricare dintre noi. E singurul care ştie ce să-i spună ca să-i treacă supărarea...

– Dar...

– Nu-ţi face griji, Ana! Data viitoare când o vei vedea pe Angela, o vei vedea zâmbind! i-am spus la fel de încrezător.

– Bine... Dar ai face bine să te întorci şi tu la fel de fericit! m-a avertizat zâmbind.

– Ok. În cazul ăsta... ne vedem mai târziu! am spus îndepărtându-mă din nou.

– Andrei! m-a strigat Dani din urmă. Dacă aluneci prea rău, scapă de placă şi foloseşte-ţi clăparii!

– Bine! am strigat, făcând un semn aprobator din mâini.

Apoi m-am îndreptat spre staţia de telescaun. Îmi făcusem o idee cam pe unde ar putea fi Angela, dar nu eram sigur pe mine. Poate că o cunoşteam mai bine decât ceilalţi, dar şi ea ştia asta. Şi dacă ea vroia să mă evite, cu siguranţă nu ar fi mers în locurile în care mă aşteptam să o găsesc... Dar, totuşi, trebuia să încerc. Aşa că am mers cu telescaunul până la capătul liniei, privind în stânga şi în dreapta, căutând-o pe Angela sau măcar un semn că a trecut pe acolo. Apoi, am continuat căutarea timp de vreo oră sau două, până am ajuns la o pârtie neamenajată, pe cealaltă parte a versantului. Erau puţine urme proaspete pe pârtie, aşa că era o posibilitate ca Angela să fi trecut pe acolo. Merita să încerc... Aşa că am urmat cele câteva urme de schiuri de pe pârtie, în speranţa că mă vor conduce la ea. Rând pe rând, urmele se terminau, fiind continuate de urme de paşi ce se întorceau spre staţiune. Mai rămăsese una singură, ce la un moment îşi schimbase direcţia mult spre dreapta. Am urmărit-o până la un punct, unde pârtia devenea mai abruptă. Acolo, m-am oprit să scot telefonul din buzunar, intenţionând să-l sun pe Dani.

– Hey, Dani!

– Andrei! Ai găsit-o pe Angela?

– Nu ştiu sigur... Am găsit nişte urme pe partea cealaltă a muntelui. Mă duc acum să le verific! am spus începând să alunec pe pârtie.

– Ai grijă, bine? Nu uita că eşti doar un începător la snowboarding!

– Nu uit – de-asta merg încet. Dar pârtia e destul de abruptă, aşa că e cam greu să păstrez o viteză constantă...

– Mergi cât mai mult în zig-zag. Asta ar trebui să te încetinească un pic...

– Ok. Aşa o să fac. Te sun mai târziu, după ce verific urmele astea. Să mă sunaţi dacă aflaţi ceva despre Angela, bine?

– Da, desigur. Nu uita: dacă aluneci prea rău...
– Dani! l-am întrerupt speriat. Pârtia asta e plină de gheaţă! Pierd controlul!
– Andrei! Dă-ţi jos placa!
– Încerc... Cad!! Ah, telefonul! am strigat scăpând telefonul din mână.

În acel moment, cel mai important era să mă opresc cumva. Altfel, riscam să alunec până la capătul pârtiei... şi la cât de abruptă era pârtia, mi-era frică să mă gândesc cum se termină. Până la urmă am reuşit să-mi desfac placa, dar alunecam tot la fel de repede şi fără ea. Situaţia nu arăta prea bine. Şi ca să fie şi mai rău, la vreo 200 de metri în faţa mea era o pădure deasă, ceea ce anunţa câteva lovituri serioase. Am făcut tot ce am putut ca să mă opresc – mi-am apăsat picioarele pe gheaţă, încercând să frânez cu tălpile de cauciuc ale clăparilor, am încercat să frânez chiar şi cu mâinile, încercând să mă agăţ de gheaţă – dar n-am reuşit decât să mă încetinesc un pic. Iar pădurea se apropia îngrozitor de repede... Din moment ce nu puteam să mă opresc, m-am gândit că măcar ar fi bine să pot controla direcţia în care alunecam. Aşa că mi-am împins cu putere picioarele în gheaţă, ceea ce m-a aruncat cu capul înainte, însă am reuşit totuşi să mă pun pe picioare, deşi îmi era destul de greu să-mi menţin echilibrul. Dar, datorită tălpilor de cauciuc, încetineam din ce în ce mai mult. Peste câteva momente, am intrat în pădure, unde am încercat pe cât posibil, să mă feresc de copaci. M-am folosit chiar şi de câteva crengi pe care le-am rupt în trecere – le loveam de copaci sau le înfigeam în gheaţă, încetinindu-mă şi schimbându-mi un pic direcţia. Dar pădurea nu era atât de mare pe cât mă aşteptam, astfel că am ieşit repede din ea... Din nefericire, pârtia se apropia de final, altfel spus se termina – mă apropiam repede de o prăpastie uriaşă!

Priveam îngrozit cum distanţa dintre mine şi prăpastie se micşora rapid şi mă rugam să reuşesc să mă opresc înainte să zbor pentru ultima oară. Încercam disperat orice idee îmi trecea prin minte, indiferent cât de ridicolă era: încercam să sar înapoi, zgâriam gheaţa cu mâinile, loveam cu pumnul în gheaţă... până într-un final, când am ajuns în genunchi, din cauza efortului sau a dezechilibrului.

Din fericire, aşa aveam o aderenţă mai bună, reuşind să încetinesc considerabil şi, ajutându-mă de mănuşi şi de clăpari, m-am oprit la vreo zece metri de marginea prăpastiei. Dar, spre uimirea mea, urmele de schiuri – care deveniseră o pereche de zgârieturi pe gheaţă – duceau direct în prăpastie. Când am văzut asta, m-am blocat pur şi simplu, iar prin minte mi-a trecut cel mai groaznic gând posibil: *Dacă Angela...*

Nu puteam să accept astfel de gânduri! M-am ridicat din genunchi şi am păşit uşor spre marginea prăpastiei, dorind să mă asigur că e doar un gând imposibil ce nu-şi avea rostul. Cu cât mă apropiam mai mult de prăpastie, inima îmi bătea mai tare. Iar când am ajuns la margine şi am privit în jos, inima mi-a stat în loc. La vreo un metru şi ceva mai jos de mine era Angela, lipită de peretele prăpastiei, cu ochii închişi de frică şi cu degetele înfipte într-o crăpătură din perete.

– Angela! Te-am găsit! am exclamat bucuros că nu am pierdut-o.
– Asta e vocea lui Andrei! a spus cu o voce obosită, ţinându-şi în continuare ochii închişi. Andrei!? Chiar tu eşti? a întrebat uimită, deschizând ochii şi privind în sus.
– Mă bucur să te văd din nou! am spus aşezându-mă uşor lângă margine.
– Ce cauţi aici? a întrebat derutată, parcă uitând ce păţise.
– Cum ce? Pe tine! am răspuns zâmbind, săpând cu mâinile în gheaţă.
– Credeam că vrei să dispari din viaţa mea! mi-a reproşat pe un ton ironic, evident un pic supărată.

– Dacă aşa e mai bine pentru tine, dispar oricând. Dar n-aş suporta să dispari tu! Haide, dă-mi mâna! am spus întinzându-i o mână, în timp ce cu cealaltă mă ţineam de scobitura pe care o săpasem în gheaţă.

– Nu! Nu vreau să te mai văd! a spus supărată. Pleacă!

La fel de încăpăţânată chiar şi acum...

– Angela, nu avem timp pentru asta! Dă-mi mâna! m-am repetat pe un ton serios.

– Nu! Mi-e frică să mă mişc, aşa că nu mai încerca să mă convingi!

– Angela!

...chiar dacă ştie că nu se poate descurca singură...

– Nu vreau să mă salvezi tu, bine? Aşa că pleacă şi adu-mi pe altcineva care să mă salveze!

– Angela! Nu mai e nimeni pe aici! Pe cine să chem?! am întrebat iritat.

– Nu-mi pasă! Nu mă mişc de aici până nu vine altcineva!

Dar şi eu pot fi aşa.

– Ei bine, nici eu nu plec de aici! am spus pe un ton grav. Dacă plec să caut pe cineva şi când mă întorc nu te mai găsesc? Chiar crezi că aş putea suporta asta?

– Bine... Îmi pare rău! a spus după câteva clipe.

– Ia-mă de mână! am spus întinzându-mă din nou spre ea.

– Bine! a răspuns scoţându-şi o mână din crăpătură.

În acel moment, credeam că totul se terminase cu bine deja. O găsisem pe Angela, eram pe cale să o salvez, ea părea dispusă să stăm de vorbă... părea totul bine.

– Andrei! Alunec! a strigat speriată în timp ce întindea mâna spre mine.

– Grăbeşte-te şi prinde-mă de mână! am spus întinzându-mă şi mai mult spre ea.

– Încerc! Dar n-ajung! a spus străduindu-se să ajungă la mine, în timp ce mâna cealaltă îi aluneca uşor din crăpătura peretelui. Andreeii!! a strigat îngrozită alunecând de tot şi căzând.

– Angela!! am strigat aruncându-mă disperat spre ea.

Niciodată n-am crezut că voi ajunge într-o situaţie ca asta, în care să ştiu că nu mai e cale de întoarcere, că totul se va termina definitiv în câteva clipe. Şi totuşi, mă aflam în cădere liberă, încercând disperat să o prind pe Angela, care mă privea cu lacrimi în ochi, îngrozită... Nu-mi venea să cred cât de aproape îmi era sfârşitul! Dar nu mai aveam ce face... Peste câteva clipe, după o cădere de câteva sute de metri înălţime, urma să se termine totul, toată viaţa mea. O viaţă plină de regrete, dar şi de amintiri plăcute, cu doar câteva luni de fericire alături de fata pe care o iubeam, cu atâţia oameni pe care i-am dezamăgit, rănit, îngrozit şi prea puţini care să fie mândri că am fost alături de ei cândva... O viaţă ce avea să se sfârşească cu o ultimă privire în ochii înlăcrimaţi, speriaţi, ai fetei pe care am rănit-o de atâtea ori, deşi o iubeam, fata pe care eu o consideram un înger, a cărei singură greşeală a fost să se îndrăgostească de un demon. Nu puteam accepta asta! M-am avântat cu capul înainte spre Angela, apropiindu-mă de ea destul cât să o prind de mână. Am tras-o spre mine, luând-o în braţe şi ţinând-o strâns la pieptul meu, dorind să o simt aproape pentru ultima oară. Am ţinut-o strâns preţ de câteva clipe, timp în care căzusem vreo sută de metri. Ne apropiam repede de fundul prăpastiei, de sfârşitul nostru... *sau poate doar al meu.* În acea clipă, îmi venise o idee nebunească, dar care putea să-i salveze viaţa Angelei. Teoretic, părea posibilă, dar nu aflasem de nimeni care s-o încerce în practică... Când

am ajuns cam la o sută de metri de bază, m-am răsucit împreună cu Angela, astfel încât ea să stea deasupra mea. Am privit-o în ochi pentru ultima oară – *Te iubesc!* – iar după câteva clipe, am împins-o în sus, încetinindu-i căderea şi aşteptând impactul, care a sosit o secundă mai târziu. Durerea a fost atât de sfâşietoare încât mi-am pierdut cunoştinţa...

Am crezut că viaţa mea se încheiase... Eram pierdut în întuneric, îmi era frig, tot corpul mă durea îngrozitor, dar simţeam că stau pe ceva moale, ceva ce eu credeam că e de fapt un nor. De fapt, nu îmi păsa unde sunt sau cum mă simt... Speram doar ca Angela să fi scăpat cu viaţă. Mă gândeam atât de mult la asta, speram asta atât de mult, încât începusem să-i aud vocea, strigându-mă...

– Andrei! Andrei! Andrei, trezeşte-te!

– Au! Ce mă doare capul! am spus încet, crezând că am halucinaţii de fapt.

– Andrei! Andrei! Te rog, spune ceva!

– Sunt aici! am strigat stând întins pe spate.

– Ce bine că te-ai trezit! Pentru o clipă am crezut că...

– Sunt încă în viaţă... deşi nu-mi dau seama cum e posibil asta! am spus ameţit, privind în jur, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

– Se pare că fundul prăpastiei era doar un strat de gheaţă. Am trecut prin el şi am aterizat în mormanul ăsta uriaş de zăpadă...

– Unde eşti? am întrebat în timp ce o căutam cu privirea, dar vedeam doar nămeţi de zăpadă în jur.

– Sunt aproape de tine... Nu mă vezi din cauza zăpezii, dar sunt aproape.

– Cum te simţi? Eşti rănită? am întrebat îngrijorat.

– N-am nimic grav. Doar o gleznă sucită şi câteva zgârieturi şi vânătăi. Dar tu?

– Încearcă să stai nemişcată! S-ar putea să ai răni de care să nici nu...

– Andrei! m-a întrerupt pe un ton serios.

– Ce e?

– Cât de grav e?

– Ce vrei să spui? Vom scăpa imediat de aici, ai să vezi!

– Andrei! Spune-mi adevărul, cât de grav eşti rănit? m-a întrebat îngrijorată.

– Nu mă pot mişca... Am umărul drept dislocat, cioburi de gheaţă în piciorul stâng... cred că mi-am rupt şi câteva coaste...

– Dumnezeule! a exclamat speriată. Asta e doar vina...

– Hey! am întrerupt-o înainte să apuce să se învinovăţească. Ţi-am spus, vom scăpa imediat de aici. Nu te îngrijora! Sunăm pe cineva de la cabană să trimită pe cineva după noi şi gata! Dar trebuie să suni tu... eu mi-am pierdut telefonul când te căutam...

– Eu... mi-am lăsat telefonul în cameră... Îmi pare rău! a exclamat aproape izbucnind în plâns.

– E în regulă... În curând îşi vor da seama că lipsim de mult timp şi vor începe să ne caute! am spus încercând să o liniştesc.

– Ba nu e în regulă! E vina mea că am ajuns aici! Dacă nu eram eu...

– Nu e vina ta! Dacă e cineva vinovat, acela sunt eu! Din cauza mea ai vrut să fi singură şi ai ajuns aici...

– Dar e vina mea că ne-am certat. Dacă te-aş fi ascultat cu calm...

– Cum să fie vina ta? am întrebat trist. Ne-am certat pentru că eu te-am supărat, pentru că am făcut ceva care să te enerveze... deşi nu ştiu ce.

– Nu e adevărat... Nu eram supărată pe tine. Era vina mea încă de la început...

– Ce vrei să spui?

– M-am descărcat pe tine pentru că m-am săturat să mă învinovăţesc, deşi era vina mea...

– Nu înţeleg...

– Ştii de când am început să nu mai vorbesc cu tine?

– Nu ştiu exact când sau ce s-a întâmplat, dar ai început să mă eviţi după vacanţa de iarnă.

– De fapt, am început asta înainte de vacanţă...

– Nu e adevărat! am contrazis-o hotărât. Am vorbit cu tine cu câteva zile înainte de vacanţă şi păreai Ok. După aceea, ai lipsit următoarele zile...

– Dar m-am întors! a exclamat supărată. În ultima zi de şcoală, când tu şi Alexandra...

– Ai fost acolo? am întrerupt-o speriat.

– Da...

– De asta mă evitai? Îţi era frică de mine? am întrebat trist.

– Nu, bineînţeles că nu! Te cunosc prea bine ca să mă port ca ceilalţi... Înţeleg perfect de ce te-ai purtat aşa.

– Şi atunci?

– Am auzit ce a spus Alexandra...

– Ce anume?

– Că te-a văzut în parc şi că ai reuşit să eviţi lupta...

– Ah, asta era? Uite ce e, îmi pare rău pentru asta, dar...

– De ce îţi ceri *tu* scuze? m-a întrerupt supărată. *Eu* l-am trimis pe Cristi să îţi dea o lecţie, *eu* ar trebui să-mi cer scuze.

– Dar...

– Să fiu sinceră, m-am simţit uşurată să aflu că nu a avut loc nicio luptă.

– De ce? Nu tu vroiai să mă înveţe minte? am întrebat nedumerit.

– Ba da... Nu. Nu ştiu ce vroiam! Am crezut că aşa aş putea uita cearta noastră, că aş putea uita clipa în care mi-ai spus că vrei să mă uiţi...

– Angela...

– Ai vorbit serios? Chiar vrei să mă uiţi? m-a întrebat cu o voce tristă.

– Dacă vroiam asta, nu mai veneam după tine...

– Şi atunci? De ce ai minţit?

– Pentru că asta mi se părea cea mai uşoară cale...

– Pentru ce? Ce obţineai dacă te uitam?

– Zâmbetul tău...

– Poftim? a exclamat surprinsă.

– Zâmbetul tău! am repetat mai tare. Dacă ştiai că vreau să te uit, ţi-ar fi fost mai uşor să mă uiţi şi tu... Până la urmă ai fi ajuns să zâmbeşti din nou, să fii fericită... Dar...

– Dar ce?

– Nu vreau să ajungi să zâmbeşti pentru altcineva... Vreau să te văd zâmbind pentru mine iar. Vreau să te pot lua în braţe, să-ţi simt pielea catifelată şi să-ţi sărut

buzele moi! Ştiu că am spus şi am făcut multe lucruri care te-au rănit... ştiu că pare că m-am schimbat, dar nu e aşa! Te iubesc! Asta nu s-a schimbat niciodată...

– Ştiu...

N-a mai spus nimic altceva, doar a oftat îndelung. A urmat o tăcere ce mă neliniştea. Angela nu spunea nimic, nu ştiam ce să cred. Mai avea vreun rost să sper? Îi păsa măcar ce simt? Mai simţea ceva pentru mine sau liniştea însemna doar că nu-şi găsea cuvintele să-mi spună că eu sunt singurul care mai simţea ceva după atâta timp? Întrebările rămâneau fără răspuns, în timp ce minutele treceau uşor, iar eu mă temeam să mai spun ceva...

– Andrei?

– Da...

– De ce m-ai împins? m-a întrebat, nu supărată sau tristă, ci curioasă.

– Ce vrei să spui? am întrebat confuz.

– Când am căzut... M-ai luat în braţe şi apoi m-ai împins. De ce?

– Pentru că am crezut că nu vom supravieţui. Am vrut să-ţi încetinesc căderea, am vrut să te salvez...

– Ce aiurit eşti! a exclamat ironic, dar i se simţea zâmbetul în glas.

– Ce vrei să spui? am întrebat nedumerit.

– Cum crezi că aş fi suportat să ştiu că am supravieţuit doar pentru că te-ai sacrificat tu? Nici nu-ţi dai seama ce ar însemna să ştiu că a trebuit să te pierd pe tine ca să trăiesc eu! a spus oftând supărată.

– Îmi pare rău!

Nu ştiam ce altceva să spun...

– Pentru ce? Pentru că ai vrut să-mi salvezi viaţa? a întrebat râzând uşor. Îţi sunt recunoscătoare, crede-mă! Cine ştie, poate gheaţa s-a spart pentru că ai căzut mai tare decât mine. Dacă nu erai aici, poate nu se spărgea, iar eu aş fi...

– Nu spune asta, te rog! am întrerupt-o tulburat de gândul acesta. Nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla...

– Ştiu... Nici tu n-ai suporta asta, nu-i aşa? m-a întrebat cu o voce caldă.

– Normal că nu! Cum am mai spus, te iubesc! Nu vreau o viaţă în care să nu te pot vedea zâmbind...

– Mă iubeşti? a întrebat de parcă n-ar fi auzit bine.

– Da, bineînţeles! Te iubesc mai mult decât pot spune!

– Nu te cred! mi-a răspuns scurt.

– Poftim?! De ce nu? am întrebat uimit.

– De ce te-aş crede? Ştiu că m-ai iubit cândva, dar de unde ştiu că ai continuat să mă iubeşti şi după ce ne-am despărţit, că mă iubeşti chiar şi acum, după atâta timp?

– Pentru că sunt aici, pentru că am venit după tine... Pentru că te iubesc! m-am repetat.

– Şi te aştepţi să te cred doar pentru că îmi spui tu că mă iubeşti? m-a întrebat nonşalantă.

– Eu...

– Te-ai despărţit de mine. Dacă mă iubeai aşa mult de ce ai făcut asta? Şi dacă m-ai iubit şi după ce ne-am despărţit, de ce n-ai făcut nimic să mă recucereşti? Nu îţi dai seama prin ce am trecut încercând să găsesc răspunsuri la astfel de întrebări...

– Ştiu că te-am rănit... Ştiu că ai plâns toată vara din cauza mea! am spus supărat. Dacă aş putea întoarce timpul, aş face-o. Aş şterge toate lacrimile tale, toate clipele în care te-am rănit şi aş lăsa doar momentele în care te-am făcut să zâmbeşti, în

care ţi-am arătat cât te iubesc... Dar nu pot! Nu pot repara greşeli din trecut, dar pot schimba viitorul nostru! Te-am rănit, aşa e, dar asta nu înseamnă că trebuie să uităm tot ce a fost între noi! Nu înseamnă că nu putem fi iar împreună...

– Şi să mă răneşti din nou? De ce aş vrea asta?

– Nu te voi mai răni!

– De unde ştiu asta? M-ai rănit deja de atâtea ori, de ce nu ai face-o din nou?

– Pentru că m-am schimbat! Nu mai sunt acel puşti care era îndrăgostit de un înger... Sunt doar eu, îndrăgostit de tine!

– Tot nu te cred!

– Pentru că nu am dovezi, nu? am întrebat amintindu-mi ce se întâmplase acum un an. Ar fi mult mai uşor dacă aş putea să mă mişc...

Imediat ce am spus asta, am auzit cum scârţâia zăpada din dreapta mea.

– Angela, ce faci? am întrebat derutat.

– Nu te poţi mişca, nu? a întrebat cu o voce caldă.

– Da...

– Dar eu pot. Aşa că vin eu la tine...

– Dar e periculos! am spus îngrijorat. N-ar trebui să te mişti după o asemenea cădere... Dacă ai răni de care să nici nu...

– Sunt bine! Dar mi-e frig... Nu vrei să îngheţ aici, nu? m-a întrebat ajungând lângă mine.

– Nu, dar... Promite-mi că nu te mai mişti prea mult! N-aş vrea să...

– Promit! a spus zâmbind, întinzându-se pe mine.

– Mi-a fost dor de tine! am spus uşor, simţindu-i respiraţia caldă pe faţa mea.

– A trecut ceva timp de când n-am mai stat aşa, nu?

– Prea mult timp... Ultima oară am stat aşa când am ieşit la iarbă verde, doar noi doi...

– Am stat aşa până când s-a făcut noapte...

– Da... Mai ţii minte ce ţi-am spus atunci?

– Da. Acelaşi lucru mi l-ai spus şi astăzi de mai multe ori! mi-a răspuns zâmbind.

– Da, atunci ţi-am spus prima oară că te iubesc. Dar nu la asta mă refeream.

– Atunci la ce? m-a întrebat nedumerită.

– Ţi-am spus că mi-e teamă să îţi dau drumul, ca nu cumva să te înalţi printre stele. Ţi-am spus că poţi să ai întreaga lume... cât timp eu pot să te am pe tine, nu-mi pasă! Îţi mai aminteşti?

– Da... Şi chiar te-am crezut atunci... Până ai plecat la Ana fără să-mi spui, apoi te-ai luptat cu Robert, iar eu am aflat ultima despre asta... şi ai decis de unul singur că e mai bine să ne despărţim! mi-a reproşat pe un ton rece. M-ai minţit, ai minţit tot timpul! ar fi trebuit să fie supărată, dar vocea ei era la fel de calmă ca înainte.

– Ba nu te-am minţit! Atunci chiar am crezut că e mai bine să ne despărţim. Te-am făcut să plângi... Nu puteam suporta asta, aşa că am ales o cale prin care să nu te mai pot răni vreodată.

– Dar m-ai rănit din nou... şi din nou...

– Ştiu... Am fost un prost. Am crezut că dacă mă urăşti îţi va fi mai uşor să uiţi că te-am rănit. Dar...

– Dar?

– În ziua aceea, când ţi-am spus că vreau să te uit şi ţi-am văzut privirea aceea confuză, am realizat ceva...

– Ce anume? a întrebat curioasă.

– Fără tine în viaţa mea, aş fi mult prea singur... Tu erai motivul pentru care veneam la şcoală în fiecare zi, pentru că eram îndrăgostit de tine. Dacă pierdeam asta, pierdeam totul. Dar după ce ţi-am spus că vreau să te uit, ştiam că voi rămâne singur. De-asta am decis să-l înfrunt pe fratele tău, de-asta l-am rugat să te mintă... Aşa ai ajuns să zâmbeşti din nou şi chiar să vorbeşti iar cu mine... Aşa mi-am creat o şansă – mică, ce-i drept – de a te recuceri, de a putea fi din nou aproape de tine... De a te convinge să mă laşi să te iubesc din nou. Ştiu că am greşit, regret asta, poate chiar mai mult decât regreţi tu că te-ai îndrăgostit de mine, dintre toţi băieţii, dar...

– Nu regret! m-a întrerupt cu o voce caldă. Nu regret nimic din ce s-a întâmplat între noi doi. M-ai rănit, e adevărat, dar tot tu eşti cel care ştia când eram tristă, chiar şi atunci când zâmbeam, tu ai fost cel care mă făcea să zâmbesc când mă simţeam pierdută. Tu mă făceai să tresar de emoţie de fiecare dată când mă atingeai, când mă sărutai... Nu regret nimic din ce s-a întâmplat!

– Atunci spune-mi... Mai simţi ceva pentru mine? Mai vrei să fii cu mine? Mă mai iubeşti? am întrebat cuprins de emoţie.

– Nu ştiu...

– Atunci lasă-mă să aflu... Lasă-mă să te sărut încă o dată!

N-a spus nimic. Doar m-a privit în ochi, tulburată parcă de rugămintea mea, neştiind ce ar trebui să facă. Se apropia uşor de mine, apoi se depărta iar, în timp ce pe mine mă cuprindea din nou neliniştea. Vroiam atât de mult să ştiu ce simte pentru mine, încât tremuram de emoţie, poate chiar de nerăbdare. Mi-am pus braţul stâng în jurul ei şi am apropiat-o de mine – nu s-a opus. Distanţa dintre noi doi devenea din ce în ce mai mică, în timp ce amândoi tremuram de emoţie. Am sărutat-o la fel ca în prima zi, la fel ca în seara după ce m-am întors de la Ana. Am sărutat-o ca şi când ea era singurul lucru care conta pentru mine, ca şi când aş fi vrut să topesc toată zăpada din jurul nostru cu focul ce ardea în sufletul meu. Ea era tot ce conta pentru mine! Ştiam asta de mult timp, iar acum ştia şi ea. Rămânea doar să aştept şi să văd ce avea să urmeze.

– I-am găsit! Repet, i-am găsit! a strigat un salvamontist, coborând uşor pe o funie.

– Am scăpat! am spus zâmbind, privind-o pe Angela.

– Da... Dar puteau să mai întârzie cinci minute măcar! a spus oftând uşor, apoi m-a sărutat din nou.

E ciudat cum soarta poate apropia atât de mult două suflete. Poţi să faci orice vrei tu, chiar să nu faci nimic, dar într-un final tot ajungi să faci ceea ce îţi este sortit. Multă vreme n-am crezut în destin, dar în acelaşi timp vroiam să cred că Angela este aleasa mea, că sunt sortit să fiu fericit alături de ea. Ţinând-o în braţe, ştiam că e posibil să se întâmple asta, ştiam că destinul meu, deşi era încă nesigur şi deşi mi-ar putea aduce încă multă suferinţă, mă va ţine aproape de fata ce o iubesc.

Capitolul X: Între Rai şi Iad

Trecuseră două săptămâni de la accidentul de pe munte, dar amintirea ultimului sărut încă era vie pe buzele mele. După două săptămâni în care am stat în spital gândindu-mă cu emoţie la ce ar putea urma, eram nerăbdător să revăd toate acele locuri ce îmi aminteau de trecut şi toate acele persoane ce mă făceau să visez la viitor.

M-am externat din spital într-o după-amiază de joi. Nu eram încă vindecat complet, dar doctorul a spus că atât timp cât nu voi depune efort fizic nu voi avea probleme. Când am auzit asta, imediat m-am pregătit să plec. Singurul efort la care mă aşteptam era unul emoţional, care ar fi avut loc atunci când urma să o revăd pe Angela. Nici prin gând nu-mi trecea că voi depune efort fizic...

După ce m-am externat, am ieşit imediat la o plimbare în oraş. Nu vroiam să văd ceva anume sau să mă întâlnesc cu cineva în special; îmi doream doar să merg din nou pe străzile pe care am mai mers cândva. Dar surprizele se întâmplă atunci când te aşteptţi mai puţin... Plimbându-mă pe bulevard, am zărit de la distanţă un grup de elevi cam de vârsta mea venind de la şcoală. Nu mi s-a părut nimic neobişnuit, dar din murmurul de voci una mi-a atras atenţia. Nu era o voce formidabilă sau extraordinară, ci era o voce melodică, acel tip de voce care te face să te întrebi a cui e. După ce m-am mai apropiat un pic, am văzut-o – o fată blondă, cu părul creţ prins la spate, care îmi părea extrem de cunoscută. Primul lucru pe care l-am observat la ea – în afară de vocea cristalină – au fost ochii. *Uimitori!* Mi-au trebuit câteva clipe să realizez că erau verzi, probabil pentru că eram mai fermecat de ceea ce vedeam în ei decât de ochi în sine. *Mister, poftă de viaţă, poate şi un pic de păcat.* În timp ce ne apropiam unul de altul, am privit-o insistent, încercând să îmi dau seama de unde o cunoşteam. Îmi era clar că am mai văzut-o undeva, dar unde? Întrebarea asta îmi tot revenea în minte până când m-a privit şi ea, apoi mi-a zâmbit uşor. În locul ei, probabil nu aş fi avut o părere prea bună despre un străin care mă privea insistent. Dar nu părea s-o deranjeze că o priveam fix; părea oarecum mulţumită. Poate din cauză că era înconjurată de prieteni şi simţea că nu am cum să-i stric starea de spirit. Poate tot din acelaşi motiv ea a putut să-mi ofere un zâmbet atât de dulce. *Oau!* Zâmbetul ei îmi părea atât de sincer şi frumos, atât de dulce, încât aproape că am uitat de toate gândurile şi visele pe care le aveam în acea zi.

Hey! Revino-ţi în fire odată! Nu ai voie să fii fermecat de altă fată când abia te-ai împăcat cu Angela! E drăguţă, dar nu e îngerul tău.

Am ascultat de vocea raţiunii. Trebuia să învăţ să mă controlez cât de cât. Această fată – care îmi părea foarte cunoscută, deşi nu ţineam minte s-o fi văzut înainte – era foarte drăguţă şi în trecut m-ar fi cucerit imediat cu acel zâmbet. Probabil m-aş fi îndrăgostit deja de ea după acele cinci secunde în care i-am văzut ochii verzi şi zâmbetul dulce, dar asta doar dacă nu eram deja îndrăgostit incurabil de altă fată şi dacă o singură rugăminte din partea acelei fete nu m-ar fi intrigat atât de mult încât să nu mă mai pot gândi la altcineva...

Astfel că mi-am continuat drumul zâmbindu-i uşor, dar fără să-i spun nimic. Dar tot eram curios de ce îmi părea atât de cunoscută o fată al cărei zâmbet nu-l mai văzusem.

A doua zi m-am dus la şcoală nerăbdător să îmi revăd colegii. Dani stătea ca întotdeauna la fereastra din faţa clasei noastre, privind, parcă melancolic, în depărtare.

– Salut, Dani! am spus zâmbind.
– Andrei! a exclamat surprins. Te-ai întors deja?
– Normal! Doar nu credeai că scapi de mine atât de uşor?

– Eh, nu strică să speri! a spus glumind.
– Asta aşa e, dar un simplu accident nu poate opri un demon...
– Mai ales dacă pe demonul acela îl cheamă Andrei şi e îndrăgostit din nou! a continuat zâmbind.
– Poftim? am exclamat surprins că şi-a dat seama. De unde ştii asta?
– Deci e adevărat? Chiar te-ai îndrăgostit din nou?
– Ei bine... da! am răspuns timid.
– Oau! Tu chiar nu pierzi timpul! Şi cine-i norocoasa de data asta?
Mă aşteptam să-mi pună întrebarea asta, dar nu puteam să-i răspund sincer. Aşa că am încercat să evit adevărul.
– Sincer, nu ştiu...
– Cum adică?
– Am văzut-o doar o dată. În afară de aspectul fizic, nu ştiu nimic despre ea.
– Deci a fost dragoste la prima vedere?
– Da, cred că da. Dar nu spune nimănui, bine? Nu vreau să se afle încă...
– Stai liniştit. N-am să spun nimănui.
– Andrei! a exclamat surprinsă Alexandra, care abia sosise la şcoală. Te-ai întors! a spus timidă, încă evitând să mă privească în ochi.
– Da... Mă bucur să te văd din nou!
– Şi... şi eu! a răspuns scurt, grăbindu-se în clasă.
– Se pare că tot nu i-a trecut! am afirmat supărat, după ce Alexa intrase în clasă.
– Aşa e, dar face progrese. Măcar acum vorbeşte cu tine! m-a încurajat Dani.
– Da, ai dreptate. Dar totuşi...
– Andrei? Chiar tu eşti? a întrebat Ana uimită, ajungând la şcoală la fel de târziu ca de obicei.
– Bună, Ana! Ce mai...
– Ce dor mi-a fost de tine! m-a întrerupt luându-mă în braţe.
– Şi mie de tine! i-am răspuns.
– Cum te mai simţi? m-a întrebat îngrijorată.
– Sunt în regulă. Încă mă mai doare un pic, dar o să supravieţuiesc.
– Mă bucur să aud asta. Dar promite-mi că nu mă mai sperii aşa niciodată! m-a atenţionat pe un ton serios.
– Stai liniştită! Nu vreau să mă întorc la spital prea curând! i-am răspuns zâmbind.
– Normal că nu vrei! Altfel, data viitoare nici măcar Angela nu te va mai vizita...
– Poftim? Te-a vizitat Angela? a întrebat Dani surprins.
– Da, ea... a venit să-mi mulţumească pentru că am salvat-o! am spus încercând să închei subiectul cât mai repede.
– Oau! Nu-mi vine să cred că te-a vizitat! Dar după ce i-ai salvat viaţa, cred că era normal să vorbească cu tine. Chiar şi pentru Angela!
– Hey! Ce vrei să spui cu asta? a întrebat indignată Angela, care abia sosise.
– Bună, Angela. Nu te-am văzut acolo! s-a scuzat Dani zâmbind nevinovat.
– Bună! i-a răspuns scurt. Mă bucur să văd că te simţi mai bine, Andrei!
– Da... Şi eu mă bucur să te văd, Angela.
– Eu mă duc în clasă. Mai vorbim...

– Oau! Ce rapid a fost! a exclamat Dani după ce Angela a intrat în clasă. Oare şi-a dat seama?

– Ce să-şi dea seama? a întrebat Ana nedumerită.

– Ea mă cunoaşte cel mai bine, deci e posibil să fii observat asta deja! am răspuns calm, deşi ştiam ce se întâmpla cu Angela de fapt.

– Despre ce vorbiţi? s-a revoltat Ana.

– Hey, imediat ar trebui să vină profu'! Să mergem în clasă! ne-a îndemnat Dani.

– Dar... despre ce vorbeaţi? Ce se întâmplă? a întrebat Ana supărată.

– Scuze, Ana. Îţi explic mai târziu! i-am spus preocupat de gândul la Angela.

– Dar... Fie! Astăzi de iert! a spus bosumflată, dar totuşi zâmbind.

După aceea am continuat ziua, bucuros să mă aflu din nou printre colegi, care, spre surprinderea mea, se bucurau şi ei să mă vadă. Nimeni nu mă mai evita, nimeni nu se mai uita urât la mine. Totul revenise la normal. De fapt, era chiar mai bine! Din demonul pe care îl ştiau ei, ajunsesem un erou. Dar nu mă simţeam deloc ca un erou... Eram confuz, nu ştiam cu ce greşisem, de ce nu era totul perfect, deşi obţinusem ce am vrut.

Spre seară, am primit un mesaj pe telefon: „Mâine, ora 15, vis-a-vis de parc!" Mesajul nu era semnat şi fusese trimis cu număr privat. Oricine ar fi primit un mesaj ca acesta, l-ar fi considerat cel puţin straniu. Dar eu ştiam ce urma ce se întâmplă. Ştiam cine l-a trimis şi ce avea să se întâmple a doua zi la ora 15. Aşa că, în ziua următoare, la acea oră m-am dus la locul menţionat în mesaj. Acolo, aşa cum mă aşteptam, era Angela. Am petrecut restul zilei cu ea, la fel cum făceam şi cu un an în urmă, când eram împreună. Eram fericit să fiu din nou cu ea, să pot să o ţin strâns la pieptul meu, să o sărut... Era aproape ca într-un vis. *Aproape.*

În ziua următoare nu am văzut-o deloc. Deşi îmi era dor de ea, într-un fel era bine, pentru că nu ştiam sigur dacă vroiam să o văd. O singură privire din partea ei era de ajuns să trezească în mine un sentiment de neînţeles. Ştiam că o iubesc, dar totuşi mă simţeam ciudat de fiecare dată când mă gândeam la ea. N-am reuşit să trec peste confuzie nici luni, când m-am dus iar la şcoală. Un singur gând, o singură rugăminte şi o singură întrebare mă făceau să nu mai fiu atent la ore, să nu mai fiu atent la nimic.

– Andrei! Trezeşte-te, omule! a strigat Dani, pe care nici nu-l observasem când venise lângă mine, pe hol.

– Hey, Dani! Scuze, nu te-am văzut...

– Nu prea ai văzut pe nimeni azi. Ce ai păţit?

– Nimic. Doar că am prea multe gânduri în cap.

– Din întâmplare, gândurile astea sunt despre o anumită fată? m-a întrebat zâmbind.

– Poftim? Cum ţi-ai dat seama? am întrebat uimit, crezând că se referă la Angela.

– Deci aveam dreptate. Chiar te-ai îndrăgostit de fata misterioasă, nu-i aşa?

– A, se poate. Nu ştiu sigur! am răspuns indiferent, realizând la cine se referea de fapt.

– Ei bine, vei şti sigur când o vei vedea iar.

– Dacă o voi vedea din nou... Din moment ce nu ştiu nimic despre ea, nu ştiu cum aş putea s-o găsesc...

– Sunt sigur că vei găsi o cale. Doar nu te poate opri nimic, nu?

– Hey, Dani! ne-a întrerupt Alexandra, ieşind din clasă. Pot să vorbesc ceva cu tine?

– Sigur. Andrei, nu te mai stresa atât pentru asta, bine? Vorbim mai târziu! a spus îndepărtându-se împreună cu Alexandra.

– Bine! am răspuns indiferent.

Era mai uşor de spus decât de făcut...

– Bună, Andrei! a spus Angela ieşind timid din clasă şi închizând uşa după ea. Ce s-a întâmplat?

– Ce vrei să spui?

– Toată ziua ai fost distras...

– Stai liniştită, nu e nimic grav.

– E vorba despre noi, nu? a întrebat îngrijorată.

– Ei bine, da. Nu înţeleg de ce...

– Ştiu că ţi-e greu! m-a întrerupt. Dar nu va mai dura mult, crede-mă! a spus zâmbind jucăuş.

– Dar...

– Nu te îngrijora degeaba! Trăieşte clipa fără regrete!

Nu am mai spus nimic. Oricum nu m-ar fi ascultat...

– Îţi trimit un mesaj mai târziu, bine? Înveseleşte-te, nu-ţi stă bine supărat! mi-a spus zâmbind.

– Ok. O să aştept zâmbind! am spus răspunzându-i la zâmbet.

Dar zâmbetul meu a pierit imediat ce Angela a intrat în clasă. Nu puteam fi vesel când simpla amintire a vizitei ei la spital îmi frământa sufletul confuz. Acea amintire era încă atât de vie în mintea mea, încât ştiam pe de rost fiecare cuvânt rostit de mine sau Angela. Fusesem foarte surprins să o văd, dar şi foarte fericit. Asta până când am vorbit despre ce s-a întâmplat la munte.

– Îţi aminteşti ce ţi-am spus după ce am căzut? m-a întrebat timidă.

– Da, fiecare cuvânt. De ce?

– Vreau să te rog ceva...

– Ce anume? am întrebat curios.

– M-am gândit mult şi...

– Şi ce? am întrebat nerăbdător, observând nehotărârea ei.

– Nu ştiu dacă e o idee bună sau nu, dar totuşi, tu m-ai salvat aşa că...

A tăcut pentru câteva clipe. Poate încerca să găsească cuvintele potrivite... Însă eu eram din ce în ce mai nerăbdător, dar oarecum speriat de faptul că dura aşa mult să spună ce avea pe suflet. Credeam că e ceva important, poate chiar ceva grav...

– ...m-am gândit să-ţi mai acord o şansă.

– Poftim? am întrebat uimit. Vorbeşti serios?

– Da... dar cu o condiţie! mi-a atras atenţia, vorbind pe un ton serios.

– Sigur, orice vrei tu. Ţi-am spus doar, poţi să ai orice vrei tu, atât timp cât eu te pot avea pe tine! am exclamat fericit.

– Vreau să păstrezi secretul! a răspuns evitându-mi privirea.

– Ce vrei să spui? am întrebat crezând că n-am auzit bine.

– Ştiu că mă iubeşti... şi cred că şi eu te mai iubesc. Dar nu vreau să ştie şi ceilalţi asta...

– Nu înţeleg... De ce contează dacă ştiu alţii sau nu?

– Contează dacă mă vei răni din nou... Ne-am despărţit deja o dată. Dacă ne împăcăm şi ajungem să ne despărţim din nou, cum aş putea să-mi mai privesc colegii în ochi? Dacă fac aceeaşi greşeală de două ori, înseamnă că nu ştiu nimic despre dragoste şi relaţii... înseamnă că sunt doar o fată naivă, care crede orice mi-ar spune un băiat.

Nu-mi plăcea ce auzeam, dar avea dreptate, totuşi. Am rănit-o deja o dată – şi asta în faţa întregii şcoli. Era normal să-i fie teamă să o păţească din nou. *Dar... ce înseamnă o relaţie în secret?* Era o întrebare la care nu ştiam răspunsul, dar totuşi, Angela îmi cerea o astfel de relaţie. Dacă eram de acord, mă aruncam în necunoscut, dar aş fi fost alături de ea. Ce era să aleg? Vroiam să fiu cu ea, aşa că trebuia să-i accept condiţiile. Oricum, în ziua aceea mi se părea chiar o idee interesantă să am o relaţie în secret. Cât timp am stat în spital, Angela m-a mai vizitat de câteva ori, iar de fiecare dată când venea, ne purtam ca şi când eram împreună: îmbrăţişări, sărutări, mângâieri... A fost frumos o vreme, dar după ce am revenit la şcoală, am început să mă întreb dacă aş mai fi fost de acord cu o relaţie în secret dacă ştiam ce însemna asta de fapt: să mă feresc să vorbesc liber despre idila mea cu Angela, să mă întreb mereu de ce ea nu vrea ca lumea să ştie despre noi doi sau dacă îşi dă seama cât de crud este să-mi interzică să-mi arăt afecţiunea faţă de ea atunci când mai este cineva prin preajmă... Dar poate meritam asta. În fond, eu eram cel care a rănit-o pe Angela, de mai multe ori chiar. Era normal să ezite să se implice serios. Dar, totuşi, eu vroiam să mă implic serios în relaţia cu Angela. Petrecusem aproape jumătate de an gândindu-mă cum să o recuceresc, iar acum soarta mea depindea de ea. Puteam să o văd doar când vroia ea, să o ţin în braţe doar când nu mai era nimeni altcineva pe aproape şi puteam să o sărut doar când ne întâlneam în aceeaşi cofetărie în care ne văzusem şi în acea sâmbătă.

Aşteptarea era un chin pentru mine! Iar când în sfârşit vroia să mă vadă, trebuia să renunţ la orice pentru a profita de şansa rară de a o vedea zâmbind pentru mine... Simţeam că nu era corect ca fata pe care o iubeam să fie aceeaşi fată care îmi sfâşia sufletul. Dar, totuşi, poate meritam asta...

Astfel de gânduri făceau ca o pauză de zece minute să pară ore întregi în care eu stăteam privind confuz pe geam. Dar, dintr-o dată, o dulce voce care-mi părea cunoscută mă trezise din agonia emoţională prin care treceam. Am întors privirea spre clasa de alături, curios să văd a cui era vocea aceea suavă ce mă făcuse să uit de suferinţă. Şi atunci am văzut-o! Aceeaşi fată pe care o văzusem în oraş şi pe care nu ştiam de unde o cunosc, ieşise din clasa ei, împreună cu o colegă.

– Hey, am o idee! spuse brusc colega ei.

– Care?

– Hai să plecăm! a răspuns zâmbind.

– Nu e cam devreme? Şi oricum, ce să facem?

– Ne plimbăm prin oraş, vedem ce mai e nou... Găsim noi ceva interesant de făcut.

– Nu ştiu ce să zic...

– Haide, Diana! La şcoală oricum ne plictisim...

– Da, ai dreptate! a spus zâmbind. Hai să ne luăm genţile! a continuat intrând iar în clasă.

Nu-mi venea să cred! Fata misterioasă era elevă la acelaşi liceu ca şi mine. Mai mult chiar, clasa ei era lângă a mea. Eram atât de surprins, încât nu ştiam ce să simt.

Trebuia să fiu fericit ştiind că o voi putea vedea în fiecare zi sau îngrijorat pentru că îmi doream asta, deşi puteam fi din nou cu Angela, chiar şi în secret? Astfel, încă o întrebare îmi ocupa sufletul deja confuz. Dar ştiam că trebuia să vorbesc cu cineva despre asta.

– Hey, Dani! am strigat din pragul uşii. Vino puţin!

– De ce? m-a întrebat curios.

– Vino şi îţi spun! am răspuns zâmbind, privind apoi spre clasa de alături, de unde tocmai ieşea „fata misterioasă".

Când am văzut-o apropiindu-se, n-am putut să-mi iau ochii de la ea, la fel ca prima dată. Şi la fel ca prima dată, m-a privit şi ea şi mi-a zâmbit dulce, trecând uşor pe lângă mine.

– Bine, am venit. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Dani, venind pe nesimţite.

– Am văzut-o! am exclamat entuziasmat, privind spre capătul coridorului, pe unde plecase Diana.

– Pe cine? a întrebat nedumerit.

– Pe fata aceea! am răspuns la fel de entuziasmat.

– Care fată?

– Cea despre care îţi vorbeam!

– Fata misterioasă? E elevă la liceul nostru? a întrebat uimit.

– Da, chiar în clasa de alături! am exclamat emoţionat.

– Ce noroc poţi să ai câteodată! a spus râzând uşor.

– Mersi.

– Şi ce mai aştepţi?

– Ce vrei să spui? am întrebat confuz.

– Ai găsit-o, du-te la ea!

– Nu pot. Tocmai a plecat...

– Deja? a întrebat surprins. Dar e abia 12.

– Da... Probabil s-a plictisit.

– Poate. Dar măcar acum ştii că o poţi vedea mai des. Rămâne doar să vorbeşti cu ea.

– Da... Să vorbesc cu ea...

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat derutat.

– Pare uşor să vorbesc cu ea, dar nu ştiu ce i-aş putea spune... Nici nu cred că mă ţine minte, nici nu ar avea de ce...

– Şi asta nu e bine?

– Ce vrei să spui?

– Nu te cunoaşte, deci nu ştie nimic despre tine. Şi nici tu nu ştii nimic despre ea. Orice lucru pe care îl aflaţi unul despre celălalt va fi o surpriză. Ce e aşa rău în asta?

– Da, ai dreptate! Dar, totuşi, eu ştiu ceva despre ea! am spus zâmbind victorios.

– Ce anume?

– Numele ei.

– Serios? Şi cum o cheamă?

– Diana.

– Hm... Frumos nume.

– Glumeşti? E un nume grozav!

– Hey! Ia-o mai uşor! Să nu te îndrăgosteşti prea repede... S-ar putea să te arzi!

– Stai liniştit, Dani. Ştii doar că...

– Da, ştiu. Nimic nu poate opri un demon. Dar, totuşi, un înger te poate răni!

– Poftim? am întrebat uimit, realizând cât de bine mi se potriveau vorbele lui.

– Nu contează. Gândeşte-te doar la ce să-i spui când o mai vezi. Eu mă duc în clasă.

Un înger poate răni un demon? mă întrebam privind pierdut pe fereastră. Dacă ar fi ştiut Dani câtă dreptate avea... De mult timp mă consideram un demon – nu doar din cauza momentelor ca acela cu Alexandra – şi de când am întâlnit-o pe Angela, am crezut că am găsit un înger pe pământ. Dar iată că acelaşi înger de care mă îndrăgostisem mă făcea să sufăr cum nu am mai suferit vreodată. Iar eu continuam s-o iubesc pe Angela în ciuda acestui fapt. Dar oare aşa trebuia să fie? Prima dată am rănit-o eu pe ea; acum mă rănea ea pe mine... Poate că meritam asta, dar nu puteam să nu mă întreb dacă aşa trebuia să se întâmple. Mereu am crezut că odată ce iubeşti pe cineva care te iubeşte, suferinţa dispare şi rămân doar clipe frumoase alături de persoana dragă. Poate am fost prea naiv...

Preocupat de atâtea întrebări şi atâtea gânduri, nici nu am observat că se sunase de oră şi că nu mai rămăsese nimeni pe hol. Stăteam la geam, privind trist în depărtare, zărind spitalul unde Angela mă vizitase de atâtea ori, încercând să-mi dau seama ce ar trebui să fac: să îndur toate aceste gânduri şi suferinţe pentru a fi cu Angela doar din când în când sau să renunţ pur şi simplu şi să îmi caut liniştea în altă parte? Încă o întrebare la care nu ştiam să răspund...

Priveam pierdut pe fereastră, fără să ştiu ce vreau, fără să ştiu ce ar trebui să fac. Mi-am coborât privirea spre curtea liceului, unde mai rămăseseră doar câţiva băieţi ce păreau să aştepte ceva. După câteva clipe, s-au apropiat de liceu, privind fix spre cineva. Deodată, apăruse şi Diana, dar fără prietena ei. Diana nu prea era atentă la băieţi şi mergea liniştită pe alee, când băieţii au oprit-o în dreptul unor pomi, unde nu mai înţelegeam ce se întâmpla. Îi vedeam doar printre ramuri şi îmi era cam greu să-mi dau seama ce vroiau de la Diana. Credeam că ei, la fel ca mine, o considerau o fată atrăgătoare şi vroiau s-o cunoască. Mi se părea o explicaţie logică şi chiar probabilă. Dar brusc, Diana s-a dat înapoi doi paşi, iar unul din băieţi s-a apropiat repede de ea.

În acea clipă, am început să alerg spre ieşire, fără să am timp să mă întreb de ce. Poate că vroiam să o ajut sau dimpotrivă, vroiam să-mi demonstrez că îmi imaginez prea multe şi că de fapt, nu se întâmpla nimic; sau poate doar vroiam să mă asigur că e bine.

După ce am ieşit pe uşa liceului, am încercat să mă calmez şi să analizez situaţia mai bine. Erau cinci băieţi: doi stăteau în picioare, la câţiva metri de Diana, undeva mai în spate unul stătea rezemat de gard şi vorbea cu altul, iar ultimul era la mai puţin de un metru în faţa Dianei. Ea stătea încordată, ţinând strâns geanta de pe umăr şi tremurând uşor. Era clar că ceva nu era în regulă. Dar ce puteam să fac? Eu nu îi cunoşteam pe băieţi, iar Diana nu mă cunoştea pe mine. Cum puteam să o fac să aibă încredere în mine, un străin?

Fără un răspuns la întrebare şi fără un plan bine pus la punct, m-am apropiat de ei, încercând să mă port cât mai natural şi să par încrezător.

– Hey, Diana! Sper că nu m-ai aşteptat prea mult! am spus apropiindu-mă de ea.

Şi-a întors privirea spre mine şi nu ştia ce să spună. Se vedea că era speriată, dar părea să mă recunoască.

– Bună! mi-a răspuns cu o voce slabă. Abia am ieşit şi eu...

– Unde e colega ta? am întrebat-o uşor îngrijorat şi privind-o în ochi, sperând să aibă încredere în mine.

– Ea... a plecat. A intervenit ceva şi a trebuit să... plece...

– A, bine atunci. Înseamnă că am rămas doar noi doi. Eşti gata să mergem? am întrebat punându-mi uşor mâna în jurul ei şi privind-o în continuare, zâmbind uşor, sperând să-mi facă jocul.

– Da... să mergem! a răspuns timid.

– Hey! Stai puţin! a strigat tipul care încă stătea în faţa ei.

– Îmi cer scuze! i-am spus. Eraţi în mijlocul unei conversaţii, iar eu v-am întrerupt.

– Da, exact! a exclamat agresiv acelaşi tip, în timp ce Diana mă strângea de braţ, parcă rugându-mă să nu-i dau drumul. Aşa că...

– Dar – l-am întrerupt zâmbind – sunt sigur că puteţi vorbi şi altădată cu ea. Acum suntem în întârziere şi trebuie că plecăm! am spus plecând de lângă el, împreună cu Diana.

Trecând pe lângă ceilalţi doi tipi, cei care stăteau mai în spate, acelaşi individ, care rămăsese fără cuvinte, a strigat iar spre noi.

– Hey! N-am terminat de discutat cu ea!

– Îmi cer scuze din nou! am spus oprindu-mă la câţiva metri de cei doi. Mergi mai departe! i-am şoptit uşor Dianei, care rămăsese blocată, neştiind ce să facă. Dar vezi tu – am continuat întorcându-mă spre cel care mă strigase – noi chiar ne grăbim! Nu putem să pierdem timpul cu voi! am spus plecând, în timp ce Diana se îndepărta de noi.

– Păcat. Vezi tu, Diana nu plecă nicăieri! Leo, opreşte-o! a strigat spre cel care vorbea cu tipul rezemat de gard.

– Ok, şefu'! a răspuns hotărât.

Când a auzit asta, Diana parcă a îngheţat de frică. Ajunsese destul de aproape de poartă, totuşi. Eu eram la vreo 10-15 metri de ea, iar acel Leo era cam la cinci metri de mine.

– Dacă nu vrei să ai şi tu probleme, atunci nu te băga, puştiule! mi-a strigat acel „şef", în timp ce Leo alerga spre mine.

– Regret, dar e prea târziu pentru asta! am spus în timp ce Leo era la un metru în faţa mea. Diana, mergi mai departe! am strigat, punându-i piedică lui Leo şi doborându-l la pământ.

– Atât ţi-a fost, puştiule! a strigat şeful lor. Băieţi, pe el!

– Am înţeles, şefu'! au strigat ceilalţi, pornind spre mine, deşi unul din ei – tipul care stătea rezemat de gard – nu s-a deranjat să se conformeze.

Din acel moment ştiam deja cum se va termina totul. Dar trebui să rezist cât mai mult, ca Diana să aibă timp să ajungă cât mai departe de noi. Din fericire, băieţii m-au atacat pe rând. Primul a încercat să mă lovească în faţă cu pumnul. L-am evitat relativ uşor, prin întoarcere şi l-am lovit cu cotul în spate, dezechilibrându-l, apoi cu piciorul în spatele genunchiului, iar el a căzut la pământ. În secunda următoare, celălalt tip ajunsese la mine şi era gata să mă doboare cu o lovitură înaltă de picior. Din fericire, l-am evitat la timp, lăsându-mă jos şi punându-i piedică, doborându-l şi pe el.

– Hey, şefu'! a strigat tipul care stătea rezemat de gard. Vrei să-l pun eu la punct?

– Nu, mulţumesc, Raul! i-a răspuns parcă surprins de ofertă. Nu e nevoie să te murdăreşti şi tu. Ne ocupăm noi de el. Şi nu-mi mai spune „şeful"! Ştii doar că ai ajuns mai departe ca mine.

– Nu contează asta! Am ajuns printre profesionişti pentru că m-ai ajutat tu. Pentru asta, vei rămâne mereu „şeful" pentru mine. Aşa că, dacă vrei, te ajut oricând.

– Nu te-aş sfătui! l-am avertizat încrezător. Nu am nimic personal cu tine, din moment ce ai stat deoparte de la început. Dar nici nu te pot lăsa să pleci neatins! Aşa că, dacă nu intervii, te voi lovi doar o dată!

Auzind asta, şeful a izbucnit în hohote de râs.

– Ce să faci?! a întrebat uimit, râzând în continuare. Chiar crezi că-l poţi lovi pe Raul? Puştiule, nu fi arogant, dacă ştii ce-i bine pentru tine! m-a avertizat autoritar.

– Râzi cât mai poţi! Dar cu tine am ceva personal. Tu n-o să pleci de aici pe picioarele tale! l-am avertizat arătându-i pumnul stâng.

– Vorbe mari, puştiule! Sunt curios dacă poţi să te ţii de promisiune! a afirmat Raul. Uite, nu voi interveni decât dacă reuşeşti să-l dobori pe Şefu'. Deşi mă îndoiesc de asta, când tu nici măcar nu eşti atent la adversari! a exclamat făcându-mi un gest să mă uit în spatele meu.

În clipa în care am privit înapoi, am fost lovit cu pumnul în faţă de către Leo, care se ridicase fără să-l observ. A fost o lovitură destul de bună, dezechilibrându-mă un pic. Dar nu destul de bună ca să nu parez lovitura de genunchi care a urmat-o. Din acea poziţie, l-am lovit cu cotul în abdomen, l-am apucat apoi şi l-am trântit la pământ, grăbindu-mă să-i înfrunt pe ceilalţi doi, care îşi reveniseră şi ei.

De data asta, au atacat împreună, fiecare dintr-o parte! Cel din stânga vroia să mă lovească tot cu pumnul, în timp ce partenerul lui încerca o nouă lovitură de picior. Nu îmi mai permiteam să mă abţin, trebuia să dau tot ce aveam dacă vroiam să îmi ţin promisiunea faţă de Şefu' şi Raul. Din fericire, loviturile celor doi atacatori erau aproape simultane.

În momentul în care primul pumn mi-a atins faţa, m-am întors în direcţia opusă şi m-am folosit de inerţie pentru a-l lovi mai puternic pe cel care vroia să mă lovească cu piciorul. L-am lovit cu podul palmei în piept, dar n-a fost o lovitură destul de puternică, regăsindu-şi echilibrul destul de repede. Dar trebuia să-l opresc mai întâi pe celălalt să mă lovească din nou, aşa că m-am întors repede şi l-am lovit în faţă. Apoi m-am întors din nou spre primul, vrând să-l mai lovesc o dată, dar mi-a prins pumnul în palma lui, lăsându-mă fără apărare în faţa partenerului său, care m-a lovit bine între coaste. În acea clipă, am ştiut că nu voi mai rezista mult. Dacă nu m-aş fi resimţit de pe urma accidentului, poate că aş fi putut să-i învinge pe toţi trei şi să mai pot lupta şi cu şeful lor. Dar în starea în care eram, nu puteam să mai pierd timpul cu ei, dacă vroiam să mă lupt şi cu Şeful şi Raul.

Aşa că, aflat între un tip care îmi ţinea pumnul stâng în palmă şi încă unul care se pregătea să îmi aplice o serie de lovituri, nu puteam să mă lupt pe rând cu fiecare. Mi-am tras cu putere pumnul stâng, trăgându-l un pic şi pe cel care mă ţinea, l-am apucat cu mâna cealaltă şi l-am aruncat peste umăr, direct în celălalt individ, doborându-i pe amândoi. Apoi m-am grăbit spre şeful lor, hotărât să-l dobor măcar pe el. Acesta nu a stat pe gânduri şi a venit şi el spre mine. Imediat ce a ajuns în faţa mea, a început o serie de lovituri, de care m-am ferit cu greu. Apoi a încercat un croşeu de dreapta, pe care am evitat-o, dar a urmat o lovitură de picior prin întoarcere, care deşi am reuşit s-o parez, m-a dat un pic înapoi. Probabil asta aştepta, deoarece s-a grăbit să ajungă iar aproape şi m-a lovit puternic în abdomen cu piciorul, pregătindu-se apoi să

mă lovească cu genunchiului celuilalt picior. Am reuşit să-i blochez lovitura, dar apoi m-a nimerit între coaste cu un croşeu puternic de dreapta. Acea lovitură aproape m-a terminat, fiind deja lovit de două ori între coastele ce încă nu se vindecaseră în urma căzăturii din vacanţă. Dar trebuia să termin lupta, aşa că am ignorat durerea şi l-am lovit puternic în abdomen – la fel cum l-am lovit şi pe Robert cu aproape un an în urmă, dar de data asta, cu pumnul stâng. Acea lovitură a fost de ajuns ca să îl arunce în gardul din dreapta noastră şi să-l pună la pământ definitiv.

Dar lupta cu el mă obosise şi nu am observat când Leo şi tipul pe care îl aruncasem peste celălalt au ajuns în spatele meu gata să mă lovească, amândoi cu piciorul. Nu mai aveam tăria să mă mişc, aşa că ambele lovituri m-au nimerit, punându-mă la pământ. În acel moment, Raul s-a ridicat şi a venit uşor înspre mine.

– Păcat, puştiule! Chiar am crezut că voi ajunge să mă lupt cu tine... Dar se pare că te-am supraestimat! a spus în timp ce eu mă ridicasem în genunchi. Dar sunt curios, de ce te-ai implicat în treburile noastre, fără să ştii măcar cine suntem? m-a întrebat ajungând în faţa mea. E Diana chiar atât de importantă pentru tine?

– Fără supărare, dar nu e nevoie să-mi cunoşti motivele! i-am răspuns profitând de cele câteva clipe libere ca să-mi trag răsuflarea.

– Puştiule, eşti cam îndrăzneţ! Ai ajuns în genunchi în faţa noastră, dar tu încă ne pui răbdarea la încercare. Chiar vrei să te terminăm? m-a avertizat oarecum surprins de reacţia mea.

– Nu mă înţelege greşit, ştiu că am pierdut lupta şi că e spre binele meu să vă răspund la orice întrebări aţi avea... Dar mai întâi trebuie să-ţi spun că greşeşti în legătură cu ceva.

– Cu ce? m-a întrebat curios.

– Spui că m-ai supraestimat, dar dacă era aşa, şeful tău nu era la pământ, inconştient!

– Asta aşa e, dar totuşi, tu ai spus că mă vei lovi şi pe mine. Dar nu te-ai ţinut de cuvânt.

– Uite aici greşeşti tu! am spus calm, strângând pumnul drept. Nu m-ai supraestimat, ci dimpotrivă, m-ai subestimat! am strigat lovindu-l brusc cu dreapta, în acelaşi mod în care l-am lovit şi pe Robert.

Ca şi Robert, şi el a căzut neputincios în genunchi în faţa mea. Surprinşi de ce am făcut, ceilalţi doi, care stăteau în spatele meu, se pregăteau să mă lovească din nou, dar eu mă folosisem deja de ultimele puteri pentru acea lovitură. Privirea mea deja se înceţoşa când Raul i-a oprit.

– Staţi! Nu are rost să-l mai loviţi, oricum nu va mai simţi nimic! a spus în timp ce eu mă prăbuşeam la pământ. E terminat!

Eu căzusem într-un întuneric total, întrebându-mă ce s-a întâmplat după ce am leşinat şi sperând că Diana ajunsese într-un loc sigur. Deşi mi se interzisese să fac efort fizic şi deşi nu îmi mai simţeam trupul deloc, eram mulţumit de ceea ce făcusem. Speram doar să revăd zâmbetul Dianei cât mai curând. Dar nu credeam că se va întâmpla chiar atât de curând...

Când m-am trezit am crezut că încă mai visam. Eram într-o cameră pe care n-o mai văzusem niciodată. Eram întins într-un pat mare, învelit într-o cuvertură roşie, dar nu mai aveam tricoul pe mine. În schimb, aveam o pungă de gheaţă pusă între braţul stâng şi coaste. În clipa aceea am realizat că cineva îmi îngrijise rănile. Dar cine? Mă uitam în jur, încercând să-mi dau seama a cui era camera, dar nu recunoşteam nimic. Camera era zugrăvită în roz şi era destul de spaţioasă, având puţin mobilier:

patul, o noptieră, un dulap destul de mare, o bibliotecă plină de cărţi şi animăluţe de pluş şi un birou, pe care stăteau calculatorul şi câteva caiete, toate puse în ordine. Oriunde priveam, puteam să văd clar că acea cameră era a unei fete... Brusc, uşa camerei se deschise.

– Hey, te-ai trezit! a spus Diana bucuroasă, intrând pe uşă aducând o tavă. Te simţi mai bine?

– Da... cred că da! am răspuns uimit. Ce cauţi aici? am întrebat nedumerit.

– Cum ce? Aici locuiesc.

– Vrei să spui că...

– Ce, nu ţi-ai dat seama încă? m-a întrebat pe un ton jucăuş. Eşti în camera mea!

– Poftim?! a exclamat şocat, ridicându-mă brusc, simţind apoi o durere sfâşietoare.

– Hey, nu te forţa! a spus speriată, punând tava pe noptieră. Încă nu te-ai vindecat de tot.

– Scuze! am spus oftând un pic din cauza durerii. Doar că... nu m-am aşteptat la asta...

– Măcar atât puteam face după ce m-ai salvat din mâinile lor... Uite, bea asta! a spus luând o sticluţă de pe tavă şi turnând un pic într-un pahar. E pentru durere.

– Mersi! am spus luând paharul din mâna ei. Apropo, ce s-a întâmplat după ce am leşinat? am întrebat curios, după ce am băut medicamentul.

– Habar n-am. După ce am plecat, am chemat câţiva prieteni să te ajute, dar când m-am întors cu ei, tu erai întins la pământ, iar ceilalţi dispăruseră...

– Înseamnă că au ales să plece... Se pare că nu sunt chiar atât de răi pe cât mă aşteptam.

– Asta pentru că nu aveau un motiv să fie. Nu cred că aveau de gând să mă răneascâ...

– Dar atunci? Ce vroiau de la tine? am întrebat confuz.

– E complicat... E mai bine dacă nu te implici în asta! m-a sfătuit privind supărată spre fereastră.

– Cred că e cam târziu pentru asta... Nu vor uita aşa repede că le-am umilit şeful...

– Ce-ai făcut?! a exclamat uimită.

– Da, l-am rănit destul de rău... În plus, i-am lovit destul de rău şi pe ceilalţi, deşi doi dintre ei mai erau în picioare când eu am rămas fără puteri. Dar nu cred că te vor mai deranja prea curând, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji! am spus zâmbind, încercând să o înveselesc.

– Îmi cer scuze! a spus parcă şi mai supărată. Poate ar fi fost mai bine dacă nu veneai să mă salvezi...

– Ce tot spui acolo? Uite ce e, dacă eşti îngrijorată pentru mine, stai liniştită. Am trecut prin lucruri şi mai rele! Şi în plus, eu nu regret ce am făcut! Aşa că nu fi supărată pentru că nu ai de ce! Mai bine arată-mi din nou zâmbetul tău dulce care îmi place atât.

– Mulţumesc! a spus surprinsă, zâmbindu-mi ca prima oară.

– Aşa e mai bine.

De ce vreau să-mi zâmbească o fată care nu e Angela?

Brusc, s-a lăsat o linişte deplină în cameră. Eram încă uimit de faptul că Diana era lângă mine, chiar în camera ei. Dar mai mult eram jenat de faptul că nu ştiam ce să-i spun, ce să vorbesc cu ea, din moment ce nu ne cunoşteam prea bine. Era chiar

amuzant cum încercam atât de mult să găsesc ceva interesant să spun unei fete care nu mă cunoştea deloc, când puteam de fapt să spun orice şi chiar dacă spuneam o prostie, puteam să dau vina pe faptul că era prima oară când vorbeam cu ea şi nu ştiam ce îi place şi ce nu. Dar totuşi, îmi era teamă să spun ceva nepotrivit...

– Hey, ţi-e foame? a întrerupt tăcerea, zâmbind uşor. Vrei să-ţi fac un sandwich sau altceva?

– A, nu, mersi. Nu prea mi-e foame.

– Eşti sigur? După o luptă grea, e ceva normal să-ţi fie foame. Nu trebuie să-ţi fie ruşine să spui dacă vrei ceva...

– Serios, nu mi-e foame. Sunt doar un pic obosit, atât! am încercat să mă scuz.

De fapt, chiar îmi era foame, dar m-aş fi simţit un pic aiurea să mănânc la ea acasă, când abia ne cunoscusem cu puţin timp în urmă.

– Apropo, am uitat să mă prezint. Eu sunt Andrei! am spus zâmbind uşor.

– Eu sunt Diana. Dar se pare că ştiai asta deja, nu? a întrebat privindu-mă sugestiv.

– Da... eu... am auzit-o pe o colegă de-a ta strigându-te într-o pauză! m-am scuzat, deşi nu era nimic rău în faptul că îi ştiam numele.

– Înţeleg... E bine că îmi ştiai numele, altfel poate nu reuşeai să îi păcăleşti că avem planuri...

– De fapt, eu mă temeam mai mult să nu ai încredere în mine decât să îi păcălesc pe ei.

– Ei bine, cred că aş fi plecat cu tine oricum...

– De ce? Dacă eram un prieten de-al lor şi încercam doar să îţi câştig încrederea ca să te convingem mai uşor?

– Nu cred că ai fi în stare de aşa ceva. Altfel n-ai fi putut să mă priveşti atât de sincer joia trecută...

– Ţi-ai amintit? am întrebat surprins. Credeam că ai uitat deja de asta...

– Eh, nu în fiecare zi se întâmplă ca un băiat să mă privească atâta timp fără să mă salute sau fără să încerce să mă vrăjească! a spus râzând uşor, în timp ce eu eram stânjenit de faptul că nu-i spusesem nimic atunci.

– Ce pot să spun... Nu în fiecare zi întâlnesc o fată atât de frumoasă încât să mă lase fără cuvinte! am spus uşor, privind-o un pic, apoi m-am ferit de ochii ei, privind spre fereastră.

Ce tot spun?Angela e singura fată căreia ar trebui să-i spun asta...

– Poftim? a spus surprinsă. Eu...

– Hey, am vrut să te întreb mai devreme, dar... cine mi-a îngrijit rănile? am întrebat dorind să schimb subiectul.

– Cine crezi? m-a întrebat zâmbind mândră.

– Vorbeşti serios? Chiar tu m-ai îngrijit? am întrebat uimit.

– Da, de ce? Nu credeai că sunt în stare? m-a întrebat oarecum supărată.

– A, nu, nu-i vorba de asta. Doar că... nu mai simt nicio durere şi am crezut că ai chemat un doctor sau ceva...

– Mama mea a lucrat ca asistentă medicală mai demult şi m-a învăţat şi pe mine să am grijă de oameni... Mi-a prins bine, mai ales că prietenii mei se bat destul de des...

– Aha, înţeleg. Oricum, ai făcut o treabă bună! Mulţumesc!

– Cu plăcere! Dar n-a fost aşa uşor pe cât pare. Ai fost lovit destul de rău, mai ales la coaste, unde aveai o rană mai veche care ţi s-a redeschis din cauza loviturilor. Poate că acum nu arată prea rău, dar la început chiar m-am speriat când am văzut rana aceea. Părea foarte gravă...

– Da... aia era urma de la operaţie...

– Ce operaţie? m-a întrebat îngrijorată.

– Acum câteva săptămâni am avut un accident şi mi-am rupt câteva coaste. A fost destul de rău, aşa că doctorii au trebuit să mă opereze ca să le pună la loc...

– Dumnezeule! Dar ce s-a întâmplat? Cum ai reuşit să te răneşti atât de grav? m-a întrebat speriată.

– Eu... Îmi cer scuze, dar nu pot să-ţi spun...

– Înţeleg... Îmi cer scuze că am întrebat! a spus vizibil supărată.

Nu era nevoie să ţin secret faptul că am sărit într-o prăpastie ca să o salvez pe Angela şi că am reuşit să scap cu viaţă din asta, dar nu vroiam să ştie că sunt îndrăgostit de cineva – deşi la vremea aceea aveam ceva dubii în legătură cu asta – mai ales că nu ştiam dacă aş avea şanse cu ea sau nu.

De ce îmi pasă dacă se supără? N-ar trebui să-mi pese...

– Hey, cât e ceasul? am întrebat dorind să schimb subiectul.

– Um... e aproape şase.

– Poftim?! E aşa târziu deja? am întrebat uimit, privind pe fereastră din nou pe fereastră şi observând că începea să se întunece.

– Ai întârziat undeva? m-a întrebat îngrijorată. Dacă vrei, poţi să mai stai un pic să te odihneşti. Eu nu mă supăr...

– Mulţumesc, dar nu e nevoie... Ar fi mai bine să plec înainte să se întrebe cineva unde sunt.

– Bine... Mă duc să-ţi aduc tricoul! a spus ridicându-se şi ieşind pe uşă.

Când s-a întors, eu eram deja în picioare şi pusesem punga cu gheaţă pe tava de pe noptieră.

– Uite-ţi tricoul! a spus întinzându-mi-l.

– Mulţumesc! am spus vrând să îl îmbrac, dar observând că fusese spălat deja. Oau! Ce bine miroase! am spus simţind parfumul după ce l-am îmbrăcat. Dar nu era nevoie să-l speli...

– Cum nu?! a exclamat parcă revoltată. Era plin de praf şi noroi... avea chiar şi urme de sânge pe el. Şi în plus, am vrut să fac ceva ca să-ţi mulţumesc că m-ai salvat! a spus zâmbind.

– Cu plăcere! am spus zâmbind şi eu, ieşind cu ea din cameră şi îndreptându-mă spre uşa de la intrare. Nu-mi vine să cred cât de drăguţă poţi fi! Nu-i de mirare că m-ai lăsat fără cuvinte în ziua aceea! am spus sincer, încălţându-mă, dar nefiind atent la ea.

Iar am făcut-o... Chiar vreau să uit de Angela?

– Hey! Tu încerci cumva să mă vrăjeşti? m-a întrebat pe un ton glumeţ, după ce a rămas surprinsă câteva clipe.

– Depinde... are efect? am întrebat zâmbind, luându-mi geaca pe mine.

Nu, nu vreau să uit de ea. Dar de ce nu pot să mă opresc?

– Poate! a răspuns zâmbind uşor.

– Atunci, dacă nu eşti sigură, ce zici să ne vedem şi să aflăm? am întrebat pregătindu-mă să ies, fiind aproape sigur de răspunsul ei.

Destul. Deja depăşeşti orice limită.

– Eu...

– Stai puţin! am întrerupt-o simţindu-mi telefonul vibrând în buzunar. Alo?

– Andrei! Unde eşti? m-a întrebat mama foarte îngrijorată.

– Sunt pe afară. Vin acasă imediat!

– Andrei... S-a... s-a întâmplat ceva! a spus parcă abţinându-se să nu plângă.

– Mamă, ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat speriat.

– Eu... eu...

– Andrei! Vino la spital, te rog! a intervenit tata, pe un ton grav.

– Tată, ce s-a întâmplat? am întrebat derutat, auzind-o pe mama plângând. De ce plânge mama?

– Grăbeşte-te la spital, Andrei! E vorba de fratele tău! a spus parcă cu greutate.

– Adrian? Ce a păţit Adrian? am întrebat îngrozit. Ce s-a întâmplat, tată?

– El... e în comă! a spus oftând. Vino repede la spital, Andrei! a spus închizând.

Eu rămăsesem fără cuvinte. Nu-mi venea să cred ce auzisem. Mă rugam să fi auzit greşit sau să fie un vis idiot din care urma să mă trezesc curând. Nu puteam să accept aşa ceva. Pentru mine asta era ceva imposibil, ceva ce nu se putea întâmpla. Şi totuşi...

– Andrei! Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Diana, observându-mi privirea pierdută.

– Fratele meu... E în comă! am exclamat îngrozit, forţat să accept că nu era doar un vis.

De multe ori, viaţa ne joacă feste. Sunt zile în care parcă totul ne merge bine, în care totul pare perfect şi nimic nu ne poate opri. Totul pare posibil şi putem reuşi în orice, indiferent dacă e vorba de dragoste, carieră sau şcoală. Iar apoi suntem loviţi de o veste care anunţă o nenorocire la care nu ne-am fi aşteptat nici măcar în cele mai proaste zile. E normal să ţi se pară o glumă proastă făcută de cineva care nu are simţul umorului. După atâtea lucruri bune care ţi s-au întâmplat în ultimele zile, cum să crezi că se va întâmpla ceva groaznic, care să schimbe totul? Şi totuşi... se întâmplă. Iar noi trebuie să înfruntăm realitatea şi să acceptăm faptul că cel mai mare coşmar – pe care cu greu am reuşit să-l depăşim, spunându-ne că a fost doar un vis – este acum o altă zi din viaţa noastră, iar noaptea, în loc de acel coşmar devenit realitate, vom visa la o viaţă liniştită, exact opusul a ceea ce trăim.

Capitolul XI: Rătăcind prin ceaţă

Se spune că nu există durere mai mare decât cea sufletească. Poţi trece prin cele mai oribile torturi şi tot îţi va părea o nimica toată în comparaţie cu durerea chinuitoare pe care o simţi atunci când cel mai îngrozitor coşmar al tău devine realitate

şi îţi zdrobeşte tot mai mult sufletul cu fiecare secundă care trece, scufundându-te tot mai mult în întunericul în care domină frica şi anxietatea, unde aştepţi aproape resemnat o raza de lumină, o fărâmă de speranţă care să îţi dea un motiv, cât de mic, pentru care să încerci să reziști în continuare... Nu există durere mai mare decât cea sufletească. Şi dacă iei în calcul şi stresul psihic la care eşti supus, pare imposibil de suportat. Şi totuşi, mulţi dintre noi – dacă nu chiar toţi – au trecut măcar o dată printr-o tragedie care să le marcheze viaţa. Dar nu toţi trecem cu bine prin asta...

– Andrei! Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Diana, observându-mi privirea pierdută.

– Fratele meu... E în comă! am exclamat îngrozit, forţat să accept că nu era doar un vis.

– Dumnezeule! a exclamat îngrijorată, neştiind ce altceva ar putea spune.

– Eu... trebuie să plec! am spus neliniştit, după câteva clipe de tăcere.

Diana mă privea pierdută, încercând să găsească ceva de spus, ceva potrivit, care să mă liniştească sau care să îmi dea speranţa că totul va fi bine. Dar uşa s-a închis în urma mea fără ca vreunul din noi să mai spună vreun cuvânt.

După ce am plecat de la ea, m-am grăbit să ajung cât mai repede la spital, dar fiecare minut care trecea îmi părea o veşnicie sortită să mă înece în neliniște şi teamă, să mă facă să-mi pierd orice urmă de speranţă şi să mă resemnez în faţa unui destin ce părea desprins dintr-un coşmar. Dar nu puteam accepta aşa ceva... Chiar dacă deja mă cuprinseseră cele mai groaznice gânduri, nu îmi puteam imagina o lume în care să îl pierd pe fratele meu, acea persoană care de una singură îmi susţinea întreaga lume din sufletul meu precum un stâlp imens şi de neclintit. Acelaşi stâlp care în acele clipe se cutremura înfiorător anunţând parcă un cutremur mult prea puternic ca să-i reziste.

Când am ajuns la spital, părinţii mei aşteptau impacientaţi pe coridor, fapt care pe mine mă speria şi mai rău. Cu câteva minute în urmă mi se spusese că Adrian era în comă. Deşi nu era un lucru bun, asta însemna că totuşi el era în stare stabilă. Atunci de ce părinţii mei stăteau pe coridor, în loc să fie în salon, veghind asupra fiului lor?

– Mamă, tată! Ce s-a întâmplat? Unde e Adrian? am întrebat neliniştit.

Când m-a auzit, mama a izbucnit în plâns, dar tata s-a apropiat uşor de mine, privindu-mă pierdut şi părând să caute cuvintele potrivite.

– Andrei... Fratele tău a fost atacat...

– Poftim?! De ce? De cine? am întrebat surprins.

– Cineva a vrut să-i fure maşina, iar Adrian s-a opus... Individul l-a înjunghiat de mai multe ori... Doctorii spun că a avut noroc că mai era cineva prin preajmă...

– Şi acum unde e Adrian? am întrebat nedumerit, după ce mi-am revenit un pic în fire.

– Starea lui s-a înrăutăţit acum câteva minute... E în sala de operaţii.

Acele cuvinte mi-au adus în minte o imagine cutremurătoare: îl vedeam pe Adrian, întins pe masa de operaţii, legat la aparate, în timp ce medicii se străduiau să-l menţină în viaţă... Acea imagine parcă mi-a luat toată vlaga şi eram pe cale să cad din picioare de teamă, când un doctor a venit spre noi. De cum l-a văzut, tata s-a apropiat de el.

– Cum se simte fiul meu? a întrebat îngrijorat.

– Momentan starea sa e stabilă, dar în orice clipă s-ar putea înrăutăţi din nou.

– Putem să-l vedem? am întrebat neliniştit.

– Doar pentru câteva minute. Aşa cum am mai spus, situaţia lui s-ar putea înrăutăţi oricând. Trebuie să-l ţinem sub observaţie permanentă.

Niciodată nu mi-a plăcut felul în care vorbeau doctorii. Parcă indiferent ce ar spune, fie o veste bună sau rea, datoria lor este să te sperie. Chiar dacă pacientul este într-o situaţie gravă sau dacă este vorba doar despre nişte complicaţii minore, doctorii spulberă orice urmă de speranţă pe care o ai prin câteva vorbe ca cele spuse de acest doctor. Vorbe care te fac să te temi de ce va urma, în loc să crezi că totul va fi bine... Am încercat să-mi păstrez acea urmă de speranţă, să nu mă tem de ce va urma şi m-am îndreptat spre salonul în care ni s-a spus că era Adrian. Dar imediat ce am deschis uşa, n-am mai putut să fac un pas înspre el. Când l-am văzut acolo, întins în pat, cu ochii închişi, slăbit şi conectat la aparate, m-am blocat pur şi simplu...

Nu-mi venea să cred! Persoana pe care o respectam cel mai mult, modelul meu în viaţă, băiatul care era atât de calm şi puternic în situaţii de criză, fratele care mi-a fost mereu aproape stătea acum neputincios într-un pat de spital, zbătându-se între viaţă şi moarte. Timp de atâţia ani m-a susţinut şi m-a protejat, iar acum nu se mai putea proteja nici măcar pe el însuşi. „Eroul" meu era acum atât de vulnerabil, atât de slab... Şi totuşi, timp de atâţia ani, eu am avut nevoie de el. Eu eram de fapt cel vulnerabil, eram atât de slab încât nu puteam nici măcar să mă apropii de el. Îmi era teamă să nu fie ultima oară când îl văd. Nu vroiam ca ultima mea amintire despre el să fie cu o persoană atât de slabă, atât de nedemnă să fie numită „fratele meu". Îmi era ruşine de astfel de gânduri, dar ruşinea pălea în faţa fricii imense ce îmi răscolea sufletul, urmărindu-mă chiar şi în visul din acea noapte. Visul a devenit repede un coşmar, iar coşmarul a devenit realitate când m-am trezit în toiul nopţii şi am realizat că Adrian chiar fusese atacat şi că era în spital. Totul era adevărat...

N-am reuşit să adorm din nou apoi. Când dimineaţa a venit, lipsa somnului mă obosise prea mult ca să mai pot merge la şcoală. Nu aş fi mers oricum, îmi părea fără sens să fac ceva obişnuit când viaţa mea se schimbase radical... Mai târziu, după ce mi-am revenit un pic, am ieşit să mă plimb în oraş, sperând să-mi pun ordine în gânduri. Dar fără rost... Oriunde mergeam, dădeam de feţe zâmbitoare şi perechi de îndrăgostiţi. Nu mai suportam să văd cum toţi îşi continuau viaţa atât de fericiţi, ca şi când nimic nu s-ar fi schimbat. *Totul e la fel pentru ei.* Îi consideram atât de norocoşi... Erau fericiţi, nimic nu le ştergea zâmbetul de pe buze, aveau pe cineva care să îi sprijine, să îi ţină în braţe, să le dea un motiv să reziste... Eu eram singur, temându-mă de eventuala dispariţie a singurei persoane care ştia cum să mă facă să-mi revin din acea stare şi aşteptând parcă să simt cum lumea mea se destramă încet-încet, lăsând în urmă doar ruine, bucăţi din ceva ce odată eram eu... Fără el, fără Adrian, simţeam că nimic nu mai conta, nici oraşul, nici şcoala, nici colegii, nici chiar... *Nu, nu-i adevărat.* Angela încă era importantă pentru mine. E ciudat cum chiar şi în momente dramatice, dragostea poate să reziste. Dar totuşi, asta nu înseamnă că drama te lasă să iubeşti în voie... Încă ţineam la Angela, chiar şi în acele clipe teribil de grele, eu încă o iubeam, dar nu puteam să vorbesc cu ea, să mă apropii de ea, să o simt în braţele mele... N-ar fi fost corect. Să fiu fericit alături de îngerul meu în timp ce fratele meu se zbătea între viaţă şi moarte? Nu puteam fi atât de egoist, atât de crud... O iubeam pe Angela, dar iubirea nu-mi alina durerea, aşa că am ţinut-o departe de mine. Nu ne-am mai întâlnit, nu i-am răspuns la mesaje, nu i-am zâmbit. În schimb, în zilele următoare când am mers la şcoală, ea nu putea să se apropie prea mult de mine de teamă să nu bănuiască ceva cei din jur. Abia ne salutam, abia ne priveam... Dar totuşi înţelegeam ce simţea celălalt. Şi ea ducea o luptă în sufletul său. Ştia că dacă încerca să mă consoleze, ar risca să dea de gol relaţia noastră. Dar în acelaşi timp, era un chin să mă vadă într-o astfel de stare, neputând face nimic să îmi readucă zâmbetul pe buze.

Ştiam asta, ştiam că îi păsa prea mult de mine şi ştiam şi că nu putea să se apropie prea mult. Înţelegeam şi acceptam asta. Chiar dacă în unele clipe îmi doream să încalce chiar ea înţelegerea şi să dezvăluie secretul, ştiam că nu ar fi avut niciun efect. Nimic nu putea schimba ceea ce simţeam eu în acele clipe. Dar îi eram recunoscător pentru acele gânduri...

Pe Diana o evitam aproape complet. Nu aveam de ce s-o implic în drama mea, nu era problema ei. O vedeam uneori, în timp ce stătea pe hol, cum mă privea din faţa clasei ei, pierdută, încercând să afle un mod prin care să poate vorbi din nou cu mine, un cuvânt, o vorbă care să mă aline... Dar nu reuşea. Eram doi străini, ca şi până acum...

În schimb, restul colegilor, încercau adesea să mă înveselească, dar fără rezultat. Eforturile lor îmi păreau penibile şi inutile, chiar dacă îmi părea rău că gândeam astfel. Cum să încerci să aduci zâmbetul pe buzele cuiva care se teme să piardă pentru totdeauna pe cea mai importantă persoană din viaţa sa? Lumea mea se dărâma şi ei încercau să mă facă să zâmbesc... Curând, şcoala şi încercările colegilor începuseră să-mi pară stupide şi enervante. În consecinţă, chiar dacă veneam la şcoală la timp, chiuleam foarte mult, uneori plecam chiar după prima oră şi nu mă mai întorceam. Poate nu era bine ce făceam, dar şcoala nu-mi mai părea deloc importantă. Cu fiecare zi ce trecea, neliniştea şi suferinţa mea creşteau, sporindu-mi teama şi coşmarurile ce nu-mi dădeau pace.

Trecuse deja o săptămână de şcoală şi starea lui Adrian nu se îmbunătăţise chiar deloc, făcându-mă să mă îngrozesc de fiecare zi ce va urma. *Dacă se agravează? Dacă Adrian nu-şi mai revine? Dacă...* Întrebările nu-mi dădeau pace, teama mă chinuia, coşmarurile nu mă lăsau să dorm. Ajunsesem o epavă... Între timp, ştirea atacării lui Adrian de către un necunoscut ajunsese şi la televizor. Nu suportam să mă uit la ştiri, să aud reporterii vorbind de parcă ar fi ştiut ce simţeam eu şi familia mea, nepăsându-le că de fiecare dată când vedeam ştirea durerea creştea în sufletul nostru. Dar, totuşi, reporterii aflaseră mai multe detalii despre incident decât ştiam noi. Adrian fusese atacat în drum spre Petroşani. Atunci venea de la Timişoara, vroia să ne facă o surpriză. În apropiere de oraş, s-a oprit la un magazin, să cumpere ceva. Când a ieşit, l-a văzut pe necunoscut încercând să deschidă portiera maşinii. A încercat să-l oprească, desigur. Dar hoţul era înarmat cu un cuţit... Se pare că agresorul era de fapt un evadat din penitenciarul Bârcea Mare, de lângă Deva. Stătuse ascuns în pădure timp de câteva zile, dar realizând că poliţia descoperise unde e şi că se îndreptau spre pădure, a decis să plece. Dar avea nevoie de o maşină... Părea o glumă proastă a sorţii! Dacă fratele meu nu ar fi încuiat uşa de la maşină, evadatul ar fi furat maşina şi ar fi plecat fără să-i pese de Adrian. Dacă magazinul nu era lângă acea pădure, evadatul nu s-ar fi ascuns atât de aproape de el. Dacă Adrian nu ar fi oprit la magazinul de lângă pădure, acum ar fi fost acasă şi nu în spital. Dacă nu ar fi vrut să ne facă o surpriză, el ar fi fost încă în Timişoara, în siguranţă... Atâtea lucruri care s-ar fi putut întâmpla altfel şi totuşi...

După alte câteva zile de chin, în care întrebări fără rost îmi tulburau ziua şi coşmaruri prea pline de sens îmi scurtau noaptea, teama şi durerea au slăbit, lăsând loc urii ce încolţise în sufletul meu din ziua în care auzisem povestea la televizor. Uram fiecare lucru mărunt ce se întâmpla în jurul meu. Uram ploile ce întunecau zilele triste din viaţa mea, uram soarele ce strălucea orbitor, parcă nepăsându-i de tragedia prin care treceam, nu suportam să văd cum alţii zâmbesc şi îşi continuă viaţa în timp ce lumea mea se oprise în loc... Singurul lucru care îmi alina suferinţa – de fapt, singurul lucru care îi ferea pe alţii de ura mea – era muzica. Ascultam mereu muzică în căşti,

ferindu-mă parcă să-i aud pe cei din jurul meu, poate de teamă să nu-i aud spunând ceva despre fratele meu, dar mai mult pentru a mă putea concentra asupra unui singur gând ce îmi alina durerea – dorinţa de răzbunare. Nimic altceva nu mai conta! Dar nu puteam să mă concentrez bine la şcoală, aşa că am plecat, ca de atâtea ori. Însă, pe coridor, Ana m-a oprit din drum.

– Iar pleci? m-a întrebat îngrijorată.

– Da...

– Ştiu că treci printr-o perioadă îngrozitor de grea, dar nu uita că nu eşti singur, bine? Dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva...

– Scuze, dar trebuie să plec! am spus evitându-i privirea.

– Înţeleg... Dar, te rog, măcar întoarce-te mai târziu! Măcar să te mai văd...

– Bine! am răspuns mai mult încercând să scap de ea.

După aceea am plecat direct spre acelaşi pod unde am mers de atâtea ori în momentele grele din viaţa mea. Imediat ce am ajuns acolo, m-au cuprins grijile şi emoţiile. Îmi era teamă de ceea ce ar putea urma... Curând puteam rămâne fără eroul meu, cel care s-a sacrificat pentru mine, cel care m-a făcut să fiu cel care sunt astăzi. Dacă nu era Adrian, eu n-aş fi aşa cum sunt acum... Amintiri de demult îmi inundau mintea, amintiri mărunte cu evenimente nesemnificative şi amintiri sacre ce nu le voi uita niciodată. Acele amintiri sunt motivul pentru care fratele meu este atât de important pentru mine, pentru care el este eroul meu, modelul meu în viaţă, persoana cea mai importantă din viaţa mea.

S-a întâmplat demult, când eu eram abia în clasa a treia. Pe atunci încă nu ştiam nimic despre ce înseamnă de fapt să trăieşti, nu cunoşteam bucuriile vieţii, totul era o joacă pentru mine. În schimb, viaţa fratelui meu era total diferită... El era în clasa a şaptea şi îi plăcea foarte mult să se lupte, atât de mult încât devenise destul de cunoscut printre băieţii de vârsta lui. Se alăturase unui grup de băieţi care îi împărtăşeau pasiunea, grup ce avea un singur scop – să devină cea mai cunoscută bandă din oraş. Nu aveau nicio intenţie meschină, nu doreau să ajungă de temut. Vroiau doar să demonstreze că ei sunt cei mai puternici. Bineînţeles, celelalte bande nu aveau de gând să-i lase pur şi simplu să-şi atingă scopul. Aşa că Adrian şi prietenii lui se luptau foarte des, de multe ori fiind depăşiţi numeric. Şi chiar reuşeau să învingă de multe ori. Deşi era destul de violentă, Adrian era mulţumit de viaţa trăită, chiar îl făcea să se simtă împlinit. Îi plăceau clipele în care nimic nu era sigur, luptele în care victoria nu era asigurată. Îi plăcea să rişte totul, chiar dacă putea să piardă... „Totul sau nimic!" L-am auzit de multe ori spunând asta, neştiind de fapt la ce se referea. Dar într-o zi am aflat... S-a întâmplat într-o zi de şcoală, când eu terminasem orele. În drum spre casă, mi s-a părut că îl văd pe Adrian, împreună cu alţi băieţi, îndreptându-se hotărâţi spre nişte blocuri. Mi s-a părut ciudat, şi cum eram foarte curios la vârsta aceea, m-am decis să-l urmăresc. Grupul lui Adrian – 5 băieţi în total – a ocolit acel bloc, iar în spate îi aşteptau vreo zece băieţi, destul de mari. La început nu mi-am dat seama ce se întâmplă, aşa că am continuat să privesc, ascuns după o maşină. Curând, grupul lui Adrian era înconjurat, dar ei nu păreau să-şi facă griji. Când mi-am dat seama că urmăream o bătaie de stradă, m-am îngrozit, dar am continuat să privesc. Deşi erau depăşiţi numeric, cei cinci continuau să reziste, lucrând împreună şi anticipând parcă, mişcările celorlalţi. În doar câteva minute, doi din cei zece băieţi erau pe jos. Situaţia părea să devină favorabilă pentru Adrian şi ai lui, până când un alt băiat – pe care nu-l observasem până atunci – a apărut în spatele meu.

– Ia te uită ce avem noi aici! a exclamat pe un ton superior.

Când i-am auzit vocea şi m-am întors, am rămas blocat. Tipul era foarte înalt şi solid, iar în faţa unui puşti de clasa a treia părea imens, probabil era la liceu... Încă nu eram sigur dacă era doar un trecător, cineva care locuia în acel bloc, sau dacă era încă un adversar al celor cinci, aşa că am tăcut o vreme.

– Ia zi, piticanie, ce cauţi aici? m-a întrebat autoritar, apucându-mă de tricou şi ridicându-mă până am putut să-l privesc în ochi.

– Dă-mi drumul, gorilă! am spus încercând să mă eliberez. Nu vorbesc cu străinii! Mai ales cu o pocitanie ca tine! am continuat, lovindu-l cu piciorul în piept.

– Cum îndrăzneşti?! a strigat revoltat, trântindu-mă pe jos. Ai idee cu cine vorbeşti?

Eu deja nu mai eram atent la el. După ce m-a trântit de la o înălţime de două ori cât mine, am început să plâng imediat, ţipând de durere, fără să-mi dau seama că Adrian putea afla că sunt acolo. Ceea ce s-a întâmplat, iar din cauza unui moment de neatenţie, el a fost trântit la pământ. S-a ridicat repede, dar gândul lui nu mai era la luptă. Vroia doar să mă salveze. A sărit imediat la gâtul gorilei, ameninţându-l nervos să nu se apropie de mine, timp în care eu încă plângeam, întins pe jos, în spatele agresorului. Dar în clipa în care şi-a pierdut controlul şi a uitat de luptă el a distrus avantajul pe care grupul său îl obţinuse. Lupta se dădea acum între cei şapte adversari care mai rămăseseră în picioare şi patru băieţi derutaţi de confuzia produsă de apariţia mea. Cei patru au fost repede copleşiţi, chiar dacă au reuşit să mai doboare un adversar. Când a realizat ce a făcut, Adrian şi-a dat seama ce rezultat va avea lupta.

– Băieţi, fugiţi! Nu mai avem şanse să câştigăm! a strigat Adrian, dându-i drumul gorilei.

– Ai înnebunit? a întrebat uimit unul din cei patru. Ştii doar că noi nu fugim de o luptă! Mai bine cădem în luptă decât să fugim ca nişte laşi!

– Ştiu asta! Şi eu simt la fel, dar...

– Dar ce? a întrebat altul, în timp ce lovea un adversar.

– Dar piticania asta de aici e prea importantă pentru el! a spus unul din cei care căzuseră, venind neobservat lângă noi. Aşa că dacă nu vreţi să păţească ceva, plecaţi odată! a continuat călcând pe spatele meu şi apăsând uşor, făcându-mă să ţip şi mai tare.

– Să plece?! a întrebat uimit cel care mă trântise. Dar acum putem să-i facem una cu pământul, să-i învăţăm minte să nu se pună cu noi... De ce să-i lăsăm să plece?

– Pentru că aşa spun eu! a strigat la el.

– Acum înţeleg! a exclamat Adrian. Tu eşti tipul ăla! Scuze, am uitat cum te cheamă...

– Edi! a răspuns revoltat.

– Aşa... Edi. Ne-am mai luptat, nu? De mai multe ori chiar. Şi n-ai putut să mă învingi niciodată! a exclamat pe un ton superior, uitând parcă de situaţia în care ne aflam.

– Aşa e... Dar astăzi îmi iau revanşa! Am să te fac una cu pământul, iar tu n-ai să mişti un deget ca să mă opreşti! a exclamat încrezător, călcându-mă din nou, de data asta mai tare.

– Băieţi, vă implor! a strigat Adrian, văzând cum mă zbăteam sub talpa nenorocitului. Plecaţi! Vă rog!!

Nu ştiau ce să facă, dar nu aveau de ales. Chiar dacă ar fi putut câştiga lupta, au decis să plece, călcându-şi mândria în picioare.

– Nu-mi pasă ce spui, eu nu renunţ aşa uşor! a spus gorila. Băieţi, patru dintre voi vin cu mine! Nu-i lăsăm să scape, aţi înţeles?

– Da, şefu'! au strigat în cor, plecând apoi cu gorila.

Ceilalţi trei l-au înconjurat pe Adrian, aşteptând ordinele celui care mă călca în picioare. Dar înainte să apuce să spună ceva, Adrian l-a trântit la pământ, m-a luat în braţe şi m-a aruncat sub maşină, fiind apoi lovit de unul din cei trei. Îl vedeam pe Adrian cum era lovit din toate părţile, încercând să se apere şi chiar să lovească şi el, însă fără rost. Curând, cei trei au reuşit să-l imobilizeze, aşteptând ca al patrulea să-i facă de petrecanie. Timp de vreo cinci minute l-a lovit neîncetat pe Adrian, până s-a săturat. Apoi l-au aruncat pe jos şi au plecat, însă nu înainte ca cei trei să-l mai lovească cu piciorul de câteva ori. După ce au plecat, am ieşit de sub maşină şi am fugit speriat la Adrian, dar, văzându-l atât de lovit şi plin de sânge, am început din nou să ţip şi să plâng. După o vreme, Adrian s-a trezit şi am plecat împreună acasă, de unde tata l-a dus direct la spital. A doua zi, fratele meu s-a retras din grup, promiţându-şi să nu mai lupte niciodată. A renunţat la lupte, la ceea ce îl făcea să simtă că trăiască numai din cauza mea, în timp ce în mine s-a aprins dorinţa de a deveni destul de puternic încât să mă apăr pe mine şi pe cei dragi.

Stăteam pe pod, gândindu-mă ce a însemnat pentru Adrian să facă un asemenea sacrificiu şi să înceapă o cu totul altă viaţă: a renunţat la visul său de a face parte din cea mai puternică bandă din oraş, a renunţat la prietenii săi, care au trebuit să lupte fără el, a trebuit să suporte toate vorbele urâte venite din partea celor pe care cândva i-a învins, să fie numit un laş şi un prefăcut... Şi totul din vina mea! Şi pentru ce? Ca acum să-şi piardă chiar şi viaţa, iar eu să-l pierd pe el? Nu era drept!

Stătusem vreo oră pe pod, revoltându-mă în faţa sorţii şi temându-mă de ziua de mâine, când din senin, o întrebare fără rost mi-a venit în minte: *De ce nu traversez podul?* Nu înţelegeam ce rost avea întrebarea într-un moment ca acela, dar totuşi, nu găseam un răspuns potrivit. Aşa că am traversat podul. Nu mai făcusem asta niciodată, însă fără vreun motiv anume. Podul se înălţa peste o linie de tren, apoi cobora în partea industrială a oraşului, unde întâlneai doar depozite, uzine şi fabrici. Nu era nimic interesant de văzut, dar totuşi am vrut să traversez podul. Coborând, am văzut totuşi ceva ce mi-a atras atenţia: un bărbat de vreo 30 de ani se strecura pe lângă nişte depozite abandonate. Mi s-a părut destul de dubios, dar nu i-am acordat prea mare atenţie, nici măcar când a privit de două ori în toate direcţiile înainte să intre într-unul din depozite. Dar ceva m-a intrigat în legătură cu el: avea o cicatrice urâtă ce se întindea de la ochiul stâng până la colţul gurii. Însă aveam probleme mai importante decât un necunoscut dubios. Fără vreun motiv anume, mi-am amintit de rugămintea Anei de a reveni la şcoală. La început n-am vrut să-i fac pe plac, dar m-am gândit că n-am de ce s-o supăr şi pe ea, mai ales că nu conta unde mă aflam – tot la fel mă simţeam. Aşa că m-am întors la şcoală. Ana era bucuroasă să mă vadă din nou, însă eu mă purtam la fel ca şi până atunci. Am stat la oră, aşa cum am promis, dar eram prezent doar fizic, gândurile mele purtându-mă în altă parte. Iar odată ce s-a terminat ora, am început să ascult iar muzică în căşti. Dar mă plictisisem chiar şi de melodiile care altădată le adoram. Aşa că ascultam muzica de la radio. Însă aceasta a fost întreruptă brusc de ştiri...

– Ne cerem scuze pentru întrerupere, însă avem noutăţi legate de cazul furtului de maşină şi atac la persoană de săptămâna trecută din apropiere de municipiul Petroşani! Autorităţile au descoperit că infractorul, evadat din Penitenciarul Bârcea Mare, de lângă Deva, s-a ascuns undeva în Petroşani. Forţele de ordine avertizează

publicul să se ferească de orice persoană care se comportă straniu şi să raporteze orice informaţie care ar putea ajuta la prinderea agresorului. Se pare că acesta poate fi recunoscut foarte uşor, având o cicatrice lungă sub ochiul stâng, rezultată în urma unui accident. *El e!* Însă autorităţile atenţionează ca nimeni să nu se apropie de el, fiind posibil înarmat şi foarte...

Nu mi-a păsat de continuarea reportajului. Mi-am smuls căştile din urechi şi m-am ridicat brusc din bancă, plecând pur şi simplu, uitând chiar şi de ghiozdan. Aveam un singur gând în minte: să-l prind pe individ înainte să ajungă poliţia la el! Nimic nu mă putea opri să fac asta! Dar Ana tot a încercat asta când m-a văzut plecând.

– Andrei, aşteaptă! a strigat venind după mine.

Dar eu nu o auzeam...

– Andrei! Andrei! s-a repetat apropiindu-se de mine.

...sau nu vroiam să o aud. Tot ce vroiam era să ajung cât mai repede la acel depozit.

– Andrei! a strigat punându-se în faţa mea. Unde mergi?

– Nu e problema ta! i-am răspuns indiferent.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, îngrijorată probabil de privirea din ochii mei.

– Dă-te din drum! am spus hotărât.

– Nu până nu-mi spui unde te duci! a răspuns şi mai hotărâtă.

– Am spus să te dai din faţa mea! am repetat strângând din pumni.

– Nu! Nu ştiu unde vrei să mergi, dar ştiu că se va întâmpla ceva rău... Aşa că nu te las să treci! a spus întinzând mâinile în lateral.

– Vorbeşti de parcă ai putea să mă opreşti... Dă-te naibii din faţa mea! am strigat nervos, împingând-o din faţa mea.

Apoi am plecat liniştit, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ştiam că n-ar fi trebuit să mă port aşa cu Ana – probabil am speriat-o purtându-mă aşa – dar în acele clipe era mai important să-l pedepsesc pe agresor (nu vroiam să-l numesc criminal încă – asta ar fi însemnat să accept că Adrian nu va scăpa cu viaţă şi nu puteam să fac asta). El era singurul lucru la care mă gândeam, singura persoană de care îmi păsa în momentul acela. Doar gândindu-mă că voi avea ocazia să-l înfrunt mă făcea să tremur de emoţie şi nerăbdare. Nu-mi păsa de victorie şi înfrângere, vroiam doar să-l înfrunt, să am ocazia să mă răzbun pentru ceea ce i-a făcut fratelui meu.

M-am grăbit să ajung repede la el, însă pe pod am încetinit – nu vroiam să-l sperii prea devreme. M-am uitat după el, dar nu l-am văzut nicăieri, aşa că m-am ascuns în spatele depozitului în care-l văzusem intrând şi am aşteptat, gândindu-mă ce să fac. Dacă dădeam buzna în depozit, era probabil să-l fac să creadă că l-a găsit poliţia, iar atunci ar fi devenit foarte periculos, mai ales dacă era înarmat. În plus, dacă nu era în depozit când intram, era posibil să mă ia prin surprindere şi asta ar fi fost la fel de periculos. Dar dacă aşteptam prea mult, poliţia avea să-l găsească înainte să am ocazia să-l înfrunt şi nu vroiam asta. Am stat cam un sfert de oră ascuns, gândindu-mă, plănuind, când din senin mi-a sunat telefonul. M-a speriat, mai ales că nu ştiam dacă evadatul era înăuntru şi auzise şi el telefonul. Am respins repede apelul – Ana mă sunase – iar apoi mi-am pus telefonul pe vibraţii. La nici un minut după aceea, uşa depozitului s-a deschis brusc. *M-a auzit!*

Stăteam ascuns în spatele depozitului, iar el era în faţă, aşa că nu-l vedeam, dar puteam să-i aud paşii rari, ca şi când ar căuta cu grijă pe cineva. Se apropia încet-încet de mine, în timp ce eu încercam să mă calmez şi să găsesc un mod de a-i distrage atenţia. Nu-mi permiteam să mă vadă el primul, mai ales că era un evadat. Dacă era

înarmat? Dacă a omorât pe cineva şi de-asta intrase la închisoare? Nu ştiam cât de periculos era, ce fel de om era, cât de agresiv putea deveni... Înainte să realizez, el ajunsese la colţ – eu eram la 3-4 metri de acel colţ, ascuns în spatele unei cutii mari. Era acum ori niciodată! Fie găseam repede o soluţie, fie avea să mă vadă el primul. Am luat câteva pietricele de jos, şi am aşteptam o clipă de neatenţie din partea lui. Când am prins momentul, m-am întors şi am aruncat pietricelele departe, spre celălalt colţ al depozitului. Imediat ce a auzit zgomotul, tipul a alergat spre acel colţ, crezând probabil că a fost văzut de cineva. Când a ajuns în dreptul cutiei după care mă ascundeam m-am întors repede şi l-am lovit cu pumnul stâng în piept, individul căzând în urma loviturii.

– Ce nai... Tu cine naiba eşti? a strigat încă stând jos, după câteva clipe în care şi-a tras suflarea.

– Nu e nevoie să ştii... Oricum se va termina totul în curând! am spus strângând din pumni, pregătindu-mă să-l lovesc din nou.

– Puştiule, nu ştiu de ce faci asta, dar...

Nu-mi păsa ce vroia să spună. L-am lovit cu piciorul stâng peste cap, doborându-l la pământ. Apoi l-am ridicat şi l-am trântit în perete, plin de furie.

– O să regreţi că ai venit în oraşul ăsta! O să-mi plăteşti pentru toată durerea pe care am simţit-o săptămâna asta! am strigat lovindu-l când în faţă, când în stomac. Dintre toate oraşele, dintre toate maşinile...

– Dă-mi drumul! a strigat lovindu-mă în stomac şi împingându-mă, fapt care m-a dezechilibrat şi m-a făcut să cad. Nu ştiu despre ce vorbeşti sau ce am făcut, dar nu-mi permit să-mi pierd timpul cu asta. Aşa că pleacă acasă, puştiule! a spus plecând, probabil vrând să se întoarcă în depozit.

– Nici gând! am spus ridicându-mă. Nu te las să scapi aşa uşor după tot ce ai făcut! am strigat alergând spre el. Nu-ţi permiţi să pierzi timp? am întrebat aruncându-mă asupra lui şi doborându-l. Dar îţi permiţi să-i faci pe alţii să-şi piardă viaţa, nenorocitule?! am strigat nervos lovindu-l în faţă. Fratele meu e în comă din cauza ta! Crezi că te las să pleci după ce i-ai făcut?! am întrebat continuând să-l lovesc.

– Răzbunarea nu te duce nicăieri, puştiule! a spus prinzându-mi mâinile şi aruncându-mă într-o parte. Îmi pare rău pentru fratele tău – a spus ridicându-se – dar nu ştii ce înseamnă să fii disperat, să nu mai ai nicio şansă la viaţă...

– Scuteşte-mă! am spus ridicându-mă. Crezi că părerile de rău schimbă ceva acum? am spus strângând din pumni.

– Nu face asta, puştiule, te avertizez! a spus ducându-şi o mână la spate.

E înarmat? Are un pistol? Sau un cuţit? Poate nu are nimic... Se preface sau nu? Astfel de întrebări trebuiau să mă convingă să ezit, dar n-au reuşit.

– Crezi că nu ştiu ce înseamnă să fiu disperat? am întrebat grăbindu-mă spre el. Mi-ai luat singura persoană care m-a ţinut în picioare! am strigat lovindu-l cu pumnul drept la doi centimetri sub plex, aşa cum i-am lovit pe Robert şi pe Raul.

Nu eram sigur dacă va funcţiona la fel şi la un bărbat de vreo 30 de ani, dar era un risc pe care eram dispus să mi-l asum. Din fericire, efectul a fost acelaşi. Însă a reuşit să mă lovească şi el, în acelaşi timp. Ciudat, dar pumnul lui a fost rece ca gheaţa... Dar nu aveam timp să mă gândesc la asta...

– Ce mi-ai făcut? a întrebat uimit, căzând în genunchi.

– Nu-ţi face griji, va trece în vreo două minute. Mă întreb dacă vei rezista atât...

– Ce vrei să spui cu asta?!

Nici n-a întrebat bine şi am şi început să-l lovesc. Stânga, dreapta, dreapta, stânga... Îl loveam fără încetare, încercând parcă să mă obosesc, să termin mai repede cu el. Dar el rezista, nu îşi pierdea cunoştinţa, iar asta mă înfuria, făcându-mă să-l lovesc şi mai tare, ignorând telefonul care vibra în buzunarul meu sau amorţeala pe care o simţeam în locul în care mă lovise el. Parcă îmi pierdusem controlul asupra propriului corp... Brusc, parcă fără să-mi dau seama, m-am oprit, căutând ceva pe jos. Apoi mi-am dat seama ce căutam – luasem în mâini o piatră destul de mare şi am ridicat-o deasupra capului. Dar înainte să-l lovesc, am vrut să-l mai privesc o dată, să-i văd chipul neputincios, aşa cum era şi al fratelui meu din cauza lui. Văzându-l aşa speriat şi plin de sânge, parcă implorând milă, mi s-a înceţoşat privirea, iar mâinile parcă şi-au pierdut vlaga. Am simţit din nou telefonul vibrând... Am scăpat piatra, nemaiavând putere s-o arunc şi am băgat mâna în buzunar, să-mi scot telefonul. Când am vrut să mă uit cine mă suna, am văzut de ce eram atât de slăbit – el de fapt nu mă lovise. În locul unde simţeam amorţeala era înfipt adânc un cuţit! Atunci am realizat că totul se terminase... Am scăpat telefonul din mâna, fiind secat de puteri şi m-am prăbuşit la pământ.

Niciodată nu m-am întrebat cum e sfârşitul... Am crezut că e brusc şi lipsit de cunoştinţă, aşa că nu am căutat să pun întrebări legate de asta. Dar m-am înşelat... Mi se făcea din ce în ce mai frig, iar trupul mi-l simţeam din ce în ce mai greu. Ameţeam, iar cerul se întuneca deasupra mea. Sau poate că îmi pierdeam cunoştinţa de fapt... Niciodată nu m-am întrebat cum îmi va fi sfârşitul... Stând aşa, fără vlagă, aşteptând să mă sting de tot, am realizat cât de multe lucruri mai aveam de făcut, câte vorbe nu am spus atunci când trebuia. M-am zbătut atât de mult timp să trăiesc o viaţa fără regrete, ca mai târziu să realizez cât de mult regretam viaţa trăită. Ce viaţă tristă... Mă credeam un demon, iar acum urma să ajung printre ei... Ce tragic! Ce trist...

Capitolul XII: Raze de soare

E ciudat cum toată viaţa ne temem că sfârşitul va veni prea devreme şi încercăm să fugim de Moarte, iar când în final ea ne prinde din urmă, în acele ultime clipe – în cazul meu, chiar şi mai târziu – ne gândim doar la câte lucruri nu am reuşit să terminăm, cât timp am pierdut fără rost în loc să luptăm pentru vise sau pentru zâmbete. Ar fi chiar amuzant dacă nu ar fi atât de tragic. Însă indiferent ce idealuri am fi avut în viaţă, indiferent câte regrete am adunat, din toate lucrurile neterminate rămâne un singur lucru – nimic. Un nimic infinit şi rece ce pare să vrea să te omoare din nou în fiecare secundă în care pluteşti în acea mare de întuneric. Era atât de întuneric încât nu puteam nici să-mi văd propriul corp, parcă dispăruse cu totul. Fără corp, nu aveam nici gură să strig sau să vorbesc, nici măcar urechi să aud. Fără lumină sau sunet, fără simţuri, eram doar o adiere de vânt într-o lume a întunericului unde nimeni nu putea să-mi simtă prezenţa. Eram doar o fiinţă imaterială ce plutea orbeşte în întuneric, condusă parcă de o forţă invizibilă. Singurul avantaj era că mă simţeam foarte uşor, de parcă zburam – mereu mi-am dorit să pot zbura.

Cred că cineva mi-a citit gândurile, căci după un timp am început să mă simt foarte greu... Deşi nu era nimic sub mine decât mai mult întuneric, mă simţeam de parcă aş fi fost în cădere liberă, temându-mă că oricând m-aş putea lovi de ceva ascuns după perdeaua groasă de întuneric. Am continuat să cad şi să cad timp de multă

vreme, în care ajunsesem chiar să fiu nerăbdător să mă lovesc de ceva şi să se termine odată aşteptarea ce îmi provoca nelinişte. Apoi, fără avertisment, totul s-a oprit. Nu mai cădeam, dar nici nu pluteam, pur şi simplu stăteam pe loc, simţindu-mă prea greu ca să mă pot ridica sau mişca măcar. Întunericul continua să mă învăluie, insistând parcă mă ţină prizonier, dar frigul se „îndepărta" treptat de mine, luând cu el şi starea de amorţeală ce mă împiedica să-mi simt trupul. La început am simţit căldură doar în mâna dreaptă. Apoi buzele au început să-mi ardă dintr-o dată, iar inima – de care uitasem complet – a început să-mi bată sălbatic. Încet-încet căldura se răspândea în tot corpul, iar întunericul îşi pierdea puterea, făcând loc unei lumini atât de puternice ce parcă mă orbea doar ca să mă anunţe că pot din nou vedea. Cu timpul, lumina devenea din ce în ce mai slabă – sau poate că mă obişnuisem cu ea – şi puteam distinge obiectele din jurul meu.

Eram într-un pat, într-o cameră necunoscută, cu pereţii albi şi o fereastră mare – probabil acea lumină orbitoare fusese de fapt lumina soarelui reflectată în pereţii camerei. Era foarte puţină mobilă în cameră: patul, o măsuţă, două scaune şi un dulăpior. Mă tot întrebam unde mă aflu, când mi-am dat seama că în mâna stângă aveam înfipt un ac conectat la o perfuzie – era evident că mă aflam într-un spital. Dar nu ştiam cum am ajuns acolo, nici măcar de ce. Dar în scurt timp, mi-au apărut în minte ultimele amănunte dinainte să-mi pierd cunoştinţa: ştirea legată de atacul asupra fratelui meu, aşteptarea chinuitoare, întâlnirea accidentală cu evadatul, lupta cu acesta, cuţitul lui...

Dar de ce mai eram în viaţă? Cum am reuşit să supravieţuiesc? Cine m-a ajutat? Erau întrebări la care nu găseam răspunsul...

– Te-ai trezit în sfârşit! a exclamat un doctor, intrând pe uşă însoţit de asistentă. Cum te simţi?

– Bine, cred... Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat e că nu mi-ai ascultat sfatul de acum câteva săptămâni. Ţi-am spus doar să nu faci efort fizic, nu-i aşa? m-a apostrofat pe un ton serios. Vezi ce se întâmplă când nu-ţi asculţi doctorul?

– Îmi pare rău...

– Să-ţi fie învăţătură de minte! Dacă ambulanţa ar fi ajuns la tine doar cu câteva minute mai târziu... Dar să nu mai vorbim despre asta. Ce e important este că ai scăpat. Hai să vedem cum se vindecă rana, bine? a întrebat blând, în timp ce o asistentă îmi descheia halatul. Arată bine... nu cred că îţi va lăsa semn. Dar vei rămâne internat în spital.

– Pentru cât timp?

– În general, un pacient în starea ta n-ar trebui să stea mai mult de şase săptămâni, dar din moment ce eşti atât de nesăbuit, te vom ţine cam opt, poate nouă săptămâni – până vei fi vindecat complet.

– Aşa mult? am întrebat uimit.

– La ce te aşteptai? După ce ai fost înjunghiat, deşi ai mai fost implicat într-un accident acum câteva săptămâni... Şi ca să fie şi mai rău, te-ai implicat într-o bătaie, ceea ce a dus la deschiderea vechilor răni. Deşi se pare că ai fost tratat de urgenţă atunci, după o săptămână te-ai luptat din nou şi te-ai ales cu încă o rană – de parcă nu aveai destule! Te mai surprinde faptul că vrem să te ţinem aşa mult aici?

– Înţeleg... Dar Adrian? am întrebat îngrijorat, amintindu-mi brusc de el. Cum se simte Adrian? Şi-a revenit?

– Da, la câteva ore după ce te-a adus ambulanţa, acum trei zile.

– Trei zile?! a exclamat uimit.

– Abia acum ai realizat? a întrebat doctorul zâmbind. Ai fost în comă timp de trei zile. Dar acum eşti bine, la fel şi fratele tău.

– Mă bucur să aud asta! am spus zâmbind, oftând uşurat şi privind pierdut spre fereastră.

– Te cred... Oricum, cred că e de la sine înţeles că încă nu ai voie să te dai jos din pat – ai nevoie de odihnă şi relaxare. Îţi spun asta doar ca să înţelegi: fără efort! Nu văd cum ai putea să te forţezi aici, dar e mai bine să fiu sigur că ai înţeles asta.

– Am înţeles, domnule!

– Bun. Acum te las să te odihneşti... Profită de timpul care îl ai să mai dormi un pic sau să te relaxezi. Sunt sigur că în curând vor veni prietenii să te viziteze. Doar au făcut asta în fiecare zi...

– Aşa o să fac. Mulţumesc!

– Cu plăcere! a spus ieşind pe uşă, urmat de asistentă.

Doctorul a avut dreptate – n-a trecut nici măcar o oră până să vină cineva să mă viziteze. Primele care au sosit au fost Ana şi Angela. La început n-am ştiut ce să cred văzându-le împreună, mai ales că ele nu s-au purtat niciodată ca nişte prietene, ci mai degrabă s-au „tolerat" una pe alta. Dar acum păreau să se înţeleagă destul de bine.

– Andrei, te-ai trezit! a spus Angela intrând, în timp ce Ana se îndrepta hotărâtă spre mine, fără să spună nimic.

– Bună, Angela, Ana. Ce mai...

Din senin, Ana mi-a tras o palmă de toată frumuseţea peste obrazul drept.

– Hey! De ce-ai făcut asta? am întrebat surprins.

– Pentru că ţi-ai încălcat promisiunea! a răspuns furioasă. Şi asta e pentru că m-ai împins! a continuat pălmuindu-mă peste obrazul stâng.

– Au! Să ştii că doare! am strigat revoltat.

– Şi asta – a spus trăgându-mi încă o palmă peste obrazul drept – este pentru că mereu te închizi în tine când ai o problemă!

– Îmi pare rău, dar...

– Şi asta...

– Nu mai da! am strigat, protejându-mi faţa cu mâinile.

– ...este pentru că eşti încă în viaţă! a spus luându-mă în braţe şi ţinându-mă strâns. De ce trebuie să fii mereu aşa? Să faci tot ce-ţi trece prin cap, fără să-ţi pese de alţii, să te porţi de parcă ai fi singur? a întrebat izbucnind în lacrimi. Nici nu ştii cât de speriată am fost, câte griji mi-am făcut! Şi când am auzit că ai fost înjunghiat...

– Ana... Îmi pare rău... Promit să nu îţi mai dau motive de îngrijorare, bine? Te rog, nu mai plânge! Abia m-am trezit acum ceva timp şi nu vreau ca primul lucru pe care îl văd după atâta timp să fie lacrimile tale! am spus încă ţinând-o în braţe în aşa fel încât să nu-i văd chipul. Aşa că, te rog, Ana, nu mai plânge!

– Bine, a spus liniştindu-se. Nu mai plâng... Dar ai face bine să te ţii de promisiune, altfel n-o să îmi mai pese de tine, ai înţeles? m-a avertizat pe un ton serios.

– Am înţeles...

– Să ştii că nu minte, chiar a fost îngrijorată! a spus Angela. După ce ai plecat, am încercat cu toţii s-o liniştim în pauză, dar n-am reuşit. A trebuit să ne învoim – eu, ea şi Dani – ca să o ducem afară să se calmeze un pic.

– Da... îmi cer scuze pentru asta! a spus Ana oftând uşor.

– Nu-ţi face griji! Cu toţii aveam nevoie de o pauză... Şi oricum, dacă nu te-am fi ajutat, poate păţeai şi tu ca Alexandra şi n-am fi vrut asta...

– Poftim? Ce a păţit Alexa? am întrebat surprins, nebăgând de seamă că era prima dată când o numeam aşa în faţa altora.

– A lipsit de la şcoală de când ai lipsit şi tu! a răspuns Ana un pic îngrijorată. A plecat luni, la vreo zece minute după tine şi de atunci n-a mai văzut-o nimeni. Părinţii ei au spus că nu a păţit nimic, dar n-au vrut să ne spună de ce lipseşte. Ne-am gândit că poate va trece şi ea să te viziteze, dar am venit să te văd în fiecare zi şi ea nu era aici...

– Sunt sigur că e bine! a spus Angela realizând că eram îngrijoraţi pentru ea. Dar tu, Andrei? Cum te mai simţi?

– Bine, cred... Având în vedere că e a treia oară într-o lună când am nevoie de îngrijri medicale, mă simt chiar bine.

– A treia oară? Ce vrei să spui, Andrei? a întrebat Ana nedumerită.

– Da, Andrei... Cum adică a treia oară? a repetat Angela pe un ton oarecum autoritar. Prima oară a fost după accidentul nostru, nu? Şi acum ar mai fi încă o dată... Ce s-a mai întâmplat?

– M-am implicat într-o luptă...

– Poftim?! au exclamat surprinse. De ce?

– Erau mai mulţi băieţi care se luau de o fată... Nu puteam să stau deoparte. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat?

– Dar ştiai doar că nu aveai voie să faci efort fizic... Nu te-ai gândit că îţi poţi pune viaţa în pericol? mi-a reproşat Angela.

– Trebuia să-mi asum riscul! Şi oricum, sunt încă aici, nu? am spus zâmbind jucăuş.

– Ce idiot eşti! a exclamat ironic Angela. Dar bănuiesc că totul e bine dacă se termină cu bine, nu? Eşti aici, eşti în viaţă şi asta e tot ce contează acum... Apropo, cât timp te ţin aici?

– Opt sau nouă săptămâni.

– Aşa mult? a întrebat Angela un pic supărată.

– Nu se poate! a exclamat Ana revoltată. Nu poţi să stai aici nouă săptămâni!

– Linişteşte-te, Ana! Nu se ştie exact cât voi sta aici... Depinde de cât de repede mă vindec.

– Atunci ai face bine să te însănătoşeşti mai repede! m-a ameninţat hotărâtă.

– Nu înţeleg, care-i problema? am întrebat-o derutat.

– Dacă stai aici nouă săptămâni, vei rata ziua mea de naştere. Şi n-am să te iert dacă nu eşti lângă mine atunci, ai înţeles? a răspuns pe acelaşi ton ameninţător.

– Bine, voi încerca să mă însănătoşesc cât mai repede. Pentru tine...

– Mersi.

– Hey, Ana. Te superi dacă ne laşi să vorbim un pic singuri? a întrebat-o Angela.

– Nu, bineînţeles că nu. Oricum ar trebui să plec, mă aşteaptă Robert.

– Mersi pentru vizită, Ana! am spus în timp ce ea pleca.

– Cu plăcere! Ai grijă să te ţii de cuvânt, altfel nu te voi ierta niciodată! m-a avertizat din nou cu acelaşi ton de mai devreme. Pa-pa! a spus zâmbind, ieşind pe uşă.

– Deci, „Alexa"... E ceva ce ar trebui să ştiu? m-a întrebat Angela, trăgându-şi un scaun de la masă şi aşezându-se în faţa mea.

– E o poveste veche, dinainte de „momentul" meu cu ea. Mă cunoştea foarte bine, ceea ce n-a reuşit prea multă lume, în afară de tine, aşa că am vrut să-i arăt că apreciez asta.

– Eşti sigur că asta e tot? m-a întrebat pe un ton serios.

– Angela, eşti geloasă cumva? am întrebat zâmbind oarecum mulţumit.

– Nu, nu am de ce să fiu. Oficial nu suntem împreună, aşa că nu e nicio problemă.

– Vorbeşti serios? am întrebat uimit şi în acelaşi timp dezamăgit de reacţia ei. Nu te-ar deranja nici dacă ar fi într-adevăr ceva între mine şi Alexandra?

– Nu, ţi-am spus doar. Şi oricum, se pare că ai întâlnit încă o fată pe care s-o protejezi. După ce ai salvat-o de mai mulţi băieţi sunt sigur că ai impresionat-o foarte mult! a spus cu acelaşi ton rece şi indiferent.

Ceva nu e bine...

– Abia am întâlnit-o pe Diana, nu e nimic între noi. Şi oricum, probabil are deja un prieten care să o protejeze. Şi chiar dacă nu are, eu nu am nevoie de nimeni în afară de tine. Eşti singura pe care o iubesc şi tu ştii asta!

– Ştiu... Dar abia ai cunoscut-o pe fata asta, Diana. Şi Alexandra pare să facă progrese, aţi început să vorbiţi destul de normal. Ana pare să fie şi ea foarte ataşată de tine. Nu strică să...

– Termină! am întrerupt-o iritat. Nu ştiu ce ţi-a venit de te porţi aşa, dar termină! Nu există altă fată pentru mine, înţelege odată! Nu-mi pasă prin câte trebuie să trec şi cât trebuie să mă ascund ca să fiu doar câteva clipe cu tine, nimeni nu va schimba ceea ce simt pentru tine. Te iubesc, Angela! Te iubesc!

– N-o să renunţi uşor, nu-i aşa? m-a întrebat oftând tristă.

– Ce se întâmplă? Nu mai înţeleg nimic...

– E clar că tu ai fi fericit chiar dacă am continua la fel ca până acum, dar eu nu mai pot să mă ascund.

– Ce vrei să spui?

– Cred că m-am îndrăgostit...

– Poftim?! am exclamat uimit, crezând că n-am înţeles.

– Acum o lună şi ceva am întâlnit un băiat din clasa a zecea. E drăguţ şi blând şi amuzant şi... mi-a spus că mă place... Aş vrea să-i dau o şansă...

– Dar nu ai putut până acum din cauza mea...

– Nu, nu e chiar aşa... Ştiu că nu a durat prea mult şi nici nu a fost chiar o relaţie normală, dar a fost frumos să fim din nou împreună. Mi-ai amintit de ce eram aşa îndrăgostită de tine acum un an. Dar după ce ne-am întors din excursia de la munte Marius mi-a spus că mă place. Am fost surprinsă – şi un pic fericită – dar după ceea ce s-a întâmplat între noi doi în acea prăpastie... nu am mai ştiut ce să fac. Ţin la tine, dar e ceva la el...

Super...

– Deci asta a fost tot? M-ai făcut să cred că încă mai am o şansă să fiu cu tine, am fost de acord cu toate condiţiile tale, crezând că e doar un test până vei avea iar încredere în mine... Şi acum te-ai răzgândit, pur şi simplu?

– Ştiu, sunt o persoană teribilă. Să-ţi spun aşa ceva tocmai acum, când abia ţi-ai revenit din comă... Dar nu vreau să te ţin în ceaţă, să-ţi faci speranţe degeaba...

– Deci s-a terminat... Nu mai simţi nimic pentru mine...

– Nu e adevărat! Ţin la tine, eşti o persoană foarte importantă şi specială pentru mine. Ai fost acolo când am avut nevoie de tine şi apreciez asta. Te-am iubit foarte mult, să ştii!

M-ai iubit... Cu alte cuvinte nu mă mai iubeşti...

– Da...

– Îmi pare rău! a spus luându-mă de mână. Ştiu că te-am rănit, că încă te rănesc, dar...

– Înţeleg... Oficial nu suntem împreună, aşa că nu am dreptul să spun ceva... Eşti liberă să fii cu cine vrei tu, indiferent cât de mult te iubesc eu. Sper doar să fii cu adevărat fericită lângă el! am spus oftând trist, privind pierdut spre fereastră.

– Mersi...

– Deci acum ne luăm „Adio"?

– Cred că da... Îmi pare rău că te fac să treci prin aşa ceva. Dacă e ceva ce pot face ca să te simţi mai bine...

– De fapt, ar fi ceva...

Deşi nu e o idee bună.

– Ce anume? a întrebat curioasă şi un pic nerăbdătoare.

– Ştiu că nu e frumos să cer asta unei fete îndrăgostite de altcineva, dar... Relaţia noastră a început cu un sărut, deci...

– Vrei să se termine tot cu un sărut, nu? Ultimul sărut? Nu mă deranjează... Dar eşti sigur că nu te va face să regreţi şi mai mult? m-a întrebat îngrijorată.

– Nu ştiu... Dar aş vrea să-ţi mai simt buzele pentru ultima oară. Sunt încă puţin confuz după trei zile de comă şi nu îmi amintesc chiar tot ce am trăit. Nu vreau să ne despărţim fără să ştiu cum era sărutul tău.

– Înţeleg. Dacă asta vrei...

S-a ridicat de pe scaun şi s-a aşezat pe pat, lângă mine. Mi-am pus mâna uşor pe talia ei, în timp ce ea şi-a pus mâinile după gâtul meu. Distanţa dintre buzele noastre se micşora încet-încet, în timp ce eu simţeam că tremur. Mă întrebam dacă era din cauza emoţiei sau a fricii... Gândul că după acel sărut urmam s-o pierd definitiv mă îngrozea. Dar buzele ei m-au calmat. Erau la fel de moi şi fierbinţi ca întotdeauna, catifelate precum petalele roşii ale trandafirului. Ne-am sărutat atât de pasional de parcă urma să facem asta toată ziua. Dar încet-încet, căldura buzelor ei dispărea, iar focul din inima mea părea că moare. Nu ştiam ce se întâmpla cu mine, dar apoi am realizat. Mă resemnasem, nu mai era cale de întoarcere. Era ultimul sărut şi ştiam asta. *S-a terminat.* Nu avea niciun rost să mă zbat de unul singur să ţin focul în viaţă. Se stingea încet, arzând cu flacără rece, amorţindu-mi inima. Sentimentele Angelei se schimbaseră. Deşi fusese de acord să o sărut, nu mai avea aceeaşi pasiune ca şi înainte... *Nu mai e îndrăgostită de mine.* Fără cineva să-mi întreţină focul, dragostea fierbinte dintre noi s-a stins, lăsând în urmă doar cenuşă şi un fior rece ce îmi străpungea inima, încercând parcă s-o îngheţe ca să nu mai simtă durerea. Dar nu reuşea. *Mă părăseşte...* Simţeam cum o lacrimă se prelingea uşor pe obrazul meu, încercând parcă să scape de frigul singurătăţii ce mă făcea să tremur. Rămăsesem singur... din nou.

– E de ajuns! am spus îndepărtând-o pe Angela şi ferindu-mi privirea. Mulţumesc pentru acest ultim sărut. Nu te voi uita niciodată, promit!

– Nici eu! a spus ridicându-se. Sper să-ţi găseşti un alt înger curând. La revedere!

– Adio! am spus privind-o ieşind pe uşă.

Tu ai fost singurul înger...

Se terminase. Eram singur din nou, singur fără îngerul meu. Doar un demon uitat într-o lume în care nu poate cunoaşte nimic în afară de regrete şi durere. Mă rugam să vină cineva să îmi dea o urmă de speranţă, să-mi ofere o rază de soare... *Dar cine ar putea veni?* mă întrebam în timp ce privirea îmi rătăcea pe tavanul alb ca o foaie albă ce aştepta să cuprindă un nou capitol din romanul vieţii mele.

– Bună, Andrei. Nu ne-am văzut de mult! s-a auzit o voce feminină atât de cunoscută şi de dulce încât credeam că visez.

– Katy?! am întrebat surprins, întorcând privirea spre uşă.

– Ce mai faci? a spus aşezându-se pe scaunul pe care stătuse Angela cu câteva clipe înainte. Am auzit că ai avut parte de multe momente interesante!

– De la cine ai auzit aşa ceva? am întrebat curios cine putea să-i fi spus prin ce am trecut.

– Darius, cine altcineva. Apropo, mi-a spus să-ţi dau asta – a spus întinzându-mi o foaie îndoită – e un mesaj de la el.

– Mersi! am spus luând biletul şi citindu-l.

„Chiar şi îngerii pot păcătui şi înşela oamenii cu înfăţişarea lor divină. La fel şi demonii pot înfăptui miracole. Nu toţi îngerii sunt buni, cum nici demonii nu sunt cu toţii răi. Nu ai niciun motiv să renunţi să fii un demon ştiind asta. Poţi alege să fii cel mai bun dintre cei răi (dintre demoni) sau cel mai rău dintre cei buni (dintre îngeri). Alegerea îţi aparţine. Dar fi pregătit să accepţi consecinţele alegerii tale. Un înger căzut în păcat va pierde încrederea îngerilor, dar va câştiga respectul demonilor. Un demon care înfăptuieşte miracole va fi respectat de îngeri şi acceptat de oameni, dar va întâlni alţi demoni care îi vor sta împotrivă. Alege cu grijă... Tu eşti singurul care îşi poate alege drumul, eşti singurul care îşi poate clădi o inimă puternică şi rezistentă, gata să înfrunte duşmanii şi să îi găzduiască pe cei ce-ţi doresc binele. Soarta ta e în mâinile tale şi doar ale tale! Nu uita asta!

Niciodată să nu uiţi cine eşti şi cine ai fost!
Darius.

P.S: Ai grijă ce faci cu Katy, mi-a luat mult s-o conving să vină la tine. Nu da cu piciorul unei şanse de a îndrepta trecutul – s-ar putea să nu mai ai altă ocazie!"

Ce ciudat! Am primit biletul prin care Darius dorea să mă înveţe o lecţie importantă cu 15 minute după ce tocmai învăţasem aceeaşi lecţie prin experienţă. Mereu m-am temut de ceea ce aş putea deveni, în cel în care m-aş transforma dacă lucrurile şi persoanele importante ar fi fost răpite de lângă mine şi dacă mi-aş pierde orice fărâmă de speranţă... M-am temut de acel demon, acea latură întunecată a mea pe care nu vroiam s-o cunoască nimeni. Şi când în sfârşit am pierdut controlul, iar demonul a reuşit să mă domine, am realizat că nici în cele mai negre clipe nu pot fi comparat cu un demon real, groaznic, însetat de violenţă şi cu ochii plini de ură. Demonul din mine era de fapt paznicul inimii mele şi încerca să-i apere pe cei ce se aflau în sufletul meu, încerca să-mi păstreze lumea intactă. Demonul era de fapt ultimul meu stâlp de susţinere. Fugisem atât de mulţi ani de el, încercând să-l pierd, când el era de fapt o parte importantă din mine, din sufletul meu – acea parte care mă proteja de orice sau oricine putea să ameninţe integritatea inimii mele.

Dar lecţia cu adevărat importantă era cea privitoare la îngeri. O consideram pe Angela un înger, credeam că a coborât din ceruri ca să aducă fericire şi iubire în viaţa mea. Chiar dacă am avut o relaţie discontinuă, nu credeam că o voi pierde vreodată. Nu credeam să mă înşel în privinţa ei. Şi totuşi... Încă o consideram un înger, doar că nu mai credeam că era îngerul meu.

– Eşti bine, Andrei? N-ai mai spus nimic de câteva minute... Ce ţi-a scris Darius? m-a întrebat îngrijorată.

– A, nimic important! am spus strângând foaia în pumn. Speră să mă fac bine cât mai repede şi îi e dor de mine.

– Nu mai mult decât mi-a fost mie! a spus mândră. El te-a mai văzut acum câteva luni, în timp ce eu...

– Da, ai dreptate, nu ne-am mai văzut de câţiva ani buni...

– Aproape trei ani... Pun pariu că s-au schimbat multe de atunci! a spus zâmbind.

– Poate, nu sunt aşa sigur cât m-am schimbat faţă de copilul care eram în clasa a opta...

– Te-ai schimbat mult, se vede! Ai trecut prin multe, ai devenit mai încrezător în tine. Nu mai eşti un copil...

– Dacă spui tu, înseamnă că aşa e! am spus zâmbind. Tu m-ai cunoscut cel mai bine.

– Şi tu pe mine.

– Dar eu nu te-am cunoscut îndeajuns de bine...

– Ce vrei să spui?

– Trebuia să-mi dau seama că şi tu simţeai ceva pentru mine! am spus oftând supărat. Poate lucrurile ar fi stat altfel astăzi...

– Cu siguranţă ar fi fost altfel! Dar asta n-ar fi schimbat faptul că ne-am fi despărţit după câteva luni. Eram îndrăgostită de tine, e adevărat, dar nimic nu e etern. Şi cine ştie cum ne-am fi înţeles noi doi? Dacă ajungeam să ne certăm atât de urât încât să nu mai vrem să ne vedem şi să ne despărţim fără o vorbă bună?

– Asta ar fi fost imposibil! am spus revoltat.

– De unde ştii? m-a întrebat calmă. Nimeni nu ştie ce ne rezervă viitorul. Şi chiar dacă am fi fost cei mai fericiţi copii împreună, după ce ne-am fi despărţit lucrurile ar fi stat altfel. Am fi regretat despărţirea noastră şi n-am fi putut urma drumul ce ni l-am ales fiind prea ataşaţi de trecutul nostru. N-are rost să regretăm ceva ce nici nu ştim dacă ne-ar fi schimbat viaţa în bine sau nu. Cu siguranţă ar fi fost plăcut, cel puţin pentru o vreme, dar nu s-a întâmplat, aşa că n-are rost să ne gândim la ce ar fi putut fi.

– Oau! Chiar te-ai schimbat, Katy. Te-ai maturizat! Ca să nu mai spun şi că ai devenit mai feminină! am spus măsurând-o din cap până în picioare. Dacă ai fi arătat aşa în clasa a opta, probabil că m-aş fi pierdut de fiecare dată când m-ai fi privit! am spus zâmbind.

– Vezi? Şi tu te-ai schimbat! a spus zâmbind. În clasa a opta nu ştiai cum să-mi faci un compliment.

– Da, aşa e... Nu ştiam să-mi exprim sentimentele. Dacă aş fi ştiut...

– Iar începi? Dacă te pierzi în trecut, uiţi de prezent şi rişti să-ţi strici viitorul! Şi în plus, dacă te porţi frumos, poate vei avea parte de o şansă să-ţi îndreptţi greşeala! a spus privindu-mă sugestiv şi zâmbind uşor.

– Ce vrei să spui?

– Acum nu pot să stau mult în oraş – de fapt, trenul meu pleacă peste două ore. Dar mă voi întoarce aici în vacanţa de Crăciun. Dacă mă poţi găsi până la sfârşitul vacanţei poate îţi voi da ocazia să îmi arăţi ce simţeai pentru mine atunci...

– Vorbeşti serios? am întrebat uimit. Şi cum am să te găsesc?

– Caută stelele! a răspuns scurt, fără alte explicaţii.

– Ce înseamnă asta? am întrebat nedumerit.

– Ai face bine să afli, altfel mă vei pierde din nou! a spus pe un ton serios. Ei bine, eu trebuie să plec! a spus ridicându-se de pe scaun. Sper să te faci bine cât mai repede! Ai grijă de tine! mi-a urat îndreptându-se spre uşă.

– Aşteaptă! Cum să caut stelele? Care stele?

– Pa-pa! a spus zâmbind, ieşind pe uşă.

Caută stelele! mi-am repetat lăsându-mă pe spate. Ce putea să însemne asta? Care stele? Doar nu trebuia să citesc în stelele de pe cer când şi unde o voi găsi, nu-i aşa? Cum să citesc eu în stele? Nu ştiam nimic despre astrologie şi citirea viitorului în stele. Ce ar trebui să fac ca să o găsesc? Tot mai multe întrebări îmi veneau în minte pe măsură ce încercam să rezolv acea ghicitoare. Eram atât de pierdut în gânduri încât nici nu am observat că mai intrase cineva în cameră.

– Hey, gânditorule! Mă mai ţii minte? a întrebat o voce pe care îmi promisesem să n-o uit niciodată.

– Nu se poate! am strigat ridicându-mă brusc, privind spre acea fată.

– De ce eşti aşa surprins? Ţi-am spus doar că ne vom mai vedea.

– Nu-mi vine să cred! Te-ai schimbat aşa mult încât abia te recunosc, Delia.

– Nu m-am schimbat chiar aşa mult... Doar m-am înălţat şi m-am făcut brunetă. Îţi place?

– Da! Arăţi grozav! am spus încă uimit că era acolo, în faţa mea. Dar... ce cauţi aici?

– Ce vrei să spui cu asta? a întrebat supărată. Te deranjează prezenţa mea?

– Nu, normal că nu! Dar nu mă aşteptam să te văd, cu atât mai mult să vii tu la mine.

– N-am putut să stau deoparte ştiind prin câte ai trecut. Chiar am fost surprinsă când am văzut ştirile despre tine şi fratele tău. Nu credeam că eşti aşa nesăbuit! a spus aşezându-se pe acelaşi scaun din dreapta patului meu.

– Eu... mi-am pierdut controlul, am spus privind în jos.

– Deci asta era latura ascunsă de care vorbea fratele tău... Nu mă miră că nu aţi vrut să-mi spuneţi despre asta. Dacă l-ai speriat pe tipul ăla aşa rău, e clar că e ceva serios!

– Despre ce vorbeşti? Care tip? am întrebat nedumerit.

– A, da! Am uitat că tu n-ai văzut ştirile... Tipul ăla – cel care a evadat din închisoare şi cu care te-ai bătut – e acelaşi tip care ţi-a salvat viaţa.

– Mi-a salvat viaţa? am întrebat surprins, dar totodată un pic sceptic.

– Da. El e cel care a sunat la salvare şi la poliţie. La ştiri au spus că a mărturisit totul – atacarea fratelui tău, furtul maşinii, abandonarea ei pe un câmp, faptul că a vrut să te atace şi te să ţină ostatic pentru a scăpa de poliţie – totul.

– Ce a făcut?! am exclamat uimit.

– Ştiu, până şi autorităţile au fost surprinse de purtarea lui. Când un reporter l-a întrebat de ce a decis să se predea a spus că şi-a dat seama ce consecinţe au acţiunile sale şi că regretă tot ce s-a întâmplat, chiar dacă nu speră să fie iertat pentru ce a făcut.

– De ce a făcut asta? am întrebat încet, mai mult pentru mine însumi. Nu i-am cerut eu asta, nici măcar nu meritam asta... De ce?

– Hey, eşti bine? m-a întrebat îngrijorată. Ai o privire confuză...

– Da, sunt bine, am spus încercând să schiţez un zâmbet. Doar că s-au întâmplat multe în aşa puţin timp...

– Dar, totuşi, ochii tăi sunt prea trişti pentru cineva care a înfruntat moartea şi a scăpat cu viaţă! a spus apropiindu-se de faţa mea.

– Am simţit ceva ce nu mi-aş fi dorit să simt vreodată...

– În afară de frica şi fiorii reci ai morţii? a întrebat curioasă.

– Da... Am simţit al patrulea sărut...

– Înţeleg... Ai avut parte de primul tău sărut de gheaţă. Probabil că simţi o durere îngrozitoare în piept, nu-i aşa? a întrebat îngrijorată.

N-am spus nimic, doar am aprobat din cap. Nu vroiam să vorbesc despre asta, nu mă simţeam în stare. Vroiam doar ca ziua să se sfârşească cât mai repede...

– Din păcate nu pot să-ţi spun că a fost ultima oară când ai simţit un sărut de gheaţă... E posibil să mai primeşti un astfel de sărut de la mai multe fete, dar în acelaşi timp, e posibil să nu mai întâlneşti pe nimeni care să te sărute aşa. Nu ştiu ce îţi rezervă viitorul, dar ştiu un lucru: tu eşti un luptător! Şi vara trecută aveai aceeaşi privire ca şi acum – de fapt, nu era aşa matură ca acum. Dar tot ai reuşit să treci de acea vară cu bine. Vei reuşi şi acum! a exclamat zâmbind, încercând să mă încurajeze.

– Dar vara trecută ai fost tu lângă mine. Acum nu mai e...

– Nu ţi-am spus deja? m-a întrerupt înainte să apuc să regret un viitor ce n-avem cum să îl cunosc. Nu ştii ce-ţi rezervă viitorul! Poate ne vom întâlni din nou la vară. Sau poate vei întâlni o altă fată care să te ajute mai bine ca mine.

– Nu cred că există cineva care să mă poată face să uit de trecut, aşa cum ai făcut tu! am spus reuşind să zâmbesc puţin.

– Atunci ce-ai zice dacă ţi-aş promite că ne vom vedea din nou vara asta?

– Dar unde? Şi când? am întrebat uimit.

– Asta e secret! a spus zâmbind pueril. Dar ne vom revedea din nou! a promis ridicându-se de pe scaun. Promit!

– Pleci deja? am întrebat trist.

– Da... Trenul meu pleacă peste o oră, aşa că ar trebui să mă grăbesc. A spus ajungând la uşă. Dar nu te întrista, ţi-am promis doar că ne vom revedea!

– Da, dar...

– Şi în plus – m-a întrerupt ţinând uşa deschisă – o blondă foarte drăguţă abia aşteaptă să te viziteze! a exclamat zâmbind.

– Cine? am întrebat curios, neştiind ce fată ar mai fi putut să mă viziteze.

– Vezi? Deja nu-ţi mai pasă că plec! a spus pe un ton jucăuş, prefăcându-se supărată.

– Nu-i adevărat! Eu...

– Nu-ţi face griji, Andrei. Îmi voi lua revanşa la vară! a spus făcându-mi cu ochiul. Pa-pa!

– La revedere!

– Intră, te rog! i-a spus Delia fetei de care vorbea, în timp ce eu aşteptam curios să văd cine era.

– Mulţumesc! Bună, Andrei! a spus Diana zâmbind în timp ce intra pe uşă cu mâinile la spate.

– Diana?! am exclamat surprins de vizita ei. Nu mă aşteptam să mă vizitezi!

– Asta e bine! Înseamnă că asta te va surprinde şi mai mult! a spus întinzându-mi buchetul de crini imperiali pe care îl ţinea la spate. Mă bucur că eşti bine!

– Mulţumesc pentru flori! am spus luând buchetul. E prima dată când primesc crini imperiali. Dar e de înţeles – eşti prima fată care m-a fermecat dintr-o privire! am spus zâmbind.

Iar începi? Dar bănuiesc că poţi să faci ce vrei acum...

– Tu chiar încerci să mă vrăjeşti, nu-i aşa? a întrebat înroşindu-se un pic. Ai spus acelaşi lucru şi la mine acasă, înainte să pleci.

– Nu încerc să te vrăjesc, doar sunt sincer. Când te-am văzut prima oară am fost pur şi simplu fermecat de tine! Credeam că atunci te-am văzut prima oară, dar era ceva foarte familiar la tine, aşa că am început să mă întreb unde te-am mai văzut. Şi când mi-am dat seama că mergi la acelaşi liceu ca şi mine... am fost foarte fericit! am spus zâmbind, privind-o în ochi.

– Oau! Chiar nu mai ştiu ce să zic! a spus surprinsă, dar zâmbind. Nu-mi vine să cred ce sincer poţi să fi!

– Nu e aşa greu! Nu are rost să te mint sau să-ţi spun vorbe dulci, mai ales că nu ne cunoaştem prea bine. Aşa că de ce să nu fiu sincer?

– Bine spus! Păcat că nu sunt prea mulţi care gândesc la fel ca tine...

– Eh! Majoritatea puştilor de vârsta mea încearcă să se integreze cât mai bine în anumite grupuri, şcoli sau comunităţi, dar uită să mai fie originali şi sinceri cu ei înşişi. În final, mulţi ajung să semene între ei, neavând multe lucruri care să-i diferenţieze în afară de aspectul fizic. Personal, am preferat să nu aparţin de niciun grup şi să încerc să rămân aşa cum sunt eu, fără să fac compromisuri. Până acum mi-a mers destul de bine, aşa că n-am de ce să încerc să schimb asta. Am de gând să rămân la fel de sincer până când adevărul nu va mai aduce fericire nimănui, nici măcar mie.

– Mă bucur să aud asta! Îmi plac persoanele sincere! a spus zâmbind dulce.

– Asta înseamnă că-ţi place de mine? am întrebat zâmbind încrezător.

Cam direct, nu crezi?

– Poate... Îţi spun când ieşi din spital. Apropo, cât te ţin aici?

– Opt sau nouă săptămâni.

– Aşa mult?! a întrebat uimită.

– Da...

– Dar pe de altă parte, poate e mai bine aşa...

– Cum aşa? am întrebat curios.

– Ştiu că nu ţi-am spus – deşi ar fi trebuit – dar eu am deja un prieten...

– Speram să nu ai, dar era de aşteptat! am spus oftând uşor.

– El călătoreşte cam mult, datorită – brusc, a făcut o pauză – serviciului, aşa că nu ne vedem chiar mereu. A plecat acum trei săptămâni şi trebuie să revină cam peste o lună şi jumătate.

– Dar nu stă cam mult timp departe de tine? am întrebat îngrijorat. În felul ăsta...

– Ştiu! m-a întrerupt un pic supărată. Tocmai din acest motiv, când se va întoarce în oraş, voi discuta serios cu el despre asta. Ceea ce vreau să spun e că...

– Dacă am noroc, s-ar putea să am o şansă când ies din spital.

– Da... S-ar putea! a spus cu o nuanţă de tristeţe în glas.

– O şansă e tot ce am nevoie! am spus zâmbind, încercând să înveselesc atmosfera. Dar, te rog, măcar până ies eu din spital, roagă-ţi prietenii să stea mai aproape de tine. Nu vreau să păţeşti iar ca acum două săptămâni. Erai atât de speriată... N-aş vrea să ţi se întâmple ceva...

– Stai liniştit, Andrei! După evenimentul acela, nu mai ies nicăieri fără să am un prieten lângă mine. Nici măcar la şcoală nu mai merg singură, deşi stau destul de aproape. Nu că aş fi îngrozită de gândul că mi se va întâmpla iar aşa ceva, dar e mai bine să exagerez cu siguranţa decât să-mi pară rău, nu crezi?

– Desigur! Deşi, poate că eu nu sunt cel mai bun exemplu... Într-o singură lună, am fost implicat într-un accident şi două lupte, de fiecare dată ajungând să am nevoie de îngrijiri medicale. Dar nu regret nimic!

– Iar eu îţi rămân recunoscătoare pentru ce ai făcut pentru mine!

– Nu e nevoie... Faptul că am ajuns să te cunosc merită mai mult decât orice rană!

– Ok... Cred că ar fi mai bine să plec înainte să mă faci să uit că mai trebuie să ajung şi acasă! a spus râzând uşor.

– Mai stai dacă promit să nu mai spun nimic? am întrebat zâmbind sincer.

– Îmi pare rău, dar nu pot. Dar promit să te mai vizitez din când în când. Ai grijă de tine! a spus îndreptându-se spre uşă. Pa!

– Voi avea. Mulţumesc pentru vizită! Şi pentru flori! am strigat în timp ce ea ieşea din cameră.

– Cu plăcere! am auzit-o strigând de pe hol.

– Ce zi plină! am exclamat rămas singur în cameră.

Şi chiar aşa a fost! În doar câteva oare am avut parte de o despărţire şi un ultim sărut, am primit trei palme prin care mi s-a arătat cât de mult ţinea cineva la mine, mi s-au făcut trei promisiuni, toate aducându-mi zâmbetul pe buze, speranţă în suflet şi vise copilăreşti în noapte, ca să nu mai spun că în dimineaţa aceleiaşi zile m-am trezit la viaţă după ce ajunsesem în pragul morţii. A fost o zi plină pe care nu o voi uita niciodată. În acea zi, pe lângă cele trei promisiuni care mi s-au făcut, mi-am promis şi eu ceva: să nu mai fug niciodată! Să nu mai fug de acea parte din mine de care mă ferisem de atâta timp, să nu mai fug de prieteni sub pretextul că nu mă pot ajuta, că nu am nevoie de ajutor sau că nu vreau să-i implic în problemele mele, dar mult mai important, să nu mai fug de cel ce doresc cu adevărat să devin. Timp de multă vreme am fost mai atent să nu rănesc pe alţii sau să nu dau o impresie greşită, decât să spun ceea ce simt şi să fac ceea ce îmi doresc cu adevărat. Dar asta – deşi poate nu a fost singurul motiv – m-a costat relaţia cu Angela. Dacă aş fi fost sincer de la început – atât cu ea, cât şi cu mine însumi – poate nu s-ar fi întâmplat toate astea. Poate că nu am fi rezistat foarte mult, dar cu siguranţă ar fi fost altfel. Cel mai important lucru, promisiunea în sine, era să fiu sincer, aşa cum am fost o zi întreagă. Poate nu va fi mereu cea mai bună alegere, poate voi ajunge să rănesc pe cineva sau poate că nu mă va ajuta cu nimic sinceritatea, dar mi-am promis că voi fi sincer. Eram liber să spun şi să fac orice, dar am ales să fac doar ceea ce credeam eu că e bine... mi-am ales un drum!

Capitolul XIII: Înger şi Demon

Ai avut vreodată un vis care să pară atât de real încât să crezi că s-a întâmplat cu adevărat? Sunt sigur că ai avut, oricine a avut un astfel de vis. Nu contează ce ai visat – o dramă, ceva tragic, o idilă sau o banală zi de şcoală – efectul rămâne mereu acelaşi: în ziua următoare visului eşti preocupat, mai mult sau mai puţin, de acel vis. Iar asta îţi schimbă toată ziua. Dacă ai visat ceva înfricoşător, te gândeşti de două ori înainte să faci chiar şi cel mai banal lucru; dacă ai visat o idilă, un vis romantic, eşti cu capul în nori toată ziua; iar dacă visezi ceva dramatic, chiar tragic, nici măcar cel mai amuzant şi mai plăcut lucru nu te mai face să zâmbeşti ca altădată. Fără îndoială că ai păţit şi tu ceva asemănător, la fel cum am păţit şi eu de multe ori. Dar nu despre visul meu vreau să îţi vorbesc. Chiar dacă unele vise sunt atât de intense încât să mă trezească în miezul nopţii, niciunul nu merită prea multă importanţă. Dar un vis anume, unul pe care nu l-am visat eu, dar care totuşi m-a avut pe mine în centrul atenţiei, mi-a rămas în minte chiar şi astăzi – visul fratelui meu. Regret însă că n-am avut curiozitatea să-l ascult pe Adrian povestindu-şi visul până la capăt... Cred că asta ar fi schimbat câteva lucruri. Dar în acelaşi timp, dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut aşa, cine ştie dacă aş mai fi ajuns ceea ce sunt acum.

După opt săptămâni petrecute în spital, mă simţeam mai bine ca niciodată... şi totodată, mă simţeam schimbat, renăscut chiar. Am avut destul timp să trec peste despărţirea de Angela, iar vizitele dese ale Anei şi cele 5-6 vizite ale Dianei m-au făcut să accept situaţia chiar mai repede decât speram şi să încep să privesc spre un viitor nesigur, dar plin de speranţă. Mă simţeam nedemn de atenţia şi ataşamentul Anei faţă de mine, neştiind ce făcusem mai exact ca să merit astfel de loialitate şi interes, însă mă bucuram că nu mă mai simţeam singur, deşi ar fi trebuit să realizez asta cu mult timp în urmă. Pe de altă parte, Diana mă vizitase cam o dată pe săptămână, însă fiind o persoană cu care vorbisem o singură dată înainte să intru în spital, era şi ea destul de interesată de sănătatea mea. În plus, la fiecare vizită a ei îşi înnoise promisiunea de a purta o discuţie serioasă cu prietenul ei, oferindu-mi vise la care nu îndrăzneam să sper de unul singur. Dar prietenul ei urma să vină abia peste două săptămâni, timp în care viitorul meu sau al nostru rămânea învăluit în mister, cel puţin pentru mine. Dar, în schimb, aveam destul timp să mă relaxez şi să revin la viaţa de zi cu zi. Însă fără să uit că fratele meu încă mai era în spital. La câteva zile după ce am ieşit din spital, m-am dus dimineaţa în vizită la Adrian, pe care l-am găsit stând la geam şi având o expresie gânditoare şi oarecum surprinsă.

– Hey, Adrian! Ce-i cu faţa asta? S-a întâmplat ceva? am întrebat curios.

– Hey, frăţioare, pot să te întreb ceva? m-a întrebat părând să ezite.

– Da, normal. Ce e?

– Tu crezi în vise?

– În vise? am întrebat nedumerit, încercând să-mi dau seama ce vroia să afle. Cred că da... Pe mine visele mă îndeamnă să sper şi să-mi doresc ceva anume. Doar de asta sunt vise, nu? Ca să încerci să le transformi în realitate.

– Nu, nu la acele vise mă refer. Eu vorbesc despre visele pe care le ai noaptea...

– A, acele vise! Sincer, starea mea de spirit dintr-o anumită zi depinde de ce am visat în noaptea precedentă. De exemplu, dacă visez ceva romantic, cum ar fi o întâlnire, sunt mai îndrăzneţ când vorbesc cu fetele şi nu mi-e frică să-mi exprim sentimentele. Dar sunt doar vise... Îmi place să visez, ştii asta, dar nu pot să spun că eu chiar cred că acele vise vor deveni realitate. Nu le dau prea mare importanţă, nici măcar când am vreun sentiment de deja-vu. Dar de ce întrebi, frate?

– Am avut un vis ciudat... De fapt, azi-noapte l-am avut a doua oară. Ca şi tine, nici eu nu dau prea mare importanţă viselor, dar acesta părea atât de real încât am crezut că s-a întâmplat cu adevărat.

– Şi ce ai visat de te-a pus pe gânduri? am întrebat curios.

– Problema nu este ce am visat, ci când am visat. Prima oară am avut acest vis când am fost în comă. Dacă nu-l aveam atunci, puteam să-l visez de zece ori şi tot nu mă afecta. Dar pentru că l-am avut chiar atunci, mă preocupă chiar şi acum. Ştii că se spune că dacă ajungi la limita dintre viaţă şi moarte, cu alte cuvinte, dacă intri în comă, poţi să-L vezi pe Dumnezeu sau cum arată lumea de dincolo? m-a întrebat cu o oarecare certitudine, de parcă chiar ar fi văzut ceva imposibil.

– Sincer, chiar cred, având în vedere că şi eu am fost în comă timp de trei zile.

– Şi ce ai văzut? m-a întrebat nerăbdător, cu ochii mari.

– Nimic! am răspuns scurt. Totul dispăruse: nu mai era lumină, nu mai era sunet, nu mai eram nici eu. Conştiinţa mea plutea pur şi simplu într-o mare de întuneric.

– Înţeleg... Deci trebuie să stai în comă mai mult decât trei zile ca să poţi vedea ceva...

– Ce vrei să spui, Adrian? am întrebat nedumerit.

– Şi eu am văzut acelaşi întuneric ca şi tine... la început.

– Şi apoi?

– Chiar vrei să ştii? a întrebat oarecum grijuliu. Eu am visat asta de două ori şi tot nu-mi dau seama exact ce s-a întâmplat în vis... Asta dacă a fost doar un vis...

– Ok, acum chiar mi-ai trezit interesul! am spus entuziasmat.

– Atunci îţi voi povesti totul, cu toate detaliile care mi le amintesc. Aşează-te şi încearcă să nu mă întrerupi prea mult. E un vis destul de complicat şi nu vreau să mă încurc.

– Ok, frate.

M-am aşezat pe un scaun lângă el şi am aşteptat să-şi înceapă povestirea. Chiar dacă nu credeam în vise, îmi plăcea să visez şi să aflu ce au visat alţii. Iar să aflu ce a visat fratele meu, care rar îmi povestea visele sale, era pentru mine o şansă unică.

– Uite ce s-a întâmplat:

La început am fost pierdut în întuneric, la fel ca tine. Nu are rost să-ţi dau detalii despre asta, din moment ce ai păţit-o şi tu. Dar după ce a trecut ceva timp – nu ştiu cât, căci timpul însuşi se pierduse în întuneric – ceva s-a schimbat. Sau mai bine zis, totul s-a schimbat. Tot întunericul a dispărut, lăsând loc unei lumi cenuşii, în care m-am trezit stând în picioare, uimit de faptul că îmi simţeam din nou trupul. Acea lume, aşa cum am spus, era cenuşie, dar şi pustie. Oriunde priveam vedeam doar praful gri luat de vânt şi dus în orizontul mai cenuşiu decât lumea însăşi. Dar chiar şi asta s-a schimbat după o vreme. Rătăcind prin acea lumea gri, am văzut în depărtare o lumină. Mi s-a părut ciudat că şi lumina avea tot o nuanţă de gri. La primul gând de a

merge spre sursa acelei lumini, totul în jurul meu s-a schimbat. Mă aflam acum într-o lume bicoloră, dar nu alb-negru cum vedeai la televizoarele vechi, ci jumătate albă, jumătate neagră, de parcă o lumea era reflecţia în oglindă a celeilalte, iar eu stăteam la graniţa dintre ele. Cum lumea se dublase dintr-o dată, lumina aceea se dublase şi ea – o lumină în lumea albă şi una în cea neagră. Ciudat era că fiecare lumină avea culoarea lumii opuse: lumina albă era în lumea întunecată, iar lumina neagră – sau mai bine zis, umbra – era în lumea albă. Privind uimit în jurul meu, apoi spre cele două lumini, m-am trezit având în faţă două fiinţe stranii, ce păreau să-şi aibă originea în acele lumini. Când le-am văzut prima oară, am rămas mut de uimire. Nu doar pentru că au apărut brusc în faţa mea, ci şi datorită înfăţişării lor. Primul, cel din lumea întunecată, cel care cu câteva clipe în urmă era o lumină strălucitoare, devenise acum o fiinţă atât de strălucitoare încât nu am putut să-mi dau seama decât de faptul că semăna cu un om, dar avea aripi. Şi ce aripi! Avea o pereche de aripi imense, precum un înger, dar aripile acelea erau atât de întunecate de parcă ar fi fost înmuiate în smoală! În schimb, cealaltă fiinţă, era opusul exact al acelui înger. Trupul său era întunecat precum o umbră, doar ochii luminoşi se putea distinge cu greu – în schimb, la primul, ochii întunecaţi se vedeau clar în strălucirea aceea – dar aripile sale erau atât de strălucitoare încât nu mă puteam uita prea mult la ele. Acele fiinţe, acei îngeri dacă vrei, erau atât de impresionanţi prin contrastul lor şi atât de uimitori prin simpla lor existenţă încât nici nu am observat când acele două lumi s-au reunit, redevenind o lume îmbrăcată în cenuşiu. Dar apariţia lor bruscă a fost atât de surprinzătoare încât am făcut un pas în spate fără măcar să realizez asta.

– Să nu-ţi fie teamă, Adrian! a spus cel cu aripi strălucitoare.

– Nu am venit să te rănim! a continuat celălalt înger.

– Cel puţin, nu încă! a revenit primul.

Îmi era imposibil să disting vreo trăsătură a feţei sale acoperite de întuneric, dar se simţea din vocea sa că zâmbea în timp ce spunea asta.

– Cine... sau ce sunteţi? am întrebat mai mult curios şi uimit decât speriat.

– Ce suntem noi e mai puţin important. Întrebarea fundamentală este-

– De ce am venit! l-a întrerupt cel întunecat la faţă pe celălalt.

– Şi de ce aţi venit?

– Încă nu e decis! a spus hotărât cel strălucitor.

– Şi când va fi decis... ce se va întâmpla? am întrebat cu o voce tremurândă.

– E evident: vei trăi...

– Sau vei muri! a continuat Întunecatul, râzând uşor.

– Şi ce anume întârzie hotărârea voastră?

– Nu ce... cine! m-a corectat Strălucitorul.

– Şi nu noi hotărâm asta! m-a corectat şi Întunecatul.

– Hey, frate! l-am întrerupt din povestirea sa. Ce-i cu numele astea ciudate? „Întunecatul" şi „Strălucitorul"?! Să fim serioşi, frate, poţi să te descurci mai bine...

– Şi, mă rog, cum ai vrea să-i numesc din moment ce ei nu s-au prezentat? m-a întrebat vizibil ofensat de intervenţia mea.

– Ei bine, din moment ce unul din ei avea aripi strălucitoare, mi se pare evident că era un înger. În schimb, în legătură cu celălalt nu sunt prea sigur. Se spune că Arhanghelii, spre deosebire de îngeri, au aripile negre, dar aceste două fiinţe par să fie opuse, deci unul e înger, iar celălalt e demon.

– Dar, deşi îngerii au într-adevăr aripi strălucitoare, nu am citit nicăieri să aibă trupul învăluit în întuneric. Acelaşi lucru e valabil şi pentru demoni – cum ar putea o creatură malefică să strălucească atât de divin? m-a întrebat sigur de judecata sa.

– Ai dreptate. Dar, pe lângă îngerii şi demonii obişnuiţi, mai sunt şi cei care au schimbat taberele: îngerii căzuţi în păcat şi demonii înălţaţi, cei care au fost iertaţi. Sunt sigur că ei nu sunt identici cu semenii lor.

– Bine, bine... Hai să revenim la visul meu până nu uit ceva important din el! a spus resemnat, dar revoltat în acelaşi timp. Deci, cel întunecat şi cu aripi strălucitoare e înger, iar celălalt e demon, de acord?

– Da.

– Bun. Atunci, revin la povestire.

– Bine... Atunci cine hotărăşte ce se întâmplă cu mine?

– Fratele tău! au spus în cor.

– Andrei? am întrebat surprins. Înseamnă că decizia e sigură – frăţiorul meu nu ar face nimic care să mă pună în pericol! am spus încrezător.

– Adevărat! a spus Demonul. Andrei nu te-ar răni pe tine.

– Dar pe ceilalţi? a întrebat sugestiv Îngerul.

– Ce vrei să spui? am întrebat nedumerit. Pe cine ar vrea să rănească fratele meu?

– Pe cel care te-a rănit pe tine! a răspuns Demonul.

– Andrei s-a lăsat condus de răzbunare! a spus celălalt.

– Şi ce dacă? am întrebat indiferent. Dacă Andrei vrea să se lupte cu el, e decizia lui. De ce m-ar afecta asta pe mine?

– Dacă ar vrea doar să se lupte cu el, nu ar fi nicio problemă, e adevărat! a spus Demonul cu o voce blândă.

– Dar dacă asta nu-i ajunge lui Andrei? Dacă vrea sânge pentru sânge? a întrebat Îngerul parcă mulţumit de această posibilitate.

– Nu! Andrei n-ar face asta! am strigat hotărât.

– Asta vom vedea! mi-a răspuns Îngerul, ofensat de împotrivirea mea.

– Andrei este – cel puţin momentan – pierdut. Dacă nu-şi regăseşte drumul, atunci nu avem niciun motiv să-l mai veghem. Nu are rost să-i păstrăm lângă el pe cei ce-i pot schimba viaţa! a spus Demonul pe un ton grav.

– Cu alte cuvinte – a intervenit Îngerul – dacă Andrei va alege să ucidă, te va ucide şi pe tine! Ce ironic, nu? Dorinţa de a se răzbuna pe cel care te-a rănit va duce la pierderea ta definitivă! a spus încrezător.

– Dar nu puteţi să-l opriţi? am întrebat revoltat. Doar sunteţi îngeri! Sigur aveţi puterea să schimbaţi ceva...

– Cu siguranţă avem puterea! a răspuns calm Demonul.

– Dar nu vrem s-o folosim! a spus Îngerul. E mult mai distractiv să vezi oamenii scufundându-se în păcat decât să le arăţi calea dreaptă! a exclamat râzând sadic.

– Aveai dreptate, frăţioare! a exclamat Adrian, întrerupând povestirea. Dacă acesta era într-adevăr un înger, cu siguranţă era un înger căzut.

– Ţi-am spus eu, frate. Dar, te rog, continuă-ţi povestea!

– Bine. Cum spuneam...

– Aşa că veţi sta pur şi simplu să priviţi cum rătăcesc oamenii prin lume, cum comit atâtea greşeli şi păcate, fără să-i ajutaţi cu nimic, fără să vă pese? am întrebat revoltat.

– Exact! a răspuns Îngerul zâmbind.

– Nu e chiar aşa, Adrian! a spus Demonul cu aceeaşi voce blândă. E adevărat că nu ne putem folosi puterile în folosul oamenilor, dar asta nu înseamnă că suntem indiferenţi. Sunt multe feluri prin care putem interveni în vieţile lor fără să încălcăm vreo regulă.

– Cum ar fi?

– Ceea ce voi numiţi „destin" este de fapt o serie de intervenţii făcute de îngeri sau demoni, iar în unele cazuri – cum ar fi acesta – intervin ambele părţi, căzând de acord asupra unei modalităţi neutre de a schimba soarta unui om.

– Şi care ar fi această „modalitate neutră"? am întrebat curios.

– Voi, celelalte jeguri umane! a spus dezgustat Îngerul.

– Te rog să-l scuzi pe amicul meu! Cum probabil ai observat deja, nu îi plac oamenii...

– Evident! Dar explicaţi-mi, vă rog, în ce constă această modalitate.

– Desigur. Este chiar uşor de înţeles. Omul asupra cărui viaţă intervenim – în aceste caz, fratele tău – va întâlni una sau mai multe persoane menite să-l aducă pe calea cea dreaptă sau, dimpotrivă...

– Pe calea întunecată şi plină de distracţii şi satisfacţii! l-a întrerupt Îngerul, vorbind parcă melancolic despre această cale. Nu înţeleg de ce lumea vrea să evite acest drum plin de clipe de neuitat, de plăceri păcătoase şi suferinţe dulci! Ce altceva ţi-ai mai putea dori? a întrebat în culmea fericirii.

– Mda... Şi de ce nu faceţi cumva ca Andrei să întâlnească o asemenea persoană? am întrebat curios, încercând să ignor reacţia Îngerului.

– Deja a întâlnit câteva persoane în stare să-l schimbe. Te-a avut pe tine toată viaţa, a întâlnit-o pe Angela – numele ar trebui să spună totul despre ea – şi chiar şi Ana este o astfel de persoană. Nu pare să fie în stare să facă prea multe, dar de fapt este mult mai puternică decât pare. Dar ca să fim siguri că Andrei va avea toate şansele să se îndrepte, am mai trimis pe cineva. Cineva care nu este nici bun...

– ...dar nici rău! a continuat Îngerul. Ea nu este un demon...

– ...dar nu e nici un înger! a continuat Demonul. Nu este niciuna din acestea...

– ...şi totuşi, este şi înger şi demon...

– ...este şi bună şi rea. Ea reprezintă echilibrul perfect: are frumuseţea şi căldură divină a unui înger...

– ...şi ambiţia şi spiritul de convingere al unui demon! a spus Îngerul oarecum mândru de această persoană.

– Dar dacă Andrei a întâlnit deja această persoană, atunci e în siguranţă, nu? Totul va fi bine acum, nu-i aşa? am întrebat plin de speranţă.

– Dimpotrivă! a spus Îngerul zâmbind.

– Nu contează câte persoane întâlneşte, câţi vor să-l ajute sau să-l schimbe, decizia finală rămâne tot a lui.

– Dar dacă Andrei renunţă la planul său de răzbunare, atunci e salvat, nu-i aşa?

– Salvat e un pic cam mult spus! a răspuns Demonul cu o nuanţă de tristeţe în glas. Să nu ne înţelegi greşit, n-am venit ca să decidem dacă Andrei va ajunge în Rai sau în Iad. Nu suntem aici nici ca să hotărâm unde vei merge tu.

– Dar atunci, de ce aţi venit?

– Să observăm şi să sperăm. Dacă Andrei renunţă la planul său, aşa cum speri tu, tot ce va câştiga va fi doar o şansă să decidă singur ce viaţă îşi doreşte, de partea cui se va afla, a Binelui sau a Răului.

– Dar n-a renunţat la planul său! a spus mulţumit Îngerul. Chiar acum a ajuns la locul unde se află viitoarea sa victimă.

– Poftim?! am exclamat surprins şi speriat în acelaşi timp.

– Finalul nu este sigur încă! a încercat să mă liniştească Demonul. Sunt multe persoane care încearcă să-l oprească chiar dacă nu ajung la el. Cea despre care îţi vorbeam este printre ele.

– Am vrut să te întreb mai devreme, dar cine este această persoană? am întrebat curios. Din ce ai spus până acum, pare să fie o fată...

– Într-adevăr. Este o fată care va avea o influenţă majoră asupra vieţii lui Andrei! a spus Demonul.

– Este puternică, ambiţioasă şi perseverentă! a spus Îngerul, plin de admiraţie pentru ea.

– Dar în acelaşi timp este dulce, blândă şi iubitoare! a continuat Demonul.

– Parcă aţi descrie o amazoană! am exclamat zâmbind.

– Însă are şi un defect! a spus dezamăgit Demonul.

– Vrei să spui o calitate! l-a contrazis Îngerul. Fără această calitate, ea şi-ar pierde farmecul...

– Posibil! a răspuns Demonul. Dar dacă nu ar fi atât de ispititoare, ar fi cu adevărat divină.

– Glumeşti?! a exclamat surprins Îngerul. Ea poate îngenunchea orice bărbat şi îl poate convinge să lupte în locul ei. Chiar mai mult, îl poate convinge chiar să câştige lupta pentru ea! E demnă să fie numită regină! a exclamat cu aceeaşi admiraţie în glas. Păcat că nu îşi dă seama ce influenţă poate avea asupra celor din jur... Cui îi pasă dacă este sau nu divină când poate cuceri inima şi sufletul oricărui bărbat?

Într-adevăr, din ce spun ei, această fată pare să fie o adevărată regină a amazoanelor! mi-am spus în gând, cu o oarecare admiraţie pentru ea.

– Şi ce nume are această fată, această regină? i-am întrebat curios.

– Ea poartă un nume demn de o zeiţă! a spus plin de admiraţie Demonul.

– Demn de o regină a amazoanelor, aşa cum ai numit-o chiar tu! mi-a spus Îngerul, parcă mulţumit că sunt de partea sa.

– Şi care este acest nume? am întrebat din nou, văzând că niciunul nu se grăbea să-mi răspundă.

– Scuze, frate! l-am întrerupt din nou. Mă sună cineva! am spus scoţând telefonul din buzunar şi făcând câţiva paşi.

După câteva minute, m-am întors lângă Adrian, însă nu m-am mai aşezat.

– Îmi pare rău, frate, dar trebuie să plec! Imediat mă văd cu Diana şi nu vreau s-o las să aştepte...

– Diana?! a exclamat surprins. A, tipa care spuneai că te-a îngrijit după ce ai salvat-o de câţiva băieţi! a exclamat Adrian, realizând la cine mă refeream. Văd că vă înţelegeţi bine. Pun pariu că ai uitat deja de Angela! a spus râzând uşor.

– Nu, suntem doar prieteni! am spus puţin dezamăgit. Am rugat-o să mă ajute să caut un cadou frumos pentru Ana. Poimâine e ziua ei...

– Ştii că nu are rost să mă minţi, nu-i aşa? m-a întrebat zâmbind. Poate că acum sunteţi doar prieteni, dar se vede că tu vrei mai mult decât atât. Şi din moment ce a fost de acord să te ajute, nu cred că ar avea ceva împotrivă...

– Poate, dar... E complicat! am spus uşor supărat. Îţi povestesc altădată, bine? Acum trebuie să plec.

– Ok, ai grijă de tine. Distracţie plăcută!

– Mersi! Ne mai vedem! am spus ieşind pe uşă.

Dacă mai stăteam câteva clipe, aş fi aflat finalul visului lui Adrian. Dar auzind vocea Dianei am uitat de orice altceva, vroiam doar s-o văd cât mai repede. Nu pot să spun sigur dacă eram cu adevărat îndrăgostit de ea, dar ştiam că îmi place şi că vroiam s-o cunosc cât mai bine. Simţeam că ea va deveni o persoană importantă în viaţa mea, că va avea un rol important în schimbarea prin care treceam atunci. Dar totuşi ar fi trebuit să mai stau măcar câteva clipe...

După ce am plecat, Adrian a continuat să-şi amintească visul în tăcere, însă eu am aflat sfârşitul acelui vis cu mult timp după aceea, când nu a mai contat dacă ştiam cine e acea regină sau nu. Dar mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ştiam de pe atunci cine era ea, dacă ştiam că era atât de aproape de mine... Oare m-aş fi purtat altfel? Oare aş mai fi fost acelaşi om care sunt şi acum? Sunt doar întrebări fără rost, menite să risipească timpul, dar ca să nu revin asupra acestui amănunt mult mai târziu, am să-ţi spun de acum finalul visului, final ce eu l-am aflat abia după un an şi ceva.

– Şi care este acest nume? am întrebat.

– Se pare că am pierdut pariul! a spus Îngerul dezamăgit.

– Da, într-adevăr. Andrei a găsit puterea să-l ierte pe cel ce i te-a răpit! a spus Demonul mulţumit.

– Din nefericire! a exclamat Îngerul. Dar să nu crezi că e salvat! O, să nu faci greşeala asta! a spus cu un ton sever şi cu privirea încruntată.

– Are dreptate! mi-a atras atenţia Demonul. Cum ţi-am mai spus, Andrei doar a câştigat şansa să devină fie înger, fie demon. Nu va mai fi doar un suflet rătăcit. Odată cu Andrei, şi tu ai parte de aceeaşi şansă. Foloseşte-o cu înţelepciune!

– Dar nu înţeleg un lucru... Cum se poate ca un om să nu devină nici înger, nici demon? Să nu ajungă nici în Rai, nici în Iad?

– Ce proşti sunt oamenii! a exclamat Îngerul. Cum să nu înţeleagă ceva atât de simplu? Nu poţi merge în Rai dacă îţi doreşti să-ţi răneşti aproapele. Dar dacă crezi că prin rănirea, poate chiar uciderea aproapelui tău, poţi salva pe cineva sau crezi că faci un bine astfel, înseamnă că tu nu răneşti cu o intenţie meschină, ucigaşă.

– Cu alte cuvinte, deşi păcătuieşti, sufletul tău nu se lasă învăluit de întuneric. Şi dacă sufletul tău nu e cuprins de întuneric, nu este primit în Infern! Dar pentru că ai păcătuit, sufletul tău este totuşi pătat, deci nu eşti primit nici în Grădina Edenului.

– Da! Rămâi blocat pe acest pământ sinucigaş, pierdut între Rai şi Iad pe vecie! a exclamat Îngerul, râzând dispreţuitor, dar în acelaşi timp, oarecum mâhnit.

– Înţeleg...

– Aşa că bucură-te, copile! a spus Demonul întinzându-şi aripile. Ţi s-a dat o nouă şansă la viaţă!

– Da, bucură-te cât încă mai poţi! a spus râzând Îngerul, ridicându-se de la sol.

– Staţi puţin! am strigat. Numele acelei fete! Care e numele ei?

– Un nume la fel de frumos ca şi zeiţa cu care se aseamănă, un nume ce aduce cu el graţia şi înţelepciunea Dianei, zeiţa lunii şi a vânătorii! a spus Demonul, zburând în depărtare.

– Diana... Sunt curios să văd cum îl vei schimba pe frăţiorul meu! mi-am spus privind cum lumea din jurul meu devenea din ce în ce mai strălucitoare.

De aici, lucrurile s-au întâmplat ca şi în cazul meu. Totul a devenit alb în jurul lui, apoi s-a trezit în pat şi a realizat că se afla în spital. A primit o a doua şansă aşa cum a visat, aşa cum am primit şi eu. Am primit o şansă să alegem ce devenim, îngeri sau demoni. Alegerea pare simplă, dar e prea importantă ca să depindă doar de noi. Aşa cum au spus şi îngerii, vom întâlni multe persoane în stare să ne schimbe, atât în bine, cât şi în rău. Doar noi înşine hotărâm de cine să ascultăm şi pe cine să ignorăm. La fel ca şi mine, Adrian avea să îşi aleagă şi el propriul drum, un drum care să-l ducă acolo unde dorea, fără să-şi mai facă griji pentru frăţiorul său, care odată ajuns la limita dintre viaţă şi moarte, dar şi la limita dintre Rai şi Iad, vedea totul mult mai clar.

Şi totuşi, nu am reuşit să văd cât de importantă era Diana pentru mine. Credeam că era doar o fată obişnuită, deşi era diferită de oricare altă fată întâlnită până atunci. Dar nici nu bănuiam măcar ce influenţă majoră urma să aibă asupra mea, ce rol important urma să joace în filmul vieţii mele...

Capitolul XIV: Promisiuni şi sentimente

Ştii care e diferenţa dintre o promisiune şi un jurământ? Jurământul, deşi pare mai serios decât o promisiune, îţi limitează libertatea, în timp ce promisiunile sunt mai flexibile. *Promit să te fac fericită! Totul va fi bine, îţi promit! Promit să fac tot ce pot! Îţi promit că ne vom vedea din nou!* Astfel de fraze ar părea să agraveze situaţia respectivă dacă ar fi rostite ca jurăminte şi nu ca promisiuni. Însă acolo unde jurământul dramatizează, promisiunea surprinde. Multe din promisiuni nu au un termen limită sau o dată fixă: „Promit să te fac fericită!" şi nu „Promit să te fac fericită mâine!", aşa că e uşor să surprinzi pe cineva; chiar dacă ai promis deja că vei face un anumit lucru, nu ai menţionat când şi cum vei face asta, promisiunea devenind astfel o surpriză. Şi ştim deja cât de importante sunt surprizele în viaţa noastră, nu? Cele mai interesante promisiuni, totuşi, sunt acelea care includ o perioadă mai lungă de timp şi nu doar o zi, o oră sau o singură clipă. „În doi ani de zile te voi convinge să te îndrăgosteşti de mine, promit!", „Curând voi face ceva ce îţi va readuce zâmbetul pe buze, îţi promit!", „Îţi promit că ne vom vedea din nou!". Astfel de promisiuni te surprind întotdeauna, deoarece nu ştii când se va ţine de cuvânt persoana în cauză, iar asta face totul mult mai interesant. O astfel de promisiune, pe lângă impactul ei asupra

viitorului apropiat, a adus cu ea şi multe amintiri din trecut ce au schimbat un prezent aparent obişnuit într-o vară mai fierbinte decât speram să trăiesc atunci.

Adrian a ieşit şi el din spital până să termin anul şcolar. Acum era vară şi amândoi aveam nevoie de o vacanţă, mai ales după toate prin câte am trecut. Dar trecutul era doar trecut şi trebuia lăsat în urmă. Şi ce loc mai bun să uiţi de toate problemele prin care ai trecut decât marea cu plajele însorite şi valurile înspumate? Aşa că, imediat ce am terminat şcoala, ne-am cumpărat bilete pentru primul tren de noapte. Am hotărât că e mai bine aşa, decât cu maşina, care ne-ar fi amintit de ultimele două luni. Şi în plus, nu mai călătorisem de multă vreme cu trenul, aşa că era o schimbare binevenită pentru amândoi. Doar gândul de a petrece o săptămână de relaxare la mare după toate prin câte am trecut părea prea frumos ca să fie adevărat. Şi totuşi, în acea noapte eram în acel tren ce urma să ne ducă în locul unde gândurile, dorinţele şi visele pot deveni realitate, unde chiar şi o singură săptămână poate fi mai palpitantă decât de o vară întreagă.

Dar, deşi era trecut de miezul nopţii şi eram obosit după atâtea ore de împachetat, nu îmi era somn deloc. Poate din cauză că am petrecut aproape două luni în spital, timp în care nu făceam nimic decât să mă odihnesc, iar acum resimţeam energia stocată în acel timp; sau poate era din cauza entuziasmul şi a nerăbdării pe care la simţeam înainte de orice călătorie... Indiferent care era motivul insomniei mele, nu conta pentru mine. Plictisit, priveam pe fereastră şi mă pierdeam în fiecare lucru mărunt, dar care îmi amintea de o anumită persoană sau întâmplare din viaţa mea: priveam pădurile şi îmi aminteam de lacul ascuns unde fusesem cu Delia în urmă cu un an; priveam cerul înstelat şi îmi aminteam noaptea în care i-am spus prima oară Angelei că o iubesc, iar asta mă ducea cu gândul la ultimul nostru sărut. Dar zărind din nou stelele strălucitoare, îmi aminteam de vizita lui Katy, de promisiunea ei şi de ultimele ei cuvinte: „Caută stelele!". Simplul fapt că priveam în depărtare, pierzându-mă în peisaj îmi amintea de „podul meditaţiei", unde fusesem de atâtea ori în trecut... iar asta mă ducea cu gândul la o anumită persoană şi la o anumită întrebare la care mă străduiam de multă vreme să răspund. Iar lângă mine era persoana care îmi putea răspunde imediat la ea...

– Ai adormit, Adrian? am întrebat privindu-l cum stătea întins pe banchetă din faţă.

– Nu, nu încă. De ce?

– Vroiam să te întreb ceva, dar dacă vrei să dormi, pot să aştept până dimineaţă...

– E în regulă. Nu prea am chef să dorm, oricum. Ce vrei să ştii?

– Cunoşti vreo fată din clasa mea?

– Nu, nu cred. De ce?

– Ei bine, se pare că o colegă te cunoaşte. Sau cel puţin aşa spune ea... Nu ştiu sigur dacă e adevărat, dar...

– Colega asta a ta... Cum o cheamă?

– Alexandra. De ce, o cunoşti?

– Şi fata asta, are cumva o soră?

– Da, parcă îmi amintesc că mi-a povestit odată despre ea. E cu doi ani mai mare...

– Şi ştii cumva cum o cheamă pe sora ei? m-a întrebat pe un ton prea curios ca să nu mă intrige.

– Nu ştiu sigur... Cred că o chema Cristina...

– Înţeleg...

– O cunoşti?

– E puţin spus! a exclamat mândru, dar în acelaşi timp melancolic. Dar, spune-mi, de unde ştii că Alexandra mă cunoaşte? Ce ţi-a spus?

– Ştie despre „evadarea" ta de acum doi ani şi jumătate... Cred că din cauza asta are o părere proastă despre tine...

– Nu, nu ăsta e motivul. Dar sper că nu ţi-a spus direct ce crede despre mine, nu? m-a întrebat îngrijorat.

– Ba da... S-a întâmplat înainte de Crăciun. Eu...

– Ţi-ai pierdut controlul... Cât de grav a fost pentru ea?

– A scăpat neatinsă, dar cred că am traumatizat-o... I-au trebuit câteva luni până să îşi găsească curajul să mă privească din nou. Dar acum pare să-şi fi revenit aproape complet...

– Înţeleg. În cazul ăsta, n-are rost să mai ţin asta secret. Vrei să ştii cum de mă cunoaşte, nu?

– Da...

– Ei bine, nu mă cunoaşte. Nu ne-am întâlnit niciodată. E posibil să mă fi văzut, dar n-am stat niciodată de vorbă. Nu am cunoscut-o.

– Şi atunci?

– Am cunoscut-o pe sora ei. Apropo, o cheamă Cristiana, nu Cristina. Prima oară am întâlnit-o când eram în clasa a 12-a. Pe atunci ea era într-a 10-a. Ne-am cunoscut din întâmplare. M-am dus la liceul ei să înapoiez un caiet unui prieten de-al meu, care din întâmplare era colegul ei de bancă. Tipul nu venise la şcoală în ziua respectivă, aşa că i-am dat ei caietul. Atunci am făcut cunoştinţă. În pauza următoare, m-am întors şi i-am cerut numărul de telefon, dar m-a refuzat. A trebuit să tot merg la liceul ei timp de o lună până mi-a dat numărul.

– Oau! O lună? am întrebat uimit. Nu te ştiam aşa de răbdător...

– Nici nu sunt. Dar era ceva la ea care mă făcea să cred că ar fi meritat să aştept chiar şi un an! Oricum, după ce am reuşit să-i iau numărul – şi după alte câteva săptămâni de insistenţe – am ieşit împreună. Atunci a început relaţia noastră. A durat aproape zece luni... Eram foarte fericiţi împreună, ştiam tot ce îşi dorea celălalt fără măcar să spunem un cuvânt. O iubeam! a exclamat zâmbind, privind pierdut pe fereastră.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Nu eram singurul îndrăgostit de ea... Mai era un tip, Cosmin, care era îndrăgostit de ea de mult timp... După spusele lui, dinainte să fi intrat eu în viaţa ei.

– Dar dacă era îndrăgostit de ea de atâta timp, de ce nu a făcut nimic?

– A încercat, de multe ori chiar. Dar Cristiana l-a refuzat de fiecare dată, mai ales după ce am început să ne vedem. Dar Cosmin n-a vrut să accepte realitatea. Aşa că, în ziua când urma să împlinim zece luni de când eram împreună, Cosmin a apărut la liceul meu, spunând că vrea să lupte pentru Cristiana. Nu mă considera vrednic de ea şi era sigur că ar fi fost mai fericită lângă el decât lângă mine. O iubea... Probabil că vroia să-şi demonstreze că dragostea lui e mai puternică decât a mea...

– Ce inutil! Ce rost avea să facă asta, când voi eraţi deja împreună de zece luni? De ce n-a făcut asta din prima zi?

– Cine ştie... Poate i-a fost teamă de reacţia ei. Sau poate n-a crezut că vom rezista atât de mult împreună. Cert e că se săturase să aştepte să ne despărţim aşa că s-a hotărât să mă oblige să mă despart de ea.

– Ce aiurit! Bine că l-ai învăţat minte, frate! am exclamat mândru.

– Dar n-am făcut asta... N-ai fost atent? Am spus că relaţia noastră a durat *aproape* zece luni. În ziua aceea ne-am despărţit.

– Poftim? Dar de ce? am întrebat uimit. Sunt sigur că tipul ăla nu era mai puternic ca tine, deci n-avea cum să te învingă. Atunci de ce v-aţi despărţit? am întrebat nedumerit.

– Aşa e, Cosmin nu m-ar fi putut învinge. Asta, dacă aş fi luptat...

– Ce vrei să spui? De ce n-ai luptat?

– Ai uitat, frăţioare? m-a întrebat cu un calm înfiorător. Am promis că nu voi mai lupta niciodată după acel incident...

– O, nu! Vrei să spui că v-aţi despărţit din vina mea? am întrebat trist.

– Stai liniştit, frăţioare! Probabil că nu m-aş fi luptat oricum cu el. Nu eram obligat să fac asta...

– Şi atunci? Ce s-a întâmplat?

– Am plecat.

– Cum adică?

– Adică am plecat. Pur şi simplu. Am mers acasă, mi-am făcut bagajele şi am plecat.

– Pur şi simplu?! Şi Cristiana? Şi Cosmin? I-ai lăsat aşa, pur şi simplu?

– Exact. Cosmin a fost chiar amuzant în ziua aceea. Spunea ceva de genul „Am să-ţi arăt că o pot face fericită cu adevărat", iar eu i-am răspuns calm: „Bine, să te văd!". Apoi am plecat, pur şi simplu. Tipul nici n-a ştiu cum să reacţioneze...

– Şi Cristiana?

– Ştiam că ea nu va fi atât de amuzantă, aşa că nu i-am spus că plec. I-am trimis un mesaj câteva ore mai târziu în care îi spuneam că nu ne mai putem vedea şi că n-are rost să mă caute, fiindcă am plecat în alt oraş.

– Un mesaj? Frate, nu pot spune că mă pricep prea mult la capitolul „Relaţii", dar să te desparţi de cineva printr-un mesaj... Nu-i de mirare că până şi Alexandra te urăşte. Asta e prea crud, chiar şi pentru tine!

– Da, ştiu... Nu pot să spun că sunt mândru de asta. Dar când l-am văzut pe Cosmin atât de hotărât, atât de sigur pe el, chiar l-am crezut când a spus că o poate face mai fericită decât am reuşit eu. Aşa că m-am dat la o parte şi i-am oferit ocazia să încerce...

– Dar, totuşi... Cum ai putut face asta aşa uşor? Nu o iubeai?

– N-am spus că a fost uşor. O iubeam cu adevărat, crede-mă! Eram foarte fericit lângă ea, dar simţeam că ceva lipseşte... Nu simţeam acea dorinţă să rămân lângă ea pentru totdeauna, nu mă puteam imagina peste ani de zile fiind tot cu ea... O iubeam, dar ştiam că relaţia noastră nu va ţine la nesfârşit.

– Aşa că ai decis că e mai bine să o terminaţi mai devreme, decât mai târziu? l-am apostrofat supărat.

– Nu mă aştept să înţelegi, frăţioare, dar nu contează. Cum am spus, nu sunt mândru de ce am făcut. Dar trebuie să înţelegi că uneori iubirea pur şi simplu nu e de ajuns...

– Da, cred că ai dreptate... Iubirea nu e de ajuns! am exclamat oftând trist.

– Scuze, frăţioare, ţi-am amintit de Angela. Nu trebuia...

– Nu, e în regulă, Adrian. E ceva normal să regret că s-a terminat, nu?

– Da, cred că da... Dar să ştii că anul ăsta nu te voi lăsa să te porţi ca anul trecut, ai înţeles? În noaptea asta te las în pace, să-ţi revii, dar nu uita că mâine dimineaţă vom fi la malul mării şi nu am de gând să te las să-ţi distrugi iar vacanţa, clar?

– Da, am înţeles... Nu-ţi face griji, dimineaţă voi fi ca nou.

– Bine. În cazul ăsta, noapte bună! Încearcă să dormi puţin, te aşteaptă o zi lungă!

– Noapte bună, frate!

Am încercat să-i urmez sfatul, dar nu am reuşit să dorm decât vreo două ore. Toate acele gânduri şi amintiri mă făceau să uit de somn şi chiar de vise. Dar, spre uimirea mea, Angela se pierdea uşor din râul de gânduri fără rost, lăsând loc celorlalte fete ce, spre deosebire de ea, mă făceau să visez. Ştiind care era adevăratul motiv al atitudinii Alexandrei faţă de fratele meu, deşi a dus cândva la acea izbucnire din partea mea, acum îmi aducea linişte. Astfel, toate gândurile mele se învârteau în jurul a trei fete: Katy, Delia şi Diana. Dar promisiunea făcută de Katy era departe de a se îndeplini, urmând s-o văd – dacă reuşeam să-mi dau seama cum s-o găsesc – abia în vacanţa de Crăciun. Dar chiar şi aşa, măcar aveam o idee, chiar dacă destul de vagă, cu privire la ziua când puteam s-o revăd. În schimb, legat de posibila viitoare întâlnire cu Delia, nu aveam niciun indiciu. Cât despre Diana, cel mai devreme aveam s-o revăd abia spre toamnă, dar nici măcar atunci nu ar conta. Înainte să-mi dau seama, rămăsesem fără gânduri care să mă preocupe şi priveam în gol, parcă încercând să-mi amintesc ceva ce uitasem. Dar ce? Derulam totul în mintea mea, încercând să-mi dau seama ce uitasem, când mi-am amintit o întrebare ce părea să ascundă un secret. Înainte să mă trezesc din comă, am simţit căldură în mâini şi în buze. Indiferent câte motive găseam pentru acele senzaţii, doar două erau plauzibile: căldura pe care o simţeam într-o singură palmă nu putea să însemne decât că cineva mă ţinea de mână; iar fierbinţeala pe care o simţeam pe buze atunci când m-am trezit nu putea fi altceva decât urma unui sărut. Dar cine m-a ţinut de mână? Cine m-a sărutat? Şi de ce acea fată nu mai era acolo când m-am trezit? Astfel, am uitat complet de somn şi de timp şi m-am trezit că se făcuse deja ora zece şi ajunsesem în Constanţa fără să reuşesc să-mi dau seama cine era fata respectivă. Dar în acel moment, asta nu mai conta prea mult. Era vacanţă, eram la mare, iar vremea era superbă! Trei motive să uit de orice întrebare, amintire sau gând rătăcit. Şi în plus, îmi promisesem să nu las istoria să se repete şi să pierd o lună din vacanţă stând degeaba. Dimpotrivă, vroiam să trăiesc acele şapte zile la maxim, astfel încât să mă distrez într-o săptămână cât pentru o vară.

După ce ne-am dat jos din tren, am pornit direct spre hotelul nostru, iar pe la ora 12 eram deja pregătiţi de o plimbare pe plajă.

– Deci, frăţioare, cum e să simţi din nou nisipul plajei, după atâţia ani? m-a întrebat zâmbind fratele meu, în timp ce ne plimbam.

– E grozav! am exclamat entuziasmat. N-am mai venit la mare din clasa a şasea... Abia aşteptam să vin iar!

– Mă bucur să aud asta. Înseamnă că ţi-ai revenit după conversaţia noastră de aseară, nu-i aşa?

– A, da. Totul e perfect!

– Îmi pare bine, deşi mă surprinde un pic asta.

– De ce?

– Angela a fost prima fată cu care ai avut o relaţie, iar acum s-a terminat. Chiar dacă au trecut deja trei luni de când s-a întâmplat, se spune că prima despărţire doare cel mai mult...

– Da, se poate... Dar deja am mai trecut o dată prin asta anul trecut, aşa că sunt în regulă. Bineînţeles, aş fi preferat să nu ne despărţim, dar dacă s-a întâmplat, asta e. Merg mai departe privind înainte!

– Perfect! Dar cu Diana cum rămâne?

– Ce să rămână? am întrebat neînţelegând ce vroia să ştie.

– Ei bine, era cam evident că te bucurai de vizitele ei mai mult decât de ale Anei, aşa că mă gândeam că te-ai îndrăgostit de ea...

– E cam mult spus că „m-am îndrăgostit de ea", dar e adevărat că îmi place.

– Şi?

– Şi ce?

– Şi nu ai prefera să fi rămas cu ea decât să vii aici?

– Sincer, nu ştiu dacă aş fi renunţat la excursia asta nici dacă ar fi avut rost să stau... Dar ea e implicată deja într-o relaţie aşa că nu aveam de ce să rămân oricum.

– Serios? Dar parcă spuneai că vrea să se despartă de prietenul ei...

– Aşa a vrut, dar când prietenul ei a revenit în oraş, i-a dovedit cât ţine la ea şi în plus, i-a şi promis că va rămâne mai mult timp acasă, ceea ce a şi făcut, rezolvând astfel marea problemă care o deranja pe Diana.

– Şi îţi pare rău, nu?

– Aş minţi dacă aş spune că nu mă deranjează, dar e viaţa ei, alegerea ei. Şi în plus, dacă va dori, vom mai avea ocazia să fim împreună. Doar suntem colegi de liceu, nu e greu să ne vedem şi să vorbim...

– Deci, pe scurt... Fără sentimente neîmplinite, nu-i aşa?

– Dacă asta înseamnă că nicio fată nu e în mintea sau inima mea acum, atunci da, fără sentimente neîmplinite. Am venit aici să mă simt bine, nu să mă gândesc la ce am lăsat în urmă.

– Perfect! Asta vroiam să aud! a spus oprindu-se brusc.

– De ce te-ai oprit, frate? am întrebat după câţiva paşi.

– Se pare că aici ne despărţim...

– Ce vrei să....

– Andrei! În sfârşit! a strigat o voce feminină.

Brusc, în timp ce-mi întorceam capul să văd cine a strigat, două braţe m-au apucat de gât şi am fost trântit la pământ, apăsat de trupul subţire al unei fete. Din cauza şocului – sau din dorinţa de a creşte misterul – am ţinut ochii închişi timp de câteva secunde, în care simţurile mele au luat-o razna. Mă îmbătasem cu aroma unui parfum dulce de flori, sunetul unui râset cristalin şi atingerea fină a părului ei pe obrazul meu. Apoi am deschis ochii...

– Nu ne-am mai văzut de mult, Andrei. Ţi-a fost dor de mine? a întrebat cu un zâmbet.

– Delia?! am exclamat uimit. Chiar tu eşti?

– Ce, nu mă mai recunoşti?

– Cu greu... Te-ai schimbat mult de când nu ne-am mai văzut...

– Şi asta e bine?

– Da, arăţi grozav! am spus privind-o pierdut, aflându-ne încă la pământ. Ai crescut! am spus parcă fără să vreau, uitându-mă la sutienul ei plin şi la trupul ei de sirenă.

– Vai, ce îndrăzneţ te-ai făcut! a exclamat râzând. Dar se pare că tu încă mai creşti! a spus mişcând un pic din şolduri şi privind sugestiv spre pantalonii mei.

– O, Doamne! am exclamat jenat, vrând să mă ridic, dar Delia continua să mă ţină la pământ.

– Stai liniştit, Andrei! Nu ai de ce să te ruşinezi... Eşti băiat mare acum! a spus zâmbind şi făcându-mi cu ochiul.

– Da, Andrei, relaxează-te! a spus Adrian. Poartă-te ca şi cum nu aş fi aici...

– Adrian?! am exclamat surprins, reamintindu-mi că el *era* acolo, apoi m-am ridicat.

– Of, mi-ai stricat distracţia! a spus Delia supărată, ridicându-se de pe mine.

– Ce contează? Vei avea destul timp să te joci cu el...

– Ce vrei să spui, frate?

– Nu ţi-am spus? Aici ne despărţim. Ai spus că ai venit să te simţi bine, iar cu Delia lângă tine sigur te vei simţi grozav.

– Da, dar... Am venit cu tine. Nu mi se pare corect să...

– Stai liniştit, frăţioare! Ştii că eu pot găsi repede pe cineva cu care să mă distrez.

– Dar...

– Sau poate că ai prefera să stai cu el decât să fii cu mine? m-a întrebat Delia un pic supărată.

– Poftim? Nu, normal că nu. Doar că...

– Atunci e stabilit. Delia, e doar al tău, aşa cum ai plănuit. Distracţie plăcută! Ne vedem mâine, frăţioare! a spus Adrian îndepărtându-se.

Eu eram prea uimit ca să înţeleg ceva, cu atât mai mult să mai pot spune ceva. Mai ales că o aveam în faţa mea pe Delia, arătând total diferit faţă de vara trecută şi chiar şi faţă de cum arăta când mă vizitase. Nu mai era brunetă, ci se întoarse la culoarea iniţială a părului, un şaten deschis, aproape blond. Ochii ei verzi păreau să strălucească ca niciodată până atunci, iar buzele ei era chiar mai tentante decât erau cu o vară înainte. Delia era o ispită irezistibilă îmbrăcată (sau dezbrăcată) într-un costum de baie ce îi scotea în evidenţă atuurile fizice şi farmecul feminin. Nici măcar nu eram surprins de faptul că nu puteam vorbi în timp ce priveam. Dar ceva era ciudat în toată întâmplarea asta...

– Hey, cât ai de gând să mai stai aşa? Hai odată, nu avem toată ziua! a spus Delia luându-mă de mână şi trăgându-mă după ea.

– Poftim? Hey, aşteaptă! am strigat trezindu-mă din confuzie. Unde mergem?

– Nu e evident? Mergem în apă! a spus dându-mi drumul şi alergând în apă. Haide! Apa e perfectă!

– Bine, vin acum!

Dar imediat ce am intrat, Delia a început să mă stropească cu apă. Totul părea atât de familiar, dar totodată, atât de plăcut... M-am lăsat condus de valul de amintiri, stropind-o şi eu, apropiindu-mă uşor de ea, la fel ca şi prima dată...

– A trecut ceva timp de când nu am mai stat aşa, nu? m-a întrebat punându-şi braţele pe umerii mei.

– Da, aproape un an... S-au întâmplat atât de multe în timpul ăsta, am atâtea să-ţi povestesc...

– Îmi poţi povesti mâine. Astăzi doar noi contăm, bine? Vreau să uităm de trecut, de viitor, chiar şi de prezent... Vreau să uităm de noi! a spus tremurând, după care m-a sărutat cu foc.

Eu încă eram prea uimit ca să reacţionez, chiar şi la sărutul ei pasional.

– Hey, ce s-a întâmplat? m-a întrebat îngrijorată. Nu-ţi place?

– Nu, nu e vorba de asta... Dar încă nu mi-am revenit din şoc. Ai apărut dintr-odată, atât de schimbată încât abia te-am recunoscut, Adrian ne-a lăsat singuri, sunt deja în braţele tale... E ca într-un vis şi totuşi... Eşti aici. Şi îmi place, dar... e prea frumos ca să fie o coincidenţă.

– Asta pentru că nu e o coincidenţă.

– Ce vrei să spui?

– Eşti aici pentru că aşa am vrut eu; fratele tău ne-a lăsat singuri pentru că aşa ne-am înţeles; şi eşti în braţele mele pentru că vreau să continuăm de unde am rămas vara trecută.

– Adică tu ai plănuit totul? Dar n-aveai cum... nici când...

– Eşti sigur de asta?

– Da. Noi nu ne-am mai văzut de...

– Ţi-ai dat seama acum? m-a întrebat observând pauza mea.

– Când ai venit să mă vizitezi... L-ai vizitat şi pe Adrian?

– Da. Înainte să te văd pe tine. Am făcut o înţelegere cu el şi aşa ai ajuns în braţele mele.

– Ce înţelegere?

– Chiar vrei să ştii tot, nu-i aşa? L-am convins să te aducă la mare, la hotelul unde lucrează o cunoştinţă de-a unei prietene şi am aranjat să primiţi o noapte în plus la ofertă. Nu ţi s-a părut ciudat că pachetul vostru ofere şapte zile şi şapte nopţi, când oferta standard include doar şase nopţi?

– Da, dar...

– În schimbul acelei nopţi, el ne lasă singuri o zi întreagă.

– Mă cam deranjează asta... A fost de acord să stea aici o noapte în plus în schimbul meu? Doar atât valorez?

– Nu, nu ai înţeles! a exclamat agitată. Adrian a fost de acord să ne lase singuri, dar e decizia ta dacă vrei să stai cu mine sau nu. Acea noapte rămâne în ofertă indiferent de decizia ta. Nu te-am cumpărat cu o noapte, am cumpărat şansa de a fi cu tine o zi întreagă... Îmi pare rău dacă te deranjează asta... Nu m-am gândit că poate tu nu vrei asta! a spus tremurând şi plecându-şi capul.

– Îmi pare rău... Nu am vrut să te supăr. E adevărat, mă deranjează toată povestea asta cu înţelegerea dintre voi doi – am spus în timp ce ea îşi luase mâinile de pe umerii mei – dar, pe de altă parte, sunt fericit că te-am reîntâlnit. Aşa că nu mai fi tristă!

– Vorbeşti serios? Nu eşti supărat pe mine?

– Cum aş putea? În momentul ăsta, tu eşti cea mai importantă fată pentru mine!

– Atunci demonstrează-mi asta! a spus punându-şi mâinile pe şoldurile mele.

– Cum?

– Arată-mi cât ai exersat ce te-am învăţat eu vara trecută. Şi în acelaşi timp, arată-mi ce ai mai învăţat de unul singur. Cu alte cuvinte...

N-am mai aşteptat să termine. Ştiam ce vroia... ce vroiam şi eu de fapt. Am sărutat-o cu foc, încercând parcă să-i aprind buzele suave, să o fac să uite unde se află, să uite tot în afară de persoana mea, trupul meu, buzele mele... Pierduţi printre valuri şi pierduţi în dorinţă şi pasiune, am pierdut şi noţiunea timpului. Astfel, fără să ne dăm seama, petrecusem ore întregi stând îmbrăţişaţi, sărutându-ne şi jucându-ne în apă. Era deja ora trei când am realizat ce repede a trecut timpul.

– Hey, ţi-e foame? m-a întrebat Delia, ţinându-mă de mână.

– Da, un pic...

– Vrei să mergem să mâncăm ceva?

– Ok. Unde mergem?

– Depinde... Vrei să mănânci ceva anume?

– Ei bine... Dar nu, lasă...

– Ce e?

– Nu, nimic important. Oricum e prea mult să cer aşa ceva...

– Acum chiar m-ai făcut curioasă. La ce te-ai gândit?

– Ei bine, mă gândeam că din moment ce eşti o fată independentă, bănuiesc că te descurci destul de bine şi în bucătărie, nu?

– Oau! Ştiam că te mişti repede, dar acum chiar m-ai surprins. Nu mă aşteptam să vrei să treci pe la mine aşa repede! a spus râzând uşor.

– Poftim?! Nu, nu intenţionam să... Nu vreau să crezi că...

– Linişteşte-te, nu mă deranjează! Dacă asta doreşti, atunci hai să mergem la mine!

– Bine...

– Dar mai întâi trebuie să ne oprim la o farmacie.

– De ce? Ţi-e rău? am întrebat îngrijorat.

– Vai, ce dulce eşti! a exclamat râzând.

– Ce e aşa amuzant?

– Tu. Nu ţi-ai dat seama încă?

– De ce anume să-mi dau seama?

– Am făcut o înţelegere cu Adrian să ne lase singuri până mâine dimineaţă. Iar acum mergem la mine acasă. E destul de evident că vei petrece noaptea la mine, nu?

– Poftim?! am exclamat uimit. Dar...

– Nu vrei? m-a întrebat puţin nesigură.

– Ba da, normal că vreau! Dar...

– Niciun dar. Să mergem!

După o oră am ajuns la ea acasă. Spre deosebire de casa din Piteşti, aceasta era mult mai impresionantă: era o casă cu etaj şi o curte imensă, la fel ca şi casa în sine. Intrând în casa ei, m-am simţit de parcă aş fi fost condus de o prinţesă în palatul ei. Dar m-am trezit repede din visare când am realizat că eram singuri în acel palat.

– Hey, Delia, unde sunt părinţii tăi?

– Ai mei? Sunt plecaţi. Călătoresc prin Europa, aşa că toată casa e a mea. De fapt... este a noastră! a exclamat făcându-mi semn cu ochiul. Dar mai e puţin până atunci... Din moment ce aşa doreşti, trebuie să-ţi gătesc.

– Dacă nu vrei... nu trebuie...

– Andrei, nu mai fi aşa timid! mi-a spus luându-mă de mână. Ţi-am spus doar, e casa noastră. Trebuie să ne mulţumim unul pe celălalt! Aşa că, până gătesc eu ceva, de ce nu te duci să faci un duş?

– Ok... Dar cu tine cum rămâne? N-ar trebui să faci şi tu unul, mai ales dacă vrei să găteşti?

– Oau! a exclamat foarte surprinsă. Înainte erai aşa timid şi acum vrei să facem duş împreună? a întrebat râzând jucăuş.

– Poftim?! Nu, nu asta vroiam să...

– Relaxează-te, glumeam... deocamdată! a spus zâmbind. Voi face şi eu duş, dar mai târziu, acum n-am nevoie. Cât despre gătit, eu mereu port mănuşi în bucătărie. Dar oricum, nu te aştepta la ceva impresionant. Nu am plănuit să gătesc azi, aşa că mă descurc cu ce am.

– Fii liniştită, nu sunt aşa pretenţios la mâncare. Şi oricum, sunt sigur că orice ai face va fi delicios!

– Mersi de compliment. Baia e la etaj, ultima uşă pe dreapta. Îţi aduc eu nişte haine de schimb imediat!

– Ok. Mulţumesc! Ne vedem mai târziu! am spus urcând scările.

– Abia aştept!

După vreo 20 de minute, am terminat duşul şi am coborât scările, întâmpinat de o aromă plăcută ce venea din bucătărie.

– Mm, miroase bine! am spus intrând în bucătărie.

– Mersi. Dar nu-ţi face speranţe prea mari, sunt doar spaghete cu sos.

– Nu-ţi face griji, sunt sigur că au un gust grozav!

– Serios? De ce eşti aşa sigur de asta? a întrebat aşezând farfuriile pe masă.

– Pentru că a gătit o fată aşa dulce ca tine! am spus zâmbind, apropiindu-mă de ea.

– Bun răspuns! Dar eu sunt mai degrabă dulce-acrişoară decât dulce...

– În ce priveşte personalitatea ta, ai dreptate. Dar eu mă refeream la asta! am spus înainte să o sărut uşor. Tu eşti cea mai dulce fată pe care am gustat-o.

– Asta a sunat un pic cam obraznic, dar fie... Însă nu cred că poţi spune că sunt cea mai dulce, din moment ce Angela e singura pe care „ai gustat-o" în afară de mine...

– Ai dreptate. N-aş putea spune asta dacă Angela ar fi fost singura fată pe care am mai sărutat-o...

– Ce vrei să spui?

– Vei afla mâine. Astăzi, noi doi suntem singurii care contează, nu-i aşa? am întrebat luând-o de mână.

– Aşa e. Hai să ne aşezăm până nu se răceşte! a spus parcă un pic îmbujorată.

Aşa cum mă aşteptam, mâncarea a fost delicioasă. Chiar dacă erau doar spaghete, faptul că au fost gătite de ea, special pentru mine, le-a făcut să-mi pară cele mai grozave spaghete din viaţa mea. Dar după ce am terminat de mâncat nu a mai fost aşa grozav... Eram în casa Deliei şi era deja stabilit că aveam să-mi petrec noaptea cu ea, dar era abia ora cinci. Nu aveam nicio idee cum să fac să treacă timpul mai uşor, fără să ne plictisim. Dar, ca de obicei, Delia a fost cu un pas înaintea mea.

– Hey! Hai să ascultăm nişte muzică! a spus ridicându-se de la masă.

– Bine.

– Hai în sufragerie. E cea mai mare cameră, aşa că o să avem destul loc.

– Ok...

Destul loc pentru ce? am vrut să întreb, dar am preferat să aştept înainte să-mi vină diverse idei nepotrivite.

În câteva clipe am ajuns în sufragerie. Avea dreptate, sufrageria era uriaşă şi avea foarte mult spaţiu. Într-o cameră de două ori cât cea de acasă, în care stăteam şi eu şi Adrian, nu se aflau decât o canapea, o măsuţă, două fotolii, un corp cu televizor şi câteva suporturi pentru casetofon, CD-uri şi câteva cărţi.

– Nu fi timid, intră! a spus Delia de lângă casetofon. Spune-mi, îţi mai aduci aminte de melodia asta? m-a întrebat punând un CD în casetofon.

După câteva secunde, melodia a început. Bineînţeles că mi-o aminteam – acum aproape un an învăţasem să dansez cu adevărat pe aceeaşi melodie. Era melodia noastră...

– Cum aş putea să uit? Asta e una din melodiile pe care am dansat noi doi! am exclamat încântat.

– Nu e *una* din ele, e chiar prima! Să n-o uiţi niciodată, Andrei, asta e melodia noastră! a spus luându-mă în braţe.

– N-am să uit, promit!

– Mersi. Acum, mai ţii minte paşii? Sau trebuie să ţi-i amintesc?

– Nu-ţi face griji... n-am uitat nici măcar o clipă din vara trecută.

– Mă bucur să aud asta. Atunci, hai să dansăm!

Am început să dansăm ca şi în anul precedent, uitând de toate gândurile şi toate speranţele, dar fără să uităm de noi. De data asta eram mult mai apropiaţi ca prima oară. Ştiam ce mişcare urma să facă celălalt, nu ne depărtam deloc. Dansam pe ritmul inimii, iar inimile noastre băteau în acelaşi ritm. Am continuat aşa pe toate melodiile ce au urmat, timp de vreo două ore, când în sfârşit am obosit şi am căzut extenuaţi pe canapea, Delia în braţele mele.

– Doamne, ce dor mi-a fost de asta! a exclamat Delia fericită.

– Da. Şi mie! am răspuns trăgându-mi răsuflarea. Am dansat aşa mult încât mi s-a făcut foame deja! am spus râzând.

– Atunci de ce nu-ţi faci un sandwich? N-aş vrea să rămâi fără energie mai târziu...

– Da, cred că am să-mi fac unul. Vrei şi tu? am întrebat ridicându-mă.

– Nu, e trecut de ora şase. Nu mai mănânc nimic.

– Eşti sigură? Ai spus şi tu, vom avea nevoie de energie! am spus zâmbind.

– Sunt sigură. Eu oricum am mai multă energie ca tine, aşa că nu-ţi face griji! a spus zâmbind, ridicându-se şi ea. În schimb, voi face şi eu un duş, să mă relaxez un pic. Ne vedem în bucătărie, bine?

– Desigur.

– De fapt – a spus din uşă – ce-ar fi să mă aştepţi în cameră? Aşa ai timp să te obişnuieşti cu decorul.

– Aa, da, sigur... cum vrei tu. Ne vedem acolo! am răspuns un pic prea surprins de propunerea ei.

– În cazul ăsta, ne vedem acolo! a spus făcându-mi cu ochiul. Camera mea e la etaj, în dreapta, în capătul holului, chiar după baie. Sper că n-o să-ţi vină vreo idee să tragi cu ochiul sau ceva, nu? a întrebat pe un ton serios.

– Poftim?! Nu, sigur că nu. Eu n-aş...

– Stai liniştit! Glumeam! a spus zâmbind. Nu m-ar deranja dacă ai face-o! a continuat zâmbind precum o adevărată ispită.

Chiar m-am gândit la asta, dar nu puteam face asta. Nu pentru că nu aş fi vrut, ci pentru că nu aş fi rezistat. Doar gândul că o voi vedea în toată splendoarea ei era prea stimulant pentru mine. Emoţia de a face ceva interzis, teama de a nu fi prins, aburii fierbinţi din baie şi apa curgând pe trupul ei gol erau prea mult pentru mintea mea, încă neexperimentată. Astfel, după o oprire la bucătărie, am mers direct în camera ei, fără să mă opresc măcar în faţa uşii de la baie. Păşind prin faţa uşii, un *De ce nu?* mi-a trecut prin gând, însă odată ajuns în camera ei, am uitat complet de orice gând îndrăzneţ, surprins de mirosul dulce de flori ce îi umplea camera. Era o cameră mare, cu puţin mobilier, dar de bună calitate, foarte bine iluminată şi călduroasă. Primul lucru pe care l-am observat a fost biblioteca imensă cât peretele, aşezată în dreapta uşii. Avea cărţi despre orice – şi vorbesc serios când spun „orice". Astrologie, actorie, anatomie, arheologie, economie, biologie, mate, tehnologie, geografie, psihologie – orice, de parcă toate ştiinţele lumii erau cuprinse în biblioteca Deliei. *Oare la ce îi trebuie atâtea cărţi? De ce vrea să înveţe atâtea? Chiar a citit toate acele cărţi?* Astfel de întrebări îmi treceau prin minte în timp ce încercam să-mi dau seama dacă exista vreun domeniu despre care să nu aibă o carte. Dar, întorcându-mă, întrebările acelea păreau fără sens. Nu pentru că nu mai eram curios, ci pentru că nu mai conta. Văzusem patul ei imens, alb, care parcă mă chema la el. Nefiind ceva grav, m-am lăsat purtat de acea dorinţă, acel impuls sau orice era ceea ce mă chema la patul ei şi m-am întins în el. Aici, mirosul Deliei era mai puternic ca oriunde altundeva în casă. Acel miros dulce, fin, destul de slab încât să nu mă deranjeze, dar destul de tare încât să mă atragă, să mă arunce într-o transă, pusese stăpânire pe mine şi m-a convins să-mi închid ochii, pierzându-mă în visare. Am pierdut chiar şi noţiunea timpului. Aveam senzaţia că au trecut ore întregi, când un ciocănit în uşă mi-a deschis ochii.

– Andrei, eşti aici? a întrebat Delia deschizând uşa doar un pic.

– Da, sunt aici! am spus ridicându-mă.

– Poţi să închizi ochii un pic? a întrebat jenată.

– Ce să fac? am întrebat crezând că n-am auzit bine.

– Am uitat să-mi iau haine de schimb şi... nu am cu ce să mă îmbrac. Poţi să închizi ochii o clipă, până îmi iau ceva de îmbrăcat?

– Da, desigur.

– Să nu tragi cu ochiul, bine? Nu vreau să mă vezi aşa, încă.

– Ok. Poţi să stai liniştită. Dacă vrei, mă întorc cu faţa la perete, ca să fii sigură...

– Nu, nu e nevoie. Am încredere în tine!

Mi-am închis ochii şi mi-am acoperit faţa cu palmele. Nu vroiam să-i trădez încrederea şi să îşi schimbe părerea despre mine. Dar tentaţia totuşi exista... Simţeam căldura corpului ei abia ieşit de sub duş chiar şi de la distanţa aceea (dulapul era vis-a-vis de pat). Aroma şamponului ei schimbase parcă tot aerul camerei. Iar foşnetul făcut de ea, umblând prin sertare şi rafturi îmi stârnea curiozitatea şi mai mult. Întrebarea de mai devreme, când trecusem prin faţa băii, îmi revenise acum în minte, parcă forţându-mi mâinile, încercând să le dea la o parte. *De ce nu? Probabil nici nu va observa oricum... Doar o secundă e de ajuns. Nu vrei să vezi? Nu eşti curios?* Iar apoi au urmat şi argumentele, din ce în mai îndrăzneţe şi mai solide, atât pentru, cât şi împotrivă: *A spus că nu are haine de schimb, deci nu poartă nimic. Dar a mai spus şi că nu vrea s-o văd aşa, încă... Dar probabil că acum stă cu spatele la mine, nu şi-ar*

da seama dacă mă uit puţin. În plus, n-a spus mai devreme că nu ar deranja-o dacă aş face asta? Dar asta a fost înainte să meargă la duş, acum e altceva... Poate şi-a schimbat părerea. Chiar vrei să rişti asta? Dar dacă mă uit doar o clipă, nu ar observa. Şi oricum, a spus că nu vrea s-o vezi aşa, încă. E evident că îşi doreşte s-o admiri. Dar nu încă. Poate nu e pregătită, poate... Brusc, Delia a oftat uşor, făcându-mă să uit de cearta din mintea mea. Nu ştiu de ce, dar auzind-o oftând, m-am lăsat învins de tentaţie şi am lăsat mâinile jos o clipă, de parcă acel oftat ar fi fost mai atrăgător decât orice gând îndrăzneţ. Delia purta totuşi un prosop, aşa că n-am văzut nimic din ce n-ar fi vrut. Dar era superbă! Prosopul alb, ud, mulat pe corp, părul brunet, uscat prea puţin, revărsat peste prosop, pielea aprinsă de apa fierbinte, aburii calzi ce o învăluiau parcă într-o ceaţă subţire, respiraţia ei un pic prea ritmată, valul de căldură ce venea dinspre ea o făceau mai ispititoare decât oricând altcândva, fie într-o zi la plajă sau într-un vis, un gând îndrăzneţ sau chiar vulgar. Era atât de fermecătoare încât mă simţeam tentat să o ating, să o cuprind. Întindeam mâna spre ea, când mi-am dat seama ce făceam. Chiar dacă eram prea departe ca să o ating, îi încălcasem rugămintea, făcusem exact ce îmi ceruse să nu fac... Realizând asta, mi-am pus iar mâinile la ochi şi am aşteptat.

– Hey, parcă rozul era culoarea ta preferată, nu? m-a întrebat brusc.

– Nu chiar... Dar rozul îmi place cel mai mult pe o fată. De ce întrebi?

– Fără motiv... Revin imediat. Mai aşteaptă cinci secunde, apoi poţi deschide ochii.

După ce am auzit sunetul uşii închizându-se, am deschis ochii răsuflând uşurat. În primul rând, pentru că nu şi-a dat seama că i-am trădat încrederea, dar şi pentru că nu am mai cedat şi a doua oară. Dar mai ales pentru că se terminase în sfârşit acea scenă. Delia fusese în cameră doar vreo două minute, dar a fost de ajuns ca să mă cuprindă entuziasmul, dorinţa şi nerăbdarea. Dacă până acum eram totuşi un pic nesigur, chiar speriat în legătură cu ce avea să urmeze în seara aceea, acum eram complet hotărât şi chiar îmi doream să vină mai repede clipa când ea va fi lângă mine, în acel pat imens.

– Andrei?

– Da.

– Poţi să mai închizi ochii un pic? m-a întrebat din spatele uşii.

– Sigur. Ce ai mai uitat?

– Vei vedea.

Mi-am închis iar ochii şi m-am întins în pat. M-am gândit că aşa nu voi mai fi tentat să trag cu ochiul. Dar faptul că nu ştiam ce face îmi stârnea curiozitatea şi mai mult. O auzeam plimbându-se prin cameră, căutând ceva în sertarele noptierei, plimbându-se iar, aşezând ceva prin diverse locuri şi aprinzând ceva. Apoi, o mireasmă dulce a început să se împrăştie în toată camera, înlocuind mirosul obişnuit cu o aromă relaxantă. După câteva clipe, am auzit cum a tras draperiile la fereastră şi a stins becurile, iar apoi o linişte totală s-a lăsat în cameră. Auzisem paşii Deliei apropiindu-se de pat, dar apoi s-a oprit. Brusc, am simţit cum m-a prins de mâini şi am vrut să deschid ochii.

– Ţine-ţi ochii închişi, Andrei!

– Dar ce faci? am întrebat conformându-mă.

– Îţi vei da seama curând! a spus trecându-şi un picior peste mine.

Apoi a stat aşa, deasupra mea, parcă să se gândească la ce face. Nu a trecut mult şi m-a sărutat, luându-mă prin surprindere. Dar m-am simţit grozav! Să stai aşa, cu ochii închişi, fără să ştii ce se întâmplă, iar apoi să fi surprins de un sărut... e incredibil! Dar ea nu terminase... După ce m-a lăsat o clipă să respir, m-a sărutat din nou – de data asta în stil franţuzesc.

– Mai ţii minte? Aici ne-am oprit astă-vară.

– Normal că mai ţin minte! Aia a fost cea mai grozavă noapte din viaţa mea. Sau... putea fi, dacă nu eram aşa indecis...

– Dar acum nu mai eşti indecis, nu-i aşa? m-a întrebat parcă plină de speranţă.

– Chiar deloc. Ţi-am spus deja, acum tu eşti cea mai importantă fată! am spus înainte să o sărut uşor.

– Mă bucur să aud asta. Înseamnă cu putem trece la ultima lecţie.

– Ce lecţie?

– Cum să iubeşti o fată. Mai bine zis, cum să iubeşti o femeie.

– Asta se poate învăţa?! am exclamat uimit.

– Da. De fapt, nu chiar... Sentimentul de iubire nu se poate învăţa, pur şi simplu îl simţi. Dar iubirea adevărată e cea reciprocă. Personal, nu cred că o dragoste neîmpărtăşită poate fi numită iubire. Cu alte cuvinte, dacă ea nu te iubeşte, atunci ce simţi tu nu e iubire.

– Dar atunci ce e?

– E doar atracţie. Fie că e fizică, emoţională sau chiar intelectuală, ea rămâne doar atracţie, atât timp cât sentimentul nu este reciproc. Când amândoi simţiţi la fel, abia atunci devine iubire. Chiar dacă e vorba de iubire de o noapte, de o vară sau de un an, e tot iubire.

– Nu sunt de acord...

– De ce nu?

– Prima parte, cu diferenţa dintre atracţie şi iubire, îmi pare chiar interesantă şi tind să o cred. Dar refuz să cred că o aventură de o noapte e bazată pe iubire.

– Şi de ce n-ar fi aşa? Ţi se pare atât de ireal că te poţi îndrăgosti la prima vedere de cineva, că şi acel cineva poate simţi la fel?

– Nu, dar dacă se iubesc, pot să aştepte. Chiar din prima noapte e prea...

– Ce dulce eşti! a exclamat râzând. Nu-ţi dai seama că exact asta facem noi doi?

– Dar nu e acelaşi lucru... Noi ne cunoaştem deja, am fost împreună ceva mai mult de o lună. Ştim ce ne place şi cum să ne purtăm cu celălalt.

– Asta aşa e. Dar de la bun început, noi doi am vrut să ne cunoaştem şi eventual să fim împreună. Unele persoane pur şi simplu vor să se distreze, să trăiască clipa la maxim, fără remuşcări şi doar să facă sex. Nu e nevoie să cunoşti totul despre o persoană ca să faci asta...

– Dar...

– Dar ce? Ăsta e un adevăr ştiut de toată lumea. Cum vrei să mă contrazici?

– Dar... eu am crezut mereu că e o diferenţă clară între a face sex şi a face dragoste...

– Asta era? De asta erai atât de pornit să mă contrazici? a întrebat zâmbind.

– Păi, da...

– Ei bine, aveai dreptate.

– Poftim? Dar ai spus...

– Am spus că există aventuri de o noapte bazate pe iubire. N-am spus că trebuie să iubeşti pe cineva ca să puteţi face sex.

– Nu mai înţeleg nimic...

– Cum am spus, poţi să te îndrăgosteşti de cineva la prima vedere şi ea la fel, iar seara să fiţi deja în acelaşi pat. Nu e nimic greşit în asta, mai ales că, deşi v-aţi întâlnit de puţin timp, totuşi e vorba de dragoste. Dar – şi asta e important – în cazul ăsta nu e vorba de sex, ci de dragoste.

– Şi atunci, când e vorba de sex?

– Sincer, eşti liber să crezi ce vrei, asta e doar părerea mea, dar pentru mine, sexul este o activitate egoistă. Faci sex atunci când o faci pentru propriul tău interes. Fie că o faci de nevoie, pentru că eşti frustrat, supărat sau pur şi simplu pentru că vrei, totul se rezumă la tine. O faci pentru că simţi că tu ai nevoie, pentru că tu vrei să te descarci, tu vrei să uiţi, tu vrei să te simţi bine. Nu ţii prea mult la cât de mulţumită este partenera ta sau cine e măcar, atât timp cât tu eşti mulţumit. Asta înseamnă sexul pentru mine. În schimb, dragostea, ca şi iubirea, este reciprocă. De aceea, atunci când faci dragoste, este la fel de important – dacă nu şi mai important – ca partenera să fie mulţumită atunci când răsare soarele. Cu alte cuvinte, în dragoste e important să oferi plăcere, iar în sex e important doar s-o primeşti. Dar cum spuneam, asta e doar părerea mea. Mulţi probabil nu ar fi de acord cu mine...

– Eu sunt. Ce ai spus tu are mai multă logică decât ce am auzit de la alţii.

– Mă bucur să aud asta. Acum ce-ai zice să-ţi arăt cum se face dragoste cu adevărat? m-a întrebat şoptindu-mi la ureche şi băgându-şi mâinile pe sub tricoul meu.

– Te rog, arată-mi! am spus în timp ce ea îmi dădea tricoul jos.

– Cel mai important, priveşte-ţi partenera în ochi. Nu exagera, dar e mai bine prea mult decât să creadă că e ignorată. În plus, ochii spun mai multe decât buzele... Apoi, nu e aşa important să porţi o discuţie cu ea, dar întreab-o cum se simte, dacă îi place, dacă o deranjează ce faci, dacă vrea altfel... Din moment ce faci dragoste şi nu sex, e important să ştii ce simte, ca să ştii cum să o mulţumeşti.

– Da, are sens...

– Şi în al treilea rând, nu te grăbi! Exceptând momentele în care chiar nu ai timp, orice ai face, nu te grăbi! Foloseşte-ţi degetele, buzele, chiar şi limba pentru a-i cunoaşte tot corpul, pentru a iubi fiecare părticică din fată. Cel mai important e să-ţi foloseşti mâinile! a spus luându-mi mâna dreaptă. Trebuie să-i arăţi că o iubeşti, că îi iubeşti corpul, că îţi place cum arată. E ca atunci când o săruţi, dar de data asta, în loc de buze, îţi foloseşti degetele. „Sărută-i" tot corpul, simte fiecare centimetru, iubeşte fiecare părticică din ea, fie că e vorba de mâini, gât, abdomen, coapse, şolduri sau sâni! a spus în timp ce-mi plimba mâna pe fiecare loc menţionat. Asigură-te că n-ai lăsat niciun loc neatins, neiubit... mai ales aici jos! a spus ducându-mi mâna între picioarele ei. Iar după ce ai atins-o peste tot, după ce ai iubit-o cu degetele, poţi să îţi foloseşti buzele şi chiar limba! a spus ridicându-mă în capul oaselor. Dar înainte de asta – mi-a atras atenţia ducându-mi mâna la spatele ei – trebuie s-o dezbraci uşor.

Deşi emoţionat, tremurând de teamă să nu greşesc, poate şi de nerăbdare, m-am conformat şi i-am descheiat încet sutienul roz cu dantelă... Delia a răsuflat uşurată, de parcă până atunci i-ar fi apăsat ceva pe piept. Apoi am început s-o sărut. Pe buze, pe gât, pe umeri, pe mâini, apoi pe abdomen, urcând încet, în sus, spre sânii ei, rotunzi, moi, dar fermi, care m-au năucit din prima clipă. Fiecare sărut, fiecare alunecare a

buzelor mele pe corpul ei tremurând era însoţit de un oftat slab sau chiar de un geamăt ce mă stârnea şi mai tare. În timp ce o sărutam din nou pe buze, mâna îmi aluneca iar în jos. Am întins-o pe Delia în pat şi m-am aşezat în dreapta, continuând s-o sărut şi s-o mângâi uşor. Gemetele ei din ce în ce mai dese mă înnebuneau de plăcere... După câteva clipe, mi-am luat inima în dinţi şi mi-am dus ambele mâini în jos, pe trupul ei, până am ajuns la chiloţeii ei roz. Am aşteptat un pic, privind-o în ochi parcă aşteptându-i aprobarea, iar apoi i-am dat încet jos. În acea clipă, Delia a devenit timidă, aşa cum nu am văzut-o niciodată. Am pus o mână în jurul ei, continuând s-o sărut. Mâna stângă parcă prinsese viaţă între picioarele ei ce tresăreau la fiecare atingere a degetelor mele. Pe măsură ce Delia ofta din ce în ce mai des şi mai puternic, eu mă simţeam din ce în ce mai nerăbdător. Observând asta – sau poate pentru că nu mai rezista nici ea, Delia a preluat controlul.

M-a întins pe spate şi a început şi ea să mă sărute cu foc, parcă nemaiavând răbdare. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, cu cât cobora ea mai jos. La un moment dat, bătăile erau aşa puternice încât se vedeau cu ochiul liber chiar şi în lumina difuză din cameră. Chiar şi eu eram uimit de cât de tare mă aprinsesem în acele clipe. De asemenea eram surprins de fierbinţeala ce o simţeam în pielea Deliei. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi crezut că are cea mai îngrozitoare febră. Şi asta mă surprindea şi mai tare pentru că simţeam cât de tare ardea, chiar dacă eu deja simţeam că mă topesc de căldură, dorinţă şi fericire. Dar asta era doar începutul... Delia continua să-şi coboare buzele pe trupul meu de pe piept pe abdomen, unde mă săruta din ce în ce mai fierbinte cu cât cobora mai mult. Când a ajuns la pantaloni, s-a oprit şi m-a privit un pic, parcă pentru a vedea dacă mai rezist, apoi mi i-a tras jos fără reţineri. Apoi a început să mă sărute din nou pe piept, coborând iar spre abdomen şi oprindu-se din nou să mă privească. De data asta, m-a privit preţ de câteva clipe lungi, dorind parcă să vadă ce gândesc. Apoi au zburat şi boxerii de pe mine. În acea clipă eu nu am mai ştiut cum să mă simt. Aşteptam să văd ce reacţie avea, dacă era impresionată sau dimpotrivă... Mi-era chiar teamă de reacţia ei, care întârzia să apară. Delia s-a uitat la mine, fără să schiţeze un zâmbet sau orice alt gest măcar, a venit spre mine şi m-a sărutat mai pasional ca niciodată. După clasificarea ei făcută cu un an în urmă, acela era un sărut de foc. Dar buzele ei mă înfierbântau mai rău ca un incendiu în toată regula. Era mult mai pasională decât o văzusem vreodată... Apoi, după câteva minute în care eu păream mai important ca aerul pentru ea, s-a oprit şi m-a privit visătoare. Şi-a trecut un picior peste mine, s-a ridicat în genunchi şi m-a privit zâmbind.

– Eşti pregătit? m-a întrebat punându-şi mâinile pe pieptul meu, exact pe inima care îmi bătea nebuneşte.

– Da... Tu eşti? am întrebat timid, dar foarte entuziasmat.

– Ce dulce eşti! a exclamat surâzând.

Dar nu mi-a răspuns. Poate că era deja evident... A continuat să mă privească, parcă aşteptând momentul ideal, în timp ce eu ardeam de nerăbdare şi curiozitate, cuprins de emoţii şi topit de dorinţă. Dar aşteptarea n-a durat mult... În câteva clipe ajunsesem în momentul pe care toţi adolescenţii îl aşteaptă cu nerăbdare. Unii îl aşteaptă doar din dorinţa de a trece mai repede peste el, crezând că astfel vor deveni adulţi sau vor fi consideraţi grozavi de către apropiaţi; alţii din curiozitate, nerăbdare sau din dorinţa arzătoare de a deveni una cu persoana iubită. Eu făceam parte din ultima categorie. Indiferent de motivele pentru care se ajunge la acel moment, nimic nu schimbă faptul că reprezintă un pas important şi un moment de vis, ce nu-l poţi uita. Pentru mine, acel moment a fost incredibil de fierbinte, uimitor de bine şi

surprinzător de... scurt. Ştiam că aşa ceva era normal pentru prima dată, dar mă aşteptam să rezist mai mult de câteva minute. Mi-era teamă că am dezamăgit-o pe Delia, dar ea nu părea afectată deloc, astfel încât după câteva clipe, am încercat din nou. De data asta m-am descurcat mai bine, dar tot n-a fost de ajuns. Abia a treia oară am sfârşit amândoi mulţumiţi şi zâmbăreţi. Ne-am prăbuşit amândoi – eu pe spate şi ea peste mine – şi am continuat să ne sărutăm şi să ne mângâiem până am adormit, obosiţi şi îndrăgostiţi. De fapt, Delia a adormit prima, ceea ce era şi normal din moment ce ea făcuse aproape totul de una singură. Eu am mai rămas treaz încă vreo două ore şi am privit-o dormind, simţind cum sentimentele mele pentru ea creşteau cu fiecare răsuflare a ei pe obrazul meu. Ţinând-o strâns în braţele mele, îmi doream să pot să stau aşa o viaţă întreagă... Dar ştiam că peste o săptămână urma să ne despărţim, aşa că am profitat de acea îmbrăţişare lungă pentru a-mi întipări în minte fiecare detaliu al ei: parfumul, dulceaţa buzelor, delicateţea pielii ei, părul ei fin, roşeaţa obrajilor ei, totul... Era cea mai uimitoare fată pe care o întâlnisem vreodată şi nu doar pentru că ea devenise si prima femeie din viaţa mea. Totul era uimitor la ea, fiecare detaliu al ei, precum şi personalitatea şi gândirea ei. Era o fiinţă perfectă, incredibilă ce avea puterea să schimbe viaţa oricui în bine. Dacă Angela fusese un înger pentru mine, Delia era o zeiţă adevărată. Era o fată pe care nu aveam cum s-o uit, nu aveam voie s-o uit. Îmi promisesem asta încă de când am întâlnit-o prima oară. Cu acea promisiune în minte, continuam s-o îmbrăţişez, ascultând bătăile inimilor noastre ce băteau în unison. Speram ca şi gândurile noastre să fie în unison şi ea să simtă acelaşi lucru ca şi mine, să îşi dorească să nu uite niciodată acea noapte uimitoare, fierbinte şi aproape incredibil de fascinantă. Mă simţeam de parcă pluteam printre nori, cu ea în braţe, în inimă şi în gând. Dar deşi îmi era greu să accept asta, ştiam că noaptea urma să se termine curând, iar săptămâna va trece repede şi voi pleca departe de ea. Ştiam asta, tocmai de aceea promisiunea de mai devreme devenise un jurământ ce l-am rostit uşor, în timp ce adormeam cu Delia în braţele mele:

– Delia, nu te voi uita niciodată! Îţi jur asta! Vei fi mereu în inima mea şi în gândul meu, jur! Dormi liniştită ştiind că cineva te va iubi mereu. Ne vedem în zori, Delia!

Capitolul XV: Vise şi adevăruri

A doua zi dimineaţă eram la hotel, aşa cum era înţelegerea. Când m-a văzut, Adrian nu m-a întrebat nimic referitor la noaptea precedentă. Poate credea că e o chestiunea prea personală ca să întrebe, poate că nu-l interesa de fapt... sau poate că zâmbetul imens de pe faţa mea spunea tot ce vroia el să ştie. Cum spuneam, odată ajuns la hotel, ne-am purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sau mai bine zis, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic extraordinar. Desigur, noaptea aceea era extrem de importantă şi specială pentru mine, dar pentru Adrian probabil era ceva obişnuit. Sau poate n-a întrebat nimic pentru că ştia că încă nu se terminase. Se aştepta să mă mai văd cu Delia, era chiar sigur că asta urma să se mai întâmple. Şi aşa a fost. Mai târziu în aceeaşi zi m-am întâlnit din nou cu ea pe faleză. În primele momente, nu am ştiu cum să mă port după o asemenea noapte, dar ca de obicei, ea m-a liniştit făcând primul pas – m-a sărutat de cum m-a văzut şi m-a luat de mână, conducându-mă până

la o bancă. Am urmat-o fără să spun un cuvânt, fiind prea ocupat încercând să-mi liniştesc inima ce dintr-un motiv sau altul, era foarte energică.

– Ieri spuneai că ai multe să-mi povesteşti... Vrei să-mi spui prin ce ai trecut de când nu ne-am văzut vara trecută? m-a întrebat după ce ne-am aşezat, trezindu-mă din gândurile mele încurcate.

– Bine...

I-am spus totul, ca şi prima oară. Nu aveam nicio reţinere faţă de ea, aşa că i-am povestit foarte detaliat fiecare eveniment şi fiecare sentiment din ultimul an departe de ea: cearta cu Angela şi fratele ei, reîntâlnirea cu Darius şi confesiunea Anei, trauma Alexei, accidentul de la munte şi împăcarea cu Angela, întâlnirea Dianei şi lupta cu cei cinci, vestea atacării lui Adrian şi confruntarea cu agresorul său, întunericul în care m-am aflat timp de trei zile, visul neterminat al lui Adrian şi ziua în care m-au vizitat atâtea persoane importante. Acea zi am povestit-o ultima, tocmai pentru că îmi părea cea mai importantă. Acea zi simboliza sfârşitul relaţiei mele cu Angela, începutul unei noi vieţi, speranţa unei clipe fericite şi promisiunea unei noi şanse de a avea ce mi-am dorit cândva. Dar cel mai important – şi asta se simţea chiar şi în glasul meu – era că ultima mea amintire cu Angela a fost acel sărut de gheaţă...

– Oau! Chiar ai trecut prin multe... Ai avut un an plin! a exclamat zâmbind. Dar am o nelămurire.

– Care?

– Când te-am vizitat, aveai o strălucire ciudată în priviri. Ceva ce părea să-ţi dea speranţă, deşi tocmai aflaseşi ce înseamnă un sărut de gheaţă. De unde venea acea strălucire?

– Ce ai văzut tu era probabil efectul unui sărut.

– Să înţeleg că este vorba despre un alt sărut, nu? Nu despre cel cu Angela...

– Da. A fost un cu totul alt sărut. S-a întâmplat în timp ce dormeam. În acea lumea plină de întuneric, singurele raze de lumină au fost căldura atingerii unei mâini şi fierbinţeala unei perechi de buze.

– Ale cui?

– Nu ştiu sigur, dar am o bănuială...

– Şi ce ai de gând să faci?

– Încă nu m-am gândit prea mult, dar cred că am să stau liniştit o vreme, să văd ce se întâmplă...

– Da, cred că asta ar fi cea mai bună soluţie.

– Cum ţi-ai dat seama că mi s-a întâmplat ceva în acea zi?

– Simplu. Se vedea în ochii tăi.

– Dar... până ai venit tu, ochii mei se întristaseră deja. Nici măcar nu mă mai gândeam la acel sărut, ci doar la Angela...

– Probabil, dar doar pentru că nu te gândeai la asta, nu înseamnă că nu ţi-a schimbat privirea.

– Mi-a schimbat privirea? Ce vrei să spui?

– Şi eu care mă gândeam că nu mai am ce să te învăţ! a exclamat zâmbind. Hai să ne plimbăm puţin! mi-a spus luându-mă de mână. Am să te învăţ cum să citeşti sentimentele şi emoţiile celor din jur.

M-am lăsat condus de ea, ca de multe alte ori până atunci. Eram dornic să învăţ, să ştiu cât mai multe, să mă apropii tot mai mult de cel ce vroiam să devin.

– Priveşte în jur! Fii atent la fiecare persoană, urmăreşte-le ochii cu atenţie! Ignoră orice alt gest şi concentrează-te pe privirile lor! Observi? Fiecare are o privire diferită.

– Ai dreptate! am exclamat uimit de descoperire. Multe priviri seamănă între ele, dar nu sunt identice.

– Aşa e. De exemplu, priveşte-l pe acel puşti privind la vitrina cu jucării. E evident ce simte, nu? a întrebat indicând un copil de vreo 5-6 ani, uitându-se lung spre o jucărie dintr-un magazin.

– Dorinţă, uimire poate? Ar putea fi şi un pic de dezamăgire.

– Ar putea. Dar pe lângă toate acestea, el visează, se bucură, plănuieşte, inventează. Copiii sunt destul de imprevizibili, dar puţini simt emoţii cu adevărat puternice.

– Înţeleg...

– Îl vezi pe domnul de pe bancă, cel care citeşte ziarul? E clar că îl deranjează ştirile. Dar nu e vorba de tristeţe, nici de dezamăgire, ci mai degrabă...

– Dezgust! am exclamat observând că îmi aştepta răspunsul.

– Exact! Începi să te pricepi la asta. Hai să încercăm ceva mai dificil... O vezi pe fata aceea de lângă fântână? Cea care stă singură?

– Da. Cred că aşteaptă pe cineva...

– Se poate. Spune-mi ce vezi în privirea ei, cât mai detaliat posibil!

– Nerăbdare, chiar nelinişte – nu e sigură dacă el va veni sau nu. Dorinţă – nu vrea să-şi piardă speranţa. Şi cred că e şi un pic de curiozitate în ochii ei. Poate e prima lor întâlnire...

– Bravo! Te-ai descurcat mai bine decât mă aşteptam! Dar de ce crezi că e o întâlnire?

– Hainele ei par noi, părul ei a fost îndreptat de curând, probabil chiar astăzi, iar privirea ei fuge în toate direcţiile, ceea ce înseamnă că nu ştie din ce direcţie vine băiatul. Dacă era vorba de o colegă sau de un vecin, ar fi ştiut din ce parte trebuie să apară, nu?

– Oau! Chiar sunt impresionată! Eşti foarte atent la detalii! Hai să stăm jos, să vedem dacă vine sau nu. Ce crezi, va veni? m-a întrebat în timp ce ne aşezam pe o bancă.

– Sincer, nu ştiu... Dar dacă vine, ar trebui să-i aducă şi o floare din moment ce a făcut-o să aştepte.

– Aşa e, nu trebuie să te laşi aşteptat la o întâlnire. Doar fetele au voie să facă asta! a exclamat zâmbind. Dar ar fi ciudat să vină cu flori la prima întâlnire...

– De ce crezi asta?

– Sunt puţine flori pe care le poţi oferi la primele întâlniri... şi prea puţini ştiu care sunt acelea...

Deodată, un băiat cu un trandafir roşu s-a apropiat de ea.

– Vezi? Nu putea să greşească mai rău de atât!

– Care e problema? Trandafirul roşu e o floare foarte apreciată, multe fete îşi doresc să primească trandafiri...

– Aşa e, dar nu de la oricine. Ştii ce semnifică trandafirul roşu?

– Dragoste, nu? Deci, dacă băiatul e îndrăgostit de ea, atunci...

– Nu e bine. Mulţi fac greşeala asta, dar nu trandafirul roşu e floarea dragostei, ci laleaua roşie...

– Serios? Nu ştiam asta. Şi atunci, trandafirul roşu ce semnifică?

– Pasiune, dragoste pasională. Altfel spus, poţi să oferi trandafiri roşii unei fete doar după ce aţi ajuns să aveţi o relaţie serioasă.

– Dar dacă nici ea nu ştie asta, atunci e în regulă, nu?

– Bănuiesc că da... Dar totuşi, un băiat ar trebui să ştie mai multe decât o fată dacă vrea să o impresioneze cu adevărat.

– Nu neapărat. Eu nu ştiam mai nimic despre dragoste şi totuşi m-am ales cu cea mai grozavă fată din lume! am exclamat strângându-i uşor mâna.

Cu siguranţă am luat-o prin surprindere spunând asta, altfel nu şi-ar fi oprit privirea spre mine, tăcând preţ de câteva clipe.

– Ce s-a întâmplat cu tine? m-a întrebat parcă un pic deranjată.

– Ce vrei să spui?

– Te-ai schimbat mult faţă de vara trecută. Eşti mai direct, parcă nici nu te mai gândeşti la ce spui.

– Asta pentru că nu mă gândesc, spun direct ceea ce simt. Nu văd ce rost are să ascund ce simt, ce gândesc... Îmi pare mai distractiv să spun tot ce îmi trece prin cap, decât să nu se afle ce simt, să mă scund doar ca să nu supăr.

– Aşa e, dar de multe ori adevărul doare!

– Da, am auzit şi eu asta – şi aş putea spune că am şi învăţat asta pe pielea mea. Adevărul doare, dar o minciună e şi mai rea. Orice ai face, în final persoana dragă tot va suferi. Aşa că de ce să nu spui adevărul?

– Chiar m-ai convins cu asta! a spus zâmbind. M-ai impresionat cu adevărat. Dar hai să revenim la subiect. Cunoşti limbajul florilor?

– Ei bine, cred că tocmai mi-ai demonstrat că nu îl ştiu... Mai ştiam doar de crin că înseamnă puritate şi că trandafirul galben reprezintă gelozia...

– Da, ştiai bine în cazul ăsta. Dar mai sunt multe alte flori şi fiecare înseamnă altceva. De exemplu, care e floarea ta preferată?

– Floarea mea preferată? Nu prea m-am gândit la asta, dar cred că irisul...

– Asta nu e prea bine...

– De ce nu? am întrebat intrigat.

– Irisul e floarea-mesager, semnifică un mesaj.

– Ce fel de mesaj?

– Tocmai asta e problema. Irisul are nevoie de o altă floare ca să scrie mesajul, altfel e ca un mesaj gol, ca o coală albă. Poate însemna fie o veste bună, fie o veste rea. Dar în acelaşi timp poate să nu însemne nimic...

– Deci irisul trebuie oferit doar în combinaţie cu altă floare, cum ar fi laleaua roşie, ca să însemne un mesaj de iubire, de exemplu.

– Exact. Dar nu-l dărui împreună cu trandafirul roz.

– De ce nu?

– Pentru că o să provoci o confuzie şi mai mare.

– Cum aşa?

– Trandafirul roz e printre puţinele flori – poate e chiar singura – care simbolizează două sentimente total opuse, în acelaşi timp.

– Care anume?

– Plăcere şi suferinţă. Aceste două sentimente au fost create parcă special pentru trandafirul roz. E o floare minunată, pe care o priveşti cu plăcere, dar aceeaşi floare îţi poate provoca suferinţă cu spinii ei.

– Oau! Şi când mă gândesc că mie chiar îmi plăcea floarea asta... Se pare că trebuie să-mi revizuiesc preferinţele.

– N-ar trebui să te simţi prost pentru că îţi plac trandafirii roz. De cele mai multe ori, ne plac florile care ne reprezintă. De exemplu, fetele cărora le plac trandafirii roşii sunt pasionale, pun suflet în tot ceea ce fac, dar nu caută neapărat dragostea. Sau cel puţin, nu o dragoste ca în poveşti. Sinceră să fiu, cred că trandafirul roz ţi se potriveşte.

– Cum aşa?

– Tu ai tendinţa de a pune fericirea altora deasupra nevoilor tale. Şi chiar dacă îi faci pe alţii să zâmbească şi asta te face să te simţi bine, în final ajungi să regreţi că n-ai făcut nimic pentru tine, iar regretele duc la suferinţă. Plăcere şi suferinţă...

– Heh! Nu credeam că viaţa mea este atât de tristă...

– Scuze pentru asta. Hai să luăm o îngheţată. Fac eu cinste! a spus ridicându-se şi luându-mă de mână.

– Bine...

Abia am răspuns când m-a tras de mână şi m-a sărutat pe nepregătite.

– Pentru ce a fost asta?

– Ce, nu pot să te sărut fără motiv? a întrebat zâmbind jucăuş.

– Ba da, dar...

– Atunci nu comenta! mi-a spus înainte să mă sărute iar, de data asta mai pasional. Hai să mergem!

Ne-am plimbat prin oraş, ţinându-ne de mână şi sărutându-ne adesea, din senin, fără să aşteptăm ca celălalt să termine ce avea de spus sau să fie măcar atent. Sărutările ei puteau să mă facă să uit de orice griji dacă ar fi vrut asta. Dar ea vroia să mă înveţe... Oriunde mergeam, ea îmi descria ce vedea în privirile trecătorilor şi mă punea şi pe mine să încerc să citesc emoţiile în ochii lor. Mai greşeam, desigur, dar în scurt timp am început să înţeleg cu adevărat ce spunea o simplă privire trecătoare. Am stat împreună ore în şir, aşteptând parcă să se oprească timpul. Însă timpul continua să treacă, iar seara ne-am despărţit cu promisiunea că ne vom revedea a doua zi. Şi aşa s-a întâmplat. Ne-am văzut aproape în fiecare zi – exceptând o zi ploioasă în care am rămas în cameră cu Adrian – şi fiecare zi părea prea scurtă pentru a ne ajunge amândurora. De asta, unele zile alături de ea au devenit nopţi fierbinţi, ce la rândul lor au devenit dimineţi luminate de strălucirea blândă a răsăritului ce ne găsea îmbrăţişaţi. Dar săptămâna trecea repede, mai ales în braţele Deliei, unde nici măcar un an nu cred că mi-ar fi fost de ajuns.

În ultima noastră seară, ne-am întâlnit pe plajă. Vântul adia uşor, iar căldura neliniştitoare a unei zi obişnuite de vară se domolise. Fiind seară, plaja era destul de pustie, încât simţeam că suntem singuri pe lume. Era o atmosferă perfectă pentru o seară în doi. Stăteam pe plajă, ţinându-ne de mână, privind apusul roşiatic, încercând să uităm că a doua zi ne vom separa, când ea mi-a cerut pe un ton grav să o sărut.

– Ce s-a întâmplat, Delia? am întrebat intrigat. Nu a fost niciodată nevoie să mă rogi asta, ştii doar...

– Te rog acum. Sărută-mă! a spus şi mai hotărâtă.

Nu înţelegeam ce se întâmpla în sufletul ei, de ce simţea nevoia să îmi ceară aşa ceva, dar m-am supus. Mi-am trecut uşor degetele peste buzele ei, apoi mi-am aplecat capul asupra ei dorind s-o sărut. Dar când i-am atins buzele cu ale mele, am fost surprins să-mi dau seama că tremura. De frig, de teama despărţirii sau poate din cauza emoţiilor? Nu ştiam nici eu, dar niciodată nu se purtase aşa. M-a făcut să mă simt de parcă era prima oară când o sărutam... Începusem să am şi eu emoţii. Dar mi-am amintit tot ce m-a învăţat ea şi i-am arătat ce simţeam, ce îmi era deja clar că vreau. Vroiam să rămân lângă ea cât mai mult timp posibil, nu vroiam să plec...

– Mulţumesc! a spus timidă după ce mi-am dezlipit buzele de ale ei.

Dacă nu ştiam mai bine, aş fi putut să jur că s-a şi înroşit puţin. Dar nu îmi permiteam să cred asta. Cum să o impresioneze atât de mult un sărut din partea mea, cel pe care ea l-a învăţat cum să sărute cu adevărat?

– Hey, te-ai gândit vreodată la viitor? m-a întrebat din senin.

– La viitor? Nu prea mult... De ce?

– Ar trebui să te gândeşti serios la asta. Mai ales acum, când eşti în ultimul an de liceu...

– Încă nu sunt într-a 12-a. Mai sunt câteva luni de vacanţă până atunci... Am timp să mă gândesc şi la viitor.

– N-ar trebui să fii aşa de relaxat. E mai bine să ai totuşi un plan, chiar dacă nu e bine pus la punct... Nu te-ai gândit măcar ce carieră ţi-ai dori?

– Mi se pare un drum lung până voi avea o slujbă, aşa că nu văd ce rost să îmi fac speranţe de pe acum. Dar sincer, cred că mi-ar plăcea să fiu profesor. Mi-a plăcut să le dau meditaţii colegilor din când în când. Chiar cred că m-ar atrage un astfel de viitor...

– Serios? Atunci ar trebui să îţi alegi deja o facultate din domeniul pedagogic...

– Nu pot să fac asta altădată? Nu văd ce importanţă are asta acum...

– Spuneam doar că ar trebui să te hotărăşti ce vrei să faci cu viaţa ta! a spus un pic supărată. Şi dacă vrei să fii profesor ai putea să te duci la o facultate de litere. Cum ar fi... nu ştiu... cea din Piteşti... unde mă duc şi eu? a spus cu o voce din ce în ce mai slabă, parcă neştiind sigur dacă vrea să aud asta sau nu.

– Deci asta era... Trebuia să spui aşa de la început! am spus cuprinzând-o cu braţele. Bineînţeles că vreau să fiu cât mai aproape de tine şi cât mai mult. Mi-ar face plăcere să mergem amândoi la aceeaşi facultate!

– Dar nu veni doar pentru mine. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla! a spus cu o voce în care se simţea o urmă de tristeţe pe care ea încerca din răsputeri s-o ascundă. Nu vreau să regreţi că ai venit acolo fără să te gândeşti...

– Dar m-am gândit deja... Ador acel oraş, iar facultatea este foarte bună. Ştiu asta de la sora mea, Dana, care a studiat tot acolo. Aşa că nu e nicio problemă. Dar doar aceste două motive nu mi-au fost de ajuns până acum. Sunt multe oraşe superbe cu facultăţi foarte bune...

– Tocmai de-asta îţi spuneam...

– Dar niciun alt oraş şi nicio altă facultate nu te are pe tine! am întrerupt-o zâmbind. Nici un alt oraş nu-mi poate oferi ce îmi oferi tu... Am stabilit: după ce termin clasa a 12-a mă înscriu la Facultatea de Litere din Piteşti. Dacă ţi-e teamă că fac asta doar pentru tine, atunci poţi să-ţi spui că vin acolo din celelalte două motive pe care ţi le-am spus. Dar indiferent din ce motive am să vin acolo, ţine minte asta: vreau

să fiu din nou cu tine! Şi de data asta vreau să fim un cuplu adevărat, să avem o relaţie serioasă. Vreau să te iub...

Brusc, Delia s-a ridicat în picioare, a tras aer în piept şi apoi s-a întors spre mine.

– Hai să mergem! mi-a spus întinzându-mi mâna.

– Unde? am întrebat surprins.

– Ai să vezi! Vino!

– Bine.

Am mers de-a lungul plajei până am ajuns la baza unei faleze înalte, unde mai era doar o fâşie îngustă de nisip. Părea un loc foarte retras, nu vedeam urmă de om oriunde priveam. Nu era deloc surprinzător, având în vedere că abia aveai loc să te întinzi pe nisipul înmuiat de valurile spumoase ale mării.

– Da... Aici e bine. Refluxul tocmai a trecut, ar trebui să avem timp destul...

– Pentru ce?

Nu părea să mă fi auzit. Stătea pur şi simplu, privind în gol, respirând uşor şi tremurând puţin – nici de data asta nu ştiam cauza frisoanelor ei.

– Andrei? a spus într-un final, parcă dorind să se asigure că mai sunt acolo.

– Da?

– Asta e ultima noastră noapte împreună... Ce ai vrea să faci?

M-a surprins întrebarea – de obicei ea era cea care decidea totul. Chiar nu ştiam ce să răspund... „Să dansăm?" „Să vorbim?" „Să te sărut?" Erau multe răspunsuri pe care puteam să i le dau, dar pentru mine nu conta ce făceam, cât timp eram cu ea... Acesta era singurul răspuns sincer pe care îl aveam.

– Să opresc timpul în loc şi să rămân mereu cu tine...

– Încep să mă obişnuiesc cu noua ta atitudine... Deja nu mă mai surp...

Am întrerupt-o cu un sărut-fulger.

– Ce spuneai? am întrebat zâmbind.

– Nu contează! a spus luându-mă în braţe şi apoi acoperindu-mă cu sărutări care mai de care mai fierbinţi.

Ca şi mai devreme, ea tremura şi de data asta, dar pasiunea şi dorinţa păreau mai puternice în faţa raţiunii. Începusem să realizez ce se întâmpla în sufletul ei de fapt. Ştia că urma să plec, ştia şi că nu avea cum să mă oprească, dar îşi dorea să stea cât mai mult lângă mine. Şi cum timpul nostru împreună era limitat, dorea să trăim în acele câteva clipe o poveste de dragoste ce ar avea nevoie de luni întregi ca să se desfăşoare în mod normal. Ştiam că ea deja trăia mai mult şi mai intens decât alţii în aceeaşi perioadă, dar de data asta părea că nu i-ar fi ajuns nici măcar o viaţă să spună, să arate şi să simtă tot ce dorea ea în acea noapte.

Curând, eram îmbrăţişaţi, întinşi unul peste altul, aproape dezbrăcaţi, sărutându-ne cu foc, sorbindu-ne fiecare privire, fiecare suflare, ca şi când doar asta ne putea ţine în viaţă. Emoţiile ei, temerile şi dorinţele ajunseseră şi în sufletul meu, astfel încât şi eu tremuram, dar pe lângă teamă, simţeam şi o plăcere grozavă, ştiind că ultima noapte dintr-o vacanţă trecătoare plină de pasiune, dorinţă şi miracole o petreceam în braţele celei ce mă învăţase cum să privesc lumea cu adevărat, cum să simt şi să iubesc viaţa însăşi.

– Trebuie să-ţi spun ceva! am spus cu greu, lăsat fără aer de sărutările ei fără oprire.

– Mai târziu... Cuvintele nu-şi au rostul acum...

– Nu poate aştepta...

– Atunci lasă cuvintele şi vorbeşte-mi prin săruturi şi mângâieri...

– Aşa ceva trebuie spus în cuvinte...

– N-am să te las! a spus strângându-mă la pieptul ei. Într-o noapte ca asta, în ultima noastră noapte, tot ce vreau să aud e sunetul respiraţiei tale agitate şi bătăile inimii tale arzând în focul pasiunii noastre.

– Exact despre inimă vreau să-ţi vorbesc! am spus în şoaptă. Când am venit aici, nu mai era nimeni în inima mea – sau mai bine spus, inima mea nu era la nimeni, era doar a mea. Dar într-o singură săptămână, totul s-a schimbat. În momentul ăsta, tu ai nu doar o parte din inima mea, cum au avut alte fete înaintea ta... Inima mea este toată a ta, Delia! Şi asta pentru că te iub...

– Taci! Nu contează asta acum... Este ultima noapte, profită de ea!

– Asta vreau, dar trebuie să-ţi spun asta...

– Ba nu trebuie! Nu e nevoie de cuvinte, fii al meu trup şi suflet şi eu voi fi a ta la fel!

– Nu aş putea să îmi doresc altceva, dar până nu-ţi spun asta...

– Nu vreau să îmi spui asta, nu înţelegi? a spus cu o voce tristă. Vreau să îmi arăţi ce simţi, atât. Voi înţelege singură sentimentele tale.

– Dar nu vreau să înţelegi singură... Vreau să ştii ce simt, vreau să ştiu că eşti de acord cu asta... Ştiu că nu vrei să auzi asta, ai spus-o şi anul trecut. Probabil că atunci nu aveam dreptul să spun asta, dar anul ăsta e altfel. Eu m-am schimbat, am suferit, am zâmbit, am trecut prin multe, dar inima mea nu s-a schimbat. Tu ai rămas mereu acolo, în adâncul inimii mele şi de când am venit, sentimentele mele pentru tine au crescut, din atracţie şi dorinţă au devenit altceva, ceva mult mai frumos. Sunt cât se poate de sincer şi de sigur când îţi spun...

– N-o spune, te rog! a spus în timp ce ochii ei se umpleau cu lacrimi. Te rog...

Am rămas uimit să văd lacrimi în ochii Deliei când eu mă pregăteam să-i spun ce simt pentru ea. Era singura reacţie la care nu mă aşteptam... Dar mi-am păstrat calmul şi am continuat declaraţia, fiind sigur de sentimentele mele şi dorind cu toată fiinţa mea să îi spun tot ce simt pentru ea.

– Te iubesc din toată inima, Delia!

În acea clipă, ea a izbucnit în hohote de plâns. Eu am rămas mut. Nu înţelegeam de ce plânge, nu auzisem pe nimeni niciodată să-şi fi declarat sentimentele pentru o persoană şi acea persoană să izbucnească în plâns. Nu ştiam ce să înţeleg...

– Idiotule! De ce a trebuit să spui asta? De ce? a întrebat plângând, lovindu-mă cu pumnii în piept. Ne mergea atât de bine, totul era perfect... De ce a trebuit să spui asta? De ce? a repetat udându-mi pieptul cu lacrimile ei ce păreau fără oprire.

Nu ştiam ce să fac... O ţineam strâns în braţe, aşteptând să se liniştească măcar puţin, sperând să pot înţelege ce era în sufletul ei. Credeam că reuşisem să aflu ce simte, că ştiam ce gândeşte, ce îşi doreşte... Dar ea plângea în braţele mele, pentru că eu o iubeam...

– Te-ai liniştit? am întrebat-o după câteva minute.

– Idiotule! a spus încă plângând uşor. De ce trebuie să fii atât de sincer? Nu înţelegi ce-mi faci? m-a întrebat strângând din pumni.

– Îmi pare rău... Nu credeam că te va afecta astfel... Te iubesc, îţi repet, dar dacă asta te deranjează...

– Nu mă deranjează... Dar aş fi preferat să nu spui nimic...

– De ce? am întrebat observând că s-a oprit din plâns. Am crezut că şi tu simţi la fel... Am crezut...

– Nu asta e problema... Şi eu simt la fel, nu vreau s-o spun, dar aşa e! a exclamat hotărâtă, privindu-mă în ochi. Dar...

– Dar? Nu înţeleg care e problema... De ce nu vroiai să-ţi spun asta?

– Pentru că acum trebuie să-ţi asumi responsabilitatea, idiotule! a spus cu o voce tristă, dar parcă zâmbind, după care m-a sărutat până am rămas fără aer.

Nu înţelegeam la ce se referea, dar părea să-şi fi revenit şi asta era tot ce conta pentru mine. Am mai stat un pic îmbrăţişaţi, sărutându-ne, practic fără să facem vreo mişcare timp de câteva minute, poate chiar o oră – era greu să ţin socoteala timpului ce părea să se scurgă prea repede pentru noi. Dar după un timp, ne-am amintit de ce venisem în acel loc uitat de lume, unde nu ne putea deranja nimeni şi nimic. La fel ca în prima noapte, am uitat complet de cuvinte, ne vorbeam prin săruturi şi mângâieri, aşa cum dorea şi ea. Dar, deşi nu mai era prima noastră noapte şi ştiam ce şi cum să fac, era totuşi o premieră, aflându-ne în aer liber fără nicio grijă, de parcă toată lumea era doar a noastră. Era un sentiment de nedescris... O senzaţie de libertate, amestecată cu emoţia de a fi descoperiţi de cineva şi cu răcoarea nopţii ce ne ascundea chipurile; o senzaţie ce nu o poţi exprima nici în mii de cărţi, dar a cărei trăire valorează mai mult decât milioane de volume. Învăluiţi de întuneric, ne lăsam pradă simţurilor şi dorinţei de a opri timpul, de a trăi mereu acel vis de dragoste. Îi mângâiam pielea delicată, îi simţeam răsuflarea caldă, îi auzeam gemetele ce trădau plăcerea, o iubeam cu toată fiinţa mea... Luna părea să îşi ferească razele de noi, de parcă se sfia să ne privească în acele clipe de plăcere vinovată, se ascundea după norii rari din spatele cărora trăgea cu ochiul din când în când, fermecată de jocul pasiunii, acel joc numit dragoste, care pentru noi doi însemna totul în viaţă.

Ne-am iubit ore întregi în acelaşi loc, pe acelaşi nisip ce nu mai fusese nicicând atât de fierbinte, dar care, târziu în noapte, s-a mai răcorit un pic, când noi doi, epuizaţi, extaziaţi şi împliniţi, am adormit strâns îmbrăţişaţi, aşteptând şi sperând că tristul răsărit ce avea să ne despartă va întârzia cât mai mult, oferindu-ne un răgaz să acceptăm nemilosul viitor... Dar soarele nu a întârziat să se ridice falnic din mare, lăudându-se cu lumina lui strălucitoare ce trezea lumea, nebăgând de seamă că razele sale, care ar trebui să aducă zâmbetul pe feţele tuturor îndrăgostiţilor, de data asta avea să aducă trista despărţire a două suflete ce se iubeau mai presus de cuvinte. Strălucirea soarelui nu era deloc grozavă în ochii noştri pe jumătate adormiţi, dar destul de treji ca să realizeze ce însemna acel răsărit.

– A sosit timpul... Trebuie să plec deja! am exclamat trist.

– Da... S-a terminat deja...

– Nu s-a terminat încă! am contrazis-o hotărât. Ne vom vedea din nou, îţi promit!

– Da...

Zâmbetul ei în timp ce spunea asta părea atât de trist... Nu am spus nimic, crezând că încerca să nu îşi arate tristeţea. Dar privind spre răsăritul ce aprinsese toată marea, ochii ei se înlăcrimaseră. Sufletul ei nu putea să mai ţină atâtea sentimente în frâu... Nu am încercat s-o liniştesc, ştiam că nu avea rost. Trebuia să plec, nimic nu putea împiedica asta, niciun cuvânt, nicio sărutare, nici măcar toată dragostea mea pentru ea. Şi ea ştia asta, de-asta încerca parcă să verse toate lacrimile deodată, să scape odată de tristeţe, ca să o pot vedea zâmbind ultima oară înainte să plec.

După o oră eram înapoi la hotel, în faţa căruia Adrian mă aştepta cu bagajele făcute, lângă taxi-ul pregătit să ne ducă spre gară.

– Sunteţi gata? ne-a întrebat rece, încercând să pară indiferent la suferinţa noastră, deşi faptul că ne întreba pe amândoi trăda contrariul.

– Da... Imediat, frate...

Am luat-o în braţe pe Delia şi am ţinut-o strâns la pieptul meu, preţ de câteva clipe, fără să spun nimic. Vroiam să-i spun cu tot trupul ceea ce aveam să-i spun şi în cuvinte...

– Te iubesc, Delia! Nu uita asta!

– Şi eu... N-o să uit, promit! a spus încercând să zâmbească. Ai grijă de tine...

– Şi tu! am spus strângând-o iar în braţe, apoi sărutând-o din toată inima.

– Scuze, frăţioare, dar trebuie să plecăm...

– Bine... Nu te voi uita, Delia. Te iubesc! am spus înainte s-o sărut iar.

– Nici eu nu te voi uita, Andrei...

Apoi ne-am despărţit. Tot drumul spre gară şi spre casă am privit înapoi, dorind s-o mai văd o dată sau măcar să văd un miraj cu ea, o umbră, orice... Dar n-am văzut nimic... Tot ce mi-a rămas a fost amintirea zilelor uimitoare şi a nopţilor fierbinţi petrecute cu ea şi urmele sărutărilor şi mângâierilor ei pe trupul meu. În fiecare clipă în care chipul ei îmi ajungea printre gânduri, inima mea bătea ca nebuna, dorind parcă să alerge înapoi spre cea mai grozavă fată pe care am întâlnit-o vreodată. Dar aşa ceva mi-era imposibil. Rămăsesem doar cu amintiri şi promisiuni, cu vise alături de ea şi cu adevărul existent în toate clipele trecute alături de ea. Eram despărţiţi, dar inimile noastre băteau una pentru alta, gândurile zburau spre celălalt, iar visele noastre ne aduceau aproape de fiecare dată când închideam ochii. Erau doar vise, dar erau vise ce ne aduceau aminte de momentele petrecute împreună, de verile noastre, de noi şi de dragostea noastră.

Capitolul XVI: A optsprezecea floare

Vara a trecut repede, fiind lipsită de evenimente. Distanţa faţă de Delia şi timpul ce se scurgea fără milă au domolit flacăra pasiunii noastre, dar tot a continuat să ardă, chiar dacă prea încet. Amintirea Deliei a început să se piardă încet-încet, putând s-o văd doar în vise, ceea ce se întâmpla destul de rar. Nu puteam face nimic ca să schimb asta... Tot ce îmi rămăsese de la ea erau amintirea acelor nopţi şi o poză veche cu noi doi, făcută de Adrian în centrul Piteştiului cu un an în urmă, oraş pe care l-am vizitat şi în acea vară – am stat o lună la bunici. Lucrurile se schimbă mereu şi odată cu trecerea timpului, chiar şi sentimentele se schimbă. Încă o iubeam, eram sigur de asta, dar distanţa dădea iubirii mele o oarecare lipsă de importanţă. O iubeam, dar ea era prea departe ca s-o iubesc cu adevărat. Şi când întâlneşti în fiecare zi persoane ce până nu demult te făceau să zâmbeşti prin simpla lor prezenţă, momentele liniştite în care mă pierdeam în amintirile cu ea erau din ce în ce mai rare... Pe Ana o vedeam cel mai des prin oraş. Întotdeauna mă întâmpina cu un zâmbet larg, dar de multe ori era împreună cu Robert, aşa că nu puteam discuta prea multe cu ea. Alexandra era plecată din oraş, probabil la bunici, era posibil să aibă şi prieten, poate că nici nu se gândea la mine măcar. Despre Angela auzisem că era plecată în Italia, cu

prietenul ei pentru câteva săptămâni, apoi urma să meargă şi ea la bunici şi în alte excursii prin ţară. Şansele să o pot vedea înainte să înceapă şcoala erau aproape nule. Mai rămânea Diana... Am văzut-o de mai multe ori, de câteva ori chiar am ieşit la plimbare cu ea, dar până la urmă ajungeam să vorbim despre prietenul ei sau uneori petrecea jumătate din timp vorbind cu el la telefon. Încă mă simţeam atras de ea, dar nu simţeam dorinţa să mă apropii de ea şi nici nu găseam o ocazie potrivită să fac asta. În acea vară, probabil că am devenit doar prieteni, deşi sinceritatea complimentelor mele – destul de dese, aş putea adăuga – păreau să o încânte şi chiar să o bulverseze, de multe ori tresărind la afirmaţiile mele surprinzătoare. Dar altfel spus, nu s-a întâmplat nimic până a început şcoala. Însă, cum eram deja în luna Septembrie şi majoratul meu se apropia, aveam de gând să fac ceva să schimb acea perioadă anostă, lipsită de întâmplări demne de povestit. Ce anume? Să dau o petrecere, evident...

Adrian s-a ocupat personal de locaţie, muzică şi decor. Hotărâsem să organizez acea mini-petrecere într-un local micuţ – dar destul de încăpător pentru cele câteva persoane pe care aveam de gând să le invit – din centrul oraşului. Nu doream să am mulţi invitaţi, doar persoanele importante pentru mine: Adrian, Dani, Ana (care mă aşteptam să vină cu Robert), Alexandra, Diana şi Angela (pe care am invitat-o deşi nu mă aşteptam să vină). Aş mai fi vrut să îi invit şi pe Darius şi Katy, dar cu siguranţă n-ar fi putut veni. Pe Delia nu o puteam contacta, oricât de mult mi-aş fi dorit... Aşa că aveam doar şase invitaţi, deci în total eram şapte persoane, plus Dj-ul şi barmanul, care erau prietenii lui Adrian. Dar ce era diferit - şi un pic straniu aş putea spune – la petrecerea mea, era condiţia impusă de mine, mai ales fetelor. Nu aveam nevoie de cadouri, nu de-asta vroiam să-mi serbez majoratul, dar în schimb, am cerut ca fiecare fată să aducă flori. Numărul lor nu conta, nici tipul lor. Şi chiar dacă îmi părea şi mie o condiţie cel puţin ciudată, aveam motivele mele să cer asta. Nimeni nu s-a opus condiţiei mele, aşa că aşteptam cu nerăbdare acea seară ce avea să schimbe totul. Şi în final, acea seară a venit...

Prima care a ajuns la petrecere a fost Ana. Arătа grozav în rochia ei lungă, galbenă, cu bretele încrucişate în jurul gâtului, mulată pe corpul atletic ce părea să se fi dezvoltat mult în acea vară. Pe deasupra, culoarea rochiei îi scotea în evidenţă ochii căprui şi părul roşcat, vopsit de curând. Iar Robert, îmbrăcat la patru ace şi ţinând-o de mână, o completa perfect. Nu vroiam să recunosc asta, dar chiar le stătea bine împreună.

– Bună, Andrei! La mulţi ani! a spus înainte să-mi dea un pupic pe fiecare obraz. Astea sunt pentru tine! a continuat luând un buchet de trandafiri roşii – trei la număr – din mâna lui Robert şi oferindu-mi-i.

– Mersi. Sunt foarte frumoase! am spus luând buchetul şi punându-l pe o măsuţă goală. Bine aţi venit la petrecerea mea, sper să vă distraţi!

– Cu siguranţă! a spus Ana zâmbind. Din moment ce sunt prima venită, înseamnă că primul dans e al meu, nu?

– Cred că da...

– Atunci ce mai aşteptі? Hai să dansăm, Andrei!

– Ok.

Eu şi Ana ne cunoşteam deja de mult timp, dar nu dansasem niciodată cu ea până atunci. Trebuie să recunosc, chiar m-a făcut să mă întreb cum ar fi fost dacă i-aş fi acceptat sentimentele cu un an în urmă. Dar încă simţeam că făcusem alegerea corectă. Ana era fericită alături de Robert şi chiar dacă melodia pe care dansam era una lentă, nu era un dans al iubirii, nici măcar al dorinţei. Eram doar o fată şi un băiat

ce aveau o relaţie strânsă de prietenie şi care în momentul de faţă sărbătoream majoratul meu printr-un dans.

– Dansezi foarte bine! a spus Ana din senin. Nu mă aşteptam la asta...

– Am avut o profesoară foarte bună! am răspuns zâmbind visător.

– Serios? Va veni şi ea aici?

– Ar fi fost grozav, dar din păcate, va trece mult timp până o voi revedea...

– Îmi pare rău să aud asta...

– Da. Şi mie...

– Hey! N-ai voie să fii trist în seara asta! mi-a atras atenţia pe un ton serios. Lasă grijile deoparte şi concentrează-te pe ce ai de făcut! Adică să fii fericit şi să-ţi întâmpini oaspeţii cu un zâmbet larg pe faţă.

– Da, ai dreptate. Mersi, Ana. Întotdeauna ai ştiut ce să spui ca să mă simt bine. Îţi sunt recunoscător pentru tot.

– Cu plăcere! a spus sărutându-mă uşor pe obraz.

– Mai uşor cu pupăturile, Ana! Ai uitat că Robert e gelos de fel?

– Stai liniştit, Andrei! a spus surâzând. Robert ştie deja că el este cel mai important pentru mine. I-am demonstrat asta de curând.

– Înţeleg... Mă bucur să aud că vă înţelegeţi bine. Dacă chiar te face fericită, sper să nu vă despărţiţi niciodată!

– Ce dulce eşti! Venind de la tine, asta chiar înseamnă mult pentru mine! a spus sărutându-mă din nou pe obraz. Hey, vroiam să te întreb... Ai mai vorbit cu Angela?

– Nu... Ultima oară când am vorbit cu ea a fost atunci, la spital. I-am trimis un mesaj în care am invitat-o şi pe ea la petrecere, dar n-am primit niciun răspuns. De ce întrebi?

– Eram curioasă doar. Se pare că s-a terminat melodia...

– Putem să mai dansăm dacă vrei.

– Mi-ar plăcea, dar ai spus-o şi tu, Robert e un băiat gelos! a spus zâmbind. Oricum, se pare că a mai venit cineva.

M-am întors, curios să văd cine mai venise şi l-am văzut pe Dani.

– La mulţi ani, Andrei!

– Mersi, Dani! Ce mai faci?

– Ca întotdeauna. Astea sunt pentru tine! a spus înmânându-mi o cutie.

– Ce-i asta?

– Cadoul tău, normal!

– Dar nu trebuia să aduci nimic, v-am spus doar că nu e nevoie de cadouri...

– Dacă ar fi fost nevoie, nu s-ar mai fi numit cadouri, nu?

– Aşa e! am spus desfăcând cutia – înăuntru era o pereche de mănuşi negre, de piele, fără degete şi cu protecţii la încheieturi.

– Îţi plac? m-a întrebat zâmbind.

– Da! Dar nu ştiu ce să fac cu ele. Nu cred că vor ţine de frig la iarnă...

– Nici nu trebuie. Nu pentru asta sunt făcute.

– Dar atunci, pentru ce?

– Pentru luptă! De-asta au bureţi la încheieturi şi o plasă subţire în palmă. Ca să nu te doară aşa rău când loveşti şi ca să ai o priza bună când ţii o bâtă sau altceva în mână.

– Înţeleg. Mersi mult. Chiar îmi plac!

– Cu plăcere! Sper să nu fie nevoie să le foloseşti prea des, dar dacă trebuie, foloseşte-le bine!

– Aşa voi face! am spus în timp ce le probam. Cum îmi stă?

– De parcă ai fi gata de luptă! a spus zâmbind. Apropo, ai vorbit cu Angela?

– Şi tu mă întrebi asta? S-a întâmplat ceva ce nu ştiu eu sau ce?

– Sincer, da. Mă mir că nu ai aflat încă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ştii că a fost în Italia împreună cu prietenul ei, nu?

– Da. Şi ce-i cu asta?

– Ei bine, se pare că s-au întors separat.

– Poftim? De ce?

– Nu ştiu, dar Cristi mi-a spus că ea s-a întors cu o săptămână mai repede decât trebuia şi a vrut să plece imediat la bunici.

– Nasol... Înseamnă că s-au certat rău... Mă întreb de ce?

– Dacă mă întrebi pe mine, cred că el a vrut să se apropie prea mult, prea repede.

– Ce vrei să spui?

– Gândeşte-te: ei doi, împreună în vacanţă, într-o ţară străină, singuri în aceeaşi cameră, noaptea... Era normal să fi încercat ceva cu ea. Dar se pare că nu i-a ieşit...

– Pe bune? Eu credeam că au făcut-o deja... Doar sunt împreună de şase luni deja.

– Se pare că n-a fost destul... Hey! Dar tu de ce nu eşti afectat de toată povestea asta? m-a întrebat uimit de calmul meu.

– De ce m-ar afecta asta?

– Cum adică de ce? Nu era ea îngerul tău? Nu te-a părăsit pentru el? Ar trebui să fii bucuros să afli că au probleme. Cum poţi să rămâi indiferent când auzi că fosta ta iubită n-a vrut să se culce cu actualul ei prieten?

– Dar n-am de ce să mă agit pentru aşa ceva. E treaba ei ce face şi cu cine. Sau ce nu face... Ea a ales asta din proprie voinţă, nu pentru că aşa aş fi vrut eu. De ce să mă bucur pentru asta? am întrebat la fel de calm.

– Tocmai pentru că ai fi vrut să facă asta din cauza ta. Credeam că ţi-ai fi dorit ca ea să fie prima din toate punctele de vedere: prima întâlnire, primul sărut, primul „te iubesc", chiar şi prima noapte...

– Aşa e, chiar îmi doream asta...

– Şi atunci?

– Îmi doream, dar aşa ceva e imposibil acum.

– De ce? Nu m-ai ascultat? Încă ai mai putea să...

– E imposibil pentru că deja am avut parte de prima noapte! l-am întrerupt liniştit, privind spre uşa unde apăruse un străin cu care vorbea Adrian.

– Poftim?! a exclamat uimit Dani. Tu vorbeşti serios?

– Da.

– Cu cine? Când? Unde? Spune-mi tot!

– Hey, frăţioare! A sosit un buchet din Constanţa! a strigat din uşă. Unde vrei să-l pun?

– Vin acum să-l iau...

– Din Constanţa? Cine stă acolo? a întrebat Dani nedumerit.

– Hai să-ţi arăt.

M-am dus şi am luat buchetul alcătuit din cinci lalele roşii, care avea ataşat un bilet: „Ştii ce înseamnă, nu are rost să mai repet şi eu... Mi-e dor de tine! Sper să ne mai vedem... Delia." Terminând de citit biletul, am oftat uşor dezamăgit, deşi mă aşteptam ca ea să evite să spună acele două cuvinte...

– Ea e? a întrebat Dani nerăbdător. Ea e fata cu care...

– Da, ea e... Ţi-am mai vorbit despre ea anul trecut. Vara asta ne-am reîntâlnit la mare şi acolo s-a întâmplat tot.

– Un fel de iubire de o vară...

– De fapt, e mai mult de atât. Deşi nu ne văzusem de aproape un an, ea avea totuşi un loc în inima mea. Şi deşi vara asta ne-am văzut doar o săptămână, a reuşit să-mi ia toată inima. M-am îndrăgostit de ea...

– Deci asta era... De-asta nu te mai afectează Angela.

– Da, probabil.

– Hai să bem ceva. Trebuie neapărat să-mi povesteşti cum a fost.

– Nu cred că voi putea descrie totul în cuvinte, dar fie... Hai să mergem! am spus după ce am pus buchetul pe aceeaşi masă.

Am mers la bar şi i-am povestit tot ce am făcut în acea săptămână de vis – bineînţeles, fără să dau prea multe detalii, doar era ceva personal totuşi. Fără să-mi dau seama, trecuse deja o oră de când tot vorbeam despre Delia. Asta m-a făcut să zâmbesc, deşi eram trist, ştiind că va mai trece mult timp până când o voi vedea din nou pe Delia.

– Frăţioare! A mai venit cineva! a strigat Adrian de la uşă.

– Bine, vin acum! i-am răspuns curios.

– Bună, Andrei! m-a salutat Diana, intrând în sală.

– Oau! Diana, arăţi superb! am exclamat uimit.

Chiar arăta superb: era îmbrăcată într-o rochie roz, lungă şi strălucitoare şi cu un decolteu destul de generos. Până atunci nu avusesem ocazia să o observ în detaliu, dar văzând-o îmbrăcată aşa, puteam spune că avea un corp cu adevărat impresionant. Brusc, toate grijile mele s-au pierdut într-o mare de gânduri ce trădau dorinţa de a o strânge la pieptul meu.

– Mersi de compliment. La mulţi ani! mi-a urat înainte să mă sărute uşor pe obraji. Uite şi florile promise! a spus oferindu-mi un buchet de trei crini imperiali.

– Mulţumesc! Mă bucur că te-ai hotărât să vii.

Cred că ar trebui să menţionez că ei i-am impus încă o condiţie: să vină singură. Nu plănuisem nimic în legătură cu ea, dar nu vroiam să îi văd prietenul în acea seară specială. De aceea nu eram sigur dacă ea va fi de acord să vină, dar speram la asta.

– Da... Ai noroc că Iulian e plecat din oraş, altfel şi-ar fi dat seama unde sunt...

– Adică nu ştie că eşti aici? am întrebat surprins.

– Bineînţeles că nu! Crezi că m-ar fi lăsat să vin singură la majoratul unui băiat pe care el nici nu-l cunoaşte măcar? Nicio şansă!

– Oau! Cu alte cuvinte, tu ai vrut cu adevărat să vii! am spus zâmbindu-i uşor.

– Păi...

– Oricum, din moment ce ai riscat atât doar ca să vii aici, meriţi măcar un dans.

– Sună bine. Hai să dansăm!

Dar când să ajungem pe ring, Adrian m-a strigat din nou – mai venise cineva.

– Scuze, mă cheamă datoria! am spus glumeţ. Dar vom dansa în curând, promit!

– Bine, te aştept.

Sosise şi ultima persoană care mă aşteptam să vină – Alexa. Şi ea arăta foarte bine în rochia ei albastră de satin. Iar faptul că se făcuse brunetă făcea ca ochii ei verzi să pară şi mai uimitori ca până atunci.

– La mulţi ani, Andrei! a spus întinzându-mi un buchet cu trei trandafiri roz. Să fii fericit! a spus surprinzându-mă cu un pupic în timp ce eu eram atent la buchet.

Ce m-a surprins de fapt, nu a fost pupicul în sine, ci faptul că mă sărutase foarte aproape de buze. Nu credeam să fi fost intenţionat, de-asta nu am dat prea mare atenţie unei greşeli nevinovate – dar, totuşi, m-a surprins.

– Mersi! Intră şi simte-te bine! Eu am să pun florile pe masă şi mai târziu vin şi la tine. Nu vreau să ratez ocazia de a dansa cu tine măcar o dată!

– Ai toată noaptea la dispoziţie pentru asta, nu e nevoie să te grăbeşti. Vorbim mai târziu.

– Ok.

M-am întors la Diana, care mă aştepta deja în mijlocul ringului. Ştiind că o fată superbă ca ea aştepta să danseze cu mine, mă simţeam foarte special şi chiar un pic visător. Dar am încercat pe cât posibil, să rămân cu picioarele pe pământ.

– Scuze că te-am lăsat să aştepţi! am spus apropiindu-mă de ea.

– E în regulă. E normal să fii în centrul atenţiei din moment ce tu eşti sărbătoritul.

– Aşa e, dar nu e frumos să laşi o fată să aştepte. Mai ales o fată atât de frumoasă! am spus zâmbind, măsurând-o cu privirea.

– Hai să dansăm până nu mă faci să mă pierd! a spus râzând uşor.

Imediat ce am pus mâinile pe şoldurile ei, Dj-ul a schimbat melodia, punând una foarte lentă. Deşi am fost plăcut surprins, ştiam că nu era o coincidenţă – Adrian probabil îi spusese să pună acea melodie lentă, ştiind că eu ţineam la Diana. Dar am profitat de ocazie.

Era prima oară când o ţineam în braţe şi acea senzaţie – ca orice alt lucru pe care îl faci pentru prima oară – era uimitoare. Delicateţea rochiei ce trăda o piele foarte fină, aroma îmbietoare a parfumului ei, zâmbetul dulce şi ochii ei de smarald mă făceau să-mi pierd minţile. Iar vocea ei slabă, de parcă îmi spunea şoapte dulci, nu altceva, mă fermecase în aşa fel , încât, deşi nu vroiam să recunosc asta, uitasem cu totul de Delia şi de acele nopţi fierbinţi, în acel moment visând la alte clipe uimitoare ce îmi doream să le trăiesc alături de Diana.

– Ce tăcut eşti! a spus ea, trezindu-mă din visare. Nu te ţineam minte atât de liniştit.

– Pentru că nu sunt liniştit. Doar că m-am pierdut printre gânduri şi vise...

– Nu ştii că nu e frumos să te gândeşti la altceva atunci când ai braţe o fată? m-a apostrofat pe un ton glumeţ.

– Desigur, dar dacă fata este atât de uimitoare încât mă face să mă întreb cum ar fi dacă aş putea s-o strâng mereu în braţe, ce pot eu să fac? am întrebat zâmbind.

– Să lupţi pentru ea! a spus apropiindu-se un pic mai mult de mine.

Răspunsul ei chiar m-a surprins. Mă aşteptam să o las fără cuvinte cu o astfel de replică, dar în schimb m-a uimit ea. La început am crezut că nu am auzit bine sau că glumea, dar se vedea în privirea ei o strălucire ce trăda sinceritatea. Şi totuşi, eram prea surprins de răspunsul ei...

– Vorbeşti serios? Chiar vrei să fac asta? am întrebat dorind să alung orice îndoială.

– Încearcă să afli! a răspuns zâmbind.

– Ştii, ar trebui să ai grijă ce-ţi doreşti! am spus punându-mi braţele în jurul ei.

– Serios? De ce? m-a întrebat jucăuşă, împreunându-şi mâinile în jurul gâtului meu.

– Pentru că s-ar putea să se îndeplinească! am răspuns apropiindu-mă de ea.

– Şi asta ar fi rău? a întrebat pe un ton inocent, apropiindu-şi faţa de a mea.

– Poate, dar uneori, chiar şi lucrurile rele sunt dulci! am spus apropiindu-mă şi mai mult de ea, anunţând un viitor sărut.

– Îmi plac lucrurile dulci! a spus şoptind uşor, un pic timidă.

Nu am mai spus nimic. Am continuat să mă apropii uşor, ajungând la doar câţiva milimetri de buzele ei senzuale. Aproape că îi simţeam gustul...

– Andrei! A mai venit un buchet pentru tine! a strigat Adrian.

– Doamne, ce sincronizare poate să aibă! am spus râzând uşor, dar vizibil dezamăgit. A stricat tot momentul...

– Stai liniştit, mai avem timp. Du-te să vezi ce vrea şi vorbim mai târziu! mi-a spus oftând uşor, dar nu-mi dădeam seama dacă era dezamăgită sau uşurată.

Am mers la Adrian, care mă aştepta cu un buchet de trei gladiole în mână.

– De la cine sunt? am întrebat curios, luând buchetul.

– Uită-te singur! mi-a spus zâmbind, dându-mi un bileţel împăturit.

„La mulţi ani! Mi-ar fi plăcut să fiu acolo şi să pot să-ţi spun asta personal, dar ştii că nu prea pot să îmi fac planuri... Şi în plus, dacă ne revedeam aşa devreme, mi-aş fi încălcat promisiunea, nu? Apropo, sper că n-ai uitat de ea... Ţine minte, ai două săptămâni să mă găseşti. Premiul este o zi întreagă alături de mine. Merită, nu? Găseşte stelele şi mă vei găsi şi pe mine! Distracţie plăcută şi la mulţi ani încă o dată!

Mi-e dor de tine.

Katy."

Chiar nu mă aşteptam să primesc ceva de la ea, cu atât mai puţin să primesc flori. Nu am vorbit cu ea de când m-a vizitat la spital, n-avea de unde ştii cerinţele mele. Şi totuşi... Dar ce m-a surprins şi mai mult era promisiunea ei repetată, dar de data asta cu mai multe detalii. Dacă o găseam, aveam să stau o zi întreagă alături de ea. Doar gândul că voi fi alături de ea mă entuziasma şi mă făcea să sper.

– Eram sigur că o să-ţi placă! a exclamat Adrian zâmbind.

– Cum să nu-mi placă? Seara asta devine din ce în ce mai interesantă! am spus entuziasmat.

– Da, am văzut şi eu... Bravo, frăţioare! a spus râzând uşor. Se pare că şi anul acesta va fi destul de interesant pentru tine.

– Da, aşa se pare! am spus privind visător spre Diana. Apropo, mulţumesc pentru tot, Adrian.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, Andrei. Doar eşti frăţiorul meu, ştii doar că te ajut cu orice, oricând.

– Da, ştiu. De-asta vreau să te mai rog ceva...

– Ce anume?

– Ştiu că deja m-ai ajutat destul cu organizarea petrecerii, găsirea localului şi a unui Dj, m-ai ajutat chiar şi mai devreme, cu Diana...

– Aşa... Şi ce îţi mai doreşti?

– Ştiu că e ziua mea şi nu vreau să exagerez, dar...

– Andrei! Spune-mi odată!

– Învaţă-mă să lupt! am spus hotărât.
– Să te învăţ să lupt? Dar tu ştii deja asta...
– Da, dar încă nu sunt destul de bun...
– Destul de bun pentru ce?
– Destul de bun să îi protejez pe cei de lângă mine.
– N-aş fi chiar aşa sigur de asta... Până acum n-a fost rănit nimeni, chiar şi pe Diana ai reuşit s-o salvezi în primăvară, deşi te înfruntai cu cinci deodată!
– Da, dar în final am pierdut. Ce rost are să-i salvez pe alţii dacă nu pot să mă salvez şi pe mine? Nimeni nu vrea să ştie că a scăpat dintr-o nenorocire doar pentru că altcineva le-a luat locul...
– Aici ai dreptate...
– Deci, mă ajuţi să fiu mai bun?
– Nu văd de ce nu... Dar am trei condiţii! mi-a atras atenţia.
– Care?
– Să nu fii tu cel care începe lupta...
– Ok, asta e uşor.
– Nu e chiar aşa uşor cum crezi... Apoi, niciodată să nu-ţi pierzi controlul.
– Tocmai de-asta vreau să fiu mai bun...
– Şi cel mai important... Termină lupta cât mai repede posibil.
– Nu înţeleg prea bine de ce contează asta, dar sunt de acord.
– Contează foarte mult, vei afla mâine de ce...
– Mâine?! Aşa de repede? am întrebat uimit.
– Apropo, am şi o regulă proprie: faci ce spun eu, exact când spun eu, altfel nu mai faci deloc. Ai înţeles?
– Da! am spus hotărât şi mulţumit.
– Bun. Atunci ne vedem dimineaţă la 9...
– La nouă? Dar...
– Hey! Ce ţi-am spus? m-a întrebat autoritar.
– Bine. Ne vedem la nouă...
– Aşa vezi! Acum întoarce-te la petrecere... Se pare că cineva aşteaptă de mult timp să danseze cu tine...

Avea dreptate, Alexa stătea singură la bar, privind înspre mine, parcă invitându-mă să mă apropii de ea. Nu puteam s-o las să aştepte mai mult decât aşteptase deja, aşa că m-am dus hotărât la ea.

– Hai să dansăm, Alexa!
– Era şi timpul! a exclamat dându-mi mâna. Nu ştii că nu e frumos să laşi o fată să aştepte? m-a întrebat un pic supărată.
– Ba da, ştiu. Doar fetele au voie să se lase aşteptate. Dar am de gând să mă revanşez...
– Serios? Cum? a întrebat curioasă.
– Eu... Încă nu m-am gândit la asta...
– Mă aşteptam! a spus zâmbind, când am ajuns pe ring. Hai să dansăm. Îţi spun eu cum să te revanşezi mai târziu...
– Bine...
– Ştii, e prima oară când dansăm amândoi...
– Ştiu... E şi prima oară când te văd îmbrăcată atât de elegant.

– Îţi place? m-a întrebat uşor, apropiindu-se de mine.

– Da, normal! am răspuns zâmbind.

– E bine, atunci. Ştii, am luat rochia asta pentru că ştiam că îţi place albastrul. Tu mai mereu vii îmbrăcat în albastru...

– Da, aşa e. Chiar îmi place albastrul... Dar sincer, culoarea mea preferată la o fată este rozul.

– Serios? Îţi place culoarea sau fata care o poartă? m-a întrebat privind spre Diana. V-am văzut cum aţi dansat împreună...

– Eu... Dar am dansat cu toată lumea...

– Şi era să te săruţi cu toată lumea?

– Eu...

– Nu te agita, n-ai de ce să te scuzi. Fata arată foarte bine şi pare să te placă şi ea...

– Se poate, dar e mai complicat de atât...

– Cum aşa?

– Ea are prieten...

– Şi a venit singură la majoratul tău? Nu e prea frumos ce face, dar totuşi, asta ar trebui să însemne ceva pentru tine.

– Da, dar...

– Hey! Tocmai mi-am dat seama cum să te revanşezi în faţa mea.

– Cum?

– Convinge-l pe fratele tău să mă ducă acasă cu maşina. Eu n-am pe cine să chem şi nu vreau să mai plătesc un taxi...

– Ok. E ca şi rezolvat! am spus hotărât.

– Serios? Atunci să-ţi mulţumesc de pe acum! a spus apropiindu-se uşor, sărutându-mă apoi pe obraz timp de câteva clipe.

Nu ştiu de ce, dar acel sărut simplu pe obraz îmi părea mai senzual decât un sărut pe buze de care aş fi putut avea parte cu Diana. Era ceva la acel pupic, ceva ce îl făcea altfel, diferit de alte săruturi pe obraz, îl făcea unic şi – deşi mi-era teamă să nu exagerez crezând asta – plin de sentiment. Dar despre ce sentiment era vorba, nu îmi dădeam seama atunci... Deşi era ceva foarte familiar la acel sărut...

Seara a continuat frumos, plină de muzică şi dansuri, deşi muzica devenise mai ritmată şi mai puţin pasională. Dar era mai bine aşa, din moment ce erau prea puţine perechi care să danseze pe o melodie de dragoste. Important era ca invitaţii să se distreze, ceea ce s-a şi întâmplat. Se făcuse ora unu noaptea când au început să se simtă obosiţi şi să plece, bineînţeles, după ce mi-au urat din nou un călduros „La mulţi ani". Pe la ora două plecaseră aproape toţi. Mai rămăsesem doar eu şi Adrian să facem un pic de curăţenie şi Alexa, care ne aştepta pe noi.

– Cred că ajunge! a spus Adrian după vreo zece minute de curăţenie. Hai să mergem...

– Bine, frate. Să mergem acasă.

– Vezi să nu-ţi uiţi florile!

– Nu le uit, stai liniştit! am spus îndreptându-mă spre masa pe care pusesem toate florile.

Dar când am ajuns la masă, am observat ceva ciudat: era o floare în plus, un iris albastru. Încercam să îmi dau seama cum a ajuns acolo şi mai important, de la cine era. Dar oricât mă străduiam, nu reuşeam să-mi dau seama. Îmi întâmpinasem toţi

invitații și am pus cu mâna mea toate florile pe acea masă. Trei trandafiri roșii, cinci lalele roșii, trei crini imperiali, trei trandafiri roz și trei gladiole. Nimeni nu-mi dăduse un iris, dar totuși el era acolo, pe masă, lângă celelalte flori.

– Hey, frate! A mai venit cineva azi și nu știu eu? Sau am mai primit vreun pachet sau ceva? am întrebat neliniștit.

– Nu, frățioare. Te-am chemat de fiecare dată când a venit cineva sau ai primit ceva. De ce întrebi?

– E o floare în plus pe masă...

– Serios? De la cine?

– Asta e problema, n-are niciun bilet.

– Ce s-a întâmplat, Andrei? m-a întrebat Alexa, care tocmai venise lângă mine. Pari îngrijorat...

– Nu chiar... Doar un pic pus gânduri, nu e nimic grav. Ești gata să mergem? am întrebat zâmbind, încercând să nu mă mai gândesc la acel iris.

– Da, eu sunt gata. Voi?

– Suntem gata! a răspuns Adrian, apropiindu-se și el.

– Atunci, hai să mergem acasă! am spus luând toate florile în brațe.

Așa cum promisesem, ne-am oferit să o ducem acasă pe Alexa. Dar pe drum, gândul la acel iris rătăcit nu îmi dădea pace. Cine putea să lase acel iris acolo? Și de ce? Mai important, de ce nu mi l-a dat personal? Sau de ce n-a lăsat măcar un bilet să știu de la cine era? Cum să știu de la cine era? Deodată, răspunsul parcă m-a trăsnit. Aproape toate fetele pe care le invitaserăm la majoratul meu au venit și mi-au dat flori. Deci, dacă nu cumva era o fată necunoscută – ceea ce era puțin probabil – rămânea o singură persoană care putea să îmi lase acea floare... *Angela*. Dar de ce nu a vorbit cu mine? De ce atâta mister? Pentru că ne-am despărțit? Îi era teamă să nu deschidă rănile de demult? Atunci de ce a mai lăsat floarea? Credea că n-o să-mi dau seama? Ce rost ar mai fi avut atunci să vină? Și de ce un iris? Știa ce înseamnă? Sau doar pentru că știa că îmi plac irișii? Atâtea întrebări îmi încurcau gândurile, atâtea gânduri mă făceau să visez, să mă întreb ce i-aș fi spus dacă ar fi venit...

– Nu e nimic grav, așa-i? a întrebat Alexa vizibil supărată. Atunci cum se face că îți stă gândul numai la ea?

– La ea? De unde știi la cine mă gândesc?

– Nu e evident? Cine altcineva putea să-ți lase acel iris? Nu te-a rănit deja destul?

– Nu cred că asta vroia...

– Nu contează ce vroia, asta a făcut, asta face. Te rănește, nu te lasă să mergi mai departe, să o uiți... Nu îți dă voie să... Las-o baltă! E treaba ta dacă nu îți dai seama că ea nu mai e un înger! a spus iritată.

Am fost surprins de o așa reacție din partea ei, mai ales că ea și Angela nu s-au certat niciodată. Dar acum Alexa părea foarte pornită împotriva ei. Mă întrebam dacă se întâmplase ceva între ele două, dar eram mai preocupat de acea floare. Alexa avea dreptate, mă afectase mai mult decât credeam. Îmi stătea gândul doar la Angela, uitasem de orice altceva. Uitasem chiar și de sărutul de care aproape că am avut parte cu Diana, chiar și de biletul de la Katy. Angela reușise să se strecoare din nou în inima mea și nici măcar n-a trebuit s-o văd ca să reușească asta. A făcut totul cu o singură floare. Era doar o floare, dar, deși nu avea nicio semnificație, schimba tot sensul vieții mele; toate sentimentele pierdute, stinse, au revenit la viață și au recucerit inima mea,

ce bătea din nou doar pentru ea, pentru acea fată ce mi-a lăsat o floare care nu însemna nimic...

– Am ajuns, Alexandra! a spus Adrian oprind maşina. A trecut ceva timp de când nu am mai fost pe aici...

– Mersi că m-ai adus, Adrian. Noapte bună!

– Noapte bună! Transmite-i salutări Cristianei, te rog.

– Bine. Pa-pa!

– Stai un pic! am oprit-o. Lasă-mă să te conduc, te rog.

– Bine...

– Îmi pare rău pentru mai devreme! am spus mergând uşor pe lângă ea.

– E în regulă, a însemnat mult pentru tine...

– Aşa e, dar asta nu e o scuză. Nu pot ignora o fată din cauza unei simple flori...

– Chiar e o simplă floare? m-a întrebat oprindu-se brusc. Poţi să-mi spui sincer că amintirea Angelei nu te mai afectează, că nu ţi-ai mai dori încă o şansă? m-a întrebat cu un glas curios de timid.

– Eu...

– Ştiam eu! a exclamat supărată, continuându-şi drumul spre uşa casei.

– Aşteaptă! am spus luând-o de mână. E adevărat, nu pot să spun sincer că nu mi-ar plăcea să mai am o şansă cu Angela, dar asta nu înseamnă că sentimentele pentru ea nu s-au schimbat. Am iubit-o, ştii prea bine asta... Dar asta a fost acum mult timp. De atunci s-au întâmplat multe şi s-au schimbat multe. Poate că încă mai are un loc în inima mea, dar inima mea nu mai este a ei!

– Serios? Atunci e în regulă dacă încerc să îţi fur eu inima? m-a întrebat apropiindu-se mult de mine.

– Alexa, ce...

– Nu mai spune nimic. Oricum, nici un cuvânt nu ar putea spune mai multe decât asta! a spus înainte să mă sărute uşor, tremurând, de teamă poate.

Nu am crezut niciodată că voi ajunge să îi simt buzele. Nici măcar nu mi-am imaginat asta... Mereu am considerat-o doar o amică, o colegă, iar într-o perioadă, ea era cea care mă cunoştea cel mai bine. Dar niciodată nu am văzut-o ca pe o fată, deşi observasem cât de drăguţă era. Puteam spune chiar că avea toate calităţile pe care le căutam eu la o fată, dar nu fusesem niciodată interesat de ea în acel sens. Şi totuşi, buzele ei le vrăjiseră pe ale mele, care aproape fără să îmi dau seama, s-au supus dorinţei ei. I-am răspuns la sărut... Buzele ei erau atât de moi, atât de fierbinţi... şi sărutul era atât de pasional şi plin de sentimente... Îmi părea chiar cunoscută acea senzaţie, acea delicateţe şi fierbinţeală a buzelor Alexandrei.

– Noapte bună, Andrei! mi-a şoptit uşor după ce şi-a dezlipit buzele de ale mele.

Nu i-am răspuns. Eram încă uimit de ceea ce tocmai se întâmplase. Mă sărutase... Fata pe care mereu am considerat-o prietena mea, chiar cea mai bună, tocmai mă sărutase. Cum trebuia să mă simt? Ce să spun?

– Să treci mâine pe la podul nostru! Să zicem... la apus sună bine, nu? Vorbim atunci! a spus zâmbind, apoi a intrat în casă.

Nu eram deloc atent la ce spunea ea. N-am observat că dintr-odată, podul unde mergeam eu în clipele de nelinişte, „podul meditaţiei", devenise „podul nostru". Senzaţia buzelor ei pe ale mele era încă atât de proaspătă, încât nu puteam să mă gândesc la altceva. Acea senzaţie, acea fierbinţeală era atât de cunoscută, o mai simţisem cândva... Atunci mi-am dat seama: bănuielile mele se adeveriseră. Acea

fierbinţeală pe care am simţit-o când eram în comă, acel sărut, acele buze erau ale Alexandrei. Ea m-a sărutat şi atunci, la fel ca şi acum. Totul devenise mai clar în mintea mea. Fiecare gest, fiecare vorbă pe care nu o înţelesesem la momentul potrivit, erau acum pline de sens. Alexa simţea ceva pentru mine. *Şi acum ce fac?* m-am întrebat neliniştit. Găsisem răspunsul la o întrebare şi dădusem peste altă întrebare şi mai grea. Ce puteam să fac? Ce trebuia să fac? Întrebări ce nu îşi găseau răspunsul...

Fără să găsesc o rezolvare, m-am întors la Adrian şi am plecat acasă. În acea noapte am dormit foarte puţin. M-am tot întrebat ce era bine să fac, ce să-i răspund Alexei. Ea ajunsese în situaţia de care mă temeam eu în clasa a opta. Mi-a arătat că mă place, acum mingea era în terenul meu. Dacă răspundeam la sentimentele ei, riscam să o mint pe ea – şi pe mine – că nu mai simt nimic pentru nicio altă fată. Şi în plus, cum rămânea cu promisiunea făcută de Katy? Nu puteam să fiu cu ea şi s-o caut pe Katy, Alexa nu merita ceva atât de josnic. Iar eu nu vroiam să renunţ la o a doua şansă să arăt ce simt pentru Katy. Dar ce să fac, ce să spun ca să n-o rănesc pe Alexa? Nu vroiam să rup orice legătură cu ea, dar nici nu vroiam să îi dau speranţe prea mari... Erau atâtea întrebări, atâtea nelămuriri...

Noaptea a trecut mai repede decât credeam, iar dimineaţa m-a trezit mai violent decât mă aşteptam. Antrenamentul cu Adrian s-a dovedit mult mai dificil decât speram, astfel că lipsa neatenţiei a dus la multe lovituri încasate. Iar Adrian nu mă menaja deloc... După antrenament, am picat în pat, fiind extrem de obosit. M-am trezit abia pe la şase seara... Timpul întâlnirii mele cu Alexa se apropia prea repede pentru mine, iar eu nu aveam niciun răspuns bun să îi ofer. Dar trebuia să mă duc să îi spun ce simt...

Am găsit-o la mijlocul podului, privind pierdută spre asfinţitul roşiatic, ce părea să ardă cerul, având să lase în urmă doar cenuşa întunecată a nopţii. Ezitam să mă apropii de ea, încercam să amân cât mai mult acea clipă ce putea aduce doar tristeţe şi răceală între noi doi.

– Nu trebuie să spui nimic, Andrei! a întrerupt liniştea ce îmi agita sufletul. Ştiu deja ce simţi, ce gândeşti... E evident, din moment ce ţi-e teamă să te apropii de mine! a spus tristă, întorcându-şi privirea spre mine.

Când i-am văzut privirea pierdută, aproape fără să îmi dau seama, m-am apropiat de ea. Vroiam să o consolez, să o fac să zâmbească... Dar n-ar fi avut rost. Cum să o consolez când eu aveam să o rănesc? Aşa că m-am oprit iar, la câţiva paşi de ea.

– O mai iubeşti? m-a întrebat privind din nou soarele ce cădea uşor în spatele munţilor.

– Pe Angela? Nu. Poate că mai am ceva sentimente rătăcite pentru ea, dar nu o mai iubesc, asta e sigur.

– Iubeşti pe altcineva?

– Nu sunt sigur...

– N-ar trebui să fii?

– Ba da. Tocmai de-asta îmi trebuie timp să îmi pun ordine în gânduri...

– E vorba de blonda de aseară? Diana, parcă?

– Nu, nu are legătură cu ea...

– O cunosc?

– Pe cine?

– Pe fata pentru care trebuie să-ţi pui ordine în gânduri.

– Nu...

– Înţeleg... Ar fi prea greu să lupt pentru tine dacă nici măcar nu-mi cunosc rivala. Sau rivalele? a întrebat încercând să zâmbească.

– Nu ştiu... Momentan, nu cred că e vreo fată care ar vrea să aibă o relaţie serioasă cu mine, dar peste câteva luni, situaţia va fi alta.

– Deci asta era... Nu vrei să-mi dai o şansă, nu de teamă că nu ne potrivim, ci...

– Tocmai pentru că ne-am potrivi prea bine... Am făcut câteva promisiuni care mă împiedică să îmi fac alte planuri. Îmi pare rău, chiar ţin la tine, dar...

– E destul! a spus venind înspre mine. Ţi-am înţeles motivele...

– Dar...

– Nu mai e nevoie de niciun cuvânt. Noaptea se lasă şi odată cu ea se vor pierde şi sentimentele mele. Dar aş prefera să piară în flăcări decât să fie uitate în întuneric... Îmi dai voie? a spus lipindu-se de mine.

– Da...

Am ezitat la început, dar am acceptat până la urmă, ştiind din experienţă că astfel, sentimentele se pierd mai uşor. Dar nu vroiam ca şi ea să simtă gustul unui sărut de gheaţă. Ştiam că ar suferi prea mult din cauza acelui sărut, dacă nu m-aş implica şi eu. Aşa că, atunci când şi-a apropiat faţa de a mea, eu am fost cel care a sărutat-o pe ea. Am încercat să-mi exprim toate gândurile prin acel sărut: regret, urări de bine, speranţă, dorinţa de a-i revedea zâmbetul...

N-am lăsat nici măcar o clipă să îi se răcească buzele, temându-mă ca răcoarea să nu devină gheaţă care să îi amorţească inima. Am preferat să îi încălzesc buzele până am simţit că îi ard, până când soarele nu mai putea să ne încălzească din spatele munţilor. Sentimentele ei îi ardeau uşor pe buzele ce nu mai doreau să se răcească nici după ce le-am lăsat să simtă adierea vântului nopţii. Piereau în flăcări, aşa cum îşi dorea Alexa, în timp ce noaptea venea peste noi, dorind parcă să ne învăluie pe noi şi sentimentele noastre într-o mare neagră, ca să nu mai putem vedea ce simte celălalt, să nu mai zărim privirile ce altădată ne făceau să uităm de toate. Dar ochii ei continuau să strălucească, parcă aprinşi de flăcări...

– Îţi mulţumesc, Rey! a spus oftând uşor.

– Rey? De unde ţi-a venit asta? am întrebat surprins.

– De când mi-ai spus „Alexa" prima oară, am tot încercat să-ţi găsesc şi eu un nume. Dar nu am reuşit decât astăzi să găsesc unul care să ţi se potrivească...

– Şi cum mi se potriveşte „Rey"?

– E în spaniolă, se scrie cu „y". Înseamnă „rege".

– Rege? Acum chiar că nu înţeleg de ce mi se potriveşte asta... Nu sunt un rege.

– Ba da, eşti! a spus hotărâtă. Doar că nu-ţi dai seama... Toată lumea care te-a cunoscut a ajuns să te respecte şi să ţină la tine. Ai luptat mult pentru asta, mai ales după ce s-a întâmplat între noi anul trecut... Dar ai reuşit şi i-ai cucerit pe toţi. M-ai cucerit şi pe mine. Din acest motiv eşti un rege! a spus zâmbind.

– Înţeleg... Cred că o să îmi placă numele ăsta...

– Dar vezi să nu ţi se urce la cap! mi-a atras atenţia glumind. Ar fi mai bine să plec... Ne vedem luni la şcoală! a spus înainte să mă sărute uşor pe obraz. Noapte bună!

– Noapte bună! am răspuns privind-o plecând.

Cred că s-a terminat destul de bine. Nu ştiu ce a făcut în noaptea aceea, dacă a regretat, dacă n-a putut dormi sau dacă a crezut că a făcut o greşeală arătându-mi ce

simte, dar în acea seară părea să îi fie bine. Încheiasem chiar mai bine decât speram. Nu părea să fie la fel ca în cazul meu cu Angela, ceea ce mă mulţumea. N-aş fi vrut să simtă şi ea ce am simţit eu. Orice alt sentiment ar fi avut, îmi părea mai puţin dureros decât ce a lăsat Angela în urma acelui sărut de gheaţă. Atunci inima mea a îngheţat, dorind să nu mai simtă nimic. Inima Alexei s-a mistuit în flăcări, încălzindu-i buzele şi aprinzându-i o strălucire în ochi ce părea să îi îndrepte privirea spre un nou capitol, care poate îi va aduce fericirea pe care şi-o dorea. Dar odată cu şansa ei la un capitol cu final fericit, un capitol din viaţa mea se încheiase. Era o altă decizie pe care am luat-o odată cu cea de a o refuza pe Alexa. Cu ea m-aş fi potrivit foarte bine, poate chiar prea bine, dar totuşi, nu i-am acceptat sentimentele, nu am primit-o în inima mea, sub motivul unor promisiuni ce nu îmi permiteau asta. Dacă n-am putut s-o primesc pe ea, cum aş putea să permit altei fete să intre în sufletul meu? Astfel, odată cu respingerea Alexei, odată cu mistuirea sentimentelor ei pentru mine, s-au ars şi sentimentele – deşi încă nedezvoltate – pentru Diana. Dacă i-aş da ei o şansă, aş simţi că o trădez pe Alexa. Dacă aş fi dat o şansă oricărei dintre ele, mi-aş fi trădat sentimentele pentru Delia. Şi în plus, Angela revenise în mintea şi inima mea, deşi momentan doar ca amintire. În loc să trădez pe cineva, am ales să mă trădez pe mine, să îmi îngrădesc reacţiile şi sentimentele, lăsând loc unor posibile regrete. Nu eram sigur dacă luasem decizia corectă, dar ştiam că timpul îmi va arăta care decizii au fost bune şi care nu...

Capitolul XVII: A doua şansă

Cu toţii avem regrete. E un adevăr general, indiferent ce ar spune unii. Cei care spun că nu au niciun regret doar s-au împăcat cu ideea că nu mai pot schimba nimic şi au trecut peste. Dar asta nu înseamnă că undeva, cândva, în trecutul lor, într-un anumit moment din viaţa lor, nu şi-ar fi dorit să spună altceva, să meargă altundeva, să se întâlnească cu altcineva. Dar ce poţi să faci? Nu ai spus ce ai vrut cu adevărat, nu ai mers acolo unde ai vrut şi nici nu te-ai întâlnit cu cine ai vrut... Ce mai poţi să faci? Nimic. Orice ai face, orice ai spune, nu poţi schimba trecutul tău sau al altora. S-a întâmplat deja, lucrurile nu au ieşit aşa cum ai vrut tu, poate chiar ai rănit pe cineva fără să vrei sau poate n-ai apucat să spui tot ce ai avut de spus. Dar a trecut... Ai rămas doar cu regretele şi cu gândul că ar fi putut să se întâmple altfel. Dar nu s-a întâmplat altfel... Aşa că, ce mai poţi face? Să speri. Doar cu atât rămâi, cu speranţa. Nu poţi schimba nimic, dar poţi spera că nu vei mai face aceleaşi greşeli, poţi spera că data viitoare va fi altfel şi nu vei mai regreta nimic şi mai poţi spera la o a doua şansă. Nu se întâmplă mereu, dar uneori, în unele momente unice în viaţă, ţi se oferă ocazia să repari o greşeală, să spui ce nu ai spus când trebuia, să închizi o rană pe care chiar tu ai deschis-o. Şi totuşi, chiar dacă rar primim o a doua şansă, chiar dacă doar puţini dintre noi primesc această nouă şansă, nu oricine ştie să profite de ea. De multe ori, nici nu ne dăm seama că ni s-a oferit o nouă şansă, iar în cazurile în care realizăm asta, nu reuşim să rezolvăm nimic, sau chiar greşim mai rău. Dar sunt şi cazuri fericite, când această a doua şansă vine cu puţin noroc şi reuşim să ne reparăm trecutul. Aşa s-a întâmplat şi în cazul meu...

Katy mi-a promis o a doua şansă atunci când m-a vizitat. Şi-a reînnoit promisiunea la majoratul meu prin acel bilet. Dar unde şi când aveam să îmi primesc şansa propriu-zisă, încă nu ştiam. Singurul indiciu pe care mi l-a dat a fost „Caută

stelele!". Nici până la vacanţa de Crăciun nu mi-am dat seama ce vroia să spună. Eram sigur că nu se referea la stelele de pe cer, din moment ce niciunul din noi nu se pricepea la astrologie. Şi în plus, fiind iarnă, cerul era aproape mereu înnorat, deci n-aveam cum să văd stelele. Aşa că nu am mai căutat stelele, în schimb am căutat-o pe ea. Am trecut în fiecare zi prin toate locurile care purtau amintiri cu noi doi: terenul de tenis, parcul, curtea şcolii, m-am strecurat chiar şi în vechea noastră clasă; traversam oraşul dintr-o parte în alta încercând să găsesc un indiciu măcar, cât de mic, să o pot găsi mai uşor, fie pe ea, fie stelele despre care vorbea Katy. Dar fără noroc... Era deja 30 decembrie şi încă nu ştiam nimic de ea, de locul în care urma să ne întâlnim sau de stelele ce îmi dădeau atâta bătaie de cap. Plimbându-mă parcă pentru ultima oară în căutarea ei, mă resemnasem să o mai găsesc şi aproape acceptasem faptul că nu aveam să o mai văd sau să îmi repar trecutul. Aproape, pentru că am văzut un afiş ce mi-a stârnit curiozitatea. Afişul în sine nu era nimic special – anunţa un bal mascat ce avea să aibă loc a doua seară, de Revelion. Dar acel afiş avea desenat pe el o stea argintie. Era prima stea pe care o găsisem în căutarea mea. Dar era oare un indiciu sau doar o coincidenţă? Luptându-mă cu pesimismul şi încercând să-mi păstrez vie speranţa, am mers mai departe, căutând ceva care să confirme sau infirme acel gând pueril. Şi am găsit: fiecare afiş cu acel bal era desenat cu o stea argintie, exact în acelaşi loc, peste litera „O" din „Revelion". Era o coincidenţă prea mare ca să o cred doar o întâmplare. Aşa că a doua zi, m-am prezentat la locul unde avea să fie balul mascat.

Eram mascat în eroul meu preferat din copilărie, deşi costumul nu era prea unitar: eram îmbrăcat în pantaloni de stofă, o cămaşă neagră lucioasă, pantofi şi mănuşi de piele, o pălărie mică şi o capă, toate negre – încercam să-l personific pe Zorro, vulpoiul. Când am intrat în club, m-am simţit de parcă aş fi păşit într-un alt tărâm. Oriunde mă uitam vedeam doar zâne, prinţi, bufoni, poliţişti, îngeri, diavoliţe şi monştri. Chiar şi decorul părea scos dintr-o poveste, cu atâţia nori, dragoni, lacuri şi stele desenate pe pereţi. Dar dintre toate, cea mai fermecătoare era o... prinţesă cred că vroia să fie... Era înaltă, slăbuţă, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, mulată până în talie şi largă jos, ca să se poate mişca liber, cu imprimeuri argintii, strălucitoare; avea şi nişte mănuşi lungi de catifea, tot albe. Pe lângă asta, faptul că purta o mască la fel de albă, cu ceva pietricele strălucitoare pe ea, o făcea să pară o prinţesă misterioasă, iar misterul ei era atât de irezistibil încât nu puteai să nu te întrebi ce se ascunde în spatele acelei măşti. Părul ei auriu, lung şi drept, ce se revărsa peste umeri şi ochii ei albaştri, mari, ce puteai să îi vezi clar de cum intrai în club, împreună cu atitudinea ei superioară, stând în picioare lângă bar, cu un pahar de şampanie în mână, privind parcă plictisită la ceata de pretendenţi ce se formase deja în jurul ei, îi dădea o aură de nobilitate ce nu îşi avea locul printre atâţia prinţi falşi şi eroi dornici de o aventură prea periculoasă pentru ei. Era superbă, fără îndoială! Dar eu nu eram acolo ca să întâlnesc prinţese de o frumuseţe rară. Eram acolo ca să o găsesc pe Katy. Dar nu o vedeam niciunde... Am aşteptat jumătate de oră, privind în toate direcţiile, păşind dintr-o parte în alta a sălii, încercând să găsesc o fată care să semene măcar cu ea, dar fără succes. Dezamăgit şi un pic plictisit, m-am gândit că nu aveam de ce să nu încerc să vorbesc cu tânăra ce părea inabordabilă. Oricum, mă aşteptam să nu fie interesată măcar de o conversaţie cu mine. Aşa că m-am dus la ea...

– Bună! am spus zâmbind, ajungând lângă ea.
– Bună! a răspuns indiferentă, privind în altă parte.
– Eşti singură?

– Nu se vede? a întrebat ironică, întorcându-şi privirea spre mine – în acea clipă, o lumină ciudată i se aprinsese în ochi. Era şi timpul! a exclamat un pic supărată.

– Ce vrei să spui? am întrebat derutat.

– Aha... Scuze, am crezut că eşti altcineva... Da, sunt singură! a repetat zâmbind.

– Atunci, vrei să dansăm? am întrebat întinzându-i mâna.

– Desigur.

Brusca ei schimbare de atitudine mi s-a părut un pic ciudată, mai ales că eu credeam că îmi va refuza invitaţia. Nu mai părea deloc inabordabilă şi nu înţelegeam de ce o fată curtată de unii prinţi şi feţi-frumoşi ar accepta să danseze cu cineva ascuns după o mască. Poate din cauza misterului? Sau pentru că amândoi ne ascundeam? Indiferent de motiv, eram pe ringul de dans împreună cu fata care era în centrul atenţiei. De aproape, ea era chiar mai uimitoare decât o văzusem prima dată. Pielea ei părea fină, dar avea toţi muşchii bine-definiţi. Era evident că practica un sport. Asta se vedea şi în faptul că formele ei erau la fel de bine conturate, iar rochia mulată o ajuta şi mai mult la capitolul ăsta. Dar ce mă atrăgea cel mai mult la ea erau ochii ei albaştri. Erau de un albastru nemaipomenit, precum cerul senin al unei zile de vară. Ochii ei erau incredibili, dar ea continua să mă privească fix, de parcă aştepta ceva de la mine. Neştiind ce dorea, am încercat să-i ocolesc privirea. Dar unde puteam să privesc? În jos nu puteam, pentru că riscam să fiu considerat obraznic – deşi decolteul ei era chiar tentant. Iar buzele ei păreau prea ispititoare pentru a le privi fără să ajung să îmi doresc să le gust. Cum nu puteam s-o privesc nici în ochi, am căutat ceva la ea pe care să îmi concentrez privirea. Aşa am descoperit că purta un lănţişor cu un medalion de argint în formă de stea, care părea să fie din acelaşi set cu cerceii ei argintii, tot în formă de stele. Asta mi-a amintit brusc de motivul pentru care mă aflasem acolo, mi-a amintit de Katy.

M-am uitat din nou în toate direcţiile, poate venise între timp, dar nici acum nu zărisem pe cineva care să semene măcar cu ea. Atunci am realizat că trecuse mult timp de când nu am mai văzut-o, putea arăta oricum. O ţineam minte ca fiind o fată destul de înaltă, blondă, cu un corp atletic, graţioasă şi elegantă, dar mai ales, plină de energie şi optimism. Dar toate aceste trăsături erau doar amintiri din clasa a opta... Când m-a vizitat la spital, ea părea mult mai matură, energia ei se mai domolise un pic, iar optimismul îi fusese înlocuit de un curaj ce o îndemna să lupte pentru orice îşi dorea, în loc să piardă timpul sperând. Chiar şi părul ei, odată auriu, se închisese la culoare, devenind un fel de şaten foarte deschis. Iar ochii ei, primii ochi albaştri pe care îi întâlnisem la o fată, deveniseră o amintire difuză în mintea mea. Ştiam doar că erau incredibili, dar odată cu trecerea anilor, odată cu trecerea sentimentelor, ochii se schimbă şi ei... După atâţia ani şi atâtea luni, ea ar fi putut arăta oricum...

– Cauţi pe cineva? m-a întrebat observându-mi privirea rătăcitoare.

– Oarecum. Nici nu ştiu dacă e aici sau dacă va veni măcar...

– Hm... Ar trebui să mă simt jignită că un băiat caută o altă fată în timp ce dansează cu mine... E chiar atât de specială? m-a întrebat părând un pic supărată, dar continuând să danseze cu mine.

– Îmi pare rău dacă te-am supărat. Adevărul e că am venit aici sperând s-o întâlnesc pe ea. Apoi te-am văzut pe tine şi...

– Şi te-ai gândit să stai cu mine până vine ea? a întrebat indignată.

– Nu, nu asta vroiam să...

– Atunci? Ce vroiai?

– Vroiam să te cunosc...

– De ce? De ce pe mine? Şi de ce să mă cunoşti dacă speri la o alta?

– Îmi pare rău, dar nu ştiu ce să-ţi răspund... Arăţi incredibil şi sunt sigur că eşti o fată uimitoare, pe care mi-ar plăcea să o cunosc. Dar, ai dreptate: am venit sperând s-o găsesc pe ea, nu ar trebui să stau cu altcineva. Îmi cer scuze! am spus vrând să plec.

– Aşteaptă! a spus strângându-mă uşor. Povesteşte-mi despre această fată... Cum e ea, ce înseamnă ea pentru tine? De ce e aşa de specială?

– E incredibilă! Sau cel puţin aşa era... N-am mai văzut-o de mult timp, iar ultima oară a fost doar pentru câteva minute. Dar atunci când o vedeam în fiecare zi, când puteam să spun sincer că o cunosc, o consideram o persoană uimitoare. Şi chiar era! Era frumoasă, deşteaptă, mereu voioasă, plină de energie, cu multe vise şi cu potenţialul de a le împlini pe toate. Era... era cea mai importantă persoană pentru mine. Tot ce îmi doream în acele timpuri era să o văd mereu zâmbind, să ştiu că era fericită.

– I-ai spus şi ei asta?

– Am vrut... De multe ori am vrut asta, dar n-am avut curaj. Eram îndrăgostit de ea, dar pe lângă asta, eram şi colegul şi prietenul ei. Auzisem atâtea persoane spunând că nu e bine să te îndrăgosteşti de o prietenă sau de o colegă, încât cu greu mi-am găsit curajul să încerc să-i spun ce simt pentru ea. Şi când în final m-am hotărât să-i spun ce simt, mi-a luat-o altcineva înainte... Mi-am ratat ocazia...

– Şi dacă ai regăsi-o astăzi, ai încerca să-i spui din nou asta?

– A trecut mult timp de atunci, mulţi ani... Amândoi ne-am schimbat mult, am trecut prin multe, am învăţat ce înseamnă dragostea cu adevărat. Pe atunci eram copii, nu ştiam ce înseamnă să iubeşti, să pierzi, să răneşti şi să fii rănit.

– Nu mi-ai răspuns...

– Da, aş încerca din nou. Chiar dacă nu ar avea niciun rost şi chiar dacă sentimentele mele nu mai sunt la fel ca atunci, tot i-aş spune.

– Şi ce i-ai spune? m-a întrebat zâmbind.

– I-aş spune... I-aş spune că ea a fost prima mea iubire... Că fiecare zi era mai senină când o vedeam pe ea, că viaţa mea a devenit mai frumoasă de când am întâlnit-o... I-aş spune că un singur zâmbet, o singură privire din partea ei îmi schimba chiar şi cea mai proastă zi într-o zi minunată. I-aş spune că mi-a fost dor de ochii ei albaştri precum cerul senin al unei zile fierbinţi de mai, de zâmbetul ei dulce şi plin de mistere şi de vocea ei suavă, ce îmi făcea inima să bată mai tare cu fiecare răsuflare. I-aş spune că...

– O iubeşti? m-a întrerupt, încercând să îmi continue fraza.

– Iubirea nu este iubire, decât atunci când este reciprocă. N-aş putea să-i spun asta fără să ştiu ce simte ea. Şi oricum, după atâţia ani, nu cred că ce simt pentru ea mai poate fi numit iubire.

– Dar te-ai putea îndrăgosti din nou de ea dacă ai revedea-o...

– Cu siguranţă aş putea! Şi dacă s-ar întâmpla să mă îndrăgostesc din nou de ea, chiar dacă nu va sta mult timp lângă mine, tot i-aş spune asta. Dar mai întâi trebuie să o găsesc...

– Şi dacă ţi-aş spune că ştiu unde este?

– Poftim? Chiar ştii? am întrebat surprins.

– Poate. Dar de ce ţi-aş spune? a întrebat surâzând. Ce obţin eu din asta?

– Ce... ce vrei? am întrebat cu un pic de teamă în glas.

– Trebuie să recunosc că mi-ai trezit interesul. Eşti sincer şi plin de pasiune, iar asta mă atrage la tine. Aş fi dispusă să-ţi spun unde e ea, dacă eşti de acord să fii perechea mea până dimineaţă. Ce spui?

– Îmi cer scuze, dar trebuie să refuz! am răspuns fără ezitare. Sunt de acord să dansez cu tine, să te cunosc şi să îţi povestesc despre viaţa mea, dar atât! Am venit aici sperând să o găsesc pe Katy şi doar pe ea o caut!

– Înţeleg... Nu ştiu dacă ar trebui să fiu mai supărată pentru că ai dansat cu mine, deşi aşteptai pe alta sau pentru că nu ai vrut să rămâi cu mine, deşi tu singur ai venit la mine.

– Eu...

– Sau pentru că încă nu ţi-ai dat seama cine se ascunde în spatele acestei măşti.

– Ce vrei să spui?

– Tu chiar nu realizezi, nu-i aşa? Vezi ce se întâmplă dacă eviţi să mă priveşti în ochi mei albaştri precum cerul unei zile de mai? a spus zâmbind larg.

– Katy?! am exclamat uimit.

– Normal că eu sunt, aiuritule! a spus râzând. Cât de evidentă trebuie să fiu ca să îţi dai seama? Doar ţi-am spus să cauţi stelele, nu?

– Da, dar...

– Am pierdut o zi întreagă desenând acea stea argintie pe toate afişele din oraş, sperând să observi. Pe lângă asta, mai port şi trei stele argintii! Şi tot n-ai reuşit să îţi dai seama cu cine vorbeşti? a spus uşor indignată.

– Dar te-ai schimbat atât de mult... Părul tău e auriu din nou! Nu credeam să revii la aceeaşi culoare ca cea din clasa a opta... Ca să nu mai vorbesc de cum arăţi! Cum ai reuşit să te schimbi atât de mult în mai puţin de zece luni? Ultima oară când te-am văzut, arătai uimitor, dar acum arăţi atât de matură, atât de... seducătoare! am spus zâmbind, încă uimit de faptul că femeia din faţa mea era Katy.

– Bine, te iert! a spus după câteva clipe de tăcere. Dar trebuie să-mi răspunzi sincer la o întrebare.

– Care?

– Acum că ştii cine sunt, eşti de acord să fii perechea mea?

– Bineînţeles!

– Atunci hai să plecăm de aici!

– Unde?

– E surpriză! Aşteaptă-mă să-mi iau haina şi apoi mergem, bine?

– Bine...

Încă nu-mi venea să cred că acea tânără atât de uimitoare era de fapt Katy. Se schimbase mult mai mult decât mă aşteptam. Eu o ţineam minte ca pe o fată frumoasă, dar devenise o femeie adevărată. Avea acel aer de maturitate plutind în jurul ei, iar ochii îi străluceau plini de pasiune şi înţelepciune. Trecuse prin mult mai multe întâmplări, poate mai diferite, dar cu siguranţă cel puţin la fel de memorabile.

S-a întors cu o haină de blană pe ea, tot albă, bineînţeles.

– Hai să mergem! a spus luându-mă de mână.

– Bine.

La ieşirea din club, am avut parte de o surpriză plăcută: afară ningea din plin. Totul era deja acoperit de un strat gros de nea sclipitoare, de parcă natura geloasă dorise să creeze un alt tărâm de poveste, mult mai frumos decât cel din club. Priveam uimit spre marea de argint, uitând că eram pe picior de plecare.

– Hai odată, Andrei! a spus Katy, trăgându-mă de mână.
– Bine, vin.
Dar după doar câţiva paşi, Katy s-a oprit.
– S-a întâmplat ceva? am întrebat îngrijorat.
– Da... Tocmai mi-am amintit că am uitat ceva.
– Ce anume?
– Să fac asta! a spus luându-mă brusc în braţe.
Surprins, m-am dezechilibrat şi m-am trezit întins pe spate în zăpadă, cu ea deasupra mea. Dar nu m-am grăbit să mă ridic. Am stat aşa, întins pe spate, pierzându-mă în ochii ei albaştri, încă ascunşi în spatele acelei măşti albe ce le dădea o notă de mister. Nici Katy nu părea să vrea să se ridice prea curând. Mă privea şi ea în ochi, zâmbind uşor, parcă aşteptând momentul potrivit să spună ceva anume.
– Şi... ia spune-mi, te-ai îndrăgostit iar de mine? a întrebat apropiindu-se uşor.
– E secret! am spus zâmbind jucăuş. E prea devreme să afli asta...
– Serios? Uiţi că eu stau deasupra ta şi nu invers. Eu deţin controlul!
– Poate, dar asta nu înseamnă că îţi voi spune orice...
– Nici nu e nevoie! a spus zâmbind încrezătoare. Nu e nevoie de cuvinte...
S-a apropiat uşor de mine, până a ajuns la câţiva centimetri de buzele mele, apoi s-a oprit. M-a privit în ochi preţ de câteva clipe, apoi a respirat uşor. Pe mine mă cuprinseseră emoţiile, aşteptând parcă să îi simt buzele, dar totuşi eram nehotărât, crezând că poate era prea devreme pentru asta...
– Asta a fost aproape! Era să uit că tu trebuie să mă săruţi primul! a spus ridicându-se de pe mine.
Eu rămăsesem pe spate, neştiind ce se întâmplase, neştiind ce să fac.
– Cât mai ai de gând să stai aşa? m-a întrebat întinzându-mi mâna.
Am prins-o de mână şi m-am ridicat încet în picioare. M-am şters uşor de zăpadă, apoi am privit-o puţin, ca şi când aş fi dorit s-o întreb ceva şi am zâmbit uşor. Realizasem ce urma să se întâmple...
– Ai grijă ce îţi doreşti! am spus luând-o de mână, dar privind înainte. S-ar putea chiar să se întâmple.
– Şi asta ar fi rău? a întrebat în timp ce ne plimbam din nou.
– Da. S-ar putea să îţi placă prea mult şi să nu mai vrei să pleci!
– Oau, ce încrezător eşti! a spus râzând uşor. Chiar crezi că mă poţi impresiona aşa mult? Uiţi că nu ne-am mai văzut de mai mult de trei ani... m-am schimbat mult între timp.
– Aş putea să-ţi spun şi eu la fel. Dar ai dreptate, te-ai schimbat.
– Deci recunoşti că nu eşti sigur pe tine? a întrebat victorioasă.
– Nu. Recunosc doar că te-ai schimbat. Tot cred că te mai pot impresiona.
– Dar de ce eşti aşa sigur de asta? m-a întrebat curioasă.
În acel moment, m-am oprit şi am tras-o înspre mine, ajungând cu ea în braţe.
– Ce-ai zice să îţi arăt? am spus apropiindu-mă de ea.
– Chiar trebuia să mă repet? Nu e nevoie de...
N-am lăsat-o să termine. I-am atins uşor buzele cu ale mele, pregătind-o parcă de ce avea să urmeze. Apoi am sărutat-o încet, aşteptând ca zăpada să ne învăluie precum o perdea fină, ascunzându-ne de restul lumii. Căldura buzelor ei, împreună cu răcoarea fulgilor de nea ce cădeau pe buzele noastre dădea o senzaţie complet nouă, ce mă îmbăta cu dorinţa de a continua sărutul la nesfârşit. Dar ea m-a oprit.

– E de ajuns pentru moment! a spus punându-mi două degete pe buze. Hai să mergem!

Nu am mai spus nimic. M-am lăsat condus de ea, crezând că poate m-am grăbit şi am supărat-o sau că sărutul a ţinut prea mult şi nu era obişnuită. Dar nu părea afectată deloc de ce se întâmplase. Privea hotărâtă înainte, ţinându-mă de mână, nespunând nimic, nici măcar un sunet, şi mă conducea pe un drum ce nu-l mai parcursesem până atunci. Dincolo de parc, dincolo de şoseaua judeţeană, dincolo de căile ferate, înspre stadion. Apoi ne-am oprit în faţa unui bloc.

– Ştii unde suntem? m-a întrebat aproape în şoaptă.

– Cred că da...

– Atunci ştii că nu mai e nevoie de replici siropoase sau de priviri visătoare, nu?

– Dar nu erau replici... Eram doar sincer.

– Atunci nu mai fi aşa sincer.

– De ce? am întrebat nedumerit.

– Pur şi simplu!

– Bine...

Realizasem de ce îmi ceruse asta, dar nu i-am spus. Nu vroiam să stric totul... Sinceritatea e primul pas spre a impresiona o femeie şi chiar spre dragostea ei. Katy mă cunoştea încă destul de bine ca să ştie de ce eram în stare. Ştia de la început că vorbele mele nu erau replici scoase dintr-o carte sau dintr-un film, ci doar gândurile şi sentimentele mele. Ştia asta şi tocmai de aceea nu vroia să continuăm la fel. Puţine fete rămân pasive în faţa unor complimente sincere şi a unor vorbe din suflet. Iar de la a impresiona până la a atrage şi a cuceri nu mai e mult. Katy ştia asta şi mai ştia şi că dacă cumva reuşeam să o ating cu vorbe, priviri sau zâmbete, despărţirea noastră avea să fie mult mai grea pentru amândoi. Trebuia să plece, trebuia să ne despărţim apoi, iar cuvintele mele dulci nu o ajutau să-şi menţină decizia. Dar până urma să plece, mai era o zi întreagă.

Am urcat la ea în apartament, unde ea nu a stat deloc pe gânduri. După ce şi-a lăsat haina la intrare, m-a dus direct în dormitor, m-a pus pe pat şi şi-a dat rochia jos, punându-se apoi pe genunchii mei.

– Ştii ce să faci, nu? m-a întrebat luându-mă în braţe.

– Da...

Mi-am dus mâinile la spatele ei şi i-am desfăcut uşor sutienul alb dantelat. Ajunsesem într-un punct la care nu sperasem niciodată. Prima mea iubire, fata de care fusesem îndrăgostit timp de vreo patru-cinci ani în copilărie, era acum în braţele mele, maturizată, uimitor de ispititoare şi gata să se lase pradă mâinilor mele. Sau cel puţin aşa credeam... De fapt, chiar dacă m-a întrebat dacă ştiu ce să fac, ea dorea să deţină controlul a ceea ce urma să se întâmple. Astfel că noaptea noastră de dragoste se asemăna mai mult cu o competiţie în care singurul premiu era dominarea partenerului.

Probabil obişnuită deja să facă ce şi cum îi place, a fost surprinsă să vadă că eu, dorind să îi arăt cât de multe învăţasem de când ne văzusem ultima oară, nu o lăsam să deţină controlul. Dar spiritul ei competitiv şi experienţa ca sportivă s-au văzut clar, astfel încât ea a câştigat prima rundă. Însă am reuşit – destul de greu – să-mi iau revanşa în cea de-a doua rundă. Iar în a treia rundă nu a mai avut loc nicio luptă, căci, fiind amândoi extenuaţi deja, ne-am pierdut pur şi simplu în braţele celuilalt, treziţi doar de zgomotul artificiilor de pe cer ce anunţau începerea noului an. Explozia de

culoare ce invada camera făcea ca faptele petrecute mai devreme între noi să pară doar un vis ce continua amintirile noastre comune. Luminile verzi precum mingile de tenis pe care ea le lovea cu atâta pasiune, albastre ca ochii ei superbi ce străluceau loviţi de raze, aurii ca părul ei uimitor şi roşii ca buzele ei seducătoare ne-au dat vigoare să continuăm ceea ce încă nu doream să terminăm. Nici măcar nu ne-am urat „la mulţi ani", nici măcar un cuvânt n-am mai scos de atunci. În privirile noastre se citea tot ceea ce era de zis, iar cuvintele pe care trebuiau să le spunem cu buzele ce erau prea ocupate să sărute şi să fie sărutate erau spuse prin atingeri pline de dorinţă şi sentimente şi prin gânduri transpuse în mişcarea pasională a buzelor şi limbilor noastre.

Dar indiferent cât de uimitoare pot fi astfel de clipe şi cât de departe pare să fie clipa când se vor sfârşi, timpul nu stă niciodată pe loc. Dimineaţa a sosit mult mai repede decât doream noi doi şi chiar dacă mi-ar fi plăcut să rămân toată ziua în pat cu ea, Katy avea alte planuri.

– Chiar dacă mi-ar plăcea să repetăm ce am făcut azi noapte, niciunul din noi nu mai are prea multă energie pentru asta. Aşa că, în loc să sfârşim adormiţi şi să pierdem timp preţios, ce zici să ieşim la o plimbare şi să mai povestim?

Contrar dorinţelor mele, am acceptat. Nu ştiu de ce, dar ideea de afla toate prin câte trecuse ea şi de a-i povesti tot ce făcusem eu în liceu părea mai atrăgătoare decât să rămân în pat alături de ea, neştiind de fapt cine era Katy cu adevărat, neştiind ce era în inima şi sufletul ei.

Ne-am plimbat aproape prin tot oraşul, evitând parcă acel parc lângă care se afla terenul de tenis şi am povestit tot ce aveam în suflete, întreaga viaţă petrecută departe de celălalt. M-am bucurat să aflu că încă nu renunţase la tenis şi că încă mai câştiga premiu după premiu, la fel ca în generală. Dar deşi realizasem asta deja, vestea că trăise destule relaţii de iubire care au învăţat-o foarte multe lucruri despre dragoste şi sex nu m-a încântat prea mult, chiar m-a făcut să fiu gelos, deşi nu aveam niciun drept. Dar şi ea a fost impresionată să audă despre toate întâmplările mele, toate luptele purtate cu alţii şi cu mine însumi şi mai ales de povestea mea cu Delia, Katy realizând că ea era a doua femeie din viaţa mea.

– Ştii, când eram mică, visam că prima noapte de dragoste o vom petrece împreună. Eu să fiu prima fată pentru tine, iar tu să fi primul pentru mine. Nu ştiu dacă ar trebui să regret că nu s-a întâmplat aşa cum visam sau nu...

– Nu regreta! am spus hotărât. Nu regreta ce a fost, indiferent cât de frumos crezi că ar fi putut să fie! Nu are rost să te pierzi în trecut când amândoi trăim deja ceva foarte frumos. Şi în plus, nu cred că am fi putut avea parte de prima noastră noapte la vârsta de 14 ani.

– Da, ai dreptate, ar fi fost prea devreme.

– Şi în plus, tu vroiai să pleci la Iaşi... Nu am fi avut parte de asta, nici dacă îşi spuneam ce simt...

– Dar aş fi renunţat la planurile mele. Aş fi putut să merg la un liceu de aici şi să îmi continui viaţa de sportivă la fel ca până atunci. Aş fi fost în stare să renunţ chiar şi la tenis dacă îmi cereai tu asta...

– Dar nu ţi-aş fi cerut asta. Şi chiar dacă ţi-aş fi mărturisit că te iubeam, chiar dacă am fi fost împreună, tot nu te-aş fi lăsat să rămâi aici...

– Nu?! De ce? a întrebat surprinsă.

– Pentru că adorai să joci tenis! Indiferent cât de mult ţineai la mine şi indiferent cât de mult te iubeam, nu aş fi putut să te las să renunţi la asta pentru mine.

– Ştiu... Hey, ce zici să jucăm câteva meciuri? De dragul vremurilor de mult apuse...

– Da, desigur.

– Atunci, du-te acasă, ia-ţi racheta şi ne vedem la teren peste vreo 40 de minute, ok?

– Bine.

Am mers acasă, mi-am luat nişte haine de sport şi racheta de tenis, împreună cu câteva mingi şi m-am dus la teren, unde Katy deja îşi făcea încălzirea, lovind câteva serve.

– A trecut ceva timp, nu-i aşa? a întrebat observându-mă. Mai ştii să joci?

– Vei vedea! am spus ajungând pe teren.

– Se pare că cineva e încrezător! a spus zâmbind. Hai să vedem dacă mai eşti în stare de ceva...

– Vei fi surprinsă! am spus hotărât, pregătindu-mă pentru servele ei puternice.

– Aceleaşi reguli: două meciuri din trei, jucăm până la şapte puncte. Încearcă să faci jocul interesant, bine? a spus în timp ce lovea mingea.

Trecuse mult timp de când jucasem un meci împreună, dar era evident că ea încă era foarte bună la acest sport. Dar nici eu nu mă lăsam mai prejos... Nu mă puteam ridica la nivelul ei, bineînţeles, dar nici ea nu dădea chiar tot ce putea. Pentru ea era doar un meci de antrenament, ca şi în generală. Dar eu mă schimbasem mult de atunci. Şi-a dat şi ea seama de asta când am câştigat primul meci.

– Oau! Nu-mi vine să cred! a exclamat uimită. E prima oară când câştigi un meci.

– Doar nu credeai că am stat degeaba timp de patru ani, nu? am spus victorios. Încă de când nu ne-am mai văzut, eu am continuat să vin aici şi m-am antrenat de fiecare dată când am avut timp.

– De ce?

– Pentru că mi-era dor de clipe ca acestea. Vroiam să retrăiesc amintirile cu tine... Şi pentru că vroiam să văd cât de surprinsă vei fi când vei realiza cât de bun am devenit!

– Hehe! Nu ţi se pare că eşti prea încrezut? Doar pentru că ai câştigat un meci nu înseamnă că eşti destul de bun ca să te compari cu mine. Serveşte şi ai să vezi de ce sunt eu în stare cu adevărat! a spus pregătită să-mi dea o lecţie.

Aşa cum se aştepta, al doilea meci a fost câştigat de ea, cu o diferenţă de scor destul de mare. Dar şi eu mă aşteptam la asta. Nu aveam cum să îmi perfecţionez servele jucând singur timp de patru ani. Ca rezultat, aproape fiecare servă mi-a fost returnată cu un as.

– Vezi, ţi-am spus eu! a exclamat victorioasă. Nu ai nicio şansă dacă joc serios!

– N-ai învăţat că niciodată nu trebuie să-ţi subestimezi adversarul? Cine ştie, poate am un as în mânecă.

– Tu?! Uiţi cine te-a învăţat să joci tenis. Chiar crezi că mă poţi surprinde?

– Te-am surprins în primul meci, nu-i aşa?

– Asta pentru că nu mă aşteptam să îţi placă atât de mult tenisul, încât să te antrenezi şi fără mine. Dar acum când ştiu asta, nu mă mai poţi surprinde.

– Pari foarte sigură de asta...

– Chiar sunt.

– Atunci ce-ai zice să mărim miza?

– La ce te gândeşti?

– E evident că n-are rost să jucăm pentru un suc din moment ce nu e deschis nicăieri azi. Aşa că ce-ar fi să jucăm pentru altceva?

– Cum ar fi?

– Pierzătorul trebuie să facă orice vrea câştigătorul.

– Orice? a întrebat zâmbind uşor.

– Orice.

– Bine, de acord. Dar să nu dai înapoi când vei pierde, bine? m-a ameninţat bătând mingea.

– E valabil şi pentru tine...

Şi aşa a început şi al treilea meci. Dacă mai devreme juca serios, acum juca de parcă ar fi fost finala vreunui campionat oficial. N-a jucat niciodată atât de serios împotriva mea. Dacă lovea un pic mai puternic, mingile ei ar fi devenit „NetBreaker"-uri... Spiritul ei competitiv şi încăpăţânarea ajunseseră la nivele mult mai înalte decât cunoşteam eu. Dar nici eu nu mă lăsam mai prejos. Nu eram bun la serve, dar mă pricepeam destul de bine să le returnez. Deşi de cele mai multe ori mă antrenasem pe acel teren, de câteva ori mă antrenasem în curtea vreunei şcoli, lovind peretele şi încercând să primesc bine toate loviturile, lovindu-le din ce în ce mai tare. Meciul – sau mai bine zis, lupta dintre noi – era foarte aprigă şi foarte strânsă, scorul rămânând aproape egal, până la sfârşit. La ultima servă, Katy era deja foarte agitată, neaşteptându-se să joc chiar atât de bine, ceea ce mi-a oferit un mic avantaj de care am profitat, reuşind să câştig încă un meci.

– Bine, recunosc... Chiar eşti bun. Spune-mi ce vrei să fac...

– Răspunde-mi la o întrebare.

– Asta-i tot? a întrebat surprinsă. Mă aşteptam la ceva mai obraznic, cum ar fi s-o facem iar ca aseară sau ceva de genul... Dar fie cum vrei tu. Ce vrei să ştii? a întrebat apropiindu-se de fileu.

– De ce te-ai îndrăgostit de mine?

– Cum adică de ce? M-am îndrăgostit pur şi simplu, nu am avut nevoie de un motiv, nu a fost ceva intenţionat. S-a întâmplat fără să-mi dau seama...

– Da, dar ceva tot trebuie să te fi atras la mine, nu?

– Promiţi să nu râzi? a întrebat un pic timidă, după câteva secunde.

– Da...

– M-am îndrăgostit cu adevărat de tine când ne-am certat prima oară. Când am vorbit urât despre Adrian şi...

– Tu vorbeşti serios?! am întrebat uimit. Cum să te îndrăgosteşti de mine când eu era să te lovesc?

– Tocmai pentru că nu m-ai lovit... M-am speriat, bineînţeles, eram chiar îngrozită de tine în acele clipe, dar după ce mi-am revenit un pic mi-am dat seama...

– De ce anume?

– Tu îi pui pe cei apropiaţi înaintea ta. Ei contează mai mult decât tine, ai fi în stare să faci pentru ei lucruri pe care nu le-ai face pentru tine însuţi...

– Tot nu înţeleg...

– În ziua aceea am spus multe lucruri urâte despre tine, dar nu te-a afectat deloc. Dar cum am menţionat numele fratelui tău, ai izbucnit. Şi totuşi, nu m-ai rănit...

– Bineînţeles. Nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă...

– Exact. Atunci am realizat şi eu cât de importantă eram pentru tine. Nimeni nu ţinea atât la mine. Şi când am aflat că şi tu mă plăceai... Eram în al nouălea cer! Iar restul e istorie...

– Înţeleg... Eram un trandafir roz încă de pe atunci...

– Ce vrei să spui?

– A, nimic. Nu contează... Ştii, încă mai avem mult timp până expiră promisiunea ta.

– Aşa e. Te-ai gândit la ceva anume?

– Sincer, nu îmi făcusem niciun plan, dar din moment ce ai menţionat asta deja...

– De ce oare eram sigură? a întrebat zâmbind dulce.

– Nu vrei? am întrebat un pic trist.

– Vino aici! a spus apucându-mă de tricou şi sărutându-mă cu foc. Hai să mergem!

Am mers din nou la ea acasă. De data asta, camera ei era plină de lumină şi am putut s-o văd în toată splendoarea ei. Arăta incredibil! Formele bine conturate, abdomenul plat şi pielea delicată aproape că mă făceau să mă îndrăgostesc din nou de ea. Dar am încercat să nu se ajungă la asta. M-am pierdut din nou în braţele ei, iar ea în ale mele, regăsindu-ne cu buzele, cu mâinile şi cu întreg corpul deodată. Focul pasiunii ardea din ce în ce mai tare cu cât se apropia clipa finală, acele ultime minute care încheiau o zi perfectă, acele ultime secunde în care trebuia să stingem de bunăvoie acea flacără, s-o mistuim şi să împlinim toate sentimentele avute cândva, încheind un capitol rămas neterminat prea mult timp. Astfel, seara, la mult timp după apusul soarelui, am putut să ne spunem „rămas bun" fără regrete, dar şi fără speranţa că ne vom revedea.

Povestea noastră se încheiase, iar o alta trebuia să înceapă. Pentru asta, am trecut peste tot ce simţeam noi odată, fără să ne călcăm sentimentele în picioare, ci zburând printre ele, arzându-le pe rând cu o flacără caldă ce lăsa în urmă doar amintiri frumoase, clădind un nou drum spre o altă viaţă, o altă poveste...

Capitolul XVIII: Accidente

Timpul nu are răbdare cu nimeni... Indiferent cât ne dorim să prelungim unele clipe, să amânăm unele consecinţe sau să grăbim secundele, orele spre momentul visat, timpul nu ne ascultă. Se scurge singur, independent, încăpăţânat, nepăsându-i de dorinţele noastre, chiar sfidându-ne precum un adolescent rebel ce face exact ceea ce i se spune să nu facă. Dar chiar dacă nu ne ascultă, uneori timpul pare să fie de partea noastră. Clipele frumoase par mai lungi când te pierzi în braţele persoanei iubite, când avem nevoie să ne regăsim cuvintele, să ne calculăm acţiunile, sau mai scurte când ne grăbim spre cineva, când ardem de nerăbdare şi visăm pierduţi la clipele petrecute alături de cei dragi, făcând ceea ce ne place, auzind ceea ce iubim... Mai sunt şi momente în care timpul ne ajută chiar dacă nu îi cerem asta, chiar dacă nu ne dăm seama că avem nevoie de ajutorul lui. Ne ajută să ne dăm seama de lucrurile din jurul nostru, de emoţiile ce ne înconjoară, de durerea din sufletul altora... Vorbesc despre acele clipe când trebuie să faci o decizie ce pare că îţi va afecta viitorul, fie el

apropiat sau îndepărtat. Sunt acele clipe, acele secunde ce par mult mai lungi decât ar trebui, parcă întocmai pentru a ne atenţiona că trebuie să luăm o astfel de decizie. Iar eu urma să am parte de câteva astfel de clipe ce urmau să-mi modeleze viitorul...

Timpul trecuse repede de la întâlnirea mea cu prima iubire, Katy. De atunci şi până la „ziua îndrăgostiţilor" nu se întâmplase nimic demn de menţionat. Cel puţin, nu în viaţa mea... Diana şi-a pierdut interesul pentru mine – dacă a avut aşa ceva – şi toată atenţia ei cădea asupra prietenului ei cu care părea să se înţeleagă din ce în ce mai bine. Nu îl întâlnisem niciodată, dar îmi dădea aceeaşi senzaţie ca şi Robert în clasa a zecea şi drept urmare, îmi era antipatic. Nu pentru că ar fi fost un tip rău – Diana îl descria ca fiind atent şi protector, bine-crescut (şi fizic şi moral) şi tandru atunci când erau singuri – ci pentru că, în ciuda calităţilor sale, nu a reuşit să păstreze zâmbetul pe buzele Dianei. Am văzut-o de multe ori tristă din cauza lui şi odată chiar mi-a mărturisit că îl bănuia că a înşelat-o. Evident că nu mi-am făcut o impresie bună despre el.

Vorbind de iubiţii altora, nici pe Marius – băiatul de care s-a îndrăgostit Angela, cu care s-a certat şi de care se despărţise, dar cu care s-a împăcat după vreo două luni de pauză – nu l-am cunoscut, deşi era la acelaşi liceu ca şi noi. Nu auzisem nimic despre el, aşa că nu ştiam cum e el de fapt. Dar tot îmi era antipatic... Era de aşteptat, doar Angela m-a părăsit ca să fie cu el fără să aibă regrete. Dar părea să o facă fericită şi pentru asta îi eram recunoscător. Dar nu îmi doream să îl cunosc sau să îi văd împreună, nici măcar să aud de la ea cum se simte alături de el. Chiar o evitam pe Angela... Eram aproape ca la începutul liceului, când abia ne vorbeam. Ne salutam, dar dacă se întâmpla cumva să discutăm despre ceva, era legat de şcoală.

Nici Alexandra nu o ducea prea rău. Din câte am înţeles, se împăcase cu un fost iubit, care între timp se schimbase în bine. Şi ea părea destul de veselă şi vioaie la şcoală. De altfel, toată lumea era aşa în ziua în care se sărbătorea dragostea. Toată lumea, în afară de mine...

– Ce aiurea! am spus iritat, stând cu capul rezemat de bancă.

– Ce anume? a întrebat Dani, aflat în spatele meu.

– Asta, totul... E enervant să vezi atâtea zâmbete şi priviri visătoare!

– Doar dacă nu faci parte dintre cei zâmbitori şi visători... Dar bănuiesc că e normal să te simţi aşa. Mai ales dacă în fiecare an ai avut parte de emoţii pe 14 februarie. Cred că ţi-e dor de astfel de clipe.

– Da, cred că da... Nu mă deranjează faptul că sunt singur astăzi, nu e prima oară când sunt singur de 14 februarie. Dar e plictisitor, e...

– Aiurea.

– Da... În astfel de clipe, invidiez pe toată lumea. Aş vrea să pot fi în locul altcuiva şi să aştept cu nerăbdare să mă întâlnesc cu persoana iubită.

– Eh, nu e totul chiar atât de frumos. Uiţi că astăzi nu te poţi întâlni cu partenera fără să ai un cadou. Şi dacă nu i-ai luat nimic până astăzi...

– Iar ai uitat? am întrebat zâmbind, ştiind răspunsul.

– Nu am uitat, dar nu ştiu ce să-i iau. Nu pot să îi cumpăr ceva la care s-ar putea gândi oricine, trebuie să fie ceva mai special...

– Încearcă să-i faci tu ceva: să-i scrii ceva, să-i faci un CD cu muzica ei preferată sau ceva care să simbolizeze ceva pentru amândoi, nu doar pentru ea.

– Cum ar fi?

– N-am nicio idee. Nu am imaginaţie deloc astăzi...

– Asta chiar e ceva. Tu eşti mai mereu în lumea viselor, imaginându-ţi ceva sau pe cineva, căutând idei să impresionezi sau metode originale prin care să îi uimeşti pe ceilalţi.

– Da, ştiu, dar...

– Te simţi aiurea.

– Da... Cred că am să ies un pic pe hol, poate îmi revin. Gândeşte-te la ce ţi-am spus, poate îţi vine o idee bună.

– Am să încerc...

Am deschis uşa, dorind să ies, dar am ezitat. Pe coridor erau cu siguranţă şi mai multe feţe zâmbitoare, mai multe cupluri fericite şi visătoare... Dar văzând fereastra din faţa clasei, văzând acel văzduh albastru senin, grijile mele au dispărut. Am păşit cu încredere afară din clasă, dar n-am apucat să fac decât doi paşi până să mă opresc din nou. O voce foarte cunoscută, dar îndurerată, se auzea dinspre clasa alăturată – era Diana. Stătea la fereastră, în faţa clasei ei, vorbind – mai bine zis certându-se – cu cineva la telefon, probabil cu prietenul ei. Nu auzeam ce spunea, ce o făcea să fie atât de supărată, dar sentimentele ei erau clare, chiar şi fără să o privesc în ochi. După câteva secunde, a închis telefonul şi atunci – datorită unui moment rar de linişte pe coridor – am putut s-o aud bine.

– Idiotule! a spus destul de tare, izbucnind apoi în lacrimi.

S-a sprijinit de perete, parcă secătuită de orice putere şi s-a aşezat pe jos, pe podeaua rece. Şi-a ghemuit genunchii, şi-a lăsat mâna dreaptă jos, lângă telefonul pe care aproape că l-a scăpat din mână, iar cu cealaltă a încercat în zadar să-şi ascundă faţa plină de tristeţe şi suferinţă. Plângea aşa cum nu am mai văzut pe nimeni să plângă, de parcă odată cu lacrimile ei, vroia să se scurgă tot sufletul din ea, toate sentimentele pe care le avea şi să uite de durere, s-o ignore, să nu-i mai pese de ea. Dar nu putea. Dar continua să încerce, continua să plângă...

Am rămas uimit, dar n-am putut să mă mişc. Vroiam să mă duc la ea, vroiam să o ajut cumva, dar nu ştiam cum. Şi în plus, dacă mă duceam la ea, îmi încălcam promisiunea făcută cu luni în urmă. Raţiunea îmi spunea să ignor suferinţa ei, evitând riscul de a cădea din nou în acea pasiune fugară pentru ea; dar pasiunea mă îndemna să-mi ascult inima, să merg la ea, să fac tot ce pot să îi readuc zâmbetul pe buze. Era o luptă continuă între minte şi suflet, între sentimente şi teorii, luptă ce părea să dureze de ore întregi, deşi ieşisem de doar o clipă. Iar acea clipă de nehotărâre în care nu ştiam ce ar trebui să fac părea să se lungească mereu, întocmai pentru a mă ajuta să mă decid înainte să fie prea târziu. Contrar oricărui argument, picioarele mele au început să meargă singure, chiar să alerge spre ea, aducându-mă în genunchi în faţa ei.

– Diana! Ce s-a întâmplat? am întrebat îngrijorat.

– Lasă-mă în pace! a spus fără măcar să-şi oprească lacrimile ca să vadă cine era în faţa ei.

– Nu pot face asta, Diana...

Am întins mâinile, vrând s-o iau în braţe, dar m-am oprit. În schimb, mi-am pus o mână pe umărul ei drept, iar cu cealaltă i-am luat mâna de la faţă, încercând s-o văd mai bine. În sfârşit îşi deschisese ochii... Ochii ei verzi păreau două smaralde sparte, înecate în râuri amare ce curgeau din inima ei frântă. Strălucirea lor dispăruseră într-o clipă, alungată de suferinţa teribilă provocată de cuvintele unei singure persoane.

– Diana, vorbeşte-mi! Ce s-a întâmplat? Ce ai păţit? am întrebat încercând să-i şterg lacrimile, dar ea nu m-a lăsat – ştia că era inutil, ar fi continuat să plângă oricum.

Dar nu vroia să vorbească. Continua să verse şiroaie de lacrimi, ca şi când ar fi sperat că asta va fi ultima oară când va plânge. Nu se putea abţine să nu plângă, nu putea să-şi ţină emoţiile în frâu. Poate erau prea multe... Prea multe gânduri, prea multe sentimente amestecate într-un suflet strâns de durere.

– Cu cine ai vorbit? am întrebat sperând să răspundă măcar la întrebări simple.

Am avut dreptate, dar chiar dacă întrebarea părea simplă, răspunsul nu era.

– Cu prietenul meu... Cu Iulian...

Imediat ce i-a pronunţat numele, lacrimile ei au început să curgă mai des şi mai reci. Dar nu am putut să nu schiţez o urmă de zâmbet când s-a corectat. Dar văzând-o atât de îndurată şi plângând cu atâta ardoare, pasiunea a învins din nou raţiunea şi am îmbrăţişat-o aproape fără să îmi dau seama.

– Linişteşte-te, sunt aici. Nu trebuie să suferi singură... Nu eşti singură! am spus strângând-o la pieptul meu. Sunt aici...

Am lăsat-o să plângă, să îşi verse amarul şi să se liniştească fără să îi mai pun nicio întrebare. După câteva clipe, lacrimile ei încetaseră şi începuse să respire mai uşor.

– Gata, te-ai liniştit? am întrebat dându-i capul pe spate şi privind-o în ochi.

– Da...

– Vrei să vorbeşti despre asta?

N-a răspuns. S-a lăsat uşor pe spate, pe braţele mele, pentru a privi spre cerul senin. Mă întrebam la ce se gândea, dar n-am întrebat-o. Am continuat să privesc cum chipul ei începea să se înseninеze, deşi îngrijorarea mea creştea din ce în ce mai mult. Apoi, fără să mai întreb nimic, a început să vorbească...

– De ce nu poate să înţeleagă ce simt pentru el? De ce nu se gândeşte că...

N-a continuat. Era evident cât de mult îl iubea, chiar dacă nu a folosit acele cuvinte. Dar comportamentul lui o deranja. Destul încât să o facă să aibă dubii în legătură cu relaţia lor.

– De ce e mai important pentru el să...

S-a oprit din nou, uitându-se la mine.

– De ce nu sunt în braţele lui acum? a întrebat oftând tristă.

Acea întrebare chiar m-a lovit în suflet, dar n-am spus nimic. Eram prea îngrijorat pentru ea ca să îmi pese cât mă rănea asta.

– Ce s-a întâmplat?

– Are de gând să se lupte iar... Chiar şi astăzi, chiar dacă m-am împotrivit şi l-am rugat să nu facă asta... Chiar dacă l-am ameninţat că...

Iar se oprise. Oare din cauza mea? Poate doar regreta ce îi spusese lui...

– E în regulă, îşi va da seama cât de importantă eşti. Aşteaptă doar...

– Cât? Cât timp să mai aştept după el? a întrebat cu ochii înlăcrimaţi din nou. Cât mai trebuie să mă doară până să-şi dea seama?

– Unde e? am întrebat încercând să uit că mă rănea cu fiecare cuvânt adresat lui.

– Nu... Nu pot să îţi spun...

– De ce nu?

– Nu vreau să te implic! a spus lăsându-şi privirea în jos.

– Aiurito! am spus ridicându-i capul. Sunt implicat încă de când m-am îndrăgostit de ochii tăi minunaţi.

Pentru o clipă, chiar am crezut că a uitat complet de lacrimile care îi udaseră faţa cu câteva minute în urmă. Dar mă înşelasem, chipul ei fiind recucerit de tristeţe după doar o clipă.

– Unde e? am întrebat din nou.

– La nr. 7! a spus după ce a mai ezitat câteva clipe.

– Am înţeles! am spus ridicându-mă.

– Ce vrei să faci? m-a întrebat îngrijorată.

– Nu e evident? Să îţi aduc zâmbetul înapoi! am răspuns încrezător.

Nu a mai spus nimic. Nici eu. M-am întors în clasă, îndreptându-mă hotărât spre banca mea, cu gândul să-mi iau haina şi ghiozdanul.

– Andrei, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Dani, observându-mă.

– A intervenit ceva! am răspuns scurt, luându-mi geaca pe mine.

– E grav?

– Nu cred. Dar s-ar putea să folosesc mănuşile pe care mi le-ai dat! am spus punând mâna pe ghiozdan şi întorcându-mă să plec.

– Să ai grijă!

– Nu-ţi face griji! am spus fără să mă întorc, salutându-l cu mâna.

De cum am ieşit pe hol, am început să merg din ce în ce mai repede, privind înapoi o singură dată, doar ca să văd că o colegă a Dianei stătea de vorbă cu ea. Eram liniştit, ştiind că are cine să aibă grijă de ea. Paşii mei se iuţeau din ce în ce mai mult, astfel că deja alergam pe scări. Dar nu eram singurul grăbit. Mulţi alţi elevi se grăbeau, fie urcând, fie coborând, încurcându-i pe cei mai liniştiţi. La fel se grăbeau şi doi-trei elevi ce mă depăşiseră înainte să ajung la etajul I. Păreau fără grijă şi nepăsători faţă de ceilalţi, deşi îşi făceau loc împingându-i pe cei din jur. La fel au împins-o şi pe o fată de la acel etaj, care abia atunci coborâse piciorul, vrând să păşească pe prima treaptă a scării. Au dezechilibrat-o în goana lor, iar ea, nereuşind să îşi regăsească echilibrul, nereuşind să se prindă de colega ei, risca inevitabil să cadă pe scări. Deşi grăbit şi cu gândul în altă parte, la altcineva, am observat asta şi m-am grăbit şi mai tare. Exact în momentul în care şi celălalt picior al ei se ridicase în aer, eu am sărit după ea, reuşind să o prind înainte să se prăbuşească. Dar asta nu schimba faptul că eram amândoi în cădere deasupra scărilor. Să încerc să mă opresc era inutil – în cel mai rău caz, mă împiedicam şi riscam să îmi rup ceva sau mai rău, se rănea şi ea. Singura direcţie era înainte. M-am împins cu piciorul de o treaptă, reuşind să improvizez un fel de săritură peste toate treptele scării. Dar zona de aterizare era mică, de 1 – 1,5 metri. Era evident şi inevitabil că unul din noi avea să se lovească. Am ţinut-o strâns la pieptul meu şi m-am răsucit cu ea, ajungând sub ea. Impactul cu podeaua nu a fost atât de dur, dar cel cu caloriferul aflat pe perete a fost. Spre norocul meu, fâşul de iarnă şi ghiozdanul au diminuat şocul. Dar umărul drept tot mă durea...

– Oau! Asta chiar m-a speriat! am exclamat încet. Te simţi bine? am întrebat-o pe fata din braţele mele.

Leşinase. Toată agitaţia din jur se liniştise brusc. Toţi amuţiseră, şocaţi, întrebători, grăbiţi să vadă ce se întâmplase. Nimeni nu mişca, în afară de colega ei, care coborâse treptele în fugă, speriată, îngrijorată pentru prietena ei.

– Stai liniştită, n-a păţit nimic! i-am spus înainte să apuce să întrebe ceva. A leşinat doar...

– Nu ştiu... ce să spun... Îţi mulţumesc! a spus cu voce tremurândă. Dacă nu ai fi fost aici...

– Să nu ne gândim la ce ar fi putut fi. Important e că nu a păţit nimeni nimic! am spus ridicându-mă cu grijă, cu fata în braţe. Probabil nu are nimic, dar pentru orice eventualitate, după ce se trezeşte du-o s-o vadă un medic, bine? am spus în timp ce ea a luat-o pe umerii ei.

– Dar tu...

– Eu sunt deja în întârziere. Aveţi grijă de voi! Pa!

Am plecat înainte să mai spună ceva. Aşa cum le spusesem şi lor, eram deja în întârziere. M-am grăbit pe scări, apoi am început să alerg. Dar cum am ajuns în spatele liceului, m-am oprit din nou, surprins de ceea ce vedeam. Angela era pierdută în braţele prietenului ei, sărutându-l cu foc. N-ar fi trebuit să mă surprindă asta, doar erau împreună de mult timp, cam 11 luni dacă punem la socoteală şi pauza lor. Şi nu m-a surprins să-i văd aşa, dar îmi dorisem să evit asta, tocmai din acest motiv nu prea mai ieşisem în pauze. Şi totuşi, oricât mă străduisem să evit această situaţie, ei erau în faţa mea, la câţiva paşi de mine, sărutându-se de parcă fiecare era aerul celuilalt. Nu credeam că m-ar fi afectat asta – nu vroiam să mă afecteze – şi totuşi, mă afecta. Nu puteam să nu mă simt rău, să nu simt cum inima mea se strângea în pieptul meu, neputând nici să mai bată de durere. Ca şi când mi-ar fi simţit prezenţa, Angela s-a oprit brusc şi şi-a deschis ochii, întorcându-şi privirea spre mine. Era şi ea surprinsă să mă vadă, dar parcă chiar mai rău decât mine. Privirea ei rămase blocată asupra mea, mâinile ei căzuseră neputincioase de pe umerii lui, iar buzele ei păreau să încerce să spună ceva, dar Angelei îi pierise glasul. Stăteam amândoi, nemişcaţi, la câţiva paşi depărtare, tăcuţi, uimiţi, neştiind ce ar fi trebuit să facem. După câteva secunde, m-a observat şi prietenul ei, intrigat de reacţia Angelei. Am vrut să îl privesc şi eu, să văd cine e, cum arată, ce se ascunde în privirea lui, dar mi-am amintit că pierdusem deja prea mult timp. Plecasem de la şcoală cu o misiune, nu mai puteam întârzia. Aşa că mi-am continuat drumul. Am apucat să văd doar că el era mult mai înalt decât ea, dar foarte slab, în rest nimic. Am fugit mai departe, din ce în ce mai repede, nepăsându-mi că Angela ar putea crede că fug din cauza lor – poate chiar asta făceam... Am alergat spre Şcoala Nr. 7, din cartierul sudic al oraşului, acolo unde aveam să îl întâlnesc pe prietenul Dianei, fata care reuşise să mă facă să sper atunci când Angela mă făcea să am îndoieli. *E timpul să mă revanşez.*

Am ajuns la Nr. 7 destul de repede, în ciuda întârzierilor. Tocmai se sunase de intrare şi elevii fugeau toţi înăuntru, în timp ce eu mă apropiam în fugă de curtea şcolii. Am sărit gardul dintr-o mişcare şi m-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni.

– Hmm... Se pare că am ajuns prea devreme! mi-am spus încet, trăgându-mi sufletul.

– Hey! Tu cine eşti? se auzise strigând o voce de băiat.

M-am uitat în jur, neştiind de unde venea vocea şi atunci i-am văzut lângă un perete al şcolii. Erau vreo cinci băieţi, la vreo 20 de metri de mine. M-am apropiat uşor de ei, încercând să îmi dau seama cum gândesc şi cât de periculoşi sunt, când l-am recunoscut pe cel care stătea în centrul lor.

– Leo?! Tu eşti? am întrebat nesigur.

– Da, dar cine... Tu!! Îmi amintesc de tine! Tu eşti...

– Stai liniştit, nu am făcut cunoştinţă. Eu sunt Andrei! am spus, observând că nu ştia cum să continue propoziţia.

– Ce cauţi aici?

– Sunt aici să opresc o luptă! am spus calm, rezemându-mă de gard, la câţiva metri de ei. A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut...

– Da, aproape un an. Nu credeam să te mai văd vreodată...

– Se pare că ai colegi noi... Ce s-a întâmplat cu restul? am întrebat privind la feţele necunoscute din jurul lui.

– Raul a plecat, încă de atunci. Cred că ştii asta.

– Da.

– Radu şi Alin au plecat la facultate în alte oraşe, iar Şefu' s-a retras.

– Oau! Pe bune? Dar era un luptător destul de bun...

– Era, până când a fost rănit grav în timpul unei lupte.

– Hey, aa... nu te referi la lupta noastră, nu? am întrebat îngrijorat.

– Nu, lovitura ta a fost puternică, dar după vreo lună şi-a revenit. Apropo, spuneai că vrei să opreşti lupta?

– Da. De asta am venit.

– Chiar crezi că vei putea de unul singur? a întrebat cu un ton nepotrivit.

– Ar putea fi destul de greu – am spus privind spre prietenii lui – dar cred că am să mă descurc, totuşi.

– Nu mă refeream la noi! a răspuns zâmbind, mulţumit de respectul pe care li-l arătam. Mă refeream la cei cu care avem de gând să ne luptăm. Nu cred că vor renunţa aşa uşor la lupta asta. Mai ales unul dintre ei...

– De ce nu? E doar o luptă...

– Poate că pare aşa pentru un intrus, dar pentru el, lupta asta înseamnă un bilet înapoi în cursă.

– Înapoi în cursă? am repetat mirat. Ce vrei să spui?

– Mă gândeam eu că nu ştii nimic despre asta. Altfel, ne-am mai fi întâlnit...

– Poţi să îmi explici?

– Lupta asta, la fel ca şi cea de acum aproape un an şi ca multe altele de care tu nici nu ştii măcar, face parte dintr-un sistem complex care determină cine sunt cei mai buni luptători.

– Nu înţeleg... Dacă vrei să ştii cât de bun e cineva, te lupţi cu el şi gata. Cel care câştigă e evident mai puternic.

– Aşa e, dar dacă vrei să afli cine e cel mai bun din oraş? Sau din Valea Jiului? Sau chiar din judeţ? Ar fi cam greu să te lupţi cu toţi din judeţ, nu? Şi dacă cineva te învinge, nu poţi să fii sigur că el e mai bun şi decât cei cu care te-ai mai luptat.

– Şi atunci?

– Atunci, te implici în acest sistem de care vorbeam şi totul devine mai simplu.

– Cum aşa?

– În fiecare an, are loc un campionat de lupte care îi adună pe toţi cei care merită.

– N-am auzit nimic despre un astfel de campionat...

– Asta pentru că nu e cunoscut public. Doar cei care trebuie ştiu despre el.

– Şi să înţeleg că imediat va începe campionatul, nu?

– De fapt, a început de mult.

– Şi atunci, cum se face că mai sunteţi aici?

– Proba noastră începe mai târziu.

– A voastră? Adică veţi lupta toţi deodată? Nu e împotriva regulilor?

– Chiar deloc, din moment ce vom lupta cu alte echipe. E o luptă pe grupe, noi împotriva altora.

– Ce tare! N-am mai auzit de un campionat de lupte pe echipe! am exclamat uimit.

– Campionatul e mult mai complex de atât: sunt lupte pe echipă simultane, în care luptăm toţi deodată, lupte pe echipe în paralel, în care luptăm fiecare unu la unu cu membrul altei echipe, lupte individuale, lupte la grămadă, în care toţi sunt inamici, provocările, în care oricine îl poate provoca pe unul din campionii actuali, campionatele locale, şi testul de rezistenţă care e doar pentru foştii campioni, altfel spus, profesionişti.

– Ca Raul...

– Da, el a reuşit să câştige campionatul de lupte la grămadă.

– Şi de ce n-a rămas aici, să devină şi mai cunoscut în lumea luptelor?

– Odată ajuns campion, nu mai e nevoie să locuieşti în judeţ ca să participi la campionat. E chiar recomandat să pleci în alt judeţ.

– De ce?

– Ca să procedeze şi alte judeţe la fel. Scopul final al campionatului, chiar al fiecărei lupte, e să civilizeze lumea luptelor, să elimine violenţa din lupte.

– Dar... nu e ilogic să încerci să elimini violenţa dintr-o luptă? Până la urmă, orice luptă e violenţă, nu?

– Nu neapărat. E de aşteptat să crezi asta, mai ales în timpurile astea, când toţi vor să demonstreze că sunt cei mai buni, cei mai puternici, indiferent de mijloace. Unii chiar atacă în grup, intimidându-i pe cei ce ar putea să li se opună. Asta e violenţa adevărată! Cum să demonstrezi că eşti mai puternic decât o persoană dacă tu ataci împreună cu trei, cinci sau chiar zece prieteni deodată?

– Da, aşa e. Dar ce putem face? Aşa sunt oamenii, aşa au fost mereu...

– Ba nu. Pe vremuri, duelurile erau anunţate dinainte, prin scrisori şi afişe. Puteai oricând să refuzi un duel şi nimeni nu se lua de tine. Deşi asta era considerat un semn de teamă. Şi chiar dacă acceptai duelul, regele ţării sau măcar lordul regiunii în care locuiai trebuia să îşi dea acordul, cu alte cuvinte, să legalizeze duelul. Dacă îl legaliza, trimitea un martor şi duelul avea loc la o dată prestabilită. Din acel moment, duelul era obligatoriu. Dacă fugeai de el, erai acuzat, amendat şi chiar încarcerat. Dar pe de altă parte, dacă unul din luptători era rănit mortal în timpul duelului, celălalt nu era acuzat de crimă, din moment ce amândoi şi-au dat acordul şi şi-au asumat consecinţele duelului,

– Oau! Asta chiar e tare! Păcat că nu se mai procedează la fel...

– Cum spuneam, noi încercăm să reînviem obiceiul. Campionii îşi vor lua dreptul de lorzi şi vor legaliza cererile pentru duel. Chiar şi noi suntem aici ca răspuns la o astfel de cerere.

– Pe bune?! am exclamat uimit.

– Suntem mult mai civilizaţi decât crezi. Altfel, am fi sărit pe tine de când te-am văzut, ca revanşă pentru ce ai făcut anul trecut.

– În legătură cu asta...

– Stai liniştit, nu îţi port pică. S-a întâmplat demult şi probabil ai avut motivele tale să intervii. Aşa cum şi noi am avut motivele noastre să fim acolo.

– Poţi să îmi spui acele motive?

– Acelaşi motiv pe care îl are şi cel care ne-a provocat: reintrarea în campionat.

– Dar cum poţi să revii? Dacă ai pierdut, ai pierdut şi gata, nu?

– Nu chiar. Cum ţi-am spus, sunt mai multe probe, mai multe tipuri de lupte. Dacă ai pierdut la una, poţi încerca la alta, dar cu o condiţie – să elimini un luptător sau o echipă care s-a înscris deja.

– Aha. Înţeleg...

– Apropo, tu de ce vrei să opreşti lupta?

– Acelaşi motiv ca şi anul trecut... O persoană importantă pentru mine e prinsă la mijloc şi nu vreau să văd cum suferă din cauza altora.

– Nu te-ai schimbat... Se pare că au venit! a spus privind spre intrarea în curtea şcolii.

M-am întors şi i-am văzut şi eu. Erau doar doi, unul mai mare şi unul care îmi semăna, atât la înălţime, cât şi la fizic.

– Ai întârziat! a strigat Leo. Mă temeam că te-ai răzgândit.

– Visezi, puştiule! a strigat cel mare, încrezător.

– Hey, Leo! De ce ai acceptat provocarea dacă eşti deja în cursă?

– Ţi-am spus că Şefu' s-a retras, nu? El e cauza.

– Şi cu celălalt nu ai nimic personal?

– Nu, mi-e indiferent. De ce?

– Pentru că unul din ei e rivalul meu. Te superi dacă îmi încerc norocul?

– La ce te gândeşti?

– Dacă cel mic e rivalul meu, poţi să faci ce vrei cu celălalt, nu am să te opresc.

– Sunt de acord.

– Dar dacă cel mare e cel pe care îl caut, mi-l laşi mie! am spus hotărât.

– Eşti sigur că te descurci cu el?

– Da. O lovitură va fi de ajuns.

– A, da. Uitasem de loviturile tale directe! a spus zâmbind. Bine, sunt de acord şi cu asta. Cum ai spus, noi suntem deja în cursă. Nu cred că va râde cineva de noi dacă am refuza o luptă cu cineva care n-a reuşit să învingă un singur om. Dă-i drumul, fă ce ştii!

– Mersi.

M-am îndreptat spre el, lăsându-mi ghiozdanul jos, ceea ce i-a pus în gardă.

– Tu cine eşti? m-a întrebat cel mic.

– Un prieten... oarecum.

– Şi ce vrei? m-a întrebat celălalt.

– Să vă ajut!

Când au auzit asta, au lăsat grada jos. Între timp, eu ajunsesem în faţa lor.

– Care din voi e Iulian?

– Eu sunt! a răspuns superior cel mare.

– Înţeleg... Eu sunt Andrei! Ţine minte bine numele ăsta! am spus întinzând mâna, să o strâng pe a lui.

– Da? De ce ar trebui? a întrebat vrând să îmi strângă mână.

– Pentru că...

I-am evitat mâna, am strâns-o repede în pumn şi l-am lovit la doi centimetri sub plex, aşa cum îi lovisem şi pe Robert, Raul şi pe evadat. Acelaşi efect şi de data asta – Iulian a ajuns în genunchi.

– ...eu sunt cel care te va face să regreţi dacă îi mai dai Dianei motive să plângă!

– Hey, ce naiba crezi că faci?! a exclamat celălalt nervos, apucându-mă de tricou.

– Cum te cheamă? am întrebat calm.

– Alex. De ce?

– Poţi pleca acasă... Lupta s-a terminat.

– Ce vrei să...

– Am vorbit deja cu Leo şi ceilalţi. Nu au nimic cu tine, poţi pleca.

– Dar nu pot să-l las pe Iulian...

– Nici el nu va păţi nimic.

– De ce te-aş crede?

– Întreabă-l pe Leo. Dacă vroiam să-l rănesc, o făceam deja. Nu, Leo? am întrebat întorcându-mă spre el.

A aprobat din cap.

– Dar tot nu pot să plec fără el...

– Înţeleg. Atunci poţi măcar să îmi dai drumul?

– Bine! a spus revoltat, eliberându-mă. Dar ce vrei tu de fapt?

– De la tine, nimic. În schimb – am spus aplecându-mă spre Iulian – noi doi avem de discutat.

– N-am nimic să îţi spun. Nu ştiu ce mi-ai făcut, dar imediat ce îmi revin...

– Auzi, tu eşti chiar prost sau doar te faci?

– Poftim?! a exclamat ofensat.

– De ce crezi că sunt aici? De unde ştiam că vei veni? Cine putea să îmi spună unde să te găsesc? Te-ai întrebat măcar?

A stat un pic să se gândească, apoi ochii lui s-au mărit de uimire, realizând ce vroiam să spun.

– Cine eşti tu, de fapt? De unde mă cunoşti, de unde o cunoşti pe Diana?

– Pe tine nu te cunosc. Şi nici nu vreau asta. Dar o cunosc pe Delia şi asta e de ajuns ca să fiu aici. Şi ţi-am spus cine sunt – cel care te va face să regreţi dacă Diana va plânge din nou.

– De ce îţi pasă atât de mult de ea? m-a întrebat intrigat.

– Am motivele mele...

– Dar chiar şi aşa – a intervenit Alex – nu e treaba ta ce fac ei doi, nu?

– Aşa e. Dar o cunosc pe Diana îndeajuns încât să aibă încredere în mine. E ceva normal, doar am protejat-o atunci când tu nu ai fost lângă ea! am spus cu un ton dezaprobator, privindu-l pe Iulian.

– Stai puţin... Despre tine era vorba? a întrebat Alex uimit.

– Da. Cum crezi că l-am cunoscut pe Leo? am întrebat zâmbind.

– Hey! Despre ce vorbiţi? a întrebat Iulian iritat.

– El e cel care a salvat-o pe Diana anul trecut. S-a luptat cu cinci deodată, doar ca să poată ea scăpa. A pierdut, dar...

– Dar Diana a continuat să zâmbească! am spus vesel. Asta până azi, când ai făcut-o tu să plângă! i-am atras atenţia lui Iulian.

– Eu...

– Nu trebuie să îmi explici nimic. Deja am auzit destule de la Leo. Diana e cea cu care trebuie să porţi o discuţie serioasă...

– Imediat după ce rezolv aici.

– N-ai auzit? Am rezolvat eu deja. Puteţi pleca liniştiţi.

– Şi dacă nu vreau? Am motive să fiu aici. Şi până nu rezolv...

– Tu...

– Termină odată! m-a întrerupt Alex înfuriat. Diana plânge din cauza ta şi tu pierzi timpul pentru o luptă stupidă?! Niciun campionat nu ar trebui să fie mai important decât ea. Poţi încerca din nou la anul dacă ţii atât de mult la asta. Dar dacă nu pleci la Diana acum, te va părăsi. O vei pierde şi nu vei mai primi o a doua şansă! Ştii asta!

Cuvintele lui păreau să-l afecteze pe Iulian, chiar să-l liniştească. Dar, în acelaşi timp, au reuşit să mă tulbure şi pe mine. Chiar dacă îmi ratasem ocazia, tot speram la o a doua şansă. Poate că nu aş fi făcut nimic nici dacă aş fi avut parte de ea, dar gândul că nu mai puteam nici să sper mă înţepa în inimă. Însă Iulian părea să fi realizat cât de importantă era Diana.

– Bine, renunţ... Hey, puştiule – a spus ridicându-şi capul spre mine – dă-mi drumul să pot să plec!

– Am cuvântul tău că pleci imediat la Diana?

– Da...

– Bine, ridică-te!

– Aşa, pur şi simplu?

– Da. Probabil că te puteai mişca de aproape un minut, dar nu ţi-ai dat seama! am spus amuzat. Poţi pleca acum!

– Bine. Dar ţine minte asta: n-am să uit ce ai făcut astăzi! m-a avertizat încruntându-se.

– E în regulă. Dar să nu uiţi nici că eu am salvat-o pe Diana când tu nici nu erai în oraş. Sau că probabil ţi-am salvat şi relaţia cu ea...

N-a mai spus nimic. Evident, îl deranjaseră cuvintele mele, dar erau adevărate. A plecat pur şi simplu, fără să îşi ia la revedere de la cineva. Alex a rămas un pic pe loc, dorind parcă să îmi mai spună ceva, dar a plecat şi el fără să ştie ce anume mai avea de spus. Eu m-am întors spre Leo.

– Mersi, Leo! Rămân dator.

– Nu-ţi face griji. A meritat să îl văd în genunchi pe încrezutul ăla!

– E chiar atât de rău tipul?

– Depinde pe cine întrebi...

– Înţeleg. Hey, aa...vii la un suc sau orice altceva?

– Da... Sigur! a răspuns surprins de întrebare.

– Hai să mergem atunci.

– Ok. Dar eşti sigur că vrei să laşi lucrurile aşa?

– Ce vrei să spui?

– Ţii la fata aceea, nu? La Diana? Nu ţi-ar fi fost mai uşor dacă ea l-ar fi părăsit?

– Poate... Dar l-ai auzit pe Alex. Nu voi mai primi a doua şansă... Şi în plus, ea îl iubeşte pe Iulian, chiar dacă el o răneşte.

– Se pare că ai ceva în comun cu ea.

– Da... Măcar atât! am spus zâmbind trist.

– Hai să mergem! Fac eu cinste!

Accidente se întâmplă mereu, chiar dacă uneori nu le observăm. Dar ar trebui să fim mai atenţi, căci timpul ne ajută să ne dăm seama de acele clipe, acele întâmplări

neașteptate care pot schimba totul dacă suntem atenți și procedăm cum trebuie. Accidentele pot deveni fie regrete, fie victorii semnificative, chiar dacă par mici. Personal, în acea zi în care ar fi trebuit să celebrez dragostea, am avut parte de o victorie, un regret și de o remiză ce a adus fericire altora, dar nu și mie. Cred că era inevitabil... Dacă ții prea mult la cineva, vrei să îi aduci fericirea, chiar dacă fericirea nu te include și pe tine și chiar dacă fericirea ei poate însemna nefericirea ta. Dar timpul nu are răbdare cu nimeni și schimbă lucrurile înainte să apuci să te obișnuiești cu viața așa cum e ea, așa cum a devenit...

Capitolul XIX: Lacrimi și zâmbete

Sentimentele sunt greu de ascuns și greu de înțeles. Dar chiar și așa, ne străduim să le ținem secrete, ne ferim să fim sinceri cu ceilalți, dar uităm și să fim sinceri cu noi înșine. Ne mințim singuri, din diverse motive, ne negăm sentimentele, deși sunt tot ce avem mai important și uităm cât de mult ne caracterizau acele sentimente, uităm că erau o parte importantă din noi. Iar când realizăm ce contează de fapt, e deja prea târziu. Cel puțin, așa se întâmplă în majoritatea cazurilor...

Timpul a trecut din nou fără să aducă vreo schimbare în viața mea, în timp ce viețile altora au continuat, fie la fel de neschimbate – dar fericite – fie schimbându-se în bine. Angela a uitat repede de „surpriza" previzibilă la care am asistat din greșeală și și-a continuat relația cu prietenul ei ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. *Pentru că nu s-a întâmplat nimic...* Alexa și Ana nu au avut parte de schimbări în viața lor, fiind la fel de vesele și energice ca întotdeauna. Cât despre Diana, se pare că relația ei cu Iulian s-a îmbunătățit, ea zâmbind destul de des, mai ales când vorbea despre el. Evident, doar eu nu aveam motive să fiu zâmbesc. Sau cel puțin așa credeam...

Eram deja în luna Aprilie a ultimului an de liceu, iar eu nu găseam nimic care să mă amuze măcar. Zilele deveneau din ce în ce mai anoste, deși încercam din greu să previn acest lucru. Chiar mă dedicasem proiectării unui anumit obiect pe care visam să îl dau unei anumite persoane într-o anumită zi, dar deși îl purtam mereu în buzunar, în sinea mea știam că nu voi putea face asta. Viața îmi oferise deja clipe fericite, iubiri și prieteni buni, nu mai aveam dreptul să cer altceva. Era rândul altora să fie fericiți în timp ce eu stăteam deoparte, privind cu dor, chiar și invidie, la sentimentele evidente ale celor din jur, sentimente sincere, exprimate, acceptate și răsplătite.

– Ce aiurea! am spus oftând, în timp ce stăteam pe coridor, în fața clasei, privind zâmbetele ce umpleau etajul.

– Iar începi? m-a apostrofat Dani, stând lângă mine. N-ai ce să faci dacă toată lumea e fericită... Asta e, au avut noroc. Doar pentru că tu treci printr-o perioadă mai... singuratică, nu înseamnă că trebuie să fii atât de morocănos!

– Știu... Ar trebui să fiu fericit pentru cei din jur, dar... nu pot. Nu pot să zâmbesc când sunt trist. Nu pot să-mi ascund sentimentele...

– Atunci de ce nu faci ceva în privința asta?

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu poți să minți, atunci nu minți! Dar de ce nu încerci să fii din nou fericit? Deși toți din jur zâmbesc, nu toate fetele zâmbesc pentru cineva. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, dar... nu ştiu... Nu am găsit pe nimeni care să mă atragă...

– Poate ai standarde prea înalte... Sau poate pentru că tu cauţi o relaţie serioasă, deşi ai de gând să pleci peste câteva luni.

– Da, poate...

N-am mai continuat discuţia. Dani avea dreptate şi ştiam asta, nu avea rost să-l contrazic, dar chiar nu aveam nicio fată în minte la vremea aceea. *Care să fie disponibilă*... Şi chiar nu m-ar fi interesat o relaţie de formă, să fiu cu cineva doar de dragul de a fi. Plus că exista riscul să ajung să ţin cu adevărat la fata respectivă şi deşi viaţa mea nu părea prea complicată şi plină de evenimente, aveam destule gânduri şi sentimente încurcate chiar şi aşa, fără o prietenă. Dar asta nu schimba faptul că îmi doream să se schimbe ceva în viaţa mea...

– Lasă-mă în pace! se auzise brusc o voce de fată.

– Ce nai... Tocmai când vorbeam despre fericire! a exclamat Dani un pic iritat.

– Parcă se aude din scara profesorilor.

– Ascultă-mă doar! s-a auzit şi o voce de băiat.

– Nu mai vreau să te aud! i-a răspuns iritată acea fată necunoscută.

– Se pare că se ceartă. Până la urmă nu eşti singurul nefericit, Andrei... Andrei? Ce s-a întâmplat? m-a întrebat observând cât de atent eram la acele voci.

– Vocea asta...

– Dar trebuie să mă asculţi! Te rog, lasă-mă să îţi explic!

– Se apropie! a spus Dani nerăbdător. Se pare că sunt de la etajul nostru.

– Nu înţelegi că nu mai vreau să te ascult? M-am săturat de tine! a spus nervoasă, trecând colţul şi ajungând în dreptul privirilor noastre.

Era Angela... Se certa cu prietenul ei – tipul acela extrem de înalt. Părea foarte supărată, oricine putea vedea asta clar. Dar era ceva în ochii ei, ceva ce ea ţinea ascuns...

– Nu poate fi adevărat! Ţin la tine şi ştiu că şi tu ţii la mine! a spus Marius încercând să o prindă de mână.

– Şi ce? Asta nu îţi dă dreptul la nimic! a exclamat nervoasă, ferindu-şi mâna şi venind mai repede înspre noi. Nu poţi face orice îţi trece prin cap...

– Dar... Te iubesc! Te rog, ascultă-mă doar...

– Nu vreau! a spus deschizând uşa clasei. Pleacă odată! a spus intrând în clasă. Nu vezi că mă deranjezi? a întrebat încercând să închidă uşa după ea.

– Nu-mi pasă! a spus hotărât, ţinând uşa.

Nu ştiu de ce, dar reacţia lui m-a enervat şi pe mine.

– Hey! A spus că nu vrea să vorbească cu tine! am exclamat păşind spre el.

– Andrei! mi-a atras Dani atenţia. Nu...

– Tu cine eşti? a întrebat Marius iritat.

– Nu contează. Ia mâna de pe uşă şi pleacă! am spus autoritar, zărind-o pe Angela îndepărtându-se de uşă.

– Nu îmi spui mie ce să fac, clar? a spus pe un ton ameninţător, dar totuşi luând mâna de pe uşă – poate din cauza nervilor.

– Da, ai dreptate. Oricum nu ai de ales! am spus trântind uşa şi punându-mă în faţa ei. Angela nu vrea să te vadă, aşa că nu te va vedea. N-are rost să îţi mai pierzi timpul pe aici...

– Tu... Dă-te la o parte! a strigat nervos.

– Cam irascibil... Nu văd ce e aşa atrăgător la tine. Dar oricum nu contează... Nu îmi spui mie ce să fac, clar? am spus zâmbind ironic, dar pe un ton foarte serios.

– Neno... Stai puţin! a exclamat calmându-se brusc. Îmi amintesc de tine! Tu eşti tipul ăla... fostul prieten al Angelei, nu? Înţeleg acum... Încă n-ai trecut peste, nu? Cred că te simţi foarte nasol să ştii că ea te-a lăsat pentru cineva cu doi ani mai tânăr. Noua generaţie o depăşeşte întotdeauna pe cea precedentă, nu? Mai ales când vine vorba de dragoste...

– Ai cinci secunde să pleci de aici! am spus ameninţător.

– O, te-ai enervat? a întrebat sarcastic. Săracul de tine!

– Patru...

– Fii serios! Chiar crezi că mă sperii?

– Trei! am spus strângând din pumni.

– Uită-te la tine... eşti cu doi ani mai mare şi nu-mi ajungi nici până la piept. Normal că Angela te-a părăsit pentru mine.

– O, doamne! a exclamat Dani îngrijorat.

– Doi...

– Gata cu joaca, piticanie! Nu vezi că...

– Ai face bine să pleci! a intervenit Dani, punându-se între noi, cu spatele la mine. Dacă Angela va vrea să discutaţi, îi vei explica mai târziu. Ziua încă nu s-a terminat. Nu are rost să te certi cu alţii din cauza greşelilor tale!

Nu i-am văzut privirea când a spus asta, dar vocea lui Dani părea să ascundă la fel de multă mânie ca şi privirea mea. Însă el a reuşit să-l convingă pe Marius să renunţe. Poate pentru că era mai înalt decât mine? Sau pentru că era vecinul Angelei şi el ştia asta...

– Bine... O las să se liniştească pauza asta.

– Mersi! a spus Dani, privindu-l cum pleacă. Te-ai schimbat iar, Andrei...

– Ce vrei să spui? am întrebat derutat, încă neliniştit.

– „Ai cinci secunde să pleci"? Ce a fost asta? a întrebat nedumerit.

– Eu...

– Altădată nu ai mai fi stat pe gânduri, i-ai fi arătat ce poţi...

– Da... Dar nu puteam să fac asta.

– De ce nu?

– Indiferent dacă îl agreez sau dacă îmi vine să-l iau la bătaie, sentimentele Angelei pentru el rămân aceleaşi. Dacă m-aş certa cu el, indiferent de motiv, ea ar fi prinsă într-o situaţie aiurea şi nu cred că ar vrea asta...

– Ok. Înţeleg. Vii la baie? a întrebat din senin, probabil încercând să schimbe subiectul.

– Da, sigur. Ar trebui să-mi dau cu apă rece pe faţă, să-mi revin...

– Hai să mergem atunci.

– Hey, crezi că vorbea serios? am întrebat după câteva clipe.

– Cine?

– Tipul ăla, Marius. Crezi că o va lăsa în pace pauza asta?

– Da. Dar crezi că e bine să îţi faci griji în privinţa asta?

– Ce vrei să spui? am spus intrând în baie.

– E prietenul ei, ştii? Chiar dacă se ceartă sau nu, e problema lor, nu a ta. Angela se poate descurca şi singură...

– Ştiu, dar...

– Tot nu poţi s-o uiţi, ştiu. Dar nu îţi face bine să te gândeşti atât la ea.

– Ştiu! Am spus spălându-mă pe faţă. Ştiu asta...

Dar chiar dacă ştiam asta, nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la ea. Erau atâtea întrebări, atâtea coincidenţe şi reacţii ciudate din partea ei, încât nu mai eram sigur de ceea ce era între noi. Ne despărţisem de un an deja şi totuşi eu nu îmi revenisem cu adevărat. Dar nu asta mă deranja, ci faptul că nu ştiam, nu înţelegeam dacă ea a trecut peste despărţirea noastră cu adevărat. Ea ales să încheie relaţia, dar tot ea e cea care a venit la majoratul meu doar ca să îmi lase o floare, tot ea a părut mai tulburată când am surprins-o sărutându-l pe Marius... Şi totuşi, ea...

Brusc, gândurile mele au fost întrerupte de reflecţia în oglindă a unei scene intrigante: o fată înaltă, şatenă, ce îmi părea oarecum cunoscută, stătea lângă scări, vorbind agitată la telefon, gata să izbucnească în lacrimi.

– Oare ce a păţit? am spus fără să-mi dau seama.

– Cine?

– Fata aceea! am spus arătând spre oglindă. Arată de parcă e pe cale să se prăbuşească...

– Poate se ceartă cu prietenul ei, cine ştie? Oricum, nu e problema noastră...

– Da, ai dreptate...

– Hai să mergem! a spus ieşind pe uşă, exact când se sunase de oră.

Sunetul soneriei a fost urmat de o linişte totală, care mi-a îngăduit să aud câteva cuvinte rostite de ea.

– Dar... te iubesc! a spus cu ochii înlăcrimaţi. Te iubesc! De ce...

S-a oprit brusc, având o privire surprinsă pe faţă. Uimirea ei m-a făcut să mă opresc în loc pentru o clipă, curios să aflu ce auzise, deşi eu nu aveam cum să ştiu asta. Dar, după doar o clipă, ochii ei păreau că s-au stins... Lacrimile cădeau neputincioase din ochii ei goi, tulburi, plini de durere. Începuse să tremure deja de teamă, îşi muşca buzele, încercând parcă să se oprească, să se abţină, să nu permită să i se frângă inima, dar nimic nu înceta. Continua să plângă, ascultând cuvintele reci ale prietenului ei, ascultând sunetul inimii ce i se frângea încet, în chinuri...

– Andrei, nu e treaba noastră! mi-a atras atenţia Dani, văzând că m-am oprit.

– Dar... nu pot să...

– Nu ai de ales. Nu o cunoşti, nu ştii nici cine e prietenul ei, nu ştii nimic despre ei. Nu e problema ta, nu ai de ce să intervii!

O priveam cum ea continua să sufere, să plângă, neputând să mai spună nimic, până când şi trupul ei începuse să cedeze. Mâna care ţinea telefonul i-a căzut uşor lângă trup, ca şi cum i s-ar fi scurs viaţa din ea.

– Te înşeli! am spus hotărât, mergând spre ea.

Nici măcar nu m-a observat. Privea în gol, pierdută, în timp ce sunetul vocii lui continua să se audă slab la telefon. Se resemnase deja. Pentru ea, totul se terminase deja, nu mai avea voinţa să lupte, nici măcar să-l implore să se răzgândească. Nu puteam suporta să văd cum inima unei fete era zdrobită, fără să i se dea măcar şansa să lupte. I-am luat telefonul din mână, dar ea nici măcar nu şi-a dat seama. Palma ei rămăsese deschisă, căutându-l parcă pe el, atingerea şi căldura care încă erau proaspete în mintea ei.

– Hey! Tu chiar vrei să te desparţi de ea? am întrebat la telefon.

– Ce? Cine eşti?

– Sunt tipul care o va face să uite de tine! am răspuns hotărât.

În acel moment, fata şi-a revenit brusc din starea ei, uimită de ceea ce făceam. A vrut să mă oprească, să îşi ia telefonul înapoi, dar am oprit-o cu un semn al mâinii şi cu o privire hotărâtă. Nu ştia ce să facă, dar a aşteptat.

– Deci... e adevărat? l-am întrebat din nou după o clipă, timp în care el nu mai spusese nimic. Chiar te desparţi de ea?

– De ce te interesează? m-a întrebat cu un ton oarecum ameninţător.

– Nu m-ai auzit? Vreau să fiu cu ea. O plac de mult timp, dar ştiam că are prieten, aşa că nu am făcut nimic. Dar acum, când e singură, nu mă mai opreşte nimic. Nu-i aşa? am întrebat încrezător, aşteptându-i reacţia.

– Să nu...

– De fapt, nu mai contează părerea ta! l-am întrerupt. Dacă îţi pasă atât de puţin de ea, încât să o faci să sufere aşa, nu am de ce să mă abţin. Ai petrecut destul timp cu ea, e rândul meu acum. Pa! am spus hotărât, închizând telefonul.

Fata a rămas uimită, neştiind ce să spună, privindu-mă speriată, îngrijorată, confuză şi supărată. Dar în ochii ei strălucea slab şi o lumină a speranţei.

– De ce renunţi aşa repede? am întrebat-o supărat. Dă tot ce poţi din tine, luptă până la capăt şi abia când ştii sigur că nu mai ai nicio şansă, abia atunci să renunţi!

– Tu... Eu... Vorbeai serios? m-a întrebat derutată. Chiar mă...

– Stai liniştită, nici măcar nu te cunosc. Pari o fată interesantă, dar nu îmi place să fur prietenele altora.

– Dar... eu nu mai sunt a nimănui acum! a spus oftând tristă.

– Nu-ţi face griji! am spus zâmbind. În cel mult două minute te va suna iar, să îşi ceară iertare.

– De unde ştii?

– Pentru că sunt băiat. Băieţii au o gândire simplă. Nu ştim să preţuim ce avem, dar nu suportăm să ştim că altcineva poate avea ceva ce e al nostru. Chiar dacă noi înşine decidem să renunţăm la acel ceva.

– Eşti sigur?

Nici n-am apucat să-i răspund când a sunat telefonul.

– Vezi? Ce îţi spuneam? am spus întinzându-i telefonul. Acum totul depinde de tine.

– Ce ar trebui să fac?

– Joacă teatru. Continuă jocul început de mine, fă-l să creadă că nu e singurul care ţine la tine. Arată-i că şi tu poţi fi indiferentă la sentimentele lui. Fă-l să îţi ceară iertare că te-a făcut să plângi, să îţi promită că va fi mereu lângă tine. Dar, mai important, fă-l să recunoască cât de mult te iubeşte! Şi nu ceda nici măcar după toate astea. Fă-l să lupte! Niciun băiat care face o fată să plângă nu merită să câştige uşor.

– Mulţumesc! a spus plină de speranţă. Dacă nu erai tu...

– Cu plăcere. Dar asigură-te că de acum încolo vei plânge doar de fericire! am spus zâmbind. Şi fii mai hotărâtă!

– Bine. Am să încerc! a spus ducând telefonul la ureche. Da? Ce mai vrei? a întrebat părând deranjată.

M-am îndepărtat încet, zâmbind, atent la gesturile şi cuvintele ei, aşteptând o reacţie.

– Nu ştiu... Pare un băiat interesant. S-ar putea chiar să îi dau o şansă! a spus zâmbind uşor, în timp ce mă privea.

Abia atunci am observat că avea ochii verzi. Erau chiar frumoşi. Nu înţelegeam cum putea cineva să aducă lacrimi în acei ochi fără să îi pară rău.

– Ce-ţi mai place să te bagi în treburile altora! a spus Dani zâmbind, dar un pic iritat de acea trăsătură a mea.

– Cât timp pot să ajut pe cineva...

– Da, ştiu... Hai să mergem în clasă.

– Bine.

Am privit iar înapoi, la acea fată, bucuros să o văd zâmbind din nou. Reuşisem să îi salvez inima, rămasă încă intactă, doar un pic zguduită. Eram fericit să ştiu asta.

În clasă, nu s-a întâmplat nimic important. Angela era încă un pic tulburată de cearta cu prietenul ei, dar în rest, ora a decurs normal. După ce s-a sunat însă, am vrut să o ajut şi pe ea.

– Te simţi bine, Angela? am întrebat apropiindu-mă de banca ei.

– Da... Da, cred că da. Sunt doar un pic neliniştită...

– Vrei să vorbeşti despre asta?

– Eu...

– Înţeleg. Sper să fii veselă din nou cât mai curând! am spus voind să plec.

– Stai! Eu... Mulţumesc pentru ce ai făcut pauza trecută... Nu cred că aş fi putut să vorbesc cu el atunci... Aşa că... Mulţumesc! a repetat încercând să zâmbească.

– Cu plăcere! Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar sunt sigur că se va rezolva. Nu cred că el vrea să renunţe la o fată atât de grozavă ca tine.

– Să sperăm! a spus un pic surprinsă de compliment.

– Sincer, nu prea îmi pare un tip de treabă, dar nu cred că e atât de rău încât să strice totul tocmai acum, când se apropie ziua ta...

– Ţi-ai amintit?! a întrebat zâmbind surprinsă.

– Bineînţeles. Mai este o săptămână până atunci, dar sunt sigur că s-a gândit deja să îţi facă o surpriză...

– Da... Cred că ai dreptate...

N-am putut să nu observ glasul trist cu care a vorbit sau privirea pierdută, confuză, pe care a încercat să evite să mi-o arate, dar nu am întrebat-o ce se întâmplase. Era ceva personal, era problema lor şi doar ei puteau s-o rezolve.

– Te las să te linişteşti un pic. Dacă pot să fac ceva să te ajut...

– Mulţumesc, dar ai făcut deja destule. Voi încerca să rezolv singură problema. Nu vreau să te implic şi mai mult în asta...

– Şi dacă vreau să fiu implicat? am spus aproape instinctiv.

– Poftim? a exclamat uimită. Eu...

– Stai liniştită, ştiu că nu e treaba mea ce faceţi voi doi. Oricum, sper să vă rezolvaţi problema şi să vă împăcaţi! am spus îndreptându-mă spre uşă, prin faţa băncii ei.

– Chiar speri asta? m-a întrebat când am deschis uşa.

M-a surprins cu acea întrebare, dar nu ştiam să-i răspund. Şi nici nu puteam din moment ce prietenul ei era în faţa uşii.

– Parcă ţi-am zis s-o laşi în pace! i-am spus iritat, ieşind din clasă şi împingându-l uşor afară. Are nevoie să îşi limpezească gândurile...

– Da, de parcă ai ştii tu ce are ea nevoie! a spus ironic. Dacă ai fi ştiut asta poate nu ar fi venit la mine...

– Hey! am strigat nervos, împingându-l din nou, de data asta mai tare. Cine te crezi să vii aici şi să încerci să faci scandal? Nu îţi ajunge că ai supărat-o pe Angela, vrei să mai superi şi pe altcineva? am întrebat strângând pumnii. Dacă o iubeşti cu adevărat, atunci arată-i cât de bun poţi fi, cât de mult o meriţi, în loc să crezi că e ceva normal ca ea să te iubească! Dacă o faci să sufere chiar şi după atâtea luni petrecute cu ea, înseamnă că nu îţi dai seama cât de grozavă e Angela! am strigat hotărât, deşi mă durea să îmi amintesc toate clipele frumoase alături de ea. Ea e...

– E în regulă, Andrei! a spus Angela, din spatele meu.

– Eşti sigură? am întrebat calmându-mă brusc.

– Da... Mulţumesc pentru tot, dar asta e problema mea şi a lui. Hai să discutăm, Marius! a spus luându-l de mână.

Am rămas privindu-i cum se îndepărtează de mine, vorbind încet, până ce au trecut de colţul ce ducea la scara profesorilor.

– Uite de asta îţi spun să nu te mai implici în problemele altora! a spus Dani apropiindu-se de mine. Chiar dacă rezolvi problemele altora, nu îţi schimbi cu nimic viaţa. Problemele tale încă rămân...

– Ştiu. Dar mi-e greu să mă abţin când alţii riscă să ajungă să simtă ce simt şi eu...

– Da, ai dreptate. Dar totuşi...

– Hey, tu! a strigat o voce feminină din spatele nostru.

Ne-am întors, curioşi să vedem cine era şi am văzut-o pe aceeaşi fată de mai devreme. Atunci avea inima frântă, ochii înlăcrimaţi şi o privire resemnată, dar privind-o iar, nu vedeam decât un zâmbet larg, doi ochi verzi strălucitori şi o privire hotărâtă.

– Mă gândeam eu că tu eşti! a spus apropiindu-se. Vreau să îţi mulţumesc pentru ce ai făcut! a continuat îmbrăţişându-mă cu foc. M-ai salvat cu adevărat! Dacă nu erai tu...

– Să nu ne gândim la asta. Important e că s-a rezolvat totul! am spus zâmbind.

– Îţi rămân datoare pentru asta. Nici nu ştii cât de fericită sunt acum! a spus îmbrăţişându-mă din nou.

– E de ajuns să te văd zâmbind din nou. Asta e tot ce contează!

– Dar trebuie să mă revanşez cumva...

– Apreciez voinţa ta, dar chiar nu ai cum să faci asta. Nici măcar nu ne cunoaştem, nu văd cum...

– Da, ai dreptate! a spus parcă surprinsă. Nici măcar n-am făcut cunoştinţă. Eu sunt Ema! a spus zâmbind dulce. Cum te cheamă?

– Andrei...

– Ei bine, Andrei, când găseşti o cale să mă revanşez, anunţă-mă! a spus scoţând un pix şi o foaie de hârtie. Uite, ăsta e numărul meu! a continuat scriind pe foaie. Sună-mă când te-ai hotărât.

– Bine! am spus luând foaia, deşi nu aveam niciun gând să folosesc numărul ei. Apreciez asta.

– Mulţumesc încă o dată! a spus îmbrăţişându-mă iar. Îţi sunt cu adevărat recunoscătoare! mi-a şoptit înainte să mă sărute uşor pe obraz. Aştept să mă suni, bine?

– Da, sigur. Aşa am să fac...

– Ok. Ne mai vedem! a spus trecând pe lângă mine şi îndepărtându-se uşor.

– Da. Ne mai vedem...

Am urmărit-o cu privirea îndreptându-se spre clasa ei şi îmbrăţişându-se fericită cu o colegă. Eram uimit de faptul că până atunci nu le observasem pe niciuna din ele, deşi amândouă arătau incredibil. Şi cealaltă era tot înaltă, chiar mai înaltă un pic decât Ema, slăbuţă, şatenă şi la fel de atrăgătoare. Abia când au intrat amândouă în clasă, am realizat cu cine stătusem de vorbă, de ce îmi părea Ema cunoscută... Era colega Dianei, aceeaşi colegă care ieşise să aibă grijă de ea acum câteva luni, când eu plecasem după Iulian.

– Se pare că ţi-ai complicat viaţa iar! a spus Dani bătându-mă pe umăr. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită!

– Da... Nu mă aşteptam să fie colega Dianei... Nu cred că o să am de ales acum, trebuie să găsesc ceva cu care să mă ajute.

– Da... Mult noroc cu asta! a spus râzând uşor.

– Dar totuşi...

– Ce e?

– Dacă nu mă implicam, nu aş fi cunoscut-o. Viaţa mea poate că va fi mai complicată, dar asta înseamnă că va fi şi plină de evenimente. Şi chiar aveam nevoie de asta...

– Da, ai dreptate aici.

– Se pare că o duci bine! a spus Angela zâmbind, ieşind din clasă.

– Angela?! Când te-ai întors? am întrebat surprins.

– Acum câteva clipe, când erai preocupat să te îmbrăţişezi cu fata aceea! a spus dorind să pară un pic deranjată. Arată bine, să ştii!

– Eu vă las să vorbiţi singuri! a spus Dani scoţându-şi telefonul din buzunar şi intrând în clasă.

– Deci? Cine e tipa? a întrebat curioasă, zâmbind uşor.

– Ema, abia acum am cunoscut-o... Dar lasă asta, ce s-a întâmplat? Ai rezolvat problema? am întrebat încercând să schimb subiectul, deşi eram într-adevăr curios să ştiu ce s-a ales din relaţia ei.

– Ne-am împăcat. Mi-a cerut scuze, l-am iertat şi totul e bine acum.

– Mă bucur să aud asta...

– Te-am mai întrebat asta, dar chiar te bucuri? m-a întrebat un pic îngrijorată.

– Da, desigur! am răspuns imediat, înainte să apuc să gândesc prea mult. Mă bucur să ştiu că eşti fericită...

– Înţeleg... N-am mai vorbit de mult timp şi eram curioasă cum te mai simţi. Nu vroiam să... ştii tu...

– Să avem îndoieli? am întrebat zâmbind. Stai liniştită, nu trebuie să îţi faci griji pentru mine. Sunt bine... S-au schimbat multe lucruri într-un an de zile.

– Mă bucur să aud asta. Şi mă bucur că am stat de vorbă... Mai vorbim noi! Îţi mulţumesc că ai vrut să mă ajuţi! a spus intrând în clasă.

– Da... Cu plăcere...

Nu am minţit-o când am spus că mă bucur că e fericită, dar nici nu i-am spus tot adevărul... Nu îmi plăcea de prietenul ei, nu consideram că o merită şi nu îmi plăcea gândul că e fericită alături de el. Şi chiar dacă trecuse un an şi se schimbaseră multe lucruri între timp, nu toate lucrurile s-au schimbat. Deşi nu atât de mult ca prima oară – sau ca a doua – eu încă mai ţineam la ea, încă vroiam să îi fiu aproape. Şi nu ca un prieten... Dar unele adevăruri nu trebuie spuse, indiferent cât doare să le ţinem

ascunse. Altfel am risca să aducem lacrimi în ochii persoanei la care ţinem mai mult decât la zâmbetul nostru.

Sunt multe lucruri care ne pot face să zâmbim, dar destul de puţine care ne fac să plângă. E normal să încercăm să le evităm pe cele din urmă, nu? Şi totuşi... când zâmbetul îţi dispare încet de pe buze, ştiind că inima nu mai poate fi veselă ca altădată, oare chiar nu avem de ales decât să afişăm un zâmbet fals? Oare nu putem face altceva decât să sperăm, să visăm la o zi ce pare să nu mai vină? Doar timpul ne poate spune... Între timp, trebuie să încercăm să găsim măcar un strop de fericire în alte părţi, în alte lucruri, în vise mai puţin improbabile. Trebuie să ne păstrăm speranţa vie, conştienţi că acel vis care ne aduce fericirea pentru un scurt moment este mult prea îndrăzneţ ca să devină realitate, e mult prea mare ca să se îndeplinească. Sau poate...?

Capitolul XX: Flăcări şi vise

Sunt momente în viaţă când uităm de raţiune şi acţionăm din instinct, acele momente în care reacţionăm imediat, fără să gândim, fără să ne întrebăm dacă ce facem e bine sau nu, fără să ne pese de consecinţe. De multe ori, ajungem să facem greşeli astfel, chiar greşeli foarte mari, care nu mai pot fi reparate, care aduc doar regrete şi vise spulberate. Întotdeauna este mai bine să stai să te gândeşti, să analizezi, să cântăreşti fiecare variantă şi abia apoi să acţionezi. Sau poate nu chiar întotdeauna... Uneori, astfel de reacţii grăbite, de acţiuni instinctive, pot aduce şi lucruri bune: pot repara greşeli din trecut, pot alina suferinţe, pot înveseli anumite persoane. Uneori merită să uiţi de gânduri şi să faci ce simţi. Dar de multe ori, consecinţele sunt foarte grave. Însă în unele cazuri, doar în câteva, acele consecinţe pot fi foarte favorabile, pot duce chiar la împlinirea unor vise ce până atunci păreau prea îndrăzneţe, imposibile chiar şi dacă nu imposibile, atunci cu siguranţă improbabile. Până la urmă e vorba doar de noroc, voinţă şi hotărârea de a risca tot ce ai în speranţa că vei avea tot ce îţi doreşti.

Cu cât se apropia mai mult vara, cu atât simţeam că ceea ce îmi doream eu era tot mai departe de mine. Încă din primele luni de liceu, singurul lucru pe care îl doream, singurul meu vis era să fiu alături de Angela. Am avut o şansă la acel vis, chiar l-am trăit pentru câteva luni, dar apoi s-a spulberat dintr-odată, fără şanse posibile de a reînvia acea relaţie. Şi totuşi am reuşit şi asta... Am avut norocul să primesc o a doua şansă din partea Angelei, chiar dacă condiţiile erau grele, chiar crude. Dar nici atunci nu a mers... Îngerul meu a început să zboare pentru altcineva, înălţându-se tot mai sus, îndepărtându-se tot mai mult de mine. Pe de o parte, mă bucuram pentru ea, speram să aibă parte de cineva care să o merite, să fie fericită cu adevărat. Dar, pe de altă parte, nu îmi plăcea faptul că mă aflam la banchetul de sfârşit de liceu fără ea lângă mine, fără să o ţin de mână...

– Haide, Andrei, înveseleşte-te! a spus Dani lovindu-mă uşor pe spate. E ultima oară când mai avem ocazia să ne distrăm împreună...

– Ştiu, dar...

– Niciun dar! Suntem aici să ne distrăm şi exact asta vom face! Uită de Angela pentru o seară şi priveşte în jur la toate acele fete drăguţe. Nu te bucuri că facem banchetul împreună cu toate clasele de a 12-a?

– Da, bănuiesc...

– Văd că n-o scot la capăt cu tine... Dacă tot nu vrei să te distrezi, măcar spune-mi ce ai mai făcut.

– Mai nimic... Nu s-a întâmplat nimic interesant...

– Tu mă minţi. Cu atâtea fete roind în jurul tău, vrei să te cred că nu s-a întâmplat nimic? m-a întrebat zâmbind. Fii serios, Andrei!

– Dar chiar aşa e...

– Cum rămâne cu Diana? Din ce mi-ai spus, vă înţelegeţi destul de bine...

– Da, aşa e, dar se înţelege mai bine cu prietenul ei. Nu am mai vorbit aşa des cu ea de vreo lună. Cred că ea şi prietenul ei au devenit şi mai apropiaţi...

– Adică...

– Exact! am răspuns privirii lui sugestive.

– Nasol! Înseamnă că nu mai ai şanse...

– Nu cred că am avut vreodată...

– Şi colega ei? Cum o chema?

– Ema. Ea a tot insistat, m-a bătut la cap chiar, să găsesc o cale prin care să se revanşeze faţă de mine. Nu vrea să înţeleagă că nu are cu ce să mă ajute...

– De ce nu îi ceri să iasă la o plimbare cu tine, să vă cunoaşteţi mai bine?

– Nu cred că prietenul ei ar fi de acord ca ea să se plimbe cu tipul care a ameninţat că o va fura de lângă el...

– Da, cred că ai dreptate! a spus râzând uşor. Atunci de ce nu îi spui să îţi facă cunoştinţă cu cineva? O prietenă sau o colegă...

– Ar părea o idee bună, dar dacă prietena ei nu e pe placul meu?

– Ai rezolva problema oricum. Chiar dacă voi doi nu vă înţelegeţi, ea ţi-a făcut o favoare. Deci sunteţi chit.

– Da, ar merge... Am să mă mai gândesc la asta...

– Aşa să faci. Hey, uite că vin şi fetele noastre! a spus Dani zâmbind, privind spre colegele care tocmai intrau pe uşă. Hmm... Ana arată chiar bine în roşu!

– Da, bine că străinii nu au voie aici, altfel ar fi venit şi Robert...

– Tot nu te înţelegi cu el?

– Nu e vorba că nu mă înţeleg cu el, pur şi simplu nu îmi place de el şi atât. Hey, uite-o pe şi Alexa! Chiar arată incredibil! am spus zâmbind.

– Da, chiar îi stă bine în galben. Şi ea care vroia să nu vină... Se pare că ne vom distra în noaptea asta.

– Da, cred că da...

– Mă întreb unde e Angela?

– Poate întârzie. Ştii că ea vrea să arate cât mai bine...

– Da, ai dreptate. A început să se pregătească pentru seara asta cu o lună înainte. Era foarte entuziasmată...

– Ştiu. Ar fi culmea să lipsească tocmai ea! am spus zâmbind nerăbdător.

– Mda...

– Ce e?

– Nu ştiu, nu cred că e nimic...

– Dani! Ce s-a întâmplat? am întrebat îngrijorat.

– Angela... nu s-a simţit prea bine în ultimele zile...

– Ce vrei să spui? La şcoală a fost mai veselă ca niciodată. Vorbea într-una de banchet, rochii, pantofi şi...

– Asta era la şcoală. Acasă era altfel...

– Cum aşa?

– N-a ieşit mai deloc din casă, nu ştiu de ce. De obicei ieşea în fiecare seară cu prietenul ei. Nu e genul ei să stea atât acasă.

– Aşa e, dar poate a venit el la ea acasă. Se poate, nu? am întrebat încercând să nu îmi imaginez aşa ceva.

– E posibil, dar puţin probabil...

– De ce?

– Ultima oară când a venit el la ea a fost acum câteva zile.

– Şi?

– Şi nu a fost prea frumos... S-au certat îngrozitor, îi auzeam din camera mea. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar se pare că el i-a greşit foarte rău. Nu părea să vrea să îl mai vadă.

– Da, dar... Asta a fost acum câteva zile. De atunci puteau să se întâmple multe... Puteau să vorbească la telefon, pe net, prin mesaje... Poate s-au împăcat şi tu nu ştii...

– E posibil...

– Hey, băieţi! a intervenit Ana, foarte veselă. Ce mai faceţi? De ce nu sunteţi pe ring, să dansaţi?

– Am luat o pauză să discutăm...

– Despre ce?

– Despre fete, normal! a răspuns Dani zâmbind încrezător.

– Da, chiar sunt multe fete drăguţe pe aici! a exclamat şi ea, privind în jur.

– Da, dar nici fetele de la noi nu sunt prea rele! a răspuns el privind spre masa clasei noastre.

– Da, ai dreptate. Dar din păcate n-o să fim toate prezente...

– Ce vrei să spui? a întrebat nedumerit.

– N-aţi auzit? Angela nu vine.

– Poftim?! De ce? am întrebat uimit, revenindu-mi din absenţă.

– Se pare că s-a certat urât cu prietenul ei şi nu mai are chef de distracţie...

– Dar de ce? Ce s-a întâmplat? am insistat îngrijorat.

– Nu ştiu... Se pare că el a făcut ceva grav, dar nu ştiu ce. Dar cred că s-au despărţit... Tot ce ştiu e că Angela se simte îngrozitor!

– Am plecat! am spus hotărât, îndreptându-mă spre ieşire.

– Poftim?! a exclamat Ana uimită. Dar, Andrei...

– Lasă-l! a intervenit Dani. S-a decis deja...

Nu mi-a mai păsat de banchet, nici de colegii care priveau miraţi cum eu plec de la petrecerea pe care am aşteptat-o cu toţii. Îmi păsa doar cum să ajung mai repede la Angela, să aflu ce s-a întâmplat, cum se simte, ce pot face să îi readuc zâmbetul pe buze. Doar ea mai era în mintea mea. Ştiam cum să ajung la ea, fiind vecina lui Dani, aşa că mi-a fost uşor să îi dau indicaţii taximetristului. Am ajuns în faţa casei ei în jumătate de oră, dar acolo, hotărârea mea a început să dispară, lăsând loc emoţiilor şi îndoielilor. „Dacă ea nu e aici? Dacă nu vrea să mă vadă? Dacă doarme? Poate că el e acum la ea, încearcă să o împace... Poate chiar s-au împăcat deja... De ce am mai venit? Să îi văd iar împreună? Să mi se frângă iar inima? Nu ar fi mai bine să plec iar? Colegii

mă aşteaptă, unii chiar îşi fac griji pentru mine... N-ar trebui să mă întorc?" *Nu!* a strigat brusc o voce din sufletul meu. Cunoşteam prea bine acea voce... O ţinusem închisă atâta timp, o înlănţuisem cu gândurile mele, cu încercările de a o face pe Angela să mă urască, o închisesem în cuşca raţiunii, izolând-o, nelăsând-o să vorbească liber. Apoi am eliberat-o pentru o scurtă vreme, când Angela mi-a acordat a doua şansă, dar chiar şi atunci era încă prizonieră, înlănţuită de teamă şi îndoială. De atunci, acea voce nu a mai ieşit la suprafaţă. Dar în acea seară, în acel moment, rupsese lanţurile, evadase din cuşcă şi striga cu toată forţa ei *Nu! Nu te întoarce, nu uita de ce ai venit! Nu uita cine e acolo, înăuntru, la doar câţiva paşi... Şi ce dacă el ar putea fi acolo? Şi ce dacă s-au împăcat deja? Nu vrei să ştii dacă e fericită sau nu? Poţi să găseşti răspunsurile la toate întrebările tale dacă intri... Dacă te întorci acum, nu vei mai avea altă ocazie! Ştii că nu te poţi întoarce tocmai acum...* Avea dreptate. Acel băiat îndrăgostit de un înger avea dreptate. Trebuia să intru, nu mai era cale de întoarcere... Am păşit hotărât spre uşă, dar totuşi priveam în jur, atent la detalii, încercând să previn o situaţie stânjenitoare. Nu era nicio maşină parcată afară şi puţine lumini aprinse în casă. Am bătut la uşă, dar n-a răspuns nimeni. Am insistat, bătând mai tare.

– E deschis! se auzise strigând vocea Angelei.

Am intrat timid, nedorind să deranjez, dar nu zăream pe nimeni.

– Cine e? se auzise neclar vocea ei.

– Sunt Andrei! am strigat neştiind unde e. Eram îngrijorat că...

– Aa, tu eşti, Andrei? Sunt în camera mea, dragă. Vino şi tu! a spus cu o voce ce îmi părea un pic straniе.

După ce m-am descălţat şi mi-am pus haina în cuier, m-am îndreptat spre camera de unde mi s-a părut că venea vocea ei. Casa era destul de mare şi avea multe camere, dar am ghicit din prima uşa ei. Însă m-a surprins să o văd aşa pe Angela... Stătea pe pat, îmbrăcată doar cu nişte pantaloni foarte scurţi, albaştri şi o cămaşă albă, un pic lungă, descheiată la prea mulţi nasturi, lăsând să se vadă sutienul ei albăstrui, cu dantelă. Probabil nici nu îşi dădea seama de asta, fiind un pic cam ameţită, dând-o de gol sticla de vin pe jumătate goală, pe care o ţinea în mâna dreaptă. Stătea sprijinită pe mâna stângă, cu piciorul stâng sub ea şi cu dreptul întins şi mă privea clătinându-şi capul, încercând să îşi găsească echilibrul, nerealizând în ce poziţie dizgraţioasă, dar totodată tentantă, stătea. Sau poate că realiza, dar nu-i mai păsa... Era evident tulburată de vreun eveniment, supărată şi tristă, pierdută chiar.

– Nu mai sta în uşă şi vino aici odată, dragă! Doar nu te-a apucat timiditatea tocmai acum! a spus râzând uşor.

Dar se vedea că se forţa... Ceva o rănise şi acum încerca să treacă peste asta, chiar dacă nu ştia cum. Era evident şi din faptul că îmi spunea „dragă", aşa cum nu făcea decât atunci când era supărată.

– Ce s-a întâmplat, Angela? am întrebat îngrijorat, aşezându-mă lângă ea. De ce...

– Nu e evident? a întrebat tristă. Cum să vin când sunt aşa cum mă vezi? Şi aşa mă bârfeşte lumea destul, nu mai au nevoie să mă fac de râs iar...

– Ce vrei să spui?

– Ce, n-ai auzit încă? Marius m-a înşelat a doua oară... Eu nici nu ştiam măcar că e a doua oară! a spus forţându-se să râdă. I-am surprins nişte colege vorbind despre asta...

– Înţeleg... Îmi pare...

– N-o spune! s-a răstit la mine. Nu-mi spune că îţi pare rău! Ultimul lucru de care am nevoie e mila ta...

– Bine, n-am să spun asta...

– În plus, nu îţi pare rău! a spus înainte să ia o înghiţitură de vin.

– Ce vrei să...

– Sau îţi pare rău? m-a întrebat privindu-mă cu ochii ei mari, albaştri şi aşteptând.

– Eu...

– Ca de obicei... Nu poţi să îmi dai un răspuns. Dar era de aşteptat, după ce m-am jucat cu tine şi te-am forţat să ţii secrete faţă de alţii...

– Asta a fost demult! am spus încercând să zâmbesc, punându-mi mâna peste a ei.

– Mă ierţi? a întrebat uşor, rezemându-şi capul pe umărul meu.

– Bineînţeles că te iert.

– De ce? Nu merit iertare, nu merit nici măcar o dragoste falsă, de ce m-ai ierta? Sunt doar o proastă care iubeşte prea mult pe cine nu trebuie! a spus ridicând sticla, dorind să bea din nou.

– Ba nu eşti! am spus oprindu-i mâna ce ducea sticla la gură. Ai vrut doar să iubeşti pe cineva care te iubeşte, nu e nimic rău în asta...

– Da... Dar nu cred că m-a iubit vreodată...

– Haide, cum poţi să spui aşa ceva? Cum să nu iubească o fată aşa de...

– Tocmai de-asta nu cred. Pentru că toţi mă cunosc ca o fată drăguţă, populară, amuzantă şi nu ştiu cum... Nimeni nu mă cunoaşte cu adevărat, nimeni n-a încercat vreodată asta. Fetele stăteau cu mine pentru că eram populară, băieţii stăteau cu mine pentru că arătam bine. Nimeni nu a stat cu mine pentru că îi plăcea cine sunt de fapt, nimeni nu s-a interesat măcar să afle cine sunt... Nimeni... în afară de tine! a spus şoptit, ridicându-şi privirea spre mine.

– Eu...

– Tu ai fost îndrăgostit de mine de la început şi totuşi nu ai făcut nimic decât abia în clasa a zecea... De ce, Andrei? De ce ai aşteptat atât?

– Pentru că...

– Pentru că nu mă cunoşteai, nu? a răspuns tot ea, parcă fără să observe că începusem să răspund. Ai aşteptat atât pentru că vroiai să vezi cine sunt de fapt, cum mă port, ce e în sufletul meu, să vezi dacă e ceva pentru care să merite să lupţi, nu-i aşa? Ai găsit acel ceva, Andrei?

– Desigur, doar...

– Doar am fost împreună. Asta vroiai să spui, nu? a întrebat zâmbind uşor. Ai luptat cu timiditatea ta ca să poţi să îmi spui ce simţi, chiar ţi-am cerut să mă săruţi, deşi ştiam că ar fi fost primul tău sărut... Ai acceptat, deşi ştiai că eu aveam mai multă experienţă ca tine. Ai acceptat şi chiar ai încercat să mă impresionezi... Nu ai reuşit atunci, dar încet-încet, cu cât te cunoşteam mai bine, m-ai impresionat din ce în ce mai mult cu sinceritatea ta, cu visele şi dorinţele tale, cu pasiunea şi dragostea pe care mi-o purtai... Chiar m-am îndrăgostit de tine în ziua aia, ştii asta, nu? a întrebat făcându-mi semn cu privirea spre un tablou din vitrină.

Era o poză cu noi, făcută în ziua când am ieşit doar noi doi la iarbă verde şi am stat până seara târziu, când i-am spus prima oară te iubesc, când şi ea mi-a spus prima oară asta.

– Ştiu... Niciodată nu m-am îndoit de asta...

– Mă bucur să aud asta. Câteodată îmi doresc să nu fi devenit geloasă atunci când ai fost în vizită la Ana la spital. Atunci a început sfârşitul nostru...

– Dar a fost vina mea. Puteam să...

– Să îmi spui? Să vorbeşti cu mine înainte să pleci? Nu puteai! a spus schiţând un zâmbet. Nu te-aş mai fi lăsat să pleci, mi-ar fi fost prea teamă... Când era la şcoală, stăteai cu ea la ore, mai ales la matematică, vă amuzaţi într-una, iar când a plecat, lipsa ei s-a resimţit asupra ta. Îţi era dor de ea, chiar şi atunci când erai lângă mine...

Nu am spus nimic. Avea dreptate, chiar ţineam la Ana atunci. Dar pe vremea aceea, nu ştiam ce fel de sentimente aveam pentru ea, nu ştiam dacă ţineam la ea ca la o fată sau ca la o amică. Eram confuz, de fiecare dată când eram lângă Ana, dar îmi era clar că îmi plăcea să fiu lângă ea.

– Nu spui nimic? Înseamnă că îmi dai dreptate, ţineai la ea.

– Da, dar...

– Ţineai mai mult la mine? a întrebat zâmbind uşor. Stai liniştit, ştiam asta chiar şi atunci. Dar nu mi-a fost destul! a spus strângându-şi mâna în jurul sticlei. Vroiam să te uiţi doar la mine, să mă vrei doar pe mine... Eram egoistă, ştiu. Şi ştiam şi atunci, de-asta nu am spus nimic. Nu vroiam să vezi şi partea asta a mea, mi-era teamă să nu te îndepărtez...

– Angela...

– Dar te-am îndepărtat oricum... Am ţinut atâtea în mine încât mi-au dat lacrimile. Şi asta a însemnat sfârşitul! a spus ducând sticla la gură.

Mă simţeam îngrozitor! Abia atunci realizam prin ce trecuse ea, de fapt. Credeam că eu suferisem cel mai mult, chiar dacă simţeam că meritam asta, dar sufletul ei fusese mult mai încercat decât al meu. Ea avusese mai multe relaţii decât mine, dar cu siguranţă nimeni nu a anunţat în faţa întregii şcoli că s-a despărţit de ea înainte ca măcar să-i spună şi ei asta. Am rănit-o mult mai mult decât am crezut. Şi am continuat s-o rănesc şi mai târziu: m-am certat cu ea, am făcut-o să plângă din nou, l-am pus chiar şi pe fratele ei s-o mintă, apoi nu i-am mai dat pace Angelei, dorind o a doua şansă. Am fost egoist, rău şi insensibil. Şi totuşi, am fost atât de egocentric încât să cred că eu sunt cel care suferea de fapt. Nu mă mai mira faptul că Angela nu a mai avut încredere în mine când mi-a dat a doua şansă şi mi-a cerut să ţin secret asta. Nu mă mai mira că se simţea atât de rău după încă o relaţie eşuată... Brusc, am realizat că Angela începuse să bea iar, imediat ce a povestit finalul relaţiei noastre. Am realizat şi că nu se oprise de atunci...

– Angela, ajunge! am spus luându-i cu forţa sticla de la gură. Nu îţi face bine să bei atât...

– Şi ce mi-a făcut bine până acum? a întrebat revoltată. Te-am iubit şi asta mi-a adus doar suferinţă; n-am avut încredere în tine şi asta te-a oprit să mă iubeşti cu adevărat; în schimb, am crezut în Marius, când probabil el nu m-a iubit niciodată... Tot ce vroia era corpul meu, vroia să se culce cu mine. Când l-am refuzat prima oară, s-a dus la alta şi apoi a mai avut şi tupeul să îmi spună că va aştepta. Dar a rămas fără răbdare şi la ziua mea a încercat iar. Doar că l-am refuzat şi atunci. Ca şi prima dată, a plecat la alta... Nu era mai bine dacă mă culcam cu el de la început? a întrebat cu lacrimi în ochi. Poate nu mai sufeream atât...

– Nu are rost să te gândeşti la asta... Ce a fost, a trecut. Nu te mai chinui întrebându-te unde ai greşit şi ce ar fi trebuit să faci. Nu e vina ta! Nu erai pregătită, asta-i tot. Poate ai fi regretat dacă te-ai fi culcat cu el... Nu poţi să ştii.

– Aşa e, nu pot să ştiu. Nimic nu mai poate schimba trecutul, nimic nu poate schimba faptul că am suferit atât şi că mă simt îngrozitor acum! a spus plângând.

Nu ştiam ce să fac. Suferea, plângea, inima ei era frântă, sufletul îndurerat nu o lăsa să zâmbească... Doream să o ajut, să o consolez, să fac ceva să uite, dar nu ştiam ce. Eram inutil...

– Îmi pare rău! Tu ai venit să mă vezi şi eu stau aici şi plâng ca proasta! a spus de parcă abia atunci realizase că sunt lângă ea.

– E în regulă, te înţeleg. Suferi, e normal să plângi. Mie ar trebui să îmi pare rău pentru că nu ştiu ce să fac să te simţi mai bine...

– Nu-ţi face griji, mă descurc eu! a spus încercând să zâmbească.

Şi-a întins mâna spre mine, vrând să mă mângâie probabil, dar s-a dezechilibrat, prăbuşindu-se în braţele mele, doborând sticla din mâna mea. Efectul vinului se arăta în sfârşit...

– Angela, cred că ar fi mai bine să plec! am spus observându-i ochii ce se forţau să stea deschişi. Sper să îţi revii curând! am continuat ridicându-mă.

– Nu! a spus ridicându-se brusc. Nu pleca! Nu mă lăsa singură! a spus speriată, ridicându-se şi ajungând dintr-un pas în faţa uşii.

– Bine, nu plec! am spus surprins de reacţia ei. Dar stai jos, nu cred că e bine să stai în picioare după ce ai băut atât.

– Stai liniştit! a spus ridicând un picior, vrând să facă un pas. Sunt bi...

Nu era bine, evident. Era prea ameţită de la alcool şi asta a făcut-o să cadă peste mine, doborându-mă în patul ei. Am fost surprins să mă trezesc cu ea peste mine, dar îmi era mai greu să o dau jos de pe mine. Cămaşa ei subţire, decolteul mult prea adânc, căldura trupului ei, obrajii înroşiţi de la vin şi ochii ei mari ce priveau adânc în ochii mei îi dădeau o aură prea tentantă ca să o resping imediat. Din cauza tentaţiei de moment sau poate din cauza vinului, Angela m-a sărutat fără ezitare. Îmi era dor de buzele ei delicate, de pasiunea cu care săruta ea... Simţeam cum căldura buzelor ei se topea în mine, aprinzându-mi inima şi sentimentele confuze ce încă le mai aveam pentru ea. Inima mea bătea din ce în ce mai tare, ameţită de sărutul lung al Angelei, dar mâna ei, alunecând printre nasturii cămăşii mele, desfăcându-i, m-a trezit.

– Angela... Nu face asta...

– Nu vrei? a întrebat supărată.

– Nu e vorba că nu...

– Normal! Asta îmi mai lipsea: băiatul care vrea să se culce cu mine nu mă iubeşte, iar cel care mă iubeşte, nu mă vrea! a strigat ridicându-se în picioare. Poţi să pleci, Andrei! a spus întinzând mâna după sticla de vin de pe pat. Nu îţi face griji pentru mine...

– Nu pot să fac asta, nu mai pot! am spus ridicându-mă.

– Atunci stai cu mine, petrece-ţi noaptea cu mine.

– Bine! am spus aşezându-mă iar lângă ea.

N-a aşteptat mult şi m-a sărutat din nou. Am lăsat-o, ştiind că şi eu o doream, dorind să îmi amintesc fiecare senzaţie trăită alături de ea, fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare îmbrăţişare. În scurt timp, eram întinşi, unul lângă altul, ţinându-ne în braţe, sărutându-ne cu foc, uitând de banchet, de regrete, de visele pierdute... Dar

Angela – sau vinul din ea – vroia mai mult. Mâinile ei alunecau din ce în ce mai des pe trupul meu, de pe piept pe abdomen, încercând să îmi desfacă nasturii de la cămaşă. Dar o opream de fiecare dată...

– Nu e bine să facem asta, Angela! am spus luându-i iar mâna dintre nasturii cămăşii mele.

– De ce? Nu ai spus că eşti de acord? a întrebat încercând din nou.

– Am spus că am să stau noaptea asta cu tine. Dar nu putem face asta...

– De ce nu? Mă vrei, nu-i aşa? Chiar dacă tu nu eşti sincer, buzele tale sunt. Aşa că, de ce să nu facem asta? a întrebat descheind încă un nasture.

– Aşa e, te vreau. Dar nu azi, nu aşa! am spus luându-i iar mâna.

– De ce nu? E o noapte frumoasă, ţii la mine şi eu ţin la tine. Ce altceva mai vrei?

– Să fii conştientă de ce faci. Tu nu gândeşti clar, alcoolul te face să fii mai directă, să nu te mai gândeşti la consecinţe... Tu nu eşti aşa...

– Ştiu asta, ştiu că nu sunt aşa! a spus dezamăgită. Dar acum nu îmi mai pasă, sunt de acord, vreau asta. Mâine dimineaţă nu ştiu ce voi simţi... Nu vreau să risc.

– Dar eu vreau! am spus hotărât. Prefer să ştiu că am ratat o ocazie unică, decât să aflu că tu nu ţi-ai dorit asta de fapt. Şi eu vreau asta, dar când vei fi trează, când vei fi gata. Nu acum când...

– Când ce? Ce contează dacă am băut, tot la fel simt. Simt... Că mi se face rău! a spus înverzindu-se brusc. Scuze, trebuie să merg la toaletă...

– Ţi-am spus eu...

Am rămas întins în pat, zâmbind, amuzat de reacţia ei, gândindu-mă ce să fac, dacă să plec sau să mai rămân. Nu aveam niciun motiv bun să plec, aşa că hotărâsem să rămân, dacă şi ea îşi dorea asta. Auzeam zgomotele făcute de ea la toaletă, dar nu mă deranjau. Eram fericit ştiind că ajunsesem atât de intimi, deşi nu realizam exact cum şi de ce s-a întâmplat asta. După ceva timp, Angela s-a întors în cameră, vizibil stânjenită, dar zâmbind un pic, găsindu-mă stând în capul oaselor, privind-o visător, fericit să mă aflu acolo.

– Bună...

– Bună. Te simţi mai bine, Angela?

– Da... M-am făcut de râs, nu? a întrebat timidă.

– Da.

– Hey! Trebuia să mă contrazici ca să mă simt mai bine! a spus revoltată.

– Ştiu. Dar te plac oricum! am răspuns zâmbind.

– Serios? Atunci sărută-mă! mi-a cerut luându-mă în braţe.

– Eu...

– Vezi? Nu ştii să minţi. Dar stai liniştit, m-am spălat şi pe dinţi. Doar sunt o domnişoară! a spus zâmbind încrezătoare.

– În cazul ăsta...

Am sărutat-o. Am sărutat-o de parcă ar fi fost plecată ore întregi, de parcă ar fi trecut mult timp de când nu ne-am văzut, nu ne-am atins, nu ne-am îmbrăţişat... Am sărutat-o şi m-a sărutat şi ea, pierzându-ne în jocul buzelor noastre, în dansul flăcărilor din inimile noastre. Ne-am regăsit întinşi iar, unul peste altul după doar câteva clipe, Angela insistând iar, ca şi mai devreme.

– Angela...

– E în regulă acum, nu? Nu mai sunt ameţită, sunt conştientă de ce fac, sunt pregătită. De ce nu mă laşi? De ce nu mă vrei? a întrebat supărată.

– Te vreau, crede-mă, dar...

– Dar ce?

– E prima oară când bei, nu?

– Da, dar ce legătură are asta cu ce facem noi? Sau mă rog, cu ce nu vrei să facem?

– Are. Nu eşti obişnuită cu băutura, ai observat asta deja. Dar doar pentru că nu mai eşti ameţită, nu înseamnă că s-a terminat.

– Ce vrei să spui? O să mi se facă rău iar? a întrebat un pic speriată.

– Nu. Adică... nu cred. Dar o să ţi se facă somn în curând.

– Glumeşti, nu? Mă simt mai plină de energie ca oricând!

– Se vede, dar e doar un efect secundar. Nu va trece mult până când vei adormi fără să îţi dai seama. Cu alte cuvinte, chiar dacă am face ce nu vom face, probabil vei adormi în toiul acţiunii şi asta...

– N-ar fi prea plăcut...

– Nu, nu ar fi. Pentru niciunul din noi.

– Înţeleg... Iartă-mă dacă am fost prea insistentă! a spus întinzându-se lângă mine.

– Nu îţi face griji, nu m-a deranjat.

– Deci... am să adorm în curând, nu?

– Da, probabil...

– Atunci... îmi spui o poveste? a întrebat zâmbind, ghemuindu-se în braţele mele.

– O poveste? am întrebat surprins.

– Da, o poveste. Ca să adorm mai uşor. Şi să visez frumos...

– Bine, am să îţi spun o poveste.

– Se termină frumos?

– Deja vrei să ştii sfârşitul? am întrebat râzând uşor.

– Nu îmi plac poveştile triste...

– Nu te teme, sunt sigur că se va termina cu bine.

– Mă bucur. Te ascult...

– Ok. A fost odată un băiat. Şi acest băiat era îndrăgostit de o fată...

– Era frumoasă?

– Era incredibilă! Cea mai frumoasă fiinţă pe care el o văzuse vreodată, un adevărat înger. Era atât de uimitoare, încât o singură privire din partea ei îl lăsa fără cuvinte. Iar un zâmbet îl făcea să uite de orice problemă, orice grijă, orice altceva era în mintea lui. Toate gândurile lui erau despre ea şi toată inima lui era a ei. Şi într-o zi, acel băiat...

Am continuat să îi spun povestea noastră până când a adormit, chiar şi după aceea. Vroiam să ştie cum vedeam eu toate momentele petrecute alături de ea, să înţeleagă prin ce trecusem eu, aşa cum am înţeles şi eu prin ce trecuse ea. Doream să ne regăsim echilibrul, sperând că a doua zi nu va uita ce a simţit în acea seară. Dar după dimineaţa următoare nu am mai văzut-o... Nu mai venise deloc la şcoală... Deşi preocupat de acest fapt, m-am concentrat asupra studiilor pentru examene, sperând că

ea nu a mai venit la şcoală pentru că vroia să se dedice lecţiilor. Dar eram nesigur, chiar dezamăgit în unele momente...

Am văzut-o abia în ziua primului examen, dar nu am reuşit să vorbesc cu ea. În acele momente, examenul era mai important, aşa că am lăsat deoparte gândurile legate de ea timp de câteva ore, cât a durat testul. Am vrut s-o aştept la ieşire, sperând să am parte măcar de câteva cuvinte din partea ei, dar a reuşit să termine examenul înaintea mea, iar când am ieşit şi eu, ea dispăruse... Însă, după alte câteva ore, am primit un mesaj pe telefon. Nu era semnat, dar îmi era evident de la cine era. Vroia să ne întâlnim în centru, lângă teatru. Nu m-a surprins mesajul cât m-a surprins locul întâlnirii. Era prima oară când îmi ceruse să ne vedem acolo. M-am dus acolo la ora stabilită şi am găsit-o aşteptându-mă emoţionată, chiar nerăbdătoare. Nu o mai văzusem aşa niciodată.

– Bună, Angela! am spus apropiindu-mă de ea.

– Vino cu mine! a spus întinzându-mi mâna.

– Unde?

– Doar vino! a spus hotărâtă, apucându-mă de mână.

Am urmat-o până într-un bloc, la etajul 2, în faţa unei uşi, unde s-a oprit.

– Unde suntem? am întrebat nedumerit.

– Ăsta e apartamentul unei prietene! a spus în timp ce căuta ceva în geantă.

– Şi ce căutăm aici?

– Ai să vezi! a răspuns scoţând o cheie şi deschizând uşa. Vii?

Bănuiam deja ce vroia, dar încă eram nesigur. Nu discutasem despre asta, nu plănuisem nimic, nu mai vorbisem din acea seară. Totul se întâmpla din senin, nu puteam să nu fiu surprins. Dar am intrat. După ce ne-am descălţat, a încuiat uşa, m-a luat de mână şi m-a condus spre uşa unei camere, unde s-a întors spre mine, fără să spună nimic. Am privit-o în ochi, încercând să înţeleg ce vroia să fac, ce vroia să spună, dar n-a fost nevoie să o privesc prea mult.

– Mă iubeşti? m-a întrebat zâmbind.

– Poftim?

– Mă iubeşti? a repetat hotărâtă.

– Da, dar...

– Bine. Suntem aici, sunt trează, sunt conştientă de consecinţe, te iubesc şi sunt pregătită. Tu vrei asta? Mă vrei? a întrebat temându-se un pic de răspuns.

Am rămas un pic pe gânduri, surprins de scurta confesiune grăbită, surprins mai ales de două cuvinte din toată declaraţia ei.

– Bineînţeles! am răspuns zâmbind, înainte să o sărut uşor.

– Atunci, hai să intrăm! m-a îndemnat după ce mi-am dezlipit buzele de ale ei.

Camera nu era iluminată deloc. Becul era stins, iar jaluzelele erau trase. Singurul moment în care am putut să văd ceva din cameră a fost când a deschis uşa şi lumina de pe hol a tăiat întunericul din cameră. Dar nu era nimic de văzut... Singura piesă de mobilier era un pat imens. În rest, nimic, doar câteva tablouri agăţate de pereţi. Imediat ce a închis uşa, camera a fost învăluită iar de întuneric. Nu puteam nici măcar să o văd pe Angela, care era la doar un pas de mine.

– Ce întuneric e! am exclamat uimit. Unde e întrerupătorul?

– Nu contează. Nu avem nevoie de el! a spus apropiindu-se, atingându-mi din greşeală – sau intenţionat – buzele.

Greşeală sau nu, i-am răspuns la invitaţie. Buzele ei tremurau, poate de emoţie, dar erau mai fierbinţi ca niciodată. Şi mai pasionale ca niciodată! Mă săruta de parcă vroia să preia controlul asupra mea, să mă supună voinţei şi dorinţelor ei. Iar eu o sărutam de parcă vroiam să îi demonstrez că nu puteam fi supus, deşi mă lăsam condus uşor în pat. Curând după aceea, i-am simţit mâinile intrând pe sub cămaşa mea, dar de data asta nu am mai oprit-o. De data asta ştiam ce simte, se simţea din fiecare mişcare a buzelor, a mâinilor şi a întregului ei trup subţire. Iar eu simţeam la fel. Nu aveam niciun motiv s-o refuz, niciun motiv să nu vreau şi eu asta. Aşa că i-am răspuns la fel. Dar reacţia ei a fost diferită. Ofta de parcă mâinile mele, băgate sub tricoul ei, îi răcoreau trupul fierbinte, aducându-i plăcere, dar şi nelinişte în acelaşi timp. Ne pierdeam uşor în mişcări, în şoapte şi în mângâieri, până când niciunul din noi nu mai avea ce să dea jos de pe celălalt. Mă obişnuisem deja cu întunericul şi puteam distinge corpul ei ca o umbră. Îi puteam vedea slab ochii ei mari, buzele ei întredeschise şi gâtul subţire. Coborând uşor cu privirea şi cu mâna, desluşeam în întuneric umerii ei arcuiţi, sânii ei goi, timizi, abdomenul plat... Observând poate că o măsuram cu privirea şi că mă apropiam de acea zonă, Angela m-am apucat şi m-a pus sub ea, oftând uşor.

– Eşti incredibil de frumoasă! i-am şoptit uşor la ureche. Te iubesc!

– Şi eu te iubesc! a spus înainte să mă sărute.

– Chiar dacă nu putem vedea, putem simţi şi vorbi. Aşa că, vorbeşte cu mine! am spus ridicând-o pe genunchii mei. Dacă te doare, strigă, dacă nu îţi place, opreşte-mă!

– Şi dacă îmi place, ce fac? a întrebat tremurând în braţele mele.

– Dacă îţi place, stai pe spate şi lasă-ţi trupul să vorbească! i-am răspuns zâmbind, întinzând-o pe spate, sărutând-o apoi cu pasiune.

Întunericul s-a lăsat din nou între noi, închizând ochii în timpul sărutului, pierzându-ne în gândurile celuilalt, buzele şi trupurile noastre fiind singura dovadă că noi chiar eram acolo, că nu era un vis, că iubirea noastră încă persista în întuneric. Dar chiar şi aşa, tot nu îmi venea să cred că mă aflu acolo, indiferent cât timp trecea. De când o întâlnisem pe Angela, viaţa mea părea doar un vis. Iar atunci când a acceptat să fim împreună, visul a devenit real, aducând sute, chiar mii de momente de neuitat, ce au scris încet povestea noastră. Când ne-am despărţit, acele momente au redevenit dorinţe, vise ce păreau greu de realizat, chiar imposibile. Dar chiar şi aşa, pentru o perioadă scurtă, ele au devenit din nou realitate. Dar doar pentru câteva săptămâni. Apoi a urmat un an plin de vise, dar fără momente memorabile alături de ea. Dar ea rămânea în mintea şi în inima mea, insistând să păstrez viu focul dragostei mele pentru ea. El a continuat să ardă, mai slab sau mai puternic, mai rece sau mai fierbinte, aşteptând o zi sau măcar o clipă când putea să îmi aprindă din nou inima şi toată fiinţa mea, când puteam să fiu alături de Angela, alături de ea şi în inima ei, când aveam să aflu că şi povestea ei a fost la fel ca şi a mea, cu clipe grele, cu gânduri confuze şi dorinţe aprinse şi cu clipe fericite, săruturi pasionale, ascunse de văzul lumii, clipe ce ne priveau doar pe noi; şi ca şi mine, şi ea a continuat să aştepte, tot cu o flacără în inimă, deşi ignorată mult timp. Şi tot ca şi în cazul meu, acel foc îi reaprinsese din nou inima şi întreaga ei fiinţă, topindu-i trupul în braţele mele, aşa cum şi eu mă topeam în braţele ei. Inimile noastre au devenit una, focul era acum doar unul singur, arzând în două trupuri ce deveniseră unul singur. Eram două suflete ascunse în aceeaşi inimă, două vise în aceeaşi minte, două suflete cu aceeaşi dorinţă: fericirea. Dar viitorul nostru incert nu putea să ne asigure fericirea. Nu ştiu cât timp

trecuse de când intrasem în acea cameră, dar ştiam cât timp îmi mai rămânea alături de ea. Şi nu era destul...

– Te iubesc, Angela! am spus după un timp.

– Şi eu, Andrei!

– Nu te voi uita niciodată...

– Nici eu, doar eşti primul... Ştii doar ce se spune despre primul băiat...

– Da, fata nu-l va uita niciodată. Dar îţi convine asta? am întrebat cu teamă.

– Poftim? Sigur că da, de ce nu mi-ar conveni?

– Am trecut prin atâtea clipe împreună, dar nu toate au fost fericite... Te-am făcut să suferi de multe ori şi...

– Andrei, toate astea au trecut. Acum suntem aici. Mă iubeşti şi te iubesc, asta e tot ce contează acum.

– Şi mai târziu ce va fi?

– Ce vrei să spui?

– Mă iubeşti, mi-ai spus asta şi te cred. Dar chiar dacă nu vei regreta că eu am fost primul, în timp nu vei mai simţi la fel...

– Îţi promit, Andrei! a spus luându-mă în braţe şi atingându-mă uşor cu buzele ei. Îţi promit că nu voi înceta niciodată să simt asta pentru tine. Te iubesc! Niciodată să nu te îndoieşti de asta.

– Ştiu... şi eu te voi iubi mereu.

– Şi atunci? De ce ai îndoieli?

– Pentru că viitorul e nesigur. Vom pleca în oraşe diferite şi nu ne vom mai vedeam cel puţin trei ani. Se pot schimba multe în timpul ăsta...

– Aşa e. Dar nu şi asta, nu şi sentimentele noastre.

– Eşti sigură? am întrebat temător.

– Da, doar ţi-am mai promis. Ce altceva vrei să fac ca să mă crezi?

– Mai promite-mi ceva.

– Ce anume?

– Că ai să te căsătoreşti cu mine...

– Poftim? a exclamat uimită. Andrei, ce te-a apucat? Suntem prea tineri ca să ne gândim la asta...

– Cine zice? Mă iubeşti şi eu te iubesc, asta e tot ce contează! Chiar tu ai spus-o!

– Da, aşa e, doar asta contează *acum*. Dar vom fi studenţi, în oraşe diferite chiar. Ca să ne căsătorim avem nevoie de un loc al nostru, de slujbe, de bani. Dragostea pare totul pentru noi acum şi chiar dacă credem că e de ajuns, adevărul e altul.

– Doar de asta e nevoie?

– Ce vrei să spui? a întrebat nedumerită.

– Doar de asta e nevoie ca să te conving?

– Andrei, eu...

– Dacă după patru ani, când vei termina şi tu facultatea, voi avea o slujbă şi un loc al meu, te vei căsători cu mine?

– Dacă vei avea un...

– Stai puţin! am întrerupt-o amintindu-mi ceva. Acoperă-te! am spus ridicându-mă.

– De ce?

– Pentru că voi face lumină şi nu vreau să te ruşinezi...

M-am îndreptat spre fereastră, cu un colţ de cearceaf înfăşurat în jurul mijlocului, şi am tras jaluzelele. Când am privit înapoi şi am văzut-o pe Angela, atinsă de strălucirea soarelui ce începea să apună, chiar am crezut că privesc un înger. Şi chiar dacă n-avea aripi, Angela era un înger, mereu am văzut-o aşa.

– Andrei...

– Da?

– Dacă mă mai fixezi mult cu privirea chiar mă ruşinez şi mă ascund sub plapumă.

– A, scuze! Pentru o clipă am uitat de ce m-am ridicat...

M-am uitat în jur, căutându-mi pantalonii, pierduţi sub pat. I-am scos şi am luat ceva din buzunare, apoi m-am băgat repede în pat, înainte ca Angela să apuce să vadă ce ascundeam.

– Andrei, ce ai acolo?

– Ceva pentru tine. Am vrut să ţi-l dau de ziua ta, dar cu toată agitaţia de atunci, nu am găsit un moment bun. Aşa că ţi-l dau acum! am spus întinzându-i o cutiuţă mică, neagră.

– Ce-i asta? a întrebat luând-o parcă cu teamă.

– Ceva cu care mi-am ocupat mintea ca să uit că nu te pot avea aproape. Acum ţi-l dau tocmai ca să îţi arăt că îţi voi fi alături până când moartea ne va despărţi! am spus zâmbind.

– „Până când moartea ne va despărţi"? Doar nu vorbeşti serios? a întrebat surprinsă, deschizând cutiuţa. Dumnezeule, tu chiar vorbeşti serios! a exclamat uluită.

În acea cutiuţă era cadoul la care mă gândisem şi pe care îl comandasem cu aproape două luni înainte de ziua ei. Mi-a venit ideea de Ziua Îndrăgostiţilor. Nu credeam că o voi cere în căsătorie cu acel inel, dar cu cât îl priveam mai mult, cu atât credeam că e mai potrivit pentru asta. Era un inel albăstrui, cu o piatră roşie, în formă de inimă, care avea două aripi de argint. În plus, pe tot inelul erau crestate pene argintii, ca şi când ar fi plutit în jurul acelei inimi de înger. Eram mândru de acel inel, de întreg conceptul la care mă gândisem eu, dar, privind-o pe Angela, uimită, neştiind ce să zică, mă simţeam de parcă aş fi realizat o minune. Şi poate chiar aşa era...

– Deci – am spus luând inelul în mână – te mai întreb o dată: dacă atunci când termini tu facultatea, voi avea un loc de muncă stabil şi un apartament al meu şi amândoi vom mai simţi ceea ce simţim şi acum unul pentru celălalt, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Angela a părut surprinsă de întrebare chiar şi atunci, când era deja a treia oară când o ceream de soţie. A privit de câteva ori, ba la mine, ba la inel, apoi a stat câteva minute privind în gol, parcă analizând propunerea, încercând să-şi dea seama ce să spună, ce să răspundă. Apoi, într-un final, după ce a tras aer adânc în piept, a venit şi răspunsul.

– Nu uita: sunt trei condiţii şi tu le-ai pus pe toate! Când amândoi vom fi terminat facultatea trebuie să ai un loc de muncă stabil...

– Voi avea! am spus hotărât.

– Să ai un apartament al tău...

– Voi avea şi asta! am spus la fel de hotărât, anticipând răspunsul.

– Şi sentimentele noastre să rămână aceleaşi!

– Da. Şi dacă va fi aşa...

– Mă voi căsători cu tine! a strigat fericită, luându-mă în braţe. Te iubesc, Andrei!

– Şi eu, Angela! Acum şi întotdeauna! am spus sărutând-o de zeci de ori.

Nu credeam vreodată că o voi auzi spunând asta. Nu credeam că visul meu cel mai îndrăzneţ se va adeveri. Nu credeam... Însă doar atât visasem, că ea va fi de acord. Încă mai erau multe de realizat, multe lucruri ce puteau să nu mă ajute, multe lucruri încă nesigure. Dar nu mai aveam un vis, el se împlinise deja. Aveam doar un obiectiv, un singur ţel: să îndeplinesc acele trei condiţii şi să pavez astfel drumul pe care voi păşi alături de Angela, alături de îngerul meu, construindu-ne o viaţă, o căsnicie şi un viitor fericit împreună. Trecuse vremea viselor, se împliniseră toate. Rămâneau doar momentele, doar clipe pe care trebuia să le trăiesc cu acel ţel în minte, clipe care să mă conducă spre un singur gând, un singur cuvânt, un singur moment ce însemna startul unei vieţi cu totul noi, unei vieţi alături de ea, de îngerul meu. Un viitor alături de cea căreia i-am spus întâia oară „Te iubesc!", alături de cea care după atât timp simţea acelaşi lucru ca şi mine. Un singur moment, o singură dragoste, o singură viaţă!

Capitolul XXI: Sfârşit şi început

Visul se sfârşise în acea noapte, totul devenind realitate. Eram din nou împreună cu Angela, însă de data asta era altfel. Ştiam totul despre fiecare, ştiam ce simte celălalt şi ştiam ce ne doream. Era o relaţie în adevăratul sens al cuvântului. Eram fericit şi ea părea la fel şi asta era tot ce conta pentru mine. Dar fiind în perioada examenelor, ne-am întâlnit destul de rar. Ca să putem învăţa mai bine, aşa s-a motivat. Dar chiar şi aşa, nu îmi părea rău şi nici nu mă simţeam dat la o parte. Mai ales că după unele examene la care luam amândoi note mari, ne întâlneam şi petreceam o zi întreagă îmbrăţişaţi, sărutându-ne, pierzându-ne în căldura celuilalt, uneori regăsindu-ne în acelaşi apartament în care ne-am regăsit prima oară. Desigur, tot ca şi prima oară, plecam seara de acolo, ca să nu îi provocăm necazuri prietenei Angelei. Abia după ce s-au afişat rezultate finale – care ne-au mulţumit pe amândoi – am rămas o noapte în acel apartament. Acea noapte a fost cu adevărat uimitoare, atât pentru ea, cât şi pentru mine. S-o văd dormind, să realizez că dormeam în acelaşi pat, singuri într-un apartament, mă făcea să visez iar spre acel viitor promis, acel obiectiv pe care mi-l impusesem şi pentru care aveam de gând să îmi dedic următorii patru ani. Dar când m-am trezit în zori şi am văzut-o stând la fereastră, privind gânditoare răsăritul, ştiam că ceva nu era bine.

– Trebuie să vorbim! a spus cu o voce gravă, observând că m-am trezit.

– Ce s-a întâmplat?

– Mai ţii minte promisiunea ta?

– Bineînţeles. De ce?

– Şi condiţiile ţi le mai aminteşti?

– Da, îmi amintesc fiecare cuvânt din acea noapte. De ce? Te-ai răzgândit? am întrebat cu teamă.

– Nu, nu e vorba de asta. Dar vreau să fiu sigură că înţelegi ce înseamnă asta...

– Ce vrei să spui?

– Ştii că în câteva ore plec, nu? Mă duc în Timişoara, să mă înscriu la facultate, să îmi caut un loc unde să stau, în fine, treburi din astea...

– Da...

– Când mă întorc, tu deja vei fi plecat din aceleaşi motive, iar când te întorci tu, eu voi fi plecată iar, la bunici, în vacanţă.

– Da, înţeleg...

– Este ultima dată când ne vedem...

– Ştiu. Dar nu-ţi face griji, Angela, mă voi ţine de promisiune! am spus luând-o de mână. Te iubesc! Nimic nu va schimba asta.

– Eşti sigur? a întrebat privind cerul ce redevenea albastru.

– Bineînţeles! De ce n-aş fi?

– E vorba de patru ani, Andrei! Nu putem trăi timp de patru ani doar aşteptând, nu ar fi corect pentru niciunul din noi.

– Ştiu. Ştiu că e un risc foarte mare, tocmai de-asta sunt atât de hotărât.

– Dar nu înţelegi? În patru ani se pot schimba multe... Întâlnim persoane noi, ne facem alţi prieteni, probabil vom întâlni şi persoane care să ne placă, care să îşi dorească să fie cu noi... Nu putem să evităm asta...

– Nici nu trebuie, Angela. Ştiam asta când ţi-am promis, nu putem fi singuri timp de patru ani. Oricât ne-am strădui, nu putem să nu ne îndrăgostim deloc în patru ani. Aşa că, cel mai bine ar fi să nu ne străduim deloc! am spus oftând uşor.

– Ce vrei să spui?

– Nu te abţine, trăieşte tot ce vrei, simte orice vrei, fii cu oricine crezi tu că merită, fă orice vrei să faci. Asta înseamnă a treia condiţie. Dacă ne aşteptăm unul pe celălalt timp de patru ani, nu avem de unde să ştim cât de puternice sunt sentimentele noastre. De aceea trebuie să fim departe unul de celălalt, să profităm de orice ocazie şi să trecem prin relaţii şi dezamăgiri, sperând că există o şansă, cât de mică, ca după ce au trecut patru ani, încă să mai simţim ceva pentru celălalt. Să ne dorim să fim din nou împreună şi să ne ţinem de promisiune.

– Dar... eşti de acord cu asta? Să mă întâlnesc cu alte persoane, să...

– Bineînţeles că nu! Dar e inevitabil. Am putea încerca să avem o relaţie la distanţă, dar nu cred că va rezista prea mult, având în vedere că nu ne vom putea vedea decât în vacanţă. Şi chiar şi aşa, tentaţii vor fi pentru amândoi. Şi Timişoara şi Piteşti sunt oraşe mari, pline de oameni diferiţi. E imposibil să nu fie măcar câteva persoane pe gustul nostru.

– Da, dar am putea să...

– Nu, nu am putea. Probabil am rezista un an fără să ne implicăm într-o relaţie, dar apoi singurătatea ne va doborî şi nu vom mai putea rezista tentaţiilor. E mai bine să nu încercăm deloc. Trăieşte, iubeşte, visează, mai mult cu fiecare ocazie pe care o întâlneşti! Şi eu voi face la fel. Dacă chiar şi aşa, sentimentele noastre vor rezista în timp, înseamnă că ne e scris să fim o viaţă împreună, înseamnă că ne putem ţine promisiunea şi ne putem căsători fără regrete. Aşa că nu îţi mai face griji la ce va fi de mâine. Concentrează-te asupra prezentului, căci acestea sunt ultimele clipe pe care le mai avem.

– Înţeleg... Dar promite-mi ceva.

– Orice.

– Nu aştepta să înceapă facultatea ca să încerci să mă uiţi. Promite-mi că vei încerca chiar de mâine.

– Dar nu vreau să încerc să te uit, vreau...

– Dar exact despre asta vorbim, nu? Să trăim, să trecem prin cât mai multe experienţe şi să iubim pe oricine credem că ne merită... Asta înseamnă să uit de tine şi tu de mine, nu-i aşa?

– Da... cred că da...

– Deci, îmi promiţi?

– Bine... Promit!

– Bun. Acum vino aici, să profităm de timpul rămas! a spus punându-şi braţele în jurul gâtului meu şi apropiindu-se uşor de mine.

Am petrecut vreo oră sărutându-ne cu foc, sperând să ne ajungă pentru patru ani. Ştiam amândoi că nici măcar o zi plină de sărutări nu ar fi fost destul să ajungă atâta timp. Dar vroiam să încercăm, era singurul lucru pe care îl puteam face înainte să începem o nouă viaţă, departe de celălalt...

Nu am vrut să îi promit asta, nu vroiam să accept că trebuia să încerc s-o uit ca să fiu sigur de sentimentele mele pentru ea, dar odată ce i-am promis, trebuia să fac tot ce pot ca să mă ţin de promisiune. Aşa că, peste câteva zile, i-am urmat sfatul lui Dani şi i-am cerut ajutorul Emei. A fost chiar bucuroasă să mă ajute, deşi nu prea a înţeles circumstanţele. Nu înţelegea de ce nu am putut să vorbesc personal cu fata pe care vroiam să o văd, dar a fost de acord să o convingă să vină la o întâlnire cu mine. Stabilisem data întâlnirii pe 17 iulie, în ultima zi pe care aveam s-o petrec în Petroşani, înainte să plec la Piteşti şi să rămân acolo.

Din fericire, acea zi a fost una frumoasă, deşi erau câţiva nori în depărtare. Vântul adia uşor şi răcoritor, perfect pentru o zi fierbinte de vară. Aşteptam la o terasă de lângă parc timp de un sfert de oră, când în sfârşit a ajuns şi ea. Prima oară o văzusem în ziua când am cunoscut-o pe Ema. Era acea colegă pe care o îmbrăţişase fericită, după ce s-a împăcat cu prietenul ei. Era prima fată la care m-am gândit când mă întrebam cu cine să ies. Ema a fost chiar surprinsă de propunerea mea, se aştepta la ceva mai greu de realizat decât să o convingă pe verişoara ei să iasă la un suc cu un prieten. Nu mă aşteptam să fie verişoara ei, dar aflând asta, nu m-a mai mirat faptul că erau la fel de atrăgătoare amândouă; totuşi, colega ei îmi părea mult mai fascinantă datorită privirii ei reci şi a atitudinii ei superioare ce se contrastau cu firea ei caldă şi personalitatea ei distractivă de care a dat dovadă în unele momente de bucurie. Dar văzând-o iar, îmbrăcată astfel, aproape că mă pierdeam în gânduri care de care mai îndrăzneţe. Purta un maiou verde închis, subţire, nişte blugi strâmţi albaştri şi o pereche de ochelari de soare maronii.

– O, deci despre tine vorbea Ema! a exclamat zâmbind în timp ce se aşeza. Trebuia să spună aşa de la început, nu ar mai fi trebuit să mă convingă...

– Să înţeleg că mă cunoşti? am întrebat surprins.

– E cam mult spus că te cunosc, dar am auzit de tine. Încă de când eram în clasa a noua ai făcut senzaţie şi colegii au început să vorbească despre tine, după ce l-ai învins pe Robert, deşi nimeni nu se aştepta la asta. Apoi, când eram în a zecea, privirile au fost din nou aţintite asupra ta când ai făcut o gaură în perete şi ai speriat tot etajul. Ca să nu mai vorbesc despre accidentul de la munte.

– Hmm, se pare că sunt destul de cunoscut! am spus zâmbind mulţumit. Nu mă aşteptam la asta...

– Ar fi trebuit, mai ales după ce ai salvat-o pe Diana, te-ai luptat cu un infractor şi ai reuşit chiar să-i salvezi şi relaţia Dianei. Ai fi surprins să afli cât de mult vorbea ea despre acel Andrei atât de incredibil...

– Sunt sigur...

– Apropo, de ce nu ai invitat-o pe ea în oraş?

– N-ar fi dat bine să încerc să îi stric relaţia după ce tot eu am salvat-o, nu? Şi în plus, nu e interesată de mine.

– N-aş fi prea sigură de asta în locul tău. Nu ştii că băieţii nu pot înţelege cum gândeşte o fată? a întrebat zâmbind încrezătoare.

– Da, aşa e. Dar oricum... Nu contează. Apropo, eu tot nu ştiu cum te cheamă...

– A, scuze, m-am pierdut în conversaţie. Eu sunt Nico! a spus dându-şi jos ochelarii, dezvăluind o pereche de ochi verzi superbi.

– Încântat de cunoştinţă. Hai să comandăm, vrei?

– Bine. Eu vreau un fresh de portocale.

– Ok. Băiete, un fresh de portocale şi unul de căpşuni.

– Să înţeleg că îţi plac lucrurile dulci? a întrebat privindu-mă în ochi.

– Da. Îmi place să îmi îndulcesc viaţa.

– Hmm, înseamnă că nu o să ne înţelegem prea bine...

– De ce nu? am întrebat surprins.

– Eu nu sunt o fată dulce, ci mai degrabă acrişoară.

– Asta e chiar mai bine! am exclamat mulţumit.

– Cum aşa?

– Am învăţat că fetele ce se consideră acrişoare sunt de fapt cele mai dulci. Dar vom vedea dacă e aşa sau nu.

– Eşti cam îndrăzneţ, nu ţi se pare? a întrebat sprijinindu-şi bărbia în palmă.

– Chiar sunt. Apropo, pot să te întreb ceva?

– Hmm, să vedem ce îţi trece prin minte. Ce vrei să ştii?

– Ai spus că dacă ştiai cu cine te întâlneai, Ema nu ar mai fi trebuit să încerce să te convingă, nu-i aşa?

– O, ai ţinut minte asta! a spus zâmbind timid. Da, aşa e, dacă ştiam că e vorba de tine, aş fi acceptat imediat.

– De ce?

– Ţi-am spus doar, pentru că eşti destul de celebru în clasa mea.

– E singurul motiv?

– Ce alt motiv aş mai fi avut?

– Hmm, nu ştiu. Poate pentru că m-ai prins de câteva ori privindu-te pe coridor.

– Ţi-am zis eu că eşti cam îndrăzneţ. Doar nu crezi că eşti singurul care mă admiră, nu? a întrebat lăsând capul într-o parte.

– Bineînţeles că nu. Dar cum explici faptul că de fiecare dată când ieşi din clasă te uiţi spre clasa mea?

– Nu e evident? Clasa mea e în capătul coridorului, e normal să *ţi se pară* că privesc spre clasa ta, dar de fapt privesc spre toate clasele. Ca să văd cine e pe coridor, desigur.

– Ok, n-am să mai spun nimic. Dacă nu vrei să recunoşti că zâmbeşti de fiecare dată când îţi întorci privirea de la mine, e treaba ta. Te cred pe cuvânt! am spus zâmbind jucăuş în timp ce chelnerul ne aducea sucurile.

– Nu eşti doar îndrăzneţ, eşti şi şmecher! a exclamat râzând uşor. Fie, recunosc, eram interesată de tine. Dar doar pentru că auzisem de tine, să nu înţelegi greşit.

– Stai liniştită, mă mulţumesc cu atât... momentan.

– Tu... Chiar ştii să te joci cu o fată! a spus zâmbind.

– Am să iau asta ca pe un compliment, dar prefer lucrurile serioase.

– Cum ar fi?

– În primul rând, să aflu numărul tău de telefon.

– O! Chiar ai vrea asta, nu? Dar ce te face să crezi că meriţi? m-a întrebat zâmbind.

– Eşti încă aici, nu? Dacă nu erai interesată, ai fi plecat deja...

– Şi de unde ştii că nu am de gând să plec?

– Nu ţi-ai luat ochii de pe mine de vreo cinci minute, zâmbeşti mereu şi nici măcar nu te-ai atins de suc. Mai vrei şi alte motive? am întrebat zâmbind, rezemându-mă de spătar.

– Bine, ai câştigat! a spus oftând uşor.

Era destul de uimită de hotărârea şi îndrăzneala mea, dar părea destul de atrasă de aceste caracteristici ale mele.

– Hey, care e floarea ta preferată? am întrebat după ce mi-a dat numărul ei.

– Ce repede treci de la un subiect la altul! Floarea mea preferată? Să vedem... Cred că e trandafirul roz. De ce?

– Fără motiv. Vroiam doar să te cunosc mai bine...

De fapt, m-a surprins răspunsul ei. Mă aşteptam să aleagă trandafirul roşu, lalelele sau crinii albi, dar se pare că nu mă pricepeam chiar atât de bine la flori. Dar chiar trandafirul roz... Nu mă aşteptam să fie o persoană plină atât de plăcere, cât şi de suferinţă. Dar, gândindu-mă mai bine, probabil că asta explica personalitatea ei dual㠄 când indiferentă, când blândă...

– Hey! Te simţi bine? m-a întrebat îngrijorată. Te holbezi în gol de câteva clipe...

– A, scuze... Mă gândeam doar...

– Pot să ştiu la ce anume?

– La trandafirul roz.

– Poftim? Ce e aşa interesant la o floare?

– Cred că ţi se potriveşte foarte bine.

– Cum aşa? a întrebat surprinsă de afirmaţia mea.

– E superb, la fel ca tine, dar dacă mă apropii prea mult risc să fiu rănit...

– Oau! Asta a fost... profund. Mersi de compliment! Dar e greu să te apropii de mine destul de mult ca să te rănesc! a spus zâmbind provocator.

– Nimic nu e prea greu dacă încerci! am spus calm, punându-mi mâna peste mâna ei care ţinea paharul. Vezi, ce ţi-am spus? Trebuie doar să vrei! am exclamat zâmbind, observând că nu îşi retrăgea mâna.

– Ştii, dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că îţi place să fii rănit! a spus după ce a băut un pic de suc cu paiul.

– De fapt, tu nu mă cunoşti încă! am spus zâmbind uşor. Dar îmi place să îmi asum riscuri! am continuat mutându-mi mâna pe cealaltă palmă a ei, ce stătea pe masă, uşor ridicată.

– De ce?

– Pentru că de multe ori merită! am răspuns încrezător.

– Şi crezi că va merita şi de data asta?
– Tu să-mi spui! Va merita? am întrebat strângându-i uşor mâna în a mea.
– Cine ştie? a spus cu un ton glumeţ, ferindu-şi privirea de a mea.
– Hai să...

Brusc, gândurile mele au fost întrerupte de telefonul meu ce îmi vibra în buzunar.

– Scuză-mă o clipă, te rog! Alo?
– Alo? Andrei? Sunt Alex. Nu ştiu dacă mă mai ţii minte, dar...
– Îmi amintesc de tine. Ce s-a întâmplat?
– Iulian şi Diana se ceartă chiar acum. Mă gândeam că ai vrea să ştii.
– De ce m-ar interesa asta?
– Pentru că cearta s-a agravat de când a fost menţionat numele tău.
– Ce vrei să spui?
– Diana s-a enervat foarte tare la un moment dat şi a spus ceva de genul că ar fi trebuit să îl părăsească pe Iulian pentru tine...
– Poftim?! am exclamat uimit. De ce a spus aşa ceva?
– Asta nu ştiu, dar pare destul de grav. Şi de câteva minute Iulian tot strigă că vrea să te facă una cu pământul şi asta o sperie şi mai mult pe Diana...
– Din toate zilele în care putea face asta...
– Deci, ce ai de gând să faci?
– Bine, unde eşti? am întrebat după ce m-am uitat o clipă la Nico.
– Ştii unde stă Diana?
– Da.
– Suntem în spatele blocului opus. Să îi anunţ că vii?
– Nu, nu e nevoie. Oricum nu voi putea să stau mult.
– Înţeleg. Sper să poţi face ceva...
– Da. Să sperăm... Mersi că m-ai anunţat. Salut!
– Cu plăcere!
– Nico... eu...
– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat îngrijorată.
– Eu trebuie să plec...
– Înţeleg... A intervenit ceva important! a spus un pic supărată.
– Da, oarecum. Dar promit să mă întorc repede. Dacă ai vrea să mă aştepţi...
– Nu mai mult de jumătate de oră! a spus hotărâtă. Dacă nu eşti aici peste jumătate de oră, nu mai avem ce discuta!
– Înţeleg. Voi fi aici! Mulţumesc...

M-am grăbit spre locul menţionat de Alex. Îmi părea rău să o las singură pe Nico, mai ales că nu ştiam cât am să lipsesc. Mă bucura faptul că îmi dăduse totuşi o perioadă de graţie, dar mi-era teamă de reacţia ei dacă aş întârzia. O consideram o fată interesantă, pe care vroiam s-o cunosc mai bine şi credeam că şi ea era interesată. Nu vroiam să o dezamăgesc şi să ratez şansa să am o amintire cu ea. Parcă şi natura se întristase la acest gând. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât se adunau mai mulţi nori pe cer. Am ajuns în faţa blocului respectiv în puţin mai mult de cinci minute. Am stat un pic să îmi trag răsuflarea – şi să scap de emoţii şi temeri – apoi am ocolit blocul. În spatele lui era un părculeţ în centrul căreia Iulian stătea pe o bancă, cu un

telefon în mână. Mai erau vreo câţiva prieteni de ai lui de o parte şi de alta a parcului, iar Alex mă aştepta la intrare. Diana nu se vedea nicăieri...

– Hey, Alex! am spus încet din spatele unui copac, sperând să nu mă audă ceilalţi.

– Andrei, ai venit!

– Da... Ce se întâmplă? Unde e Diana?

– E în casă. S-a certat rău cu Iulian şi a plecat nervoasă. El încearcă să o sune de câteva minute, dar fără succes.

– Aşa deci. În cazul ăsta, eu nu mai am de ce să stau pe aici, nu? am întrebat pregătindu-mă să plec. Mersi că m-ai chemat!

– Pentru puţin...

– Hey, tu! se auzise deodată vocea nervoasă a lui Iulian. Ce cauţi aici?

– La naiba! am spus încet, ca pentru mine însumi. Ce caut aici? am repetat întorcându-mă spre el. Eram doar în trecere. Dar nu e nimic interesant aici, aşa că am să plec!

– Ba nu pleci! a strigat hotărât. Din cauza ta Diana nu mai răspunde la telefon, aşa că nu pleci până nu rezolvi situaţia!

– Eu? Ce treabă am eu cu situaţia voastră? am întrebat cu calm, stând pe loc.

– Nu m-ai auzit? Din cauza ta...

– Ba nu! m-am răstit la el, făcând câţiva paşi înainte. Dacă e cineva vinovat, acela eşti tu! Eu deja v-am mai salvat relaţia o dată. Dacă nu ai ştiut să profiţi de a doua şansă...

– Taci! Cine te crezi să vii aici şi să îmi ţii morală? a întrebat iritat apropiindu-se un pic de mine. Ce ştii tu despre mine, despre ea?

– Despre tine? Nimic. Despre ea? Mai puţin decât aş vrea. Aşa cum ai spus, n-am niciun drept să vin aici, aşa că ar fi mai bine să plec. Sper să...

– Nu pleci niciunde, am zis! s-a răstit iar.

– De ce nu?

– Pentru că aşa zic eu!

– Şi asta ar trebui să valoreze ceva? Nu mă înţelege greşit, dar nici tu nu mă cunoşti. Nu am niciun motiv să te ascult şi să rămân aici.

N-a mai spus nimic. Stătea pur şi simplu cu telefonul la ureche, parcă aşteptând ceva.

– Deci nu vrei să te ţii de promisiune? a întrebat lăsând mâna jos.

– Ce promisiune?

– Ai uitat? Ai spus că mă vei face să regret dacă Diana va plânge din nou. Sau nu îţi mai pasă de ea? a întrebat apăsând pe un buton al telefonului, astfel încât se putea auzi clar vocea Dianei, plângând în hohote.

Nu-mi venea să cred. Cum putea să stea pur şi simplu şi să asculte cum prietena lui plânge? Mai mult chiar, să seteze telefonul pe difuzor, astfel încât să audă toţi şi el să rămână pasiv la tristeţea ei. Mă enerva atitudinea lui, dar nu puteam să mă arunc pur şi simplu într-o luptă cu el. Nu când mă aştepta cineva...

– Să înţeleg că vrei să mă ţin de promisiune? Vrei să te fac să regreţi? am întrebat nervos, dar un pic nedumerit.

– Nu fi arogant, puştiule! Vreau doar să mă descarc pe cineva. Şi dacă tot eşti aici, pot să îţi dau şi o lecţie, să înveţi să ai grijă să nu mai faci promisiuni pe care nu le poţi ţine...

– Cine e arogant? am întrebat ironic. Nici nu mă cunoşti, dar crezi că mă poţi învinge aşa uşor. Uiţi că te-am mai pus în genunchi o dată? am întrebat zâmbind.

– Aia a fost doar o lovitură murdară! Să nu crezi că îţi va ieşi şi a doua oară!

– Înţeleg... Încă mă subestimezi. Bine, sunt de acord! am spus apropiindu-mă.

– Cu ce anume?

– Am să mă lupt cu tine! am spus oprindu-mă la câţiva paşi de el. Dar înainte de asta, răspunde-mi la o întrebare.

– Care?

– Ce alegi, stânga sau dreapta? am întrebat arătându-i mâinile.

– Ce vrei să spui?

– Cu care mână vrei să îţi aplic lovitura finală? am întrebat încrezător.

– Şi mai ziceai de mine că sunt arogant! a spus un pic iritat. Dar fie... Care-i diferenţa?

– Dacă te lovesc cu dreapta, vei putea să îţi ceri scuze. Dacă te lovesc cu stânga...

– Aleg stânga! m-a întrerupt hotărât.

– Nu vrei să ştii ce vei păţi?

– Oricum nu vei apuca să îmi dai o lovitură finală.

– Aha. Cum vrei tu...

N-am mai aşteptat o replică. Am păşit imediat spre el, încercând să-l lovesc repede în piept. Mi-a blocat lovitura. Nu mă aşteptam ca un tip atât de mare să se mişte aşa repede... Aproape simultan, a încercat să mă lovească şi el cu dreapta, dar m-am ferit. Dar imediat după aceea, m-a lovit cu piciorul în rotulă, punându-mă în genunchi: Nu a aşteptat mai mult de o clipă înainte să îmi ţintească faţa cu pumnul drept. Din fericire, am apucat să blochez lovitura cu mâinile, dar tot m-a aruncat în spate.

– Mă aşteptam să fii puternic! am spus ridicându-mă încet, surprins de impactul loviturii. Dar nu mă aşteptam la asta...

– Înseamnă că asta te va surprinde şi mai mult! a exclamat alergând spre mine.

Am încercat să îl lovesc, dar s-a ferit prin întoarcere şi m-a lovit cu cotul în stomac. Imediat apoi, m-a apucat de umăr şi m-a aruncat pe spate în direcţia opusă.

– Nu mă aşteptam nici să fii atât de rapid! am exclamat gâfâind, ridicându-mă iar.

– Se pare că nu te aşteptai la multe. Nu e bine să subestimezi un adversar cu care nu ai mai luptat înainte...

– Aş putea să îţi spun şi eu acelaşi lucru...

– Nu te înveţi minte, nu? a întrebat alergând din nou spre mine.

De data asta nu am mai încercat să-l lovesc. Când a ajuns aproape de mine, m-am aplecat, părând să încerc o lovitură la stomac. S-a ferit sărind într-o parte, aşa cum mă aşteptam. L-am lovit din plin cu piciorul în spate, ceea ce la dezechilibrat, făcându-l să cadă după doi paşi.

– Asta a fost o lovitură bună! a spus în timp ce se ridica cu spatele la mine.

N-am aşteptat să îşi revină, cum am făcut cu alţi adversari. Dintr-o mişcare am ajuns în stânga lui, lovindu-l cu genunchiul în stomac şi trântindu-l apoi la pământ.

– Niciodată să nu îţi întorci spatele în timpul unei lupte! am spus scuturându-mi piciorul. Acum suntem chit!

– Ai tupeu, puştiule! a spus iritat în timp ce se ridica. Dar asta nu e destul să mă învingă! a continuat pregătindu-se să mă atace iar.

– Ştiu! am răspuns grăbindu-mă spre el. Dar asta va fi!

Imediat ce am ajuns aproape de el, am făcut un pas spre dreapta şi am strâns pumnul stâng, ţintind spre stomacul lui. A prevăzut asta, şi şi-a lăsat mâinile jos, protejându-şi partea frontală, dar lăsându-şi partea laterală neapărată. Am profitat de asta. L-am lovit cu dreapta în zona rinichiului, apoi l-am prins de mâna stângă – pe care o ţinea deasupra celeilalte - şi l-am lovit cu piciorul în zona celuilalt rinichi. Nu se aştepta la asta, crezând că i-am prins mâna ca să pot să îl lovesc la cap sau altundeva. Asta l-a făcut să se aplece un pic din cauza durerii. L-am lovit din nou cu piciorul, de data asta în spate, ceea ce l-a făcut să îşi mişte mâinile din reflex, lăsându-i neprotejat abdomenul. Atât aşteptam. M-am pus repede în faţa lui şi am ţintit cu pumnul stâng spre abdomen. L-a blocat, aşa cum mă aşteptam, dar l-am lovit repede cu dreapta, la doi centimetri sub plex. Îl mai lovisem o dată aşa şi când l-am întâlnit prima oară, dar a avut acelaşi efect. Văzându-l în genunchi, am făcut doi paşi înapoi şi mi-am lăsat garda jos.

– Tu! Ai trişat! a strigat revoltat. Ai spus că...

– Nu ştiai? Nu te aştepta ca adversarul să facă ce vrei tu, ci fă-l să creadă că face ce vrea el, în timp ce tu îl conduci pe ritmul tău! E una din regulile principale ale luptei. Nu aveam niciun motiv să mă ţin de cuvânt...

– Nu ai pic de onoare! a strigat iritat. Trebuia să...

– Onoare? Să nu îndrăzneşti să îmi vorbeşti de onoare! am spus apropiindu-mă enervat. I-ai lăsat pe toţi să audă cum prietena ta plânge din cauza ta şi te-ai folosit de asta ca să mă provoci! Nu e nicio onoare în asta! Dar dacă chiar vrei să mă ţin de cuvânt, am s-o fac! am spus ridicând ostentativ pumnul stâng.

– Nu, mă dau bătut...

– Andrei? se auzise din senin o voce slabă de fată. Ce cauţi aici?

M-am întors, recunoscând vocea Dianei şi am fost surprins de ce vedeam. Părul ei era deranjat, machiajul i se stricase, ochii se înroşiseră din cauza plânsului, buzele îi tremurau... Nu credeam să o văd vreodată atât de doborâtă. Îmi venea să mă ţin de promisiune şi să îl lovesc pe Iulian, ştiind că el era vinovat de aspectul deplorabil al Dianei. Dar n-ar fi rezolvat nimic...

– Ce cauţi aici? a repetat apropiindu-se de mine. Doamne! Iulian, ce ai... Tu ai făcut asta? m-a întrebat cu o privire confuză.

– Da... Îmi pare rău dacă...

– De ce ai făcut asta? a întrebat cu un glas rece, aproape indiferent.

– Eu... Putem să vorbim între patru ochi?

– Bănuiesc...

– Hey! a strigat Iulian din senin. Să nu...

N-a terminat propoziţia. Probabil realizase că nu putea face nimic. Sau poate chiar îşi dăduse seama că nu mai avea dreptul să spună nimic. Oricum, părea resemnat. Am mers cu Diana până la scara ei, unde nu ne putea deranja nimeni. Până acolo ea părea să îşi fi revenit un pic şi obrajii îi erau din nou rumeni. Mă bucuram să văd că îşi revine încet.

– Te simţi bine? am întrebat ducându-mi uşor mâna spre ea.

– Da, sunt bine... Dar ce cauţi aici? De ce ai venit? Şi de ce...

– Doar nu era să stau degeaba în timp ce tu sufereai, nu? am spus zâmbind uşor, atingându-i obrazul cu degetele. Ţi-am spus doar, îţi voi aduce zâmbetul înapoi!

– Aiuritule! a exclamat zâmbind uşor. De ce te străduieşti aşa mult pentru zâmbetul uneia ca mine?

– Ca să îţi întorc favoarea.

– Ce favoare? a întrebat nedumerită.

– Când am fost în locul tău şi mă simţeam de parcă în fiecare clipă inima mea era înjunghiată de încă un pumnal, zâmbetul tău m-a făcut să uit de durere. Ai fost medicamentul meu pentru durerea pe care o simţeam în inimă. Îţi eram dator pentru asta! am spus hotărât.

– Înţeleg. Ştii, era o vreme când eram interesată de tine, chiar dacă eram cu Iulian.

– Ştiam.

– Ştiai? Şi atunci de ce n-ai luptat pentru mine?

– Eu... am avut ceva probleme.

– Şi le-ai rezolvat? a întrebat apropiindu-se uşor.

– Da.

– Atunci... nu te mai opreşte nimic, nu? a întrebat punându-şi mâinile în jurul meu. Poţi să mă faci să uit de el, nu?

– Pot să încerc! am spus trăgând-o aproape de mine.

Ştiam ce urma. Ştiam că nu era o idee bună, dar nu îmi păsa. Privirea ei, ochii ei verzi, buzele ei tremurânde mă îndemnau să mă las pradă ispitei şi să uit de urmări. Buzele noastre s-au unit, ne sărutam... Era o senzaţie diferită faţă de ce trăisem până atunci, poate din cauza buzelor ei pline sau a dorinţei ei de a uita de o anumită persoană. Nu ştiu, dar era diferit, era bine, ca fulgii de zăpadă ce se topeau pe buze în timpul iernii. Un amestec de căldură şi răcoare, de fericire şi tristeţe. Acel sărut reprezenta perfect ideea unui trandafir roz, amestecul armonios dintre plăcere şi suferinţă. Brusc, mi-am amintit de Nico şi m-am oprit.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat neliniştită.

– Trebuie să plec...

– Poftim?

– Trebuie să plec! am repetat eliberând-o din braţele mele. Îmi pare rău!

– Dar... de ce?

– Nu pot să îţi explic, îmi pare rău! Promit să mă revanşez cândva, dar trebuie să plec! am spus depărtându-mă de ea.

– Dar...

N-am mai stat nicio clipă. Uitasem complet de Nico şi acum că îmi adusesem aminte de ea, nu vroiam să o mai uit. Îi promisesem ceva, trebuia să mă ţin de promisiune. Trebuia să mă ţin de toate promisiunile pe care le-am făcut şi pe care urma să le fac. Speram că aşa voi putea să mă ţin şi de promisiunea făcută Angelei. Ştiam că Diana s-a supărat, dar speram să îi treacă repede. Eu trebuia s-o înpac pe Nico, care probabil mă considera un nesimţit pentru că întârziasem. M-am grăbit spre terasa unde fusesem cu ea, dar nu mai era acolo. Noroc că îi cerusem numărul... Am sunat-o, dar nu mi-a răspuns de prima oară. Evident, era supărată. Abia a treia oară mi-a răspuns, deşi cu o voce iritată...

– Ai întârziat!

– Ştiu şi îmi pare rău, dar...

– Ţi-am spus ce se întâmplă dacă întârzii, nu?
– Da...
– Atunci ştii că nu mai avem ce discuta! a spus hotărâtă.
– Stai!
– Ce e?
– Unde eşti?
– De ce?
– Spune-mi unde eşti, te rog!
– În centru, acum am ajuns în parc. Mă duc acasă.
– Aşteaptă-mă acolo!
– De ce aş face-o? a întrebat iritată.
– Pentru că va merita! am răspuns hotărât.
M-a ţinut un pic în suspans.
– Fie... E ultima şansă!
– N-am să te dezamăgesc, promit!
– Ai făcut-o deja, deci... Oricum, te aştept. Vezi să nu întârzii iar!
– Bine. Ne vedem acolo!

Eram bucuros că îmi acordase o a doua şansă, dar trebuia să îi recâştig simpatia, dacă vroiam să sper măcar la o amintire cu ea. Aşa că, am făcut o oprire scurtă la o florărie, înainte să îmi continui drumul. Nico mă aştepta nerăbdătoare pe o bancă, vizibil iritată. M-am îndreptat spre ea, cu mâinile la spate şi cu o privire tristă.

– Hey, Nico! am spus apropiindu-mă uşor de ea.
– Bună! a răspuns scurt. Te-aş întreba ce scuză ai, dar e evident! a spus privind urmele luptei mele cu Iulian. Ştii că nicio fată nu ar accepta să fie lăsată baltă pentru o luptă, nu? a întrebat aruncându-mi o privire rece.
– Ştiu... şi îmi pare rău!
– Scuzele nu sunt de ajuns! a spus încrucişându-şi mâinile la piept.
– Ştiu. Tocmai din acest motiv ţi-am adus asta! am spus întinzându-i un trandafir roz.
– Hmm... Şi ar trebui să te iert pentru că mi-ai adus o floare?
– Nu mă aştept să mă ierţi...
– Bun. Pentru că nu te iert. Dar primeşti puncte pentru că ţi-ai amintit că e floarea mea preferată. Acum, să mergem! a spus ridicându-se.
– Unde?
– Personal, cred că la sfârşitul oricărei întâlniri, băiatul trebuie să conducă fata până acasă. Ţi-ai câştigat această onoare! a spus zâmbind, întinzându-mi mâna ei.
– Mă bucur! am spus strângând-o uşor. Chiar îmi pare rău că...
– Ştiu. Nu mai trebuie să îţi cer scuze.
– Înseamnă că m-ai iertat?
– Nici pe departe. Eşti drăguţ şi ai tupeu, dar trebuie să te străduieşti mai mult dacă vrei să te iert.
– Înţeleg. şi ce anume vrei să fac?
– Pentru început, grăbeşte-te. Se pare că va ploua curând.
– Da, aşa e.

Deşi ea spunea că nu m-a iertat, era destul de evident că adevărul era altul. Mă ţinea strâns de mână şi zâmbea mereu, la fel ca atunci când eram la masă. Şi asta mă

bucura, evident. M-am lăsat condus în tăcere timp de câteva minute până când ea s-a oprit brusc pe o străduţă din spatele gării.

– Hey, vreau să te întreb ceva!

– Ce anume? am întrebat surprins.

– De ce ai vrut să te întâlneşti tocmai cu mine?

– Pentru că îmi placi. Ar trebui să ne grăbim, norii par cam ameninţători! am spus privind în sus.

– Mă placi? Şi o spui aşa, pur şi simplu?

– Ce vrei să spui?

– Ai spus că mă placi de parcă nu ar fi fost nimic special la asta...

– Pentru că nu e. Te plac. Nu e ceva neobişnuit, probabil nu sunt singurul băiat interesat de tine şi după ce te-am zărit de atâtea ori pe coridor la liceu, mi se pare normal să te găsesc interesantă.

– Asta tot nu explică de ce ai vrut să mă vezi tocmai pe mine. Mai sunt şi alte fete frumoase, multe altele. Chiar şi în clasa mea mai sunt destule, aşa că... de ce tocmai eu?

– Chiar vrei să ştii, nu? am întrebat zâmbind.

– Da! a răspuns hotărâtă.

– Rişti să te prindă ploaia pe drum doar ca să afli asta?

– Da...

– Atunci să aşteptăm să vină ploaia.

– Poftim? De ce? a întrebat surprinsă.

– Ai spus că vrei să ştii, nu?

– Da, dar...

– Îţi spun când începe ploaia.

– De ce?

– Dar totuşi, hai să mai mergem un pic. N-aş vrea să te îmbolnăveşti din cauza mea.

– Dar... Dar... Doamne, ce enervant poţi fi! a spus oftând obosită. Fie, facem cum vrei tu... Dar ai face bine să îmi răspunzi!

– Nu-ţi face griji, vei ştii tot ce trebuie să ştii în câteva minute. Hai să mergem!

Am mai mers timp de câteva minute, apoi am ajuns la o intersecţie.

– Uite, casa din capătul străzii e a mea. Suntem destul de aproape, nu? Poţi să îmi răspunzi acum, te rog?

– Mai întâi răspunde-mi tu.

– La ce să îţi răspund? a întrebat nedumerită.

– La întrebarea ta.

– La între... Vrei să răspund eu în locul tău?! a întrebat surprinsă.

– Da.

– De ce?

– Doar răspunde.

– Dar de ce?

– Nu poţi să faci ceva fără motiv? Haide, trăieşte clipa! am spus luându-i şi mâna cealaltă în palma mea. Nu te mai gândi la urmări...

– Fie... Deci, de ce tocmai eu?

– De ce tocmai tu?

– Sunt frumoasă, sunt interesantă, mi se potriveşte trandafirul roz, sunt îndrăzneaţă...

– Te apropii.

– Nu am prieten, sunt verişoara Emei, sunt deşteaptă...

– Începe ploaia! am spus simţind câteva picături lovindu-mi faţa. Mai ai un pic...

– Sunt surprinzătoare.

– Aşa...

– Poate că îmi place de tine şi...

N-am mai lăsat-o să termine. M-am apropiat brusc de ea şi i-am sărutat buzele înmuiate de ploaia rece. Nu m-a respins. Fierbinţeala buzelor ei şi răcoarea stropilor de ploaie mă aruncau într-un ocean de dorinţă ce lega ţărmurile sufletelor noastre, prinse în jocul seducţiei, şi clădea între noi un pod la mijlocul căruia sentimentele noastre se uneau într-un sărut pasional, stropit de valurile tentaţiei. Era o emoţie pe care n-o mai trăisem până atunci, un sărut de care nu îmi vorbise nimeni, ceva necunoscut ce mă uimea cu fiecare clipă ce trecea continuând lupta dintre buzele noastre, luptă ce era în acelaşi timp şi victorie şi predare în faţa celuilalt. Era atât de uimitor încât amândoi am uitat de ploaia ce cădea din ce în ce mai tare peste noi, încercând parcă să stingă pasiunea sărutului nostru. Dar nu reuşea... Sărutul s-a stins doar pentru că ne-am oprit noi după câteva minute.

– Şi vroiai să vezi cât de dulce sunt! a exclamat zâmbind.

– Eram sigur că îţi vei da seama.

– A fost uimitor!

– Da... uimitor de dulce! am spus zâmbind. Dar ar trebui să pleci, plouă cam tare...

– Da, aşa e! a spus zâmbind, de parcă abia atunci ar fi observat. Tu o să fii bine?

– Da, nu îţi face griji pentru mine. Sunt mai rezistent decât par...

– Şi mai tentant! a spus apropiindu-se să mă sărute iar. Să mă suni, bine? a continuat după ce m-a sărutat uşor. M-am distrat, vreau să ne mai vedem!

– Ok. Grăbeşte-te până nu răceşti!

– Bine. La revedere! a spus îndepărtându-se.

– Adio! am spus încet, privind-o alergând.

Nu îmi părea rău că îi făceam asta, că o părăseam după prima întâlnire, dar nici nu îmi făcea plăcere. Însă ştiam că este destul de puternică să treacă peste o dezamăgire. Tocmai din acest motiv am vrut să ies cu ea. Nu eram sigur că o voi putea impresiona, că o voi convinge să-şi dorească să mă revadă, dar ştiam că, deşi se va simţi rănită atunci când va realiza că eu am plecat fără să-i spun nimic, fără să-i explic de ce, va găsi forţa necesară să transforme această dezamăgire într-o lecţie ce o va ajuta să devină mai puternică, devenind totodată mai atrăgătoare. Nu simţeam că îi fac o favoare astfel şi ştiam că dacă şi când mă va vedea din nou va fi furioasă, dar eram mulţumit să ştiu – sau doar să sper – că va trece cu bine de această dezamăgire. Deşi, trebuie să recunosc, în acele clipe îmi doream să pot să văd cum se va schimba ea, să admir noua persoană ce avea să devină ea. Ştiam că în timp ea va deveni şi mai uimitoare decât era atunci, dar eram curios.

Mă bucuram că am avut ocazia să o cunosc pe Nico, să descopăr cine e, să o cuceresc, să o gust... Dar poate că ar fi trebuit să îi spun că a doua zi urma să plec şi să nu o mai văd. Dar oare s-ar mai fi purtat la fel dacă ştia? Ar mai fi venit măcar la întâlnire? Nu cred... Tocmai din acest motiv nu i-am spus. Şi chiar dacă ea nu merita

să îi fac aşa ceva, eu nu regretam – nu pe deplin. Aveam acum o amintire foarte plăcută cu ea, îi furasem un sărut pe care cu siguranţă aveam să îl ţină minte multă vreme. Şi asta mă făcea să zâmbesc, stând în ploaie privind pierdut spre capătul acelei străzi. Dar raze de soare urmau să mă încălzească curând. Şi chiar dacă ea nu mă va ierta, măcar asta o va face să mă ţină minte. Şi cine ştie, poate aveam să o mai văd cândva şi atunci voi avea ocazia să îndrept lucrurile – după ce aveam să sufăr pedeapsa pe care ea ar considera-o justă. Nu aveam de unde să ştiu asta, dar puteam să sper, nu? Puteam să sper la asta, aşa cum speram la multe alte lucruri, lucruri ce nu aveam de unde să le cunosc, căci făceau parte dintr-un viitor nesigur, în care fiecare clipă avea să fie o surpriză. Un viitor ce speram să mă conducă spre un singur oraş, un singur moment, o singură fată... pentru totdeauna.